Barbara Delinsky

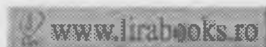
EVADAREA

BARBARA DELINSKY
Evadarea

Escape
Barbara Delinsky

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Evadarea
Barbara Delinsky

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Medeleanu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DELINSKY, BARBARA
Evadarea / Barbara Delinsky; trad.: Ana Zavate. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-243-1
I. Zavate, Ana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

BARBARA DELINSKY

Evadarea

Traducere din limba engleză
Ana Zavate

capitolul 1

Te-ai trezit vreodată că te trec sudori reci gândindu-te că ai apucat-o pe un drum greșit și că ești blocată într-o viață pe care nu ți-o dorești? Ți-a trecut vreodată prin cap să pui frână, să dai înapoi și să o iei în altă direcție?

Ce-ai zice să dispari – lăsând în urmă familie, prieteni, chiar și un soț – să lași baltă tot ceea ce cunoști și să o iei de la capăt? Să te reinventezi. Să te redescoperi. Nu neapărat, dar poate chiar să te întorci la o iubire din trecut. Ai visat vreodată să faci așa ceva?

Nu. Nici eu. Fără vise, fără planuri.

Era doar o altă zi de vineri. M-am trezit la șase și zece în urletul radioului și am apăsat pe buton ca să-l reduc la tăcere. Nu aveam nevoie de dezbateri politice ca să mi se pună un nod în stomac, gândul de a mă duce la serviciu era de ajuns pentru acest lucru. Nu mi-a fost de ajutor nici faptul că soțul meu, deja de mult plecat, mi-a dat un mesaj la șase și un sfert, știind că voi avea BlackBerry-ul cu mine în baie.

Nu pot să ajung diseară la cină. Scuze.

Am rămas șocată. La cina despre care era vorba, care fusese programată de câteva săptămâni bune, urmau să fie prezenți principalii parteneri de la firma mea. Era important ca James să fie acolo cu mine.

O, *Doamne!* am tastat. *De ce?*

Am primit răspunsul lui cu doar câteva secunde înainte să intru la duș. *Tre' să lucrez până târziu*, a spus el, și cum puteam să-l contrazic? Eram amândoi avocați, terminaserăm Facultatea de Drept cu șapte ani în urmă. Stabiliserăm să muncim pe brânci la început ca să ne plătim datoriile și, pe vremea aceea, am fost în totalitate

de acord cu asta. Totuși, în ultima vreme nu prea ne mai vedeam și era din ce în ce mai rău. Când i-am atras atenția lui James, mi-a aruncat o privire neajutorată, de genul *și ce pot eu să fac?*

Am încercat să mă relaxez sub jetul de apă fierbinte, dar continuam să susțin cu voce tare că erau lucruri pe care le puteam face dacă voiam să fim împreună – că dragostea ar trebui să bată serviciul –, că trebuia să facem niște schimbări înainte să avem copii, altfel ce rost ar avea – că visele mele cu coioți apăruseră când am început să primesc scrisori de la Jude Bell și, cu toate că îndesasem scrisorile alea sub pat ca să nu le pot vedea, o părticică din mine știa că sunt acolo.

Abia ieșisem de la duș când BlackBerry-ul a sunat din nou. Nu era de mirare. Șeful meu, Walter Burbridge, trimitea întotdeauna e-mailuri la ora șase și jumătate dimineața.

Clienții vor informații aduse la zi, scria el. *Poți să le pregătești până la zece?*

Iată un mic istoric. Pe vremuri eram o idealistă. După admiterea la Facultatea de Drept, visam să apăr oamenii nevinovați de răutățile marilor corporații și, după absolvire, abia așteptam să fiu de partea celor cu adevărat nedreptățiți. Acum sunt. Doar că eu sunt tipul cel rău. Acum lucrez la cazul unei companii care a scos pe piață apă îmbuteliată atât de puternic infestată, încât a provocat un rău ireparabil unui număr înspăimântător de oameni. Compania a fost de acord să plătească victimelor anumite compensații. Treaba mea e să determin cât de mulți sunt, cât de bolnavi și cât de puțin trebuie să împărțim fiecăruia ca să scăpăm. Și nu lucrez singură. Suntem cincizeci de avocați, fiecare cu câte un birou, un computer și o pereche de căști cu microfon. Eu sunt unul dintre cei cinci supraveghetori și oricare dintre noi poate aduce la zi acele informații, dar pentru că lui Walter îi plac femeile, apelează la mine.

Am treizeci și doi de ani, un metru șaptezeci și cincizeci și patru de kilograme. Uneori pedalez, dar de cele mai multe ori merg pe bandă sau fac yoga, deci sunt în formă. Am părul lung, castaniu-deschis, ochi căprui și piele curată.

Le-am dat informațiile actualizate luni, am tastat cu cele două degete mari.

Dă-mi informațiile până la zece, mi-a răspuns.

Puteam să refuz? Sigur că nu. Eram recunoscătoare că aveam o slujbă, în vreme ce mulți dintre prietenii mei, absolvenți de Drept, rătăceau pe străzi căutând de lucru. Și eu căutam, dar nu era nimic de găsit, ceea ce însemna că o ceartă cu partenerul responsabil de la firma la care *lucram deja* nu era un lucru înțelept.

În plus, mi-am spus în timp ce îmi puneam ceasul la mână, dacă trebuia să aduc informațiile la zi până la ora zece, era momentul s-o iau din loc.

BlackBerry-ul meu nu coopera. Mă grăbeam să îmi termin machiajul când a început să facă zgomot. Nevasta unuia dintre partenerii lui James voia să-i recomand o pensiune pentru animale. Nu aveam un animal de casă, dar cu siguranță puteam să întreb o prietenă care avea. Gândindu-mă că, dacă stilul nostru de viață mi-ar permite, mi-aș lua pe loc un câine sau o pisică, îmi încheiam perechea de pantaloni marinărești negri când a venit un alt e-mail. *De ce nu-i atacă rechinii pe avocați?* scria în rubrica „subiect“ și am apăsat imediat butonul ȘTERGE. Lynn Fallon fusese cu mine în grupă în primul an de facultate. Acum lucra la o firmă mică din Kansas, avea cu siguranță o viață mai bună, mai blândă decât noi, cei din New York, și îi plăceau la nebunie glumele cu avocați. Mie nu. Mă simțeam îndeajuns de rău cu ceea ce făceam. Pe lângă asta, atunci când Lynn trimitea un banc, el ajungea la zeci de oameni, iar eu nu înghițeam e-mailurile colective.

Așa cum nu înghițeam nimic altceva decât bluze albastre, mi-am dat eu seama cu groază, stând în fața dulapului. „Bluzele albastre mă fac să par profesionistă“, a argumentat latura mea avocățească, dar mă plictiseam numai uitându-mă la ele. Am închis ochii și am ales una – oricare – și am început să închei nasturii, când BlackBerry-ul a sunat iar.

Ok, Emily, scria sora mea. *Ai rezervat restaurantul, dar nu te-ai ocupat de muzică, fotograf sau flori. De ce-o lungești?*

Kelly, e șapte dimineața, i-am scris înapoi și am aruncat telefonul pe pat. Am pornit radioul, am auzit cuvântul „terorism“ și l-am închis la loc. Îmi prindeam părul într-o clamă, când a venit și răspunsul surorii mele.

Corect, iar în vreo două minute va trebui să îmbrac și să hrănesc copiii, pe urmă să fac același lucru pentru mine, ca să pot pleca la muncă, și tocmai de asta contez pe tine. Care e problema?

Petrecerea e exagerată, am tastat.

Ne-am înțeles. Tu faci treaba, eu plătesc.

Mama nu-și dorește asta, am replicat, dar sora mea era neînduplecată.

Mamei o să îi placă mult. Doar o dată face șaizeci de ani. Am nevoie de ajutor, Emily. Când ajung acasă de la serviciu, nici nu mai știu pe ce lume sunt. Dacă ai avea copii, ai ști cum e.

Era o lovitură sub centură. Kelly știa că încercăm. Știa că făcusem teste și că respectam programul sex-intens-la-ovulație. Ce nu știa era că și luna asta îmi venise ciclul, iar eu nu suportam să scriu asta. Și deodată – *țâr, țâr, țâr* – căsuța mea poștală începu să se umple. Era șapte și zece. Trebuia să ajung la muncă. Îngropându-mi BlackBerry-ul în fundul poșetei ca să nu-l mai aud, mi-am înșfăcat haina și am luat-o la picior.

Locuiam în Gramercy Park, într-un apartament pe care abia dacă ni-l permiteam și, cu toate că nu avem cheia de la intrarea în parcul privat, am trecut o dată sau de două ori pe stradă pe lângă Julia Roberts. În ziua aceea nu vedeam nimic – nu tu Julia, nu tu clădiri frumoase, nu tu dimineață de iunie promițătoare – în vreme ce mă grăbeam spre Fifth Avenue, luând-o la fugă pe ultima jumătate de stradă ca să prind autobuzul care tocmai oprea la colț.

M-am așezat la biroul meu la opt fără un sfert și nu eram prima. Zumzetul înfundat al vocilor plana pe deasupra birourilor. Mi-am deschis computerul și m-am conectat, apoi mi-am mai introdus încă de două ori parola la diferite niveluri de securitate ale bazei de date. Așteptându-l pe ultimul, mi-am verificat BlackBerry-ul.

Mergi la yoga? întreba stagiara care lucra două etaje mai jos și care ura să meargă neînsoțită la yoga. Eu aș fi fost fericită să mă duc singură, din moment ce asta însemna mai puțină pălăvrăgeală și mai multă relaxare, scopul lecțiilor, de altfel. Dar pentru că trebuia să trec pe acasă și să mă schimb înainte de cină, yoga ieșea din discuție. *Nu în seara asta*, am tastat.

Colly vrea la Vegas, scria un prieten din grupul de lectură. Colleen Parker urma să se căsătorească în septembrie și, cu toate că nu o cunoșteam decât de doi ani, de când eram în grupul de lectură, îmi ceruse să-i fiu domnișoară de onoare. Aș fi fost una dintre cele douăsprezece fete care plăteau fiecare câte trei sute de dolari ca să poarte rochii asortate. Și acum o petrecere a burlăcițelor în Vegas? Tocmai mă gândeam că toată treaba era de prost gust, când mi-a sărit în ochi următorul mesaj.

Bună, Emily, scrisese Ryan Mcfee. Ryan lucra pe rândul următor de birouri, două locuri mai încolo. *Nu vin azi. Am gripă. Nu vreau să le dau și altora.*

Asta ar fi trebuit să fie important. Însemna că pierdeam munca unui om pe-o zi întreagă. Dar ce mai conta unul în plus sau în minus într-o cameră uriașă plină cu birouri?

În sfârșit conectată, m-am apucat să adun informațiile cerute de Walter. Era opt fără zece. La opt și douăzeci și cinci aveam o evidență a tuturor apelurilor primite în urma anunțurilor publicate în ziare weekendul trecut și puteam înțelege îngrijorarea clientului nostru. Numărul reclamanților creștea vertiginos. Fiecare apelant era punctat pe o scară de la unu la zece de către avocatul care răspundea la telefon, zece fiind pentru cei afectați foarte grav, iar unu pentru cei mai puțin afectați. Mai erau și unii notați cu zero – cu ăștia ne descurcam cel mai ușor. Solicitanții care încercau să încaseze bani de pe urma unei înțelegeri fără să poată dovedi nici răul suferit, nici că au cumpărat vreodată produsul, era ușor de recunoscut.

Ceilalți erau cei cu care mă chinuiam.

Dar statisticile sunt impersonale și deci relativ nedureroase. Am adus la zi cifrele privind cazurile de care ne ocupaserăm începând de luni, cu o clasificare numerică și scurte descrieri ale reclamațiilor. La nouă fără cinci i-am trimis lui Walter tabelul prin e-mail, am pontat timpul petrecut lucrând la el, am aruncat o privire spre ceas și m-am repezit până jos să iau micul dejun. Deși m-am întâlnit cu unii colegi în lift, toți concurenți în competiția orelor plătite, nu am făcut mai mult decât să dau din cap.

Coborâtul de la etajul treizeci și cinci și urcatul la loc mi-au luat ceva timp, așa că m-am întors la biroul meu abia la nouă și zece, cu o gogoașă și o cafea. La ora aceea toate birourile erau ocupate, sunetul tastelor era mai puternic, iar zumzetul vocilor – mai dens. Nici nu apucasem să înghit bine o bucată de gogoașă și o gură de cafea, când becul telefonului s-a aprins. Mi-am pus căștile,

mi-am accesat fişa de pontaj, am deschis o pagină nouă pe ecranul computerului şi am făcut conexiunea.

– Lane Lavash, am răspuns, conform protocolului privind apelurile care veneau la numărul gratuit din anunţurile noastre. Cu ce vă pot ajuta?

Mai întâi a fost linişte, apoi un răspuns timid:

– Nu ştiu. Am numărul ăsta din ziar.

Escrocii erau siguri pe ei. Femeia asta părea tânără şi nesigură.

– Care ziar? am întrebat cu blândeţe.

– Ăăă... *Telegram*. Din Portland. Maine.

– Locuiţi în Portland? Îmi pregăteam degetele să notez informaţia.

– Nu. Am fost acolo weekendul trecut, cu fratele meu, şi am văzut anunţul. Eu locuiesc în Massachusetts.

Mi-am lăsat mâinile în jos. Massachusetts era principala zonă de distribuţie a lui Eagle River. Primisem apeluri chiar şi din Oregon, de la oameni care îşi petrecuseră vacanţa în New England în perioada în care apa infestată fusese la vânzare. În aceste cazuri, ceream mai întâi dovezi stricte privind călătoria, cu mult înainte să verificăm probele referitoare la daunele fizice.

Mi-am pus în poală mâinile făcute căuş.

– Aveţi motive să faceţi o reclamaţie împotriva companiei Eagle River?

Vocea i-a rămas ezitantă.

– Soţul meu zice că nu. Zice că lucrurile astea se întâmplă pur şi simplu.

– Care lucruri?

– Pierderile de sarcină.

Am lăsat capul în jos. Nu era ceea ce aş fi vrut să aud, dar bâzâitul vocilor din jurul meu îmi spunea că, dacă nu va fi femeia asta, atunci altcineva va primi bucăţele din înţelegerea cu Eagle River. Avortul spontan era, cu siguranţă, una dintre „daunele“ de pe lista noastră.

–Ați suferit un avort? am întrebat.

–Două.

Am introdus datele în formularul de pe ecran și, văzând că literele nu apar, le-am tastat din nou, dar formularul continua să rămână gol. Știam că nu o să uit informația asta și, pentru că nu voiam să ratez momentul apelului, am întrebat:

–De curând?

–Primul a fost acum un an jumate.

Mi s-a înmuiat inima.

–Ați băut atunci apă Eagle River?

Bineînțeles că băuse.

–Da.

–Puteți dovedi asta? am întrebat cu o voce caldă, deși mă simțeam rece și rea.

–Adică să am o chitanță? Vedeți, ăsta e unul dintre motivele pentru care soțul meu nu voia să vă sun. Plătesc cu banii jos și *nu am* chitanțe. Soțu' zice că trebuia să fi făcut legătura între apă și avort încă de atunci, dar, cum se spune, apa la sticlă e mereu sigură, nu? În plus, tocmai ne căsătoriserăm, aveam alte lucruri pe cap și m-am gândit că am pierdut copilul pentru că nu era momentul potrivit să fiu gravidă. Vocea i-a scăzut. Acum este, doar că mi-au spus că e ceva în neregulă cu bebelușul.

Mintea mi s-a golit. Am încercat să-mi amintesc replica standard a companiei.

–Eagle River și-a retras de pe piață produsele cu probleme acum optsprezece luni. De atunci, apa a fost curată. Nu avea cum să vă afecteze bebelușul.

Am auzit un plânset umil.

–Chestia e că încercăm să cumpărăm mai mult o dată, pentru că e mai ieftin așa. Am avut câteva baxuri în pivniță și am uitat de ele. Apoi am rămas gravidă, iar omul meu și-a pierdut slujba și stăteam destul de prost cu banii, așa că am văzut apa și m-am gândit că fac o treabă

bună dacă folosesc ce avem în loc să cumpăr alte sticle. Nu știam de retragere.

–A fost în toate ziarele.

Nu citesc ziarele, spunea tăcerea care a urmat.

–Ziarele costă bani.

–La fel și apa îmbuteliată.

–Dar apa de la robinet are un gust atât de *rău*. Ne-am gândit să punem un filtru, dar ne-ar costa mai mult decât apa la sticlă și oricum nu e casa noastră.

–Poate că apa de la robinet e infestată, am zis urmând scenariul prestabilit. I-ați cerut proprietarului să o testeze?

–Nu, că soțu' bea din ea și e sănătos. Doar eu am probleme și eu nu beau decât din sticlă. Mi-a sărit în ochi anunțul dumneavoastră din ziar pentru că beau mereu Eagle River. Glasul ei era un bocet șoptit. Mi-au spus că nu o să fie bine cu copilul și bărbată-meu zice să scăpăm de el, iar eu trebuie să mă hotărăsc și nu știu ce să fac. E nasol.

Chiar era nasol. *Totul.*

–Nu știu ce să fac, a repetat și mi-am dat seama că voia un sfat de la mine, dar cum aș fi putut să-i dau unul? Eu eram dușmanul, un agent de partea companiei al cărei produs îi nenorocise copilul. Ar fi trebuit să urle la mine, să îmi spună că sunt persoana cea mai rece din lume. Unii făceau asta. Fusese un bărbat a cărui soție, care era croitoreasă, căpătase un tremur al mâinilor și era afectată pe viață. Sau femeia al cărei soț murise – da, avea o problemă medicală deja existentă, dar ar fi trăit mai mult dacă nu ar fi băut apa infestată.

Mă făceau în toate felurile și, cu toate că îmi spuneam să nu o iau personal, tot o luam. Gândindu-mă că slujba asta *chiar e* nasoală, m-am rotit cu scaunul dintr-o parte în alta și am lăsat ochii în jos.

–Eu sunt Emily. Pe tine cum te cheamă?

–Layla, a spus ea.

Nu am încercat să trec datele în formular. Nici nu am cerut un nume de familie. Devenise o discuție personală.

–Ai vorbit cu doctorul tău despre opțiunile pe care le ai?

–Nu sunt decât două, a spus ea, părând speriată. Am estimat că avea în jur de douăzeci de ani. Mama zice că nu ar trebui să-mi omor copilul. Zice că Dumnezeu m-a ales ca să protejez un copil imperfect, dar nu e ea aia care o să plătească doctorii și poate chiar să piardă un soț din cauza asta.

Să piardă un soț... nu era pe lista formală de „daune", dar era un efect secundar plauzibil, unul care ar fi sensibilizat orice femeie măritată din încăpere. Sau poate că nu. Nu prea vorbeam între noi despre asta – nu prea vorbeam între noi despre nimic, pentru că eram plătiți cu ora, iar fișele de pontaj nu lăsau loc decât pentru o scăpare sau două. Ceea ce făceam eu acum era împotriva regulilor. Ar fi trebuit să mă limitez la discuțiile profesionale și să scurtez durata fiecărui apel. Dar Layla vorbea repede, îmi spunea despre facturile care continuau să se adune grămadă și nu puteam s-o reduc la tăcere. La un moment dat, în toiul discuției zice:

–Ești un om bun, îmi dau seama după vocea ta, deci bărbată-meu n-a avut dreptate când a zis că o să vorbesc cu un robot. A mai zis și că o să trebuiască să ne vindem și sufletul, ca să primim niște bani. Așa e?

Rămăsesem blocată pe cuvintele *om bun*, care avuseseră un ecou atât de puternic în inima mea ticăloșită, încât a trebuit să fac un efort ca să mă concentrez.

–Nu, Layla. Va trebui să semnați un act prin care vă angajați să nu mai dați în judecată Eagle River, compania-mamă sau distribuitorii săi, dar asta e tot.

A tăcut o clipă.

–Ești căsătorită?

–Da.

–Ai copii?

–Într-o zi o să am. Eram cu ochii pe ceas, dar nu puteam să revin la formularul de revendicare.

–Eu sunt disperată să am copii, a spus Layla cu vocea ei foarte tânără. Cum să zic... tu lucrezi la o firmă de avocatură, eu lucrez într-un magazin de unelte. Copiii mi-ar da un sens în viață, înțelegi?

–Normal, am răspuns și chiar atunci a intervenit o voce ascuțită:

–Emily, ce se întâmplă aici? a întrebat Walter. Nimeni nu muncește.

M-am întors spre el, apoi m-am ridicat de pe scaun atât cât să mă pot uita în jur. Într-adevăr, echipa noastră stătea în grupulețe răsfirate, majoritatea uitându-se acum la Walter și la mine.

–Au căzut computerele! a strigat cineva. S-au blocat formularele.

Walter s-a uitat fix la mine.

–Ai raportat asta?

Mi-am îndepărtat microfonul de gură.

–Nu mi-am dat seama că e o problemă. Lucram cu un reclamant.

Potrivindu-mi microfonul la loc, m-am întors la Layla.

–Avem o problemă tehnică. Pot să te sun înapoi în câteva minute?

–N-o s-o faci, a spus ea cu tonul omului înfrânt. Și, oricum, nu știu dacă ar trebui să fac asta.

–Ar trebui, am sfătuit-o, convinsă că Walter nu știe la ce mă refer.

Mi-a dat numărul ei. L-am scris pe un post-it și am pus capăt apelului.

–Ar trebui să ce? a întrebat Walter.

–Să mai aştepte jumătate de oră înainte să iasă în oraş, ca să o pot suna înapoi.

M-am apucat să telefonez la departamentul IT.

–Îi *încurajezi* pe oameni să facă reclamaţii? a întrebat Walter.

–Nu. Îi ascult. Femeia asta suferă. Are nevoie de cineva care să audă ce are de zis.

–Treaba ta e să iei datele celor care dau telefon şi să le spui ce formulare medicale trebuie să ne aducă dacă vor o bucată din cozonac. Asta e tot, Emily. Nu eşti plătită să faci pe psihologul.

–Încerc să sortez reclamaţiile ca să ştim care sunt legitime şi care nu. Aceasta este una dintre modalităţile în care pot face acest lucru.

Când am auzit o voce familiară în căşti, am spus:

–Bună, Todd, sunt Emily. Avem ceva belele aici, sus.

–Mă ocup deja.

A închis. I-am transmis mesajul lui Walter, care însă nu se potolise.

–Cât durează până când ne pornim din nou?

Era zece fără douăzeci. M-am gândit că pierduserăm zece minute, maxim un sfert de oră.

–Todd e rapid.

Walter s-a aplecat spre mine. Mereu spilcuit, nu părea niciodată scos din sărite. Singurele lucruri care îl dădeau de gol erau ochii lui gri şi vocea. Acum, acei ochi erau ca de piatră, iar vocea îi era joasă şi încordată.

–Emily, sunt sub presiune. Am fost aleşi să ne ocupăm de înţelegerea asta doar după ce l-am asigurat personal pe judecător că putem face treaba rapid şi economic. Nu îmi permit ca avocaţii mei să piardă timpul cu bătăi pe umăr. Contez pe tine să fii un exemplu, e important pentru cariera ta. Ocupă-te de fapte! Asta-i tot.

Aruncându-mi o privire de avertizare, a plecat.

Ar fi trebuit să mă simt pedepsită, dar nu mă puteam gândi decât că dacă cineva pierdea timpul, aceia erau oamenii care ne sunau sperând să capete un ajutor. Nu aveau cum să obțină ceea ce meritau, sistemul era conceput să minimizeze despăgubirea. Și, pe deasupra, cum evaluezi un bebeluș diform, o viață distrusă?

Îmi spuneam că nu trebuie să cad pradă descurajării – să continui să evit vinul și cofeina, să îmi iau mereu vitaminele prenatale cu apă *curată*, când am auzit un murmur tot mai puternic răspândindu-se de la un birou la altul, pe măsură ce computerele reveneau la viață. Ar fi trebuit să răsuflu ușurată, dar, spre groaza mea, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă, fie el și ceva la fel de frivol ca o discuție despre Vegas cu prietenii lui Colly, așa că m-am întors spre BlackBerry când l-am auzit sunând. Era James. „Poate totuși vine în seara asta?" m-am întrebat eu cu o izbucnire de speranță.

Tocmai mi-a venit o idee genială, scria el și, pentru o clipă care a fost și ultima, am mai sperat. *Cina de duminică seară?* Era vorba de cina de la firma *lui*. *Vreau să o faci în stil mare – rochie nouă, coafură, manichiură, tot tacâmul. Oricum, eu mâine trebuie să lucrez*. Mâine fiind sâmbătă, singura zi în care, de obicei, reușeam să petrecem câteva ore împreună. *Câteva favoruri? Ia-mi costumul gri și cămășile de la curățătorie. Și medicamentele de pe rețetă. Și scoate bani pentru săptămâna viitoare. Mersi, scumpo. Ești cea mai bună.*

Am căutat în josul ecranului, gândindu-mă că trebuia să mai fie ceva, pentru că, dacă asta era tot, atunci urma să mă enervez rău.

Dar asta era tot. *Mersi, scumpo. Ești cea mai bună.*

Tastele păcăneau, vocile murmurau, aparatele electronice sunau, uruiau, dăngăneau și, totuși, în vreme ce mă holbam la acele cuvinte, vocea lui James îmi răsuna

în urechi. *Vreau să o faci în stil mare – rochie nouă, coafură, manichiură, tot tacâmul.* De parcă aveam nevoie de permisiunea lui pentru asta!

Brusc, toate mi-au venit pe gât ca atunci când mănânci prea multă mâncare proastă – o căsnicie proastă, un serviciu prost, o familie proastă, prieteni, sentimente – și nu mai puteam să înghit. Simțind nevoia de aer, mi-am înșfăcat poșeta și, ca și când mi-aș fi adus aminte de ceva, hârtiuța cu numele și numărul Laylei.

Cu Tessa Reid eram într-o relație care îmi îngăduia să spun că am un prieten în firmă, o afirmație la fel de tristă ca multe altele. Nu ne întâlneam niciodată în afara serviciului. Știam că avea doi copii și două credite pentru școala lor și că îmi împărtășea repulsia față de munca pe care o făceam. Vedeam asta în ochii ei când venea la lucru cu aceeași privire înspăimântată care se reflecta zilnic și în oglinda mea.

Lucra trei birouri mai la dreapta. Aplecându-mă în spatele ei, am atins-o pe umăr. Căștile îi erau pornite, mâinile tastau. Doar o privire spre fața mea și a pus apelul în așteptare.

–Tessa, îmi faci o mare favoare? am șoptit, nu pentru confidențialitate – Dumnezeu e martor, vocea mea nu putea să acopere vacarmul din fundal –, ci pentru că nu aveam aer de mai mult.

Am lipit post-itul pe masa ei.

–O suni pe reclamanta asta pentru mine? Tocmai vorbeam cu ea când a căzut sistemul. E validă.

Eram în stare să bag mâna în foc pentru asta, poate cu o ultimă fărâmă de idealism. Totuși, în caz că mă înșelam, Tessa era singura din toată încăperea în care aveam încredere că va afla adevărul. Ea mă studia îngrijorată.

–Ce-ai pățit?

–Am nevoie de aer. Faci asta pentru mine?

–Sigur. Unde te duci?

–Afară, am șoptit și am plecat.

Un amestec de păcăneli, sonerii și murmure mă urmărea, persistând precum smogul chiar și după închiderea ușilor liftului. Am coborât ghemuită într-un colț, cu ochii în jos și cu brațele încolăcite în jurul taliei. Dat fiind zgomotul din capul meu, probabil că nu aș fi auzit dacă cineva mi-ar fi vorbit, ceea ce era cu-atât mai bine. Ce-aș fi putut să spun dacă, să zicem, Walter Burbridge ar fi intrat pe ușă? *Unde te duci?* Nu știu. *Când te întorci?* Nu știu. *Ce e cu tine?* Nu știu.

Ultima situație ar fi fost o minciună, dar cum să-mi explic sentimentele când erau ca niște tentacule încâlcite? Aș fi putut spune că depășeau sfera muncii, că îmi acopereau întreaga viață, că se adunaseră de luni întregi și nu aveau nimic de-a face cu impulsul. Dar aveau. Supraviețuirea era un impuls. Îl reprimasem atât de multă vreme încât devenise slab, dar trebuie să fi pulsat undeva în interiorul meu pentru că, atunci când ușile liftului s-au deschis, am ieșit afară din clădire.

Chiar și la zece fără trei minute, Fifth Avenue uruia. Deși până atunci nu îl observasem, acum sunetul era iritant. Am luat-o la dreapta spre autobuz și am petrecut un minut chinuitor în fumul țevilor de eșapament, înainte să renunț și să o iau pe jos, dar și traficul pietonal era aglomerat. Am mers repede, ferindu-mă de ceilalți, repezindu-mă să traversez înainte să se schimbe culoarea semaforului. Când am înghiontit din greșeală o femeie, m-am întors să-mi cer scuze, dar ea continua să meargă fără să privească în urmă.

La început, când sosisem aici, îmi plăcuse la nebunie aglomerația. Mă făcea să mă simt o parte din ceva mare și important. Acum nu mă simțeam parte din nimic. Dacă eu nu eram la muncă, alții erau. Dacă mă loveam de oameni, ei continuau să meargă.

Așa că asta am făcut și eu, am mers înainte, stradă după stradă. Am trecut pe lângă o tonetă cu hot-dog, dar nu am simțit decât mirosul gazelor de eșapament ale unui

autobuz. Ceasul meu a arătat zece și douăzeci și unu de minute, apoi zece și treizeci și patru de minute, pe urmă unsprezece fără zece. Dacă picioarele îmi erau obosite, eu nu-mi dădeam seama. Senzația de sufocare mă părăsise, dar nu mă simțeam prea ușurată. În gândurile mele era o harababură la care abia dacă mai ajungeau țipătul unui claxon sau zornăitul oblonului unui camion care lua o curbă.

Apropiindu-mă de cartierul nostru, m-am oprit să iau costumul și cămășile soțului meu și medicamentele de pe rețeta lui, apoi am intrat în micuța filială a băncii noastre. Casiera mă cunoștea. Dar eram la New York. Dacă s-a întrebat de ce încasez mai mulți bani decât de obicei, nu a spus-o totuși cu voce tare.

Ceasul de la bancă arăta unsprezece și două minute când am ieșit din nou la aer. Trei minute mai târziu, am cotit pe strada pe care locuiam și, într-o secundă de isterie, m-am întrebat care era casa noastră. În ochii mei abia dezmeticiți, toate păreau la fel. Dar nu – una avea o ușă maronie, alta una gri – și uite și fereastra mea în care ciuboțica-cucului și sângele-voinicului se luptau să supraviețuiască.

Suind în fugă treptele de la intrare, am descuiat, mi-am eliberat brațele de cum am intrat și m-am repezit la etaj, în dormitor. Am tras geanta de voiaj din dulap și m-am oprit doar când am trântit-o pe pat. Ce să iau cu mine? Asta depindea foarte mult de locul în care urma să ajung, iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee.

capitolul 2

Locul în care urma să merg depindea de ce voiam să fac, iar asta era partea cea mai ușoară. Voiam să mă distrez.

Imaginându-mi o plajă, am scos din dulap un costum de baie. Și o rochiță de vară.

Dar îmi plăceau și anticariatele. Obișnuiam să le vizitez cu o prietenă de la școală și cu mama ei. Amândouă mi se păreau tentante acum. Așa că am luat o bluză țărănească, pantaloni scurți, jeanși și tricouri, sandale.

Îmi plăceau însă și drumețiile. Cel puțin, îmi plăceau în vara aceea din timpul colegiului[1]. Jude cunoștea bine pădurile – fiecare copac, fiecare pârâu, fiecare creatură – și îmi fusese un profesor bun. În vârful muntelui era frig. Am adăugat grămezii un pulover și o haină de lână. Pentru că îmi aruncasem de mult bocancii de drumeție, am mai pus niște tenişi. Și șosete groase. Plus lenjerie, o cămașă de noapte și o perie de păr.

Să-mi iau laptopul? Kindle-ul[2]? iPodul? Nu. Nu voiam să-mi iau nici măcar BlackBerry-ul, dar era telefonul meu, un lucru pe care, în caz de urgență, e bine să-l ai la tine.

Trusa de machiaj? Nu o voiam, dar nu aveam curajul să o las acasă. Acestea fiind spuse, nu aveam nevoie de farduri purpurii, de creion dermatograf albastru marin, nici de două aplicatoare de rezervă pentru fardul de obraz.

---

[1] În sistemul de învățământ american, colegiul este o instituție frecventată după absolvirea liceului, înainte de înscrierea la o universitate (n.tr.)

[2] Dispozitiv folosit la citirea cărților în format electronic, produs de Amazon (n.tr.)

Așa că le-am lăsat pe etajera din baie și am pus trusa cu cosmetice în vârful mormanului.

Era un morman uriaș. Nici vorbă să încapă toate în geanta mea. M-am gândit să-mi mai iau încă una, dar am respins ideea. Un al doilea bagaj ar fi însemnat harababură. Dacă aveam de gând să fug de o viață încâlcită, simplitatea era esențială.

Mi-am schimbat bluza albastră și pantalonii negri cu unul dintre tricouri și cu perechea de jeanși, am înlocuit cerceii de diamant cu unii de aur și am aruncat o privire spre ceas. Era unsprezece și douăzeci și trei.

Am dat să plec, apoi m-am întors. Ceasul meu nu era digital. Și totuși știam că e unsprezece și douăzeci și trei de minute – acum unsprezece și douăzeci și patru –, pentru că în viața pe care mi-o clădisem fiecare minut trebuia socotit.

Sfidătoare, mi-am dat jos ceasul și l-am lăsat lângă cercei, apoi am împachetat ce-am putut și am pus restul la loc într-un sertar. Abia când am ridicat geanta închisă mi-am dat seama că patul era nefăcut – cearșafuri bej mototolite pe un pat negru, neted și minimalist ca și restul casei.

De multe ori patul rămânea nearanjat, o concesie pe care o făceam grabei din viețile noastre, dar acum l-am aranjat, ca un mic gest pentru James. Am terminat rapid și am coborât în fugă un etaj până în holul bej cu negru de la intrare, mi-am lăsat acolo bagajul și am coborât la fel de repede încă un etaj până în bucătăria noastră bej cu negru. După ce am luat câteva batoane de cereale (în ambalaje colorate) și niște sticle cu apă (nu Eagle River), m-am întors alergând sus, spre ușa de la intrare.

Tocmai venise poșta, iar scrisorile erau răsfirate în deschizătura cutiei astfel încât să li se poată vedea conținutul. Resemnată, am scos nota de plată de la cardul meu de credit. Compania mă avertiza că depășisem limita

și știam că acea cheltuială exagerată nu era a mea. Totuși, faptul că o vedeam negru pe alb a pus sare pe rană.

M-am întors descurajată la plicurile așezate în evantai, când o altă scrisoare mi-a sărit în ochi. Era de la Jude.

Nu aveam vreme s-o citesc. Trebuia să plec.

Dar cum puteam să *nu* o citesc?

La fel ca și precedentele, era expediată din Alaska. Jude pescuia crabi în Marea Bering și scria remarcabil de bine pentru un om care dăduse cu tifla fiecărui profesor pe care îl avusese vreodată. Descrierile amănunțite ale bărcii, ale mării, ale plaselor care își deșertau pe punte conținutul de trupuri și de picioare, chiar și descrierile oamenilor de peste hotare erau captivante.

Plicul conținea o singură foaie.

Salut, Em, viața e ciudată. Am patruzeci de ani și am plecat din Bell Valley acum zece ani, din care șase i-am petrecut pescuind crabi. Dar tocmai a murit un bun prieten de-al meu. Pur și simplu a căzut peste bord. Până acum moartea nu m-a deranjat niciodată. Dar acum privesc lucrurile în ansamblu și văd o grămadă de treburi pe care le-am lăsat neterminate acasă.

Așa că mă întorc în Bell Valley. Nu am mai spus nimănui. S-ar apuca să facă planuri, iar eu urăsc planurile. Dar ar trebui să ajung acolo spre sfârșitul lunii. Cine știe? Poate că nu rezist să stau toată vara. În Bell Valley mereu m-am simțit gâtuit.

Nu știu de ce îți spun ție asta. Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori. Poate că le faci bucățele și le arunci fără să le citești, caz în care nu o vei citi nici pe asta. Dar încă te mai consider conștiința mea. Mi-ar plăcea să cred că o să-ți placă. JBB

Să-mi placă? Jude aproape că mă omorâse cândva. *Să-mi placă?*

Eram în mijlocul crizei mele personale. Nu puteam procesa asta acum.

Îndesându-mi scrisoarea în buzunarul de la spate, am sunat la garajul în care ne țineam mașina. Urma să ajung acolo în cinci minute, le-am spus, și, da, voiam plinul făcut, treceți totul în contul nostru, vă rog. Foarte poetic!

Încă un gând poetic? Dacă aș fi avut copii, nu aș fi putut să fac asta. În nici un caz nu mi-aș fi părăsit copiii. Dar dacă aș fi fost mamă, nu aș mai fi vrut să plec. Deci poate că era bine că nu rămăsesem gravidă. Poate că exista un motiv.

Cu geanta pe umăr, eram cu un picior afară când mi-a trecut prin cap un ultim gând. James nu prea o să-mi simtă lipsa. E prea ocupat. Totuși, e soțul meu.

Întorcându-mă la masa din hol, am scos o foaie de hârtie și un pix din sertar. *Sunt bine*, am scris. *Am nevoie de o pauză. Ținem legătura.*

Lăsând biletul la vedere, peste teancul de facturi, am luat cheile de la mașină și am ieșit pe ușă fără să arunc vreo privire în urma mea. Umiditatea crescută mi-a înrăutățit starea de spirit, sporindu-mi, mai mult ca oricând, nevoia de-a evada.

Evadare. Cuvântul era perfect. Nu voiam să organizez o petrecere pe care mama avea s-o deteste. Nu voiam să fiu domnișoară de onoare la nunta unei femei pe care abia dacă o cunoșteam. Nu voiam să-i spun unei cliente că fătul ei cu malformații face 21.530 de dolari. Nu voiam să petrec nici măcar un minut zâmbind la cina de la firma mea, cu sau fără soțul meu alături.

O ambulanță accelera prin intersecția din fața mea, sirena ei fiind un alt „nino-nino“ cotidian. Traversând, m-am grăbit spre capătul străzii, unde se ițea botul mașinii mele. Din punctul de vedere al calității mașinilor de evadare, asta făcea parte dintr-o clasă superioară –

și principala responsabilă pentru depășirea limitei cardului meu de credit –, dar James o iubea. Eu una voiam siguranță, așa că mașina lui de clasă superioară era tocmai bună.

Mi-am vârât geanta în portbagaj, m-am strecurat în spatele volanului, am pornit aerul condiționat și m-am îndreptat spre autostrada Franklin D. Roosevelt, dar traficul din oraș era dens. Un singur camion oprit pentru o livrare era îndeajuns ca să încetinească totul. În vreme ce mă uitam cum semaforul din față se face verde, apoi roșu și din nou verde, am încercat să mă relaxez, dar uitasem cum se face. A funcționat când mi-am destins conștient fiecare membru. Totuși, de îndată ce mi-am lăsat gândurile să rătăcească, mușchii s-au încordat la loc.

Tensiunea era modulul standard al corpului meu și era firesc, într-un fel. Un avocat pledant trebuia să fie atent ca să poată auzi fiecare nuanță a fiecărui argument, astfel încât, într-o fracțiune de secundă, să poată interveni pentru a apăra drepturile clientului său.

Doar că eu nu mă aflam într-o sală de tribunal. Nu mai călcasem într-una de când făcusem practică pe timpul verii la Lane Lavash. Atunci fusesem recompensată cu mâncare și băutură și mi se arătase cum ar fi dacă m-aș alătura firmei. Nimeni nu a spus nimic despre un birou compartimentat. Tensiunea dintr-o astfel de încăpere era mare, dar din alte motive.

Relaxează-te, Emily. Nu te gândi la asta.

Și, atunci la ce să mă gândesc? La chipeșul, nestăpânitul, inaccesibilul Jude?

Proastă idee. Asta era evadarea mea – din *toate.*

Eram acum pe Bruckner; am pornit radioul și apoi l-am închis. Aveam nevoie de liniște, dar aveam nevoie și de mâncare, având în vedere că începusem să tremur. Ceasul de pe bord arăta unu și opt minute. Ce mâncasem la micul dejun? O gogoașă. O mâncasem oare? Nu-mi puteam aminti.

Conducând cu o singură mână, am devorat un baton de cereale și am mototolit ambalajul gol. Apoi l-am netezit la loc și l-am ținut ridicat lângă volan. Ciocolată și unt de arahide. Suna bine. Avusese gust bun? Habar nu aveam. Îl mâncasem prea repede ca să-mi dau seama.

Cel puțin înaintam. Ajungând pe Hutchinson și îndreptându-mă spre nord, am urmat indicatoarele către New England. Drumul îmi era familiar, căci condusesem pe-aici de zeci de ori pentru a merge în vizită la mama mea, în Maine.

Cu gândul la mama, am dus mâna spre BlackBerry, dar apoi m-am răzgândit. Să-l deschid însemna să aud țârâitul mesajelor în așteptare, iar eu nu voiam să vorbesc, nu voiam să scriu. Și, în plus, nimeni nu se va îngrijora. Walter Burbridge va fi deranjat că n-am să fiu la cina de la firmă, dar James și cu mine eram, poate, doi invitați din opt. Sora mea se va supăra că n-am s-o sun cu vești noi despre petrecere, dar eram obișnuită cu cicăleala ei. Nimeni nu îmi va simți lipsa la yoga, cu atât de multe grupe, la ore diferite. Iar grupul de lectură urma să se reunească abia peste două săptămâni.

Mama va fi bine. Era cea mai puțin pretențioasă persoană din lumea mea. Vorbisem cu ea joi. Dacă nu o să primească vești de la mine în weekend, o să aștepte.

Tata poate că nu. Odată, când eram în facultate și nu reușea să dea de mine, a sunat un prieten polițist, iar acesta, la rândul lui, sunase poliția din campus, care a dat de urma mea, personal, la refugiul de weekend al clubului meu de fete. Asta apropo de penibil! Dar mama știa cum să se descurce cu el acum. Devenise mai înțeleaptă după divorț, căpătând destulă încredere în ea încât să îi spună când e de părere că el greșește. Chiar aveau o relație grozavă. De multe ori m-am gândit că ar trebui să se recăsătorească, dar mama insistă că secretul prieteniei lor este distanța.

Și soțul meu? Își va face James griji când îmi va vedea bilețelul? Probabil. Nu mai fusesem niciodată, nici măcar pe departe, capricioasă. Dar va fi ocupat cu munca, înconjurat de asociații cu care-și petrecea mult mai mult timp decât cu mine. Unul dintre acei asociați era o angajată nouă, pe care o cunoscusem la ultima cină de la firma lui James. Era necăsătorită, izbitor de frumoasă, mă trata cu o răceală și o lipsă de interes vecine cu impolitețea. Când i-am spus lui James că femeia a pus ochii pe el, m-a îmbrățișat scurt și a început să râdă.

Mie nu mi s-a părut amuzant. Jude mă înșelase, așa că știam cum e când toată lumea ta nu mai face două parale. Nu cred că aș mai fi putut să trec prin asta și cu James. Dar rareori ne mai vedeam. Rareori vorbeam așa cum o făceam odată. Rareori ne împărtășeam visele, ca pe vremuri.

Presimțind o tragedie, am deschis puțin geamul și am lăsat aerul proaspăt să îmi mângâie fața. Dacă drumul ăsta urma să fie evadarea mea, trebuia să mă relaxez.

Din fericire, cu cât mă îndepărtam mai mult de New York, cu atât îmi era mai ușor. Ochii care nu se văd se uită? Parțial. Restul era pură negare. Dacă nu aș fi fost atât de bună la asta, aș fi părăsit Big Apple[1] cu luni în urmă. Nu-i așa că era o ironie la mijloc? Negarea mă țintuise într-un loc rău. Acum mă ajuta să evadez.

Odată ce am trecut de Bridgeport, umerii au început să mi se înmoaie. După New Haven, pe măsură ce camioanele se împuținau, am început să-mi simt capul ușor. Apropiindu-mă de Providence, chiar am simțit accese de euforie. Eram liberă! Nu tu serviciu, nu tu familie, nu tu pretenții. Eram pe cont propriu și mă îndreptam spre plajă.

Din păcate, tot acolo mergea și restul lumii, judecând după traficul din Massachusetts. În timp ce conduceam

---

[1] Denumire colocvială a orașului New York. În traducere: Marele Măr. (n.tr.)

drept spre Cape Cod, apăreau încetinirile cauzate pur și simplu de numărul mare de mașini. Avansând puțin câte puțin spre Sagamore Bridge, m-am uitat la ceas. Locul gol de pe încheietura mea mi-a amintit că nu era nici o grabă.

M-am îndreptat spre Chatham pentru că auzisem că e un loc încântător și, odată ce-am dat de copaci, de case acoperite cu șindrilă, uzate de sarea mării, și de grădini de iunie, am fost de acord că așa este. Am găsit un loc liber la un motel modest, nu departe de plajă, o clădire cu două etaje așezate în formă de U în jurul unei piscine. Mi-am lăsat geanta în cameră și am mers în oraș. Aerul Atlanticului era sărat și rece, iar mișcarea îmi făcea bine. După un timp, făcându-mi-se foame, m-am așezat pe terasa unui restaurant și am comandat o salată de cod. Arăta grozav, eu eram hămesită, așa că a dispărut în câteva minute.

Hotărâtă să mai exersez gustatul efectiv al mâncării, am aruncat o privire spre ceasul care nu era acolo, apoi spre soarele care se pregătea să apună. Ghicind că era în jur de opt seara, am cumpărat câteva reviste și, revenind la motel, m-am întins lângă piscină cu un număr din *Women's Health*. Tocmai începusem un articol despre vitamina D, când a apărut un cuplu cu doi puști capricioși. Erau urmați de încă două familii și aveau, în total, opt copii care stropeau și țipau jucându-se în piscină.

Nu era loc de citit. Am închis revista, m-am întors în cameră și m-am dezbrăcat. Am dat peste scrisoarea lui Jude, îndesată în buzunarul de la spate.

Vine acasă? Și ce era să fac eu în legătură cu *asta*?

Am încercat să citesc, dar nu am reușit. Am ațipit doar pentru a sări în sus, dezorientată, câteva momente mai târziu. Ceasul de lângă pat arăta unsprezece și patru minute. Mi-a trebuit un minut să mă dumiresc unde mă aflu.

Întrebându-mă dacă James a ajuns deja acasă și a văzut biletul meu, m-am uitat la ceas până când nu am mai putut suporta nici măcar o clipă suspansul. Mi-am deschis BlackBerry-ul. Era miezul nopții.

Cum adică ai nevoie de o pauză? scrisese el. *Unde ești?* Lăsase un mesaj vocal identic, apoi un al doilea mesaj scris. *Nu e amuzant, Emily. Unde dracu' ești?* Toate trei veniseră în ultima jumătate de oră, ceea ce însemna că lucrase până destul de târziu.

Nu spusese că e îngrijorat. În starea mea de spirit vulnerabilă am auzit doar un: *Em, termină, nu am vreme pentru asta.*

Dezamăgită, am închis BlackBerry-ul.

Abia atunci, știind că James a aflat de plecarea mea, am resimțit șocul a ceea ce făcusem. Dar nu și regretul. Răspunsul lui pusese punctul pe i. Aveam nevoie de o pauză.

Sunetele de afară erau acum ale unor adulți – strigătele și chemările unor bețivi, tremurul unei trambuline, explozia apei. Pentru o fracțiune de secundă mi-am dorit să-mi fi luat iPodul cu mine. Dar acoperirea unui zgomot cu altul nu era o soluție.

Întrebându-mă ce și cum, am alunecat într-un somn fără întrerupere, dar m-am trezit înainte de ivirea zorilor și am așteptat să răsară soarele. Mi-am pus niște haine călduroase și am plecat în oraș, să iau un ziar și micul dejun. Ziarul a fost o greșeală – nu erau prea multe știri vesele –, dar până să-mi dau seama de asta ouăle și pâinea prăjită dispăruseră din farfuria mea, înfulecate la fel ca mare parte din alimentele pe care le mâncam. Jurându-mi, *din nou*, să mai lucrez la capitolul ăsta, m-am întors la motel să mă schimb și, puțin timp mai târziu, am luat-o spre plajă. Aerul oceanic se încălzea treptat, dar odată cu căldura soarelui veneau și familiile, casetofoanele și voleiul. Căutând liniștea, am mers îndeajuns de mult

încât să pot auzi valurile și pescărușii, dar când nisipul a lăsat loc pietrelor a trebuit să mă întorc. Am stat întinsă pe un prosop, apoi am mâncat la prânz un hot dog la barul de pe plajă, dar pe la jumătatea după-amiezii am început să fiu agitată.

Nu era distractiv. Nu mă aflam unde aș fi vrut să fiu. Schimbasem un fel de zgomot cu altul – sunetul orașului cu valuri care se izbesc, copii care țipă și casetofoane date la maximum.

Întoarsă la motel, mi-am făcut bagajele și am eliberat camera. Apoi am stat în mașină încercând să mă hotărăsc unde să merg. M-am gândit să continui spre est, spre Provincetown, asta fiind alegerea cea mai practică, din moment ce eram deja în Cape.

Respingând o soluție practică, m-am gândit s-o iau spre nord, spre Ogunquit. Mama locuia la o oră distanță de acel loc, făcând din asta o alegere sigură.

Firește, cea mai sigură variantă era să pornesc spre sud, în direcția New Yorkului. Dacă aș fi făcut-o acum, m-aș fi putut întoarce fără ca nimeni să știe ceva, în afară de James. Cu cât întârziam mai mult, cu atât consecințele se agravau.

O, da, New York era clar cea mai sigură variantă, dar tocmai variantele sigure îmi veniseră de hac. Acum eram o rebelă, iar asta încă mai era evadarea mea.

Punându-mi în cap să ajung în vest, m-am repezit pe Sagamore Bridge, spre Mass Pike. Traficul era ușor fiindcă turiștii de weekend ajunseseră deja la destinație. Cu cât avansam mai mult, cu atât peisajul era mai deschis, pajiștile mai verzi și pădurile mai dese. Îndrăznind să deschid radioul, am dat peste un post de muzică clasică liniștitoare și am potrivit volumul îndeajuns de sus încât să-i simt efectul.

Până să ajung în Berkshire, umbrele se lungiseră. Dorindu-mi liniște, am evitat Stockbridge și Lenox, urmând,

în schimb, indicatoarele spre un orășel al cărui nume îl știam. Era un singur loc în care puteam rămâne peste noapte, un han care probabil costa mult, dar potrivit pentru o noapte. Nu erau afișate locuri libere, iar parcarea era plină, dar mă aflam acolo și merita să fac o încercare. Găsind un loc în spate, mi-am strecurat mașina și mi-am luat geanta pe umăr.

Hanul era o construcție cu multe coridoare, a cărei principală atracție o reprezenta veranda cu balansoare care înconjura clădirea, iar oamenii din acele balansoare și cei care intrau să ia cina păreau a fi tineri profesioniști ca mine și ca James. Majoritatea aveau copii.

Am lăsat un grup de șase oameni să mi-o ia înainte și am intrat după ei. Recepționerul era mai bătrân, mai formal decât oaspeții, dar, în ciuda ezitărilor – *știți, de obicei închiriem pentru minim două nopți* –, mi-a dat o cameră. Se afla lângă bucătărie, dar zgomotul oalelor și al tigăilor nu era prea puternic, iar mirosul mușchiului care sfârâia era atât de tentant încât am comandat o porție pentru cină. Am mâncat la bar, un loc liniștit și întunecos. Nu m-a deranjat nimeni și chiar am reușit să simt gustul cărnii de vită.

Îmi recăpătam simțurile, ceea ce era plăcut. Totuși, odată cu ele mi-a revenit și conștiința. Începeam să mă simt vinovată. Și tristă. Era prima mea seară de sâmbătă fără James.

Am estimat că era în jur de ora zece. M-am întrebat dacă ar fi cazul să-l sun și să-i spun că sunt bine.

Dar dacă lucra? Așa făcea în multe seri de sâmbătă. Dacă nu ar fi răspuns la telefon, aș fi început să-mi fac griji că e cu ea –, iar dacă ar fi răspuns, ar fi vrut să știe unde sunt și când vin înapoi. Dar încă nu puteam să mă întorc. Abia începusem să mă relaxez.

Înclinând să continui cu relaxarea, m-am așezat pe verandă și m-am legănat în balansoar pentru o vreme,

apoi am împrumutat o carte din mica bibliotecă din salon și am urcat în cameră. Dar nu mă puteam concentra. Mă tot gândeam la James. Întrebându-mă dacă și el se gândește la mine, mi-am deschis BlackBerry-ul.

Mi-ai luat mașina! Unde EȘTI? Te rog, sună!, scrisese el mai devreme în acea după-amiază și apoi, la nici o oră mai târziu: *De ce ai luat așa de mulți bani?*

Mi-ai epuizat cardul de credit, am tastat, *așa că folosesc bani gheață.*

Sunt o groază de bani pentru un weekend, a replicat el. *Cina de la firma mea e mâine seară. Te întorci până atunci, nu?*

Era îngrijorat. M-am gândit să cedez. Chiar aș fi făcut-o, dacă m-ar fi întrebat cum mă simt sau ce s-a întâmplat. Cu siguranță aș fi făcut-o, dacă mi-ar fi spus că mă iubește sau că îi e dor de mine. Dar nu am văzut nici unul dintre aceste cuvinte pe ecran.

Îți zic eu, am răspuns și, simțind o tristețe adâncă, am închis telefonul înainte ca James să poată răspunde. Oi fi detestat eu șmecheriile electronice, dar acum ele erau aliații mei. Puteam să le folosesc sau nu, puteam să-i răspund lui James sau nu și, pentru că atunci când îl sunam, pe telefonul lui apărea doar New York, habar n-avea unde sunt.

Dar faptul că știam toate astea nu mă ajuta să dorm. Mă tot trezeam gândindu-mă la cât de ciudată era purtarea mea și aveam senzația tulburătoare că merg pe apă. Am stat cufundată în gânduri aproape toată noaptea.

Odată cu răsăritul a venit și un moment de răgaz sub forma mirosului de pâine caldă ce se înălța din bucătăria de jos prin podelele vechi de stejar. Nu mai simțisem aroma pâinii calde de luni întregi, iar ăsta era doar începutul. Până să ajung în sala de mese, bucătarul adăugase pâinii mezeluri și napolitane. Mi-am umplut farfuria cu ouă, o lingură de tocătură, felii groase de șuncă și pâine cu banane.

Apoi am mâncat pe îndelete, mestecând intenționat mai încet, între înghițituri de cafea. Aceasta era tare, cu un gust bogat, iar cana o simțeam caldă în mâinile mele.

Începuseră să vină și alte familii, lăsând rachete de tenis și crose de golf lângă scaune, în vreme ce se îndreptau spre bufet. Cei aflați la mese diferite nu vorbeau între ei, dar mă obișnuisem cu asta. Oamenii nu erau neprietenoși, ci pur și simplu își vedeau de-ale lor. Așa ne purtăm noi, orășenii, iar tipii ăștia erau de la oraș, nu încăpea îndoială. Ar fi putut fi chiar vecinii mei care petreceau o săptămână într-o tabără de tenis sau de golf, acum când cei mici terminaseră anul școlar.

Întrebându-mă de ce stăteam într-o cameră cu aceiași oameni de care încercam să scap, am înghițit ultima gură de cafea și, traversând veranda pe lângă cărucioarele pentru copii, am plecat să văd orașul. Pentru un loc cu pretenții, nu era cu mult mai mare decât o intersecție, un amestec modest de case din perioada colonială și cabane, locuințe particulare și magazine. M-am uitat după antichități, m-am plimbat printr-o galerie de artă de mărimea unui dulap, ba chiar am stat la geamul unui magazin de textile și m-am uitat la femeile dinăuntru. O întârziată m-a invitat, în timp ce deschidea ușa din răchită, să mă alătur lor și, cu toate că le invidiam prietenia, am refuzat fiindcă nu știam să tricotez.

Consolându-mă cu liniștea din jur, am mers mai departe. Eram liberă, dar asta nu mă entuziasma. Am stat o vreme pe o bancă, într-un loc unde drumul se bifurca. Dar euforia nu a venit.

Descurajată, m-am întors la han, am luat de la recepție un ziar și un pix și m-am cufundat într-un fotoliu pufos din bibliotecă. Rebusurile erau o formă de distracție, cu toate că nu prea mă pricepusem niciodată să le rezolv. După o oră am renunțat și am mers în chioșcul din grădină,

să cuget pe tema libertății. Dar ideea de libertate mă făcea să mă gândesc la Jude, și nu voiam să fac asta.

Așa că i-am urmat pe ceilalți oaspeți care se duceau să ia masa de prânz. După ce-am stat la coadă, mi-am pregătit un sendviș cu ingrediente de la bufetul cu autoservire și m-am așezat într-un balansoar de pe verandă. Dar familiile din jurul meu mă duceau cu gândul la a mea. Mi-am scos BlackBerry-ul din buzunar și am verificat dacă am mesaje de la părinții mei. Nu era nici unul. Sora mea însă le compensa lipsa. Trimisese o mulțime de SMS-uri și voia să știe de ce nu răspund.

Temându-mă că o să-mi facă probleme dacă nu iau atitudine, i-am aruncat un răspuns rapid. *Nu am timp acum. Scriu săptămâna viitoare.*

Walter Burbridge trimisese o grămadă de e-mailuri. Nu am citit seria de vineri și, considerând că s-a învechit odată cu trecerea timpului, le-am deschis pe cele trimise spre sfârșitul zilei de ieri. *Tessa a zis că ești bolnavă, dar nu-ți stă în fire să nu răspunzi. Ce se întâmplă?* Și încă unul, azi la prima oră: *Ești bine? Zi-mi dacă pot să te ajut.*

Chiar părea îngrijorat, dar nu m-am lăsat păcălită. La Lane Lavash munca în weekend era opțională, dar când venea vorba de ziua de luni, totul era bătut în cuie. Walter o să-și iasă din pepeni. O să umble vorba. Slujba mea o să fie în pericol.

Totuși, James era primul pe listă. Aveam multe apeluri pierdute de la el, fără mesaje în căsuța vocală și cu SMS-uri scurte.

Scumpo, cina asta e importantă.

Apoi: *Te rog, răspunde-mi. Știu că citești asta.*

Pe urmă: *Dacă ai o cădere nervoasă, putem s-o rezolvăm, dar trebuie să suni. Încep să mă îngrijorez.*

Apoi: *UNDE EȘTI?*

Părea înnebunit și îmi venea să-l sun. Dar știam cât de convingător poate fi. Cum e vorba aia: diferența dintre

un avocat și o găleată cu rahat e găleata? James era un negociator strălucit și, cu toate că abia împlinise treizeci și cinci de ani, deja își făcuse un nume în domeniu.

Nu aveam încredere în mine să vorbesc cu el. M-ar fi întors din drum cât ai bate din palme. Dar când m-am imaginat conducând spre sud, toată ființa mea a început din nou să dea înapoi.

Am inspirat adânc și dureros, iar asta trebuie să-mi fi deschis mintea, pentru că, stând pe veranda aceea cu rămășițele unui sendviș pe jumătate mâncat și ale unei vieți cândva promițătoare, mi-am dat seama că nu era vorba de James. Nu era vorba de muncă, de Manhattan sau de sora mea, Kelly, și nu era vorba de distracție. Nici măcar nu era vorba de Jude. Era vorba de mine. Încotro mă îndreptam? Cine voiam să fiu?

Dar îi eram datoare lui James și nu era suficient să-i scriu un mesaj. Așa că mi-am adunat puterile și l-am sunat pe mobil.

A răspuns plin de îngrijorare:

–Unde ești?

–N-o să mă întorc la timp, James. Îmi pare rău. Spune-le că mi-e rău.

–Unde *ești*?

–Nu contează. Am nevoie să mă gândesc și nu o pot face acolo.

–Să te gândești la ce? Ești nevasta mea.

–Am nevoie de timp.

–Pentru *ce*? Emily, mă faci să-mi sară inima. Ce s-a întâmplat? Erai bine joi seară.

–Chiar eram? am întrebat, gândindu-mă la toate momentele în care îmi trecuse prin cap ideea că nu sunt deloc bine. O să te sun când o să-mi dau seama cum stau. Îmi pare rău pentru seara asta, James, chiar îmi pare rău.

Am întrerupt convorbirea înainte să mai poată spune ceva și mi-am închis BlackBerry-ul cu o senzație de ușurare. Îmi părea bine că îl sunasem. Pe lângă toate relele provocate, făcusem și un lucru bun, vorbisem cu el.

Întorcându-mă în cameră, am reîmpachetat cele câteva lucruri pe care le scosesem din bagaj. Berkshire era o îmbunătățire față de Cape, dar ambele erau doar niște popasuri. Dacă scopul era să-mi dau seama cine sunt, trebuia să revin în locul care mă determinase s-o iau pe drumul ăsta. Iar acel loc nu era New York.

Am pornit mașina. Cu fiecare kilometru parcurs, consecințele se arătau tot mai amenințătoare, dar toate rămâneau în oglinda retrovizoare. Mă îndreptam spre nord.

capitolul 3

Până să ies de pe autostrada I-91 și să o iau pe drumurile din New Hampshire, dealurile erau mai înalte și pădurile mai dese. Treptat, acele dealuri au devenit munți care ascundeau soarele, întunecând drumul. Dar nu aveam nevoie de soare strălucitor. Memoria mea păstra o imagine vie a acelor drumuri – și a orășelului spre care mă îndreptam. Cuibărit într-o vale din centrul statului, Bell Valley reprezenta chintesența New Englandului, având un pod acoperit la intrare. Era un oraș verde, încercuit de case istorice și avea o biserică al cărei turn se înălța pe deasupra copacilor ca un deget nerăbdător, transmițând mesajul: *Eu, eu, uite-mă, aici sunt!* Nu erau nici moteluri, nici hoteluri, doar o singură pensiune. Dacă toate camerele erau ocupate, aveam să mă instalez în spate, în magazia grădinarului. Dumnezeu mi-e martor, nu ar fi fost prima oară!

Până să traversez podul acoperit se înserase, iar orașul mă primea cu brațele deschise. Bell Valley era locul în care băncile ademeneau trecătorii către parc, către magazinele de pe margine, către biserică. La acea oră a serii era și locul în care lumini calde se revărsau de la ferestre, mai strălucitoare la The Grill, unde era ora de vârf pentru cină. Acolo, mașinile erau parcate în diagonală, deși singurele mișcări veneau de la o mână de trecători de pe trotuarul care înconjura parcul.

Trecuseră zece ani, dar toate îmi erau încă familiare. Și asta mă durea. Ultima amintire pe care o aveam legată de acest loc era despărțirea de Jude. Imaginându-mi-l cum era atunci, atât de înalt, atât de blond și de sălbatic, ochii

mi s-au umplut de lacrimi și, pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat dacă sunt nebună că m-am întors.

„Acum zece ani nu ai venit aici pentru Jude“, mi-am reamintit în vreme ce-mi ștergeam lacrimile, „și nici acum nu ești aici pentru el. Ești aici pentru tine“.

Pe vremea aceea cedasem nervos din pricina examenelor de sfârșit de an, a referatelor, și chiar a petrecerilor de absolvire. Acum aveam alte motive, dar Bell Valley era tot cu brațele deschise.

Orașul era un refugiu, începând cu locul în care se afla, protejat de munți, și terminând cu spiritul său. Fondat de omul care i-a dat și numele, Jethro Bell, la sfârșitul anilor 1700, fusese conceput ca un sanctuar pentru cei care nu erau pescari și, cu toate că latura sa agricolă nu s-a dezvoltat niciodată întru totul, identitatea lui ca adăpost s-a statornicit. Adăpostul Bell Valley era cunoscut în toată lumea pentru că primea câini de la fermele ilegale de cățel, pisici rănite și abuzate, cai și măgari nedoriți, dar și animale de companie victime ale cutremurelor, tsunamiurilor și războaielor.

Eu nu eram o victimă, așa cum erau acele animale. Dar aveam nevoie să fiu salvată. Lacrimile mele îmi spuneau asta. Mă ștergeam la ochi cu ambele mâini și tot nu le puteam opri, iar lipsa asta de stăpânire mă îngrozea. În ultimele două zile deținusem controlul. În ultimii zece ani deținusem controlul. Dintr-odată nu mai era așa.

Apoi am primit un semn. Abia începusem să conduc în jurul parcului, cu ochii încă umezi, când mașina mea – acea minune a ingineriei străine de clasă superioară – s-a blocat. Pe margine, în fața magazinului general, erau locuri de parcare ce rămâneau libere pe timpul nopții. Am întors cheia în contact și am încercat să o repornesc o dată, de două ori, de trei ori.

Nimic.

Dacă nu aș fi fost atât de supărată, poate că aș fi râs printre lacrimi. Puteam să sun la service-ul din nordul

orașului, dar, presupunând că încă mai exista, ar fi fost deja închis la acea oră. Aș fi putut să-l sun pe James și să jubilez: *Siguranță? Ha!* Dar nu voiam să vorbesc cu James, mai ales nu acum, când atârnam de un fir de păr.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să atrag atenția asupra întoarcerii mele și, totuși, iată-mă stând blocată într-o bijuterie automobilistică de luat ochii, în mijlocul unui oraș al camionetelor de încredere. Ca să vezi ironie!

Dar mă aflam unde aveam nevoie să fiu. Mașina mea trebuie să fi știut asta.

Mai mult, pensiunea era chiar în partea cealaltă a parcului și, cu toate că îmi pierdusem stăpânirea de sine, picioarele încă îmi funcționau.

Tocmai îmi trăgeam geanta afară din portbagaj și mă luptam cu amintirile pe care mi le trezea mirosul de pin din aer, când un cuplu s-a apropiat de mine. Nu i-am recunoscut, ceea ce era bine. Unii dintre cunoscuții mei nu ar fi fost încântați să afle că m-am întors.

–Probleme, a întrebat bărbatul?

–Așa se pare, am spus, apăsându-mi nasul cu dosul palmei și aruncând o privire disperată către mașină. Totuși, mai poate aștepta până mâine dimineață. Merg doar până la Red Fox.

–Ai nevoie de ajutor cu bagajele?

Să fi fost bunătatea lui sau faptul că îmi amintea de tata, cert e că oferta mi-a pus un și mai mare nod în gât. Rănită, am zâmbit forțat, am scuturat din cap, mi-am aruncat geanta pe umăr și am plecat.

Doar până la Red Fox, mă gândeam, doar până acolo, dar inima mea bătea tot mai tare în vreme ce traversam peluza. După plecarea de aici, arsesem punți în urma mea, cea mai importantă fiind cea care mă lega de colega mea de cameră din timpul colegiului, Vicki Bell.

Doar că ea nu mai era Vicki Bell. Era Vicki Bell Beaudry, care deținea pensiunea Red Fox împreună cu soțul ei, Rob, a cărui familie avea în Bell Valley rădăcini

cam la fel de adânci ca ale familiei Bell. Așadar, și aici primirea mea era sub semnul întrebării.

Dar nu mai puteam da înapoi. Mașina mea se asigurase de asta. Iar pensiunea Red Fox mă chema. O locuință de fermier în adevăratul sens al cuvântului, pensiunea fusese mutată aici de la marginea orașului la începutul anilor 1900, iar în timp se mărise și se apropiase puțin mai mult de pădure. La fel ca și în oraș, unde tâmplarii și zugravii își ofereau deseori serviciile în schimbul unor bunuri, am bănuit că și la Red Fox mulți au primit plăcinte cu afine în schimbul zugrăvelii proaspete de culoare galbenă pe care o vedeam acum, al finisajelor dichisite cu vopsea albă și al semnului gravat de mână din capătul aleii, care purta un logo nou, colorat în roșu-închis și auriu. O cărare lată, pietruită ducea spre veranda pe jumătate ascunsă în spatele unor rododendroni ai căror muguri erau gata-gata să înflorească.

Tocmai ridicasem un picior deasupra primei trepte, când oboseala m-a cuprins dintr-odată. Era ca și cum aș fi condus nu doar timp de trei zile, ci timp de zece ani, și acum, că eram aici, pe cale să las garda jos, epuizarea mi-o luase înainte.

Dacă Vicki nu era acasă, nu știam ce să fac.

La fel și dacă nu voia să mă primească.

Am urcat încet scările, am traversat veranda, dar mi-a trebuit o clipă ca să-mi iau inima în dinți și să deschid ușa. Când, în sfârșit, am făcut-o, un clopoțel delicat a sunat undeva înăuntru.

Holul de la intrare era gol. Din prag totul îmi părea familiar – aceeași mobilă, același plan al încăperii –, și totuși schimbat. Nu mai părea ponosit, fotoliile aveau acum zeci de nuanțe de verde. Nu mai era vechi și întunecos, acuarelele de pe perete aveau culori vibrante. Și nu numai că vechea masă de scris fusese restaurată, dar între o lampă înaltă și o vază cu trandafiri galbeni stătea, discret, monitorul unui computer.

Vicki Bell își pusese amprenta.

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am oprit în interior, moment în care emoțiile m-au copleșit. Incapabilă să mă mișc, fie și doar pentru a-mi lăsa geanta jos, am stat pe loc cu mâinile la gură, scăldate în lacrimi, și cu ochii inundați de verdele mării, al ierbii și pădurilor, până când s-a ivit o altă imagine. Lacrimile nu-i puteau ascunde identitatea. Deși Vicki era blondă, semănam atât de mult în alte privințe – aveam aceeași înălțime, aceleași forme, eram amândouă originare din New England –, încât oamenii ne luau drept surori. Și poate chiar am fi devenit rude, dacă Jude nu o dădea în bară.

–Emily? a întrebat ea, părând șocată.

Cu îndoială, pentru că singurul cuvânt rostit nu spunea nimic despre felul în care eram primită, am gemut ușurel:

–Am nevoie să fii acasă.

Nevenindu-i să creadă, s-a mai holbat o clipă la mine, apoi și-a aruncat brațele în jurul meu.

–Chiar ar trebui să nu mai știu cine ești. N-ai mai dat pe-aici din ziua aceea cu Jude și, ok, ai fost la nunta mea cu Rob, dar numai pentru că nu era în Bell Valley și numai pentru că *el* nu era acolo. După asta n-ai mai răspuns la e-mailuri sau la telefon, pur și simplu ai dispărut ca o străină.

A făcut un pas înapoi, dojenindu-mă.

–E ca și cum ai fi dispărut de pe fața pământului – mai bine zis, ca și cum eu aș fi dispărut de pe fața pământului *tău* – și nu vreau să aud despre cât de ocupată ești tu acolo, la New York, pentru că și eu sunt ocupată, și soțul meu e ocupat, și prietenii mei sunt ocupați, *toți* suntem ocupați, dar nu așa te comporți cu oamenii pe care îi iubești. După o vreme, prietenii ajung să creadă că pur și simplu nu îți mai pasă, că te *agasăm*, așa că o lăsăm baltă, și, dintr-odată, îți faci apariția aici fără nici o veste? Asta da, tupeu!

Apoi, dojenindu-mă și mai abitir:

–Și, mă rog frumos, ce e de râs?

– Tu.

Nu mă puteam abține. Îmi era atât de familiară, atât de dragă.

– Cât de mult vorbești. Cât de *New Hampshire* vorbești. *Și dintr-o dat' îți faci apariția ici făr' nici o veste.*

– Nu e amuzant.

– Ba este.

Momentul era cald și sincer, îndeajuns să-mi oprească lacrimile.

– Îți pui inima pe tavă, ca să știe toată lumea ce este cu tine. Ai idee cât de reconfortantă e atitudinea asta?

A scos un sunet disprețuitor.

– Toată lumea de aici vorbește așa. Și tu vorbeai ca mine, până când vorba ți s-a schimbat și, odată cu ea, și loialitatea față de prieteni.

Îmi cerceta chipul trăsătură cu trăsătură.

– Arăți groaznic. Ce s-a întâmplat?

De unde să încep? Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi, dar tot ce mi-a venit în minte să zic a fost:

– Mi s-a stricat mașina.

– Mașina ta?

– În fața magazinului general.

Bineînțeles că nu plângeam din cauza mașinii. Vicki Bell mă cunoștea îndeajuns de bine încât să știe asta. Mă cunoștea mai bine ca oricine, ceea ce nu avea prea mare importanță acum, dar era ultima prietenă cu adevărat bună pe care o avusesem.

A aruncat o privire îngrijorată spre ușă:

– Unde e James?

– La New York. Am fugit.

– N-ai face tu asta. Ești prea responsabilă.

– Uite că am făcut-o.

Ochii ei căprui s-au mărit.

– L-ai *părăsit*?

–Nu l-am părăsit în sensul propriu al cuvântului. Aveam nevoie să mă rup puțin de serviciu, de oraș, de viața mea.

–Dacă ești aici pentru Jude...

–Nu sunt.

–Bine. Nu știm unde este. Nu s-a mai întors niciodată. Și nu te acuz pe tine pentru asta, el e cel care te-a înșelat.

–Și care s-a despărțit de mine, Vicki. Nu voia să fie legat la gard. Abia după asta am realizat ce spusese. Nu știi unde este?

–Nu. A tăiat orice legătură. Nu tu ilustrate, nu tu telefoane. Nu a mai dat pe-aici de zece ani.

–„O să dea pe aici", m-am gândit eu și am vrut s-o spun cu voce tare, dar asta ar fi cerut sensibilitate, alegerea unor cuvinte care să-i ușureze șocul lui Vicki, iar eu pur și simplu nu aveam puterea.

Vicki m-a studiat timp de încă un minut. Avea probabil întrebări – și, dacă mi-o aminteam bine pe Vicki cea extrem de curioasă, știam că are –, dar a fost îndeajuns de înțeleaptă încât să nu le pună. În schimb, mi-a spus cu o voce blândă:

–Rob și cu mine tocmai ne așezam la masă. Ți-e foame?

–Sunt mai mult obosită decât înfometată. Am nevoie de un loc în care să dorm.

–Când ai dormit ultima oară?

–Azi-noapte. Poate în jur de o oră.

Am oftat ușor:

–Cam patetic, nu? Eram bine pe drum, dar acum, că am ajuns aici, parcă nu mai pot să mă mișc.

Luându-mi geanta de pe umăr, m-a condus pe scări. Am trecut de etajul al doilea și am ajuns la al treilea, unde se afla o singură cameră. Avea ferestre în față și în spate și o lucarnă deasupra, aceasta fiind primul lucru adăugat de Vicki atunci când a transformat mansarda

în cameră de oaspeți. Numea încăperea asta un colțișor de rai și, da, când a aprins o lampă micuță, eram vag conștientă de amestecul de cer și de nori. Totul era alb și albastru, dar eram prea slăbită ca să observ mai multe. Vicki mi-a pus geanta pe o băncuță de la capul patului, a tras la o parte o plapumă voluminoasă și a dezvelit așternutul.

Am făcut o tentativă să mă așez în locul pregătit de ea.

–Poate că te simți ciudat.

–Da.

–Încă mai ești furioasă.

Cutele frunții i s-au înăsprit.

–Tu n-ai fi? Erai cea mai bună prietenă a mea. Știu că Jude te-a rănit, dar ne-a rănit și pe noi dispărând așa, pur și simplu. Am înțeles, nu puteai vorbi despre asta...

–Și încă nu pot, am intervenit eu făcându-mi vorbele să sune ca o avertizare.

Apoi, mai blând, am negociat:

–Poate mai târziu?

S-a uitat fix la mine, a oftat, iar apoi mi-a făcut semn cu capul spre pat. M-am strecurat afară din șlapii pe care îi purtam, mi-am ridicat picioarele pe pat și m-am întins. Odată așezată, nu m-am mai mișcat.

Vicki trebuie să fi plecat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că așeza o tavă mică lângă pat. Adusese un pahar cu suc de portocale, pateuri, despre care eram sigură că erau făcute în casă, și un urcior cu apă proaspătă.

–O să-ți recunoască Rob mașina? mi-a șoptit ea când am deschis un ochi.

–O, da, am șoptit la rândul meu. Un BMW negru. Imposibil de ratat.

M-a mângâiat pe cap.

–Dormi.

capitolul 4

Am dormit. Dacă ceilalți oaspeți au făcut zgomot, eu nu am auzit nimic. Nici nu am visat. Eram prea obosită pentru așa ceva. Când m-am trezit, fereastra de deasupra era o mare de cer azuriu și roșu de arțar. Cearșafurile miroseau a soare, iar amestecul de cer și de nori pe care îl zărisem cu o seară înainte se întindea dincolo de plapuma uriașă, pe tavanul și pe pereții albaștri, pe un dulap și pe un scaun, ambele de culoare albă, și se oprea la un teanc de perne de pus pe podea așezat sub cornișă. Tava de lângă pat purta acum arome de plăcintă și de ceai.

Rai? Cu siguranță.

Vicki stătea lângă pat, pe un scaun cu spătar în formă de scară.

–Încă puțin și sunam la Urgență, a spus ea.

M-am întors pe-o parte ca să o pot privi mai bine: Vicki Bell – nu doar Vicki, ci Vicki Bell – ambele nume rostite deodată, cu drag, în timpul anilor de colegiu petrecuți împreună. Acum ea era ca un medicament pentru mine. Purta un pulover și o pereche de blugi și avea părul pieptănat la spate, cu fire rebele ițindu-se de te miri unde, așa cum o făcuseră întotdeauna. Pielea îi era bine curățată, o altă caracteristică a lui Vicki cea cu picioarele pe pământ. Dar obrajii îi erau trandafirii, iar trăsăturile blânde.

–Arăți uimitor, am spus.

–Uimitor de bine sau uimitor de familiară?

–Amândouă. Cât e ceasul?

–Unsprezece.

Unsprezece. Am sărit în sus și apoi, cu un geamăt, am căzut imediat la loc.

Vicki s-a alarmat.

– Ușurel! Cum te simți?

Greoaie. Țeapănă.

– Mahmură.

– Beție?

– Plâns. Poate prea mult somn.

Am închis ochii, dar pleoapele mi s-au redeschis imediat.

– Ora unsprezece, luni dimineața? O, Doamne!

– Ce?

– Consecințe la serviciu.

Vechea tensiune revenise.

– Am dispărut de pe-o zi pe alta. O prietenă mi-a ținut locul vineri, dar partenerul responsabil mi-a trimis e-mailuri tot weekendul. Nu am citit nici unul.

– Nimic nou, a remarcat Vicki sec, în timp ce îmi turna niște ceai.

– Nu, chiar citesc tot ce-mi trimiți, am insistat. Dar îmi ești o prietenă foarte bună și nu pot să-ți trimit răspunsuri scurte. Așa că păstrez totul, până când o să am timp să te sun și niciodată... niciodată n-am timp.

– După Jude, ai trecut mai departe.

Mi-a dat ceaiul. Era o ofertă făcută cu căldură, la propriu și la figurat. Nu eram pregătită să vorbesc despre Jude, dar ăsta ar fi putut fi prețul pe care trebuia să-l plătesc în schimbul camerei. Ridicându-mi pernele mai sus, am luat ceaiul.

– N-ai de gând să renunți.

– Nu pot. Faptul că te văd îmi reamintește totul. Ai luat-o într-o direcție atât de diferită după vara aia, ca și cum ne-ai fi renegat pe toți, pe el, pe mine, Bell Valley.

– Nu renegat, am spus repede, apoi m-am gândit la viața mea de atunci.

Oricât ar fi fost de dureros, acesta era motivul pentru care venisem aici – să aflu ce se întâmplase cu mine după ce am plecat.

–El a plecat din viața mea. A trebuit să-mi construiesc alta.

–Complet opusă celei pe care o aveai aici.

–Da. Amintirile dor.

–Nu-mi spune, a rostit ea tărăgănat.

–Îmi pare rău. Am mai încercat și în alte locuri, înainte să mă întorc aici, doar că n-a mers. Semănau prea mult cu lucrurile de care încercam să scap.

–Care sunt alea?

I-am povestit cum fusese dimineața mea de vineri, sfârșind cu:

–Zgomot, mult zgomot. Și mașinării. Și trafic. Ăsta e cel mai liniștit loc pe care-l cunosc. Vreau să zic... ascultă.

Am tăcut. Liniștea vorbea de la sine. Vocea ei era blândă.

–Sunt multe locuri liniștite, Em.

„Dar nici unul cu un coiot așteptând la marginea unui luminiș", aș fi putut spune dacă aș fi vrut să vorbesc despre vise.

–Nici unul în care să fie oameni pe care îi cunosc. Și asta e o parte din problemă. În New York sunt momente când am senzația că nu cunosc pe *nimeni*. Am nevoie de contact cu ființe umane. Știam că îl pot avea aici.

M-a țintuit cu privirea vreme de câteva clipe, apoi a rupt un colț de plăcintă și mi l-a îndesat în gură.

–Afinele sunt din New Jersey. Ale noastre mai au o lună până să se coacă.

Am mestecat plăcinta, simțind gustul fiecărei firmituri, ajutând-o pe ultima să-mi alunece pe gât cu o gură de ceai.

–Vezi? am spus când stomacul mi s-a liniștit. Ai pus punctul pe „i". Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Dacă voiam să evadez, unde m-aș fi putut duce? Tu unde te-ai fi dus?

–La un hotel.

Când m-am uitat la ea contrariată, a zâmbit.

–Ai văzut *Întâlnire cu surprize*[1]?

Am scuturat din cap.

–Steve Carell joacă rolul soțului Tinei Fey și amândoi stabilesc ca, o dată pe săptămână, să se joace de-a întâlnirea, ca să mai stârnească puțin entuziasmul în relația lor. Așa că sunt la un restaurant și el o întreabă dacă și-a dorit vreodată să aibă o aventură. Ea zice repede că nu, pe urmă devine sfioasă și mărturisește că are momente, în zilele chiar nasoale, când munca e groaznică și copiii fac pe nebunii, când ar da orice să se poată caza la un hotel și să fie singură. Și mie mi se întâmplă. Tu poate crezi că viața mea e liniștită și, cu siguranță, este, comparând-o cu a ta, dar nu întotdeauna îmi arde de stat la taclale. Sunt zile în care cuptorul merge prost și brioșele nu se rumenesc, în care oaspeții îmi cer un miliard de lucruri și e nevoie de timp ca să le fac pe toate. Rob se întreabă de ce nu am pus flori proaspete, iar Charlotte se tot agață de mine...

–Charlotte, am intervenit îngrozită. Nici n-am întrebat.

–Nu, m-a mustrat Vicki din priviri. N-ai întrebat. Acum are aproape trei ani și e grozavă – dulce și adorabilă, și vorbește mai greu pentru că noi știm mereu ce vrea, așa că nu mai trebuie să ceară. Rob și cu mine am așteptat mult până să avem un copil și cred că din cauza asta o apreciem mai mult. Să fii mamă e cel mai bun lucru din lume, Emily. Știu că probabil tu nu vrei să auzi asta. Mereu spuneai că vrei un copil și e clar că nu s-a întâmplat până acum.

–Încercăm.

[1] În original: *Date Night* (n.tr.)

—Oh, Doamne!

—Nu, vreau să zic că încercăm de ceva vreme. Multe femei amână momentul până când își pun la punct cariera. Eu îmi doresc un copil încă de acum trei ani. Am făcut teste. Doctorii nu știu de ce nu s-a întâmplat până acum.

Vicki m-a privit fix.

—N-oi fi eu doctor, dar dacă tu crezi că o să rămâi gravidă în starea în care ești acum, mai gândește-te.

—Știu. Sunt penibilă.

M-a strâns de mână.

—Nu ești penibilă, ci doar prost ghidată. Lista ta de priorități e dată peste cap. Nu era așa, înainte de Jude.

—Nu pot să dau vina pe Jude pentru ultimii zece ani. Nu el mi-a spus ce și cum să fac.

—Și, totuși, iată-te aici. Emmie, problema e că, dacă mai stai măcar o noapte, o s-o vezi pe Charlotte. Și pe mama. E mereu pe-aici, alergând de colo-colo după Charlotte.

Replica asta mi-a provocat un zâmbet curios.

—Amelia? Îngrijind un copil?

Vicki a încuviințat din priviri, cu acea mică ridicare a sprâncenelor care îmi plăcuse întotdeauna.

—Ciudat, nu-i așa? E chiar drăguț. E o bunică foarte implicată – se descurcă mult mai bine cu Charlotte decât s-a descurcat vreodată cu noi.

Ultima dată când o văzusem pe Amelia fusese la nunta lui Vicki. Că nu m-a primit bine e puțin spus.

—Încă mai dă vina pe mine pentru plecarea lui Jude? am întrebat.

Tăcerea lui Vicki mi-a răspuns că da.

—Dar nu eu am fost cea care a greșit. Și, oricum, ar fi plecat de aici. O parte din el ura orașul ăsta. I-am spus că aș merge oriunde cu el.

—Lucru care probabil l-a speriat de moarte, dar mama nu poate să accepte asta. Crede că i-ai cerut mai mult

decât îți putea oferi și că asta l-a făcut să se simtă ca un ratat, așa că a plecat.

Mi-a căzut falca.

–I-am cerut mai mult decât îmi putea oferi? E prea mult să ceri fidelitate?

–Neah, a tărăgănat Vicki, dar mamele nu sunt întotdeauna raționale.

A devenit împăciuitoare.

–Înainte credeam că e nebună, dar acum, că sunt și eu mamă, înțeleg nevoia de a da vina pe cineva când pierzi un copil. Nu trebuie să aibă logică. Dar dacă Charlotte ar păți ceva, și eu aș avea nevoie de cineva – *oricine* – pe care să-l iau de guler.

–Jude nu e pierdut, am zis, socotind că acum chiar trebuia să îi spun lui Vicki ce știam.

–Ei bine, n-a murit, nu încă, dar și-o cere tot timpul. Gândește-te la Irak. După ce a căzut regimul lui Saddam și a izbucnit haosul, el s-a repezit acolo să salveze animalele domestice rănite și a fost prins într-un schimb de focuri. S-a dus în locuri în care n-avea ce căuta.

–Era într-o misiune umanitară.

–Da, dar sunt feluri și feluri de misiuni. Armata noastră a fost nevoită să cheltuiască resurse prețioase ca să-l protejeze și n-a fost încântată. Jude și-a asumat riscuri pe care nu ar fi trebuit să și le asume. Era prea tupeist pentru binele lui.

–Nu tupeist, am încercat eu s-o conving, pentru că nu așa îl vedeam pe Jude. Îndrăzneț. Era dedicat idealurilor lui.

–Emily, era un rebel.

–Un aventurier, am insistat.

–Ei bine, e un cuvânt blând. Mereu le alegeai pe astea când venea vorba de Jude. Nu era bădăran, era onest. Nu era nesăbuit, era entuziast. Să nu mă înțelegi greșit. Îmi

iubesc fratele. Dar eu îi vedeam defectele. Tu? Erai orbită de prima dragoste.

–Dar era atât de distractiv cu el, am susținut eu. Nesăbuit, entuziast – zi-i cum vrei, dar avea o latură ireverențioasă care era cu totul creativă. El era sufletul programului internațional al adăpostului și uite cât de mult bine a făcut. Ok. Era impulsiv. Dar poate, am adăugat tulburată, e mai bine așa decât să despici firul în patru la fiecare decizie.

Vicki a priceput. Îmi dădeam seama de asta din felul în care mă studia.

–Așa ai făcut tu?

–Habar n-am, Vicki. Chiar nu știu. Nu-mi dau seama pentru că totul a venit ușor, așa cum Dreptul m-a dus la James, care m-a dus la New York, ceea ce m-a condus la firma mea. Dar toate au fost atât de *cerebrale*.

–Îl iubești pe James?

–Da, am spus repede, apoi am făcut o pauză. Cred că da.

–Cum adică?

O ușă s-a închis undeva la parter cu o finețe care mi-a amintit unde mă aflu și mi-a adresat în felul acesta o încurajare. Nu puteam vorbi cu nimeni din New York despre James. Aș fi perceput-o ca pe-o trădare. Dar aici era Bell Valley, iar eu și Vicki locuiserăm în aceeași cameră de-a lungul celor patru ani de colegiu, așa că ea fusese parte din viața mea cu mult înaintea lui James.

–M-a dat peste cap când l-am cunoscut, i-am spus. Adică atunci când l-am văzut – brunet cu ochi albaștri, un metru optzeci și nouă și mușchi tonifiați. Făcea jogging. Jude făcea alpinism și, dacă e să fac o comparație, avea un metru nouăzeci și cinci, ochii căprui-deschis și o claie de păr blond. James era deștept și muncitor. Era ambițios, și așa eram și eu. Era ca și cum mi-aș fi găsit fratele geamăn. Am vrut să facem o trecere în revistă a legislației

și am făcut-o. Am vrut să absolvim *summa cum laude* și am făcut-o. Când venea vorba despre Drept, James avea un plan de succes. Eram porniți să îl punem în aplicare. Mi-am amintit concluzia la care ajunsesem stând pe acea verandă din Berkshire.

–Și acum? m-a îmboldit Vicki.

–Nu sunt sigură că planul e bun pentru mine. E bun pentru James. El merge cu toată viteza înainte. Eu sunt problema. Dacă o spuneam cu voce tare, totul era mai aproape de realitate. Dar era luni, lucru care făcea și evadarea mea reală – înspăimântătoare, de fapt.

–Mă simt ca și cum aș chiuli de la școală.

–Tu n-ai chiulit niciodată.

–Corect. Niciodată n-am detestat școala așa cum îmi detest serviciul. Cazul ăsta, alt caz, ce mai contează? Asta e politica firmei, alergatul după ore plătite, lipsa de căldură între parteneri chiar și la cel mai înalt nivel. Probabil că Walter Burbridge e furios din cauza mea, dar când mă gândesc să mă întorc acolo mi se umple capul cu paraziți. E *asurzitor*.

–I-ai spus lui James toate astea?

–Am încercat, dar nu vrea să audă. În plus, când nu lucrăm, dormim, cu excepția momentelor în care graficul zice că sunt la ovulație, caz în care facem dragoste, ceea ce nu e prea romantic având în vedere că e așa, cu program. Și, oricum ar fi, suntem prea obosiți ca să mai avem o discuție substanțială.

–Ai mai vorbit cu el de când ai plecat?

–Pe scurt. Crede că am o cădere nervoasă. Așa o fi?

Vicki a chicotit:

–Mie mi se pare că trăiești într-o fantezie. Să spui „stop“ acelor lucruri din viața ta pe care le urăști și să-ți iei o pauză. E vreo șansă să vină și el aici, după tine?

–Nu poate. Nu știe unde sunt.

A părut speriată când a auzit asta.

–N-ar trebui să-i spui? E soțul tău. Nu-i datorezi măcar atât?

–Mai mult decât îmi datorez mie un timp de gândire? a întrebat noua mea latură agresivă.

–Dar n-o să fie îngrijorat?

–Ba da. Dar o să fie ocupat cu serviciul.

–Ok, atunci uite ce e: tu l-ai cunoscut imediat după ce-ai plecat de-aici. N-o să pună lucrurile cap la cap și-o să-și dea seama că ești aici?

–Nu. Nu prea i-am vorbit despre locul ăsta.

–Știe de Jude?

–Nu.

–Glumești.

–Nu.

–Emily! a protestat ea. Jude a fost viața ta în vara aia. Cum ai putut să nu-i spui?

–Ce, tu i-ai spus lui Rob despre fiecare bărbat cu care ai fost?

–El e singurul bărbat cu care am fost.

Mi-am dat ochii peste cap.

–Ok. Să trecem la imaginea de ansamblu. Un soț trebuie să știe totul despre trecutul soției lui? Dacă e mort și îngropat, nu. Sunt sigură că și James a avut relații în timpul colegiului, dar nu le știu pe fete. A lucrat trei ani înainte să intre la Drept. Sigur a avut relații, dar nu vreau să știu detaliile. Cât despre Jude, ei bine, când am plecat de aici am închis ușa definitiv. A fost o ruptură totală. Numai așa puteam să fac față.

–Și n-ai mai vorbit despre asta?

Am dat din cap că nu.

–James și cu mine vorbim despre prezent și despre viitor. Nu știe nimic despre Bell Valley.

–Uau!

Vicki a inspirat adânc, dar mie mi-a distras atenția o mișcare din spatele ei, unde s-a ivit o fetișoară de după

ușa întredeschisă. Brusc, chipul mi-a devenit familiar, ca și cel al mamei sale. Când am simțit că mi se răspândește o căldură în piept, am luat o gură de aer și am șoptit:

–Heei!

Vicki s-a întors.

–Hei, că bine zici, a spus ea pe un ton de dojană blândă. Charlotte Bell, în câte camere de oaspeți ți-ai băgat tu nasul înainte să mă găsești aici?

Dar nu era furioasă. Știam asta. O știa și Charlotte Bell.

Fetița s-a uitat când la mama ei, când la mine, rămânând în ușă până când Vicki a chemat-o înăuntru. Mergea încet, privindu-mă tot timpul cu reținere. Mică și perfectă, avea ochii cenușii ai tatălui ei, părul blond al mamei și bucle aproape la fel de lungi ca ale lui Jude. Purta o rochiță din jerseu colorată în purpuriu și roz, cu ciorăpei asortați. Când s-a apropiat, Vicki a luat-o pe sus și a așezat-o în poala ei.

Dacă eu eram fermecată de copilă, Vicki era și mai și. Dragostea din privirea ei era demnă de imortalizat.

–Ea e Emily, a șoptit Vicki la urechea micuței. O știu pe Emily de la școală, așa cum tu o știi pe Clara de la grădiniță. Obișnuiam să rămânem împreună peste noapte, așa cum faci tu uneori cu buni Amelia. Îți mai aduci aminte când ați mâncat pizza?

Cu ochii încă la mine, fetița a dat încet din cap.

–Charlotte adoră pizza, mi-a spus Vicki. Și ciocolata caldă. Emmie și cu mine obișnuiam să bem ciocolată caldă, i-a spus lui Charlotte. Cu bezele. Și frișcă.

–La două dimineața, am adăugat eu.

–Dar numai în perioada examenelor.

–Ha! Asta apropo de îngrășatul bobocilor[1].

---

[1] În original: *Freshmen Fifteen*, expresie americană referitoare la faptul că tinerii care pleacă de acasă în primul an de colegiu sau de facultate și locuiesc în cămin se îngrașă cu 15 livre (aproximativ 7 kilograme) (n.tr.)

Vicki și-a strâns fetița în brațe și i-a vorbit din nou la ureche.

–Îți aduci aminte când ți-am povestit că am fost un timp la școală în Anglia, acolo unde toată lumea vorbește la fel ca Alec, băiețelul de la tine din grupă? Emmie a fost și ea cu mine. Am călătorit prin toată Europa.

Mă îndoiam că fetița știe ce e Europa, dar m-am agățat de amintire.

–Dacă ar fi să aleg punctul culminant din perioada colegiului, aș alege semestrul petrecut în Bath. Încă mai am eșarfa pe care am cumpărat-o pe pod. Îți mai aduci aminte?

–Cum aș putea să uit, a râs Vicki. Era roz-neon și era *oribilă*. O purtai tot timpul.

–Și italianul ăla superb...

–Dante.

–Ăla nu era numele lui adevărat.

–El spunea că e, dar era rău. Nu învăța niciodată. Jur, scopul lui era să ne corupă. Îți mai aduci aminte noaptea aia...

–La băile romane.

Mi-am acoperit fața, rușinată.

–Dumnezeule! Guinness.

Vicki a căzut pe gânduri.

–Nu m-am mai gândit la asta de-o groază de vreme. A fost într-o altă viață.

Era un gând de natură să ne dezmeticească. O viață mai bună? O viață mai liberă? Cu siguranță, ne-am distrat.

Vicki era pe aceeași lungime de undă.

–Ar fi trebuit să rămânem plecate tot anul, nu doar în toamnă. Întoarcerea a fost o povară.

–Mai port eșarfa uneori. Îmi înveselește uniforma. Nu că ar trece dincolo de vestiar. N-am fost prea curajoasă la Lane Lavash.

Nu până acum. Sigur, se pune întrebarea dacă ceea ce făceam eu era o dovadă de curaj sau de pură iresponsabilitate. M-am gândit la Layla și la ceilalți oameni nevinovați, care sufereau pentru că băuseră apa pe care o considerau curată. Cineva trebuia să-i ajute, dar azi nu aveam să fiu eu aceea. Poate nici mâine și poate nici miercuri.

–Ești tare încruntată, a observat Vicki.

–Sunt tare îngrijorată.

Dar am amânat gândurile pentru mai târziu. Hotărâtă, m-am întors în prezent, la Vicki și la fetița ei superbă.

–Și zici că mergi la grădiniță? am întrebat-o pe Charlotte.

Fetița a dat din cap.

–În fiecare zi?

–Trei dimineți pe săptămână, a răspuns Vicki. E doar o perioadă de adaptare, dar am vrut să fie cu alți copii. Începând de la toamnă o să meargă cinci zile pe săptămână. Este momentul potrivit pentru program săptămânal.

Ceva din vocea ei și o anume privire m-au făcut să rămân fără aer pentru a doua oară.

–Încă un copil pe drum?

–La începutul lui decembrie, mi-a confirmat ea cu un aer de așteptare îngrozită aproape comic.

–Oh, Vicki Bell, mă bucur așa mult pentru tine.

–Chiar te bucuri? Nu o spui doar așa?

Știam ce vrea să zică.

–Sigur că nu. Sunt încântată. E evident că ești o mamă grozavă. Ai putea să ai și cinci copii și nu te-ar incomoda. Copiii se potrivesc cu viața ta. Poate că nu o să se potrivească și cu a mea.

Charlotte se cuibărise în brațele mamei sale, care mi-a spus:

–De asta fugi?

–Poate. Sunt descurajată, dar dacă ce facem acum nu dă rezultate, mai avem și alte opțiuni. Restul problemelor îmi dă de furcă.

–Trebuie să fie și părți bune.

–Sunt. Am o slujbă, un soț, o locuință grozavă. Și sunt sănătoasă.

–Dar nefericită. Deci, de ce ai venit în Bell Valley? Acum zece ani te făcea să te simți mizerabil.

–*Jude* mă făcea să mă simt mizerabil, am spus eu, dar iubeam Bell Valley chiar și înainte de vara aia. Weekendurile în care veneam în vizită împreună cu tine erau adevărate vacanțe, chiar și când aveam de învățat. Mă relaxez aici. Pot să mă gândesc. De-asta am nevoie acum.

M-am gândit la Jude. Scrisoarea lui schimbase situația. Sau poate că nu. M-am gândit că mai aveam, poate, vreo două săptămâni până la venirea lui.

Trebuia să îi spun lui Vicki despre asta.

Dar ea rămăsese blocată pe ultimele mele vorbe.

–Te gândești încotro s-o iei de aici înainte?

–Mai întâi să mă gândesc de ce am ajuns acolo unde am ajuns după ce-am plecat de aici. Poate că ai dreptate. Poate că încercam să-mi revin după faza cu Jude și am mers prea departe. Să mă întorc aici e ca și cum aș lua-o de la capăt.

–Cât o să rămâi aici?

Am simțit că mă apucă isteria.

–Mașina mea s-ar putea să aibă un cuvânt de spus.

–Nu. E o problemă electronică. Nestor zice că o să ți-o aducă până la sfârșitul zilei. Ți-ar fi adus-o și mai devreme, dacă băiatul lui n-ar fi fost atât de vrăjit de ea. Puștiul are șaisprezece ani și e un tocilar de nu se poate. Nu i se întâmplă prea des să se joace cu o mașină ca a ta.

–Dacă o strică, James n-o să mi-o ierte niciodată, am avertizat-o.

–N-o s-o strice. Tehnologia e punctul lui forte. Are un atelier de reparații în garaj. Computere, telefoane mobile, electrocasnice mici – nu le-am duce în altă parte.

–Are un atelier de reparații? La șaisprezece ani? Păi și școala?

–Zice că și-a găsit chemarea în viață și, având în vedere cât e de priceput, eu îl cred.

Am stat puțin pe gânduri.

–Ei bine, asta spune ceva. El a renunțat la liceu și are o slujbă pe care o adoră. Eu am trei diplome și o slujbă pe care o detest.

–Ia-ți alta, a spus Vicki.

–Încerc, dar nu e ușor. Nu vreau să sar din lac în puț și nu prea pot să mă interesez de un post de secretară în Oregon, când sunt măritată cu cineva care, mort-copt, vrea să rămână în New York.

Am revenit la întrebarea ei de mai înainte.

–Nu știu cât o să mai stau aici și asta mă neliniștește la culme. Mereu fusesem o fire directă. Am mai făcut vreodată ceva așa cum mi-a dictat inspirația de moment?

–Ți-ai petrecut vara aceea aici. Ai venit fără să știi ce urmează să faci.

–Corect. Și am avut cea mai sălbatică, mai spontană și mai pasională vară din viața mea. Deci asta sunt eu cu adevărat? Sau atunci a fost doar o rătăcire? Trebuie să-mi dau seama.

Am aruncat o privire la ceasul de mână care, desigur, nu era acolo. Nu era nici un ceas, nici pe noptieră, nici pe dulap.

–Oaspeților noștri le place să o ia mai ușor.

–Trebuie să învăț cum se face asta.

Am scos un icnet neajutorat.

–Lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Și acum e luni. Dacă nu dau un telefon azi sau mâine, nu o să mai am o slujbă la care să mă întorc. Ajută-mă, Vicki. Mereu

te-ai priceput atât de bine să ajungi la miezul problemei. Ce-ar trebui să fac?

Charlotte i-a șoptit lui Vicki ceva ce eu nu am auzit. Presupuneam că discuția noastră o depășește, dar tocmai mă întrebam dacă nu cumva m-am înșelat când Vicki a spus:

– Biiine. E vremea pentru oliță.

S-a ridicat, moment în care Charlotte s-a transformat într-o mică maimuțică, agățându-se cu mânuțele și piciorușele de mama ei, ceea ce a fost bine. Altfel ar fi căzut când Vicki s-a aplecat și m-a luat de după gât.

– Îmi doresc să stai aici, mi-a șoptit cu hotărâre și, îndreptându-se, a cuprins-o pe Charlotte cu ambele brațe, apoi a făcut un pas înapoi. Mă gândeam că trebuie să-i spun despre Jude, dar ea continua să vorbească:

– Simte-te ca acasă. În salon sunt cărți și jocuri, iar afară, în spate, sunt biciclete. Dacă vrei să mergi undeva cu mașina, cheile camionetei sunt deasupra ușii. Bucătăria e toată a ta. Dacă dai acolo peste o femeie scundă și brunetă, să știi că e bucătăreasa mea, Lee. Are o poveste interesantă.

Eu încă eram obsedată de povestea mea.

– Păi și șeful meu? Și James?

Vicki s-a oprit în ușă.

– Depinde de ce vrei să faci, iar tu ești singura care știe asta.

Dar nu știam, și tocmai de aceea eram aici. Nici măcar nu știam de unde să încep ca să aflu.

Știam însă că ceea ce fusese inițial doar un impuls de moment – rebeliune, poate – devenea din ce în ce mai grav cu fiecare minut. Încă puțin și nu mai aveam la ce să mă întorc.

Speriată, am lăsat perna în jos și mi-am tras plapuma peste cap, sperând să îngrop realitatea. Dar mirosul de flori proaspete al lui Vicki și al copilei ei îmi stăruia

în minte, făcându-mă să mă simt murdară. Dându-mă jos din pat, am făcut un duș, mi-am pus o pereche de jeanși și un pulover, ca să semăn cât mai mult posibil cu Vicki – scopul era discreția – și mi-am potrivit părul umed în spatele șepcii.

Mi-am terminat plăcinta și ceaiul stând la fereastră și privind spre curtea din spate. Acolo erau bănci și scaune Adirondack răspândite două câte două. Mai departe se întindea pădurea.

Cunoșteam aceste păduri. În ele erau pini și brazi de Canada, molizi și mesteceni, iar frunzișul lor era extrem de variat. Cu un soare orbitor în fundal, culorile se îmbinau până la cea mai întunecată nuanță de verde.

În visele mele, verdele bătea spre negru. În visele mele era noapte.

Trebuia să revăd acele păduri. Dar nu încă. Într-un moment ca ăsta, în care mă simțeam slăbită, acest lucru implica mai mult curaj decât aveam eu.

capitolul 5

Cu ochelarii de soare în mână, am ieșit din cameră pășind în vârful picioarelor, dar precauția era inutilă. Am ajuns la primul etaj fără să văd țipenie de om. Călcându-mi pe inimă, m-am încrezut în norocul meu. Am mers drept în bucătărie, care era și ea goală, m-am strecurat în liniște pe ușa din spate și am coborât scările.

Așa cum îmi spusese Vicki, acolo erau biciclete. Am pus ochii pe una potrivită pentru mine și mi-am închipuit că pedalam din greu pe drumurile din Bell Valley, pentru că pedalatul în forță semăna cu orele petrecute pe bicicleta din sala de fitness de la New York. Dar acum, doar gândul la asta era suficient pentru a-mi da dureri de picioare. Cu siguranță, emoțiile erau de vină, altfel niciodată nu mi-a fost teamă de un antrenament.

Dar trebuia să învăț să mă relaxez.

Așa că am mers pe lângă parcare, până la stradă. Erau câteva mașini oprite în fața magazinelor și una parcată la capătul parcului. Traversând peluza spre o bancă aflată la soare, m-am așezat pe jos, lângă ea. Sunete erau purtate de vânt – huruitul unei mașini de tuns iarba pe pajiștea bisericii, murmurul unui cuplu care ieșea din pensiune, ciripitul unui sticlete într-un stejar din apropiere. Am tras încet aer în piept, apoi încă o dată, mai adânc, conștientă de senzația nouă, în vreme ce plămânii mei se umpleau și se măreau. Mi-am dat seama că, în afara orelor de yoga, în ultimii zece ani respirasem artificial – alergând de colo-colo, stresându-mă pentru orice, mereu conectată la mașinării. Doar gândul la toate astea îmi accelera respirația.

Luând încă o gură de aer, tocmai mă gândeam cât de liniștit e Bell Valley în comparație cu Lane Lavash, locul în care, în mod normal, ar fi trebuit să fiu, cu biroul, computerul și căștile mele, când am văzut-o pe Vicki venind cu pași mari dinspre Red Fox.

– Azi umbli incognito? m-a întrebat lăsându-se în jos, lângă mine.

Făcusem bine că mă îmbrăcasem ca ea. Jeanși, pulover, ochelari de soare – arătam ca două surori, ceea ce m-a făcut să mă simt de-a casei.

Am zâmbit și am scos un sunet de aprobare. Cu Vicki Bell n-aveam nevoie de mai mult.

– Te-ai întâlnit cu bucătăreasa mea? m-a întrebat.

– Nu. Nu era în bucătărie.

– Atunci, mai târziu.

Dându-mi jos ochelarii de soare, mi-a cercetat chipul.

– La ce te gândești?

Am simțit un nod în gât.

– Că mi-a fost dor de tine. Acum, că te văd, îmi dau seama cât de mult. Poate că o trădez pe Kelly, dar tu ai fost întotdeauna sora pe care mi-aș fi ales-o. Chiar și întrebarea ta de mai devreme îmi arată că am avut dreptate să fac această alegere. Mereu ți-a păsat ce gândesc.

În caz că încă mai era măcar puțin supărată pe mine, am adăugat:

– Avem un trecut comun. Și asta se pune.

– Vai, vai! Îmbătrânești. A început să facă speculații: Te deranjează aniversările?

Lăsându-mi ochelarii să cadă în iarbă, m-am întors cu fața spre soare. Senzația de căldură era minunată, mai curată decât la New York, mai prietenoasă decât în Chatham. Cu ochii închiși, m-am gândit.

– La treizeci de ani a fost ceva. James zice că trebuie să sărbătorim, doar că n-am avut niciodată timp.

Mi-am înălțat capul. Ochii mei i-au căutat pe ai ei.

– Asta o fi? Trec prin criza vârstei de mijloc?

Vicki a zâmbit strâmb.

– Eu am pățit-o. Oarecum.

– Tu? Nu se poate.

Vicki era cea mai stabilă persoană pe care o știam.

– Ba se poate. Rob și cu mine am crescut împreună și îl ador. Dar niciodată nu am cunoscut altceva. Am fost patru ani plecată la colegiu și atât. Apoi m-am întors aici, același tip, același oraș.

– Nu chiar, i-am amintit. Te-ai măritat. Asta e mare lucru. Apoi părinții lui Rob s-au retras și voi ați preluat pensiunea. Locul arată grozav, Vicki Bell.

A izbucnit în râs.

– Orice ar fi arătat mai bine, în comparație cu ce era înainte. Părinții lui o cam lăsaseră baltă. Și da, e drăguț să mai dichisești lucrurile, dar nu e ca atunci când faci ceva complet, total diferit.

A rămas pe gânduri o clipă, apoi a reluat:

– Cu fiecare aniversare care trece îmi dau seama că asta n-o să se mai întâmple. Într-o vreme intrasem în panică.

– De când cu copilul?

– Aaa, nu! Nici nu am încercat să rămân gravidă până când nu am fost sigură că sunt împăcată cu viața mea de aici. Asta nu înseamnă că nu mă întreb uneori ce-ar fi fost dacă...

– Asta-i gena Jude, am remarcat, moment în care a pufnit:

– Jude era cu rebeliunea.

– Aventura, am insistat eu.

– Emmie, era un *băiat rău*, m-a certat ea, pierzându-și răbdarea cu mine. Chiar crezi că te-ar fi luat de nevastă? Da, știu că te-a cerut, dar mai ceruse încă trei femei înaintea ta, ultima fiind Jenna Frye, căreia nu i-a căzut

deloc bine când a părăsit-o pentru tine, și pe urmă te-a lăsat baltă pe tine pentru *ea*. Pe Jude îl interesa doar vânătoarea. Angajamentul îl îngrozea. Dacă n-ai fi apărut tu, ar fi găsit o altă cale să se despartă de Jenna, și dacă ea nu l-ar fi iubit îndeajuns încât să-l ierte, ar fi găsit o altă cale să se despartă de tine.

Aș fi vrut să o contrazic. Dar Vicki îl cunoștea pe Jude de mult mai multă vreme decât mine. Era logic ce spunea ea.

– Vine înapoi, am spus pe un ton liniștit.

S-a încruntat neîncrezătoare.

– Jude? Aici? De unde știi?

– Am primit o scrisoare de la el vineri. O să ajungă aici la sfârșitul lunii.

Deodată i s-a tăiat respirația.

– Aici? *Pe bune*?

– A pescuit crabi în Marea Bering.

– Și... ți-a scris așa, tam-nisam?

– Mai face asta câteodată, am spus simțindu-mă mai mult decât vinovată.

– Și nu ne-ai *spus*?

– Am presupus că voi știați unde e. În scrisoarea de vineri zicea că nu a mai spus nimănui că se întoarce, de asta îți spun eu acum. Dacă mai contează, să știi că nu i-am răspuns niciodată la scrisori.

Dar Vicki își apăsa pieptul cu mâna.

– O, Doamne! Ce facem? Cui spunem? Nimănui, s-a decis ea, alungând vestea cu ambele mâini. Nu putem spune nimănui. Jude e cel mai iresponsabil, imprevizibil om din câți cunosc. Poate spune că vine și pe urmă îl ia frica și pleacă în vreun alt loc mai interesant. Mama s-a obișnuit cu ideea că el e plecat. Dacă mă apuc să-i spun că se întoarce și el n-apare, o să fie distrusă.

Nu mi-o puteam imagina pe Amelia prea distrusă și poate că aș fi întrebat mai multe, dacă Vicki n-ar fi făcut ochii mici.

–*De asta* ești tu aici? Nu ca să mă vezi pe mine, ci pentru că se întoarce *el*?

–Nu. *Nu*. Sunt aici pentru că am nevoie de tine și pentru că am nevoie de pacea din orașul ăsta. Poate că sunt aici pentru că trebuia să-ți dau vestea asta, dar nu sunt aici pentru Jude. Sunt aici pentru mine. Fă-mă egoistă. Sunt.

–Nu ești, a mormăit ea în silă. Dacă ai fi fost, viața ta n-ar fi așa de încurcată. Te-ai fi oprit să te ocupi de tine și de nevoile tale înainte să ajungi în halul ăsta.

S-a aplecat spre mine.

–De ce se întoarce? N-o să rămână. Doar o să facă vâlvă și pe urmă o s-o ia din loc. Imaginea lui despre iad este să rămână blocat aici.

–Poate că s-a maturizat – știi, poate a văzut și alte feluri de iad.

Dar Vicki scutura din cap, părând mai mult tristă decât nervoasă.

–E un Bell. Familia Bell a locuit aici de generații. Poate că se luptă cu chemarea, dar e puternică. *Asta* e ce avem în genele noastre.

M-a luat de mână.

–N-aș fi putut niciodată să îmi las în urmă toată viața, cu siguranță, nu cum ai făcut-o tu. Dar nu mă miră că ai procedat așa. Mereu ai fost cea mai curajoasă dintre noi. Cum a fost cu primul an peste hotare. Eu n-aș fi mers niciodată dacă n-ai fi fost tu. Nu aș fi avut curajul să plec atât de departe pentru atât de mult timp. Tu ai fost jumătatea mea mai energică.

Nu-mi puteam aminti ultima dată când ținusem mâna unui prieten, dar cu Vicki Bell era cel mai firesc gest din

lume – o legătură puternică, unde mai pui că îmi lăsa și cale liberă spre confesiuni.

– Iar tu, jumătatea mea mai sănătoasă la cap.

Apoi am rectificat:

– Mai puțin în legătură cu Jude. Atunci nu m-ai oprit.

– Cum aș fi putut? Era fratele meu. Speram să ai o influență benefică asupra lui. Mai mult, ce aveați voi doi nu putea fi oprit. Era ca un incendiu – *bum*, într-o clipă fierbinte ca dracu', magnetism animal pur.

Aș fi putut să o contrazic spunând că fusese mai mult decât atât, dar deschisese discuția și, dacă era să-mi dau crezare viselor, subiectul încă mai stăruia cel puțin într-un colțișor al minții mele.

– Că veni vorba de animale, în vara aia au fost coioți pe-aici. Încă mai sunt?

– Nu. Nu de când a plecat Jude. El a fost singurul care i-a văzut sau cel puțin așa zice.

– Și eu i-am văzut. În privința asta puteam să bag mâna în foc pentru Jude. De fapt, a fost doar unul, lângă cabana lui. Am stat ore întregi să ne uităm la el, și el la noi. Jude obișnuia să îi șoptească, de parcă ar fi existat între ei o legătură specială. Era sigur că mai are un partener în pădure, dar niciodată n-am văzut perechea împreună cu el. Deci tu nu i-ai auzit?

A dat din cap că nu.

Nu de când a plecat Jude. Asta mi-a dat fiori. Visele mele începuseră abia în urmă cu câteva luni. Mă întrebam ce înseamnă asta.

– Mereu a exercitat, așa, o atracție asupra animalelor, a bombănit Vicki. Cum spuneam, magnetism animal. Mi-a întâlnit privirea. Vine înapoi după atâta timp? Ți-a zis ce vrea să facă aici sau cât are de gând să stea?

–A zis ceva de niște treburi neterminate, dar nu a detaliat și știa că o să aibă probleme cu rămasul aici mai multă vreme.

–Ăsta-i Jude. Mă întreb cum mai arată.

Și eu. În vara aceea, doar i-am aruncat o privire și am fost pierdută.

Vicki mi-a citit gândurile. Cu o strângere ușoară mi-a eliberat mâna.

–E bine cu James?

–Sexual?

Numai eu și Vicki puteam să avem discuția asta.

–Într-o vreme era fabulos, am spus, strângându-mi picioarele. Încercările de a rămâne gravidă strică distracția.

–James e de aceeași părere?

–Nu cu atât de multe cuvinte. Niciodată n-ar fi în stare să îmi spună că nu e bine.

–Dar ar fi în stare să aibă o amantă?

Nu am răspuns imediat, ca și cum, dacă aș fi rostit cu voce tare, totul ar fi părut mai real. Dar era real. Cel puțin îngrijorarea mea era.

–Poate.

–Are una acum?

–Nu știu sigur. E o tipă. Lucrează împreună tot timpul. La micul dejun, la prânz, între mese. Când muncesc până târziu, comandă cina în sala de conferințe.

–Nu mai sunt și alți oameni pe-acolo?

–Câteodată da, câteodată nu.

–Ai vorbit cu el despre asta?

–Indirect, în glumă. Incapabilă s-o privesc în ochi, am început să ciupesc firele de iarbă de pe lângă picioarele mele. A luat-o în râs. M-am îndreptat. Chiar nu cred că are o aventură. Nu e genul ăla de om. Voiam să cred asta, oh, cât voiam. Iar eu sunt hipersensibilă când vine vorba de asta, din cauza lui Jude.

–N-o să-l iert niciodată pentru ce ți-a făcut.

– A trecut.

– Și, deci, acum îți faci griji din cauza lui James. Tu l-ai înșela vreodată?

– Niciodată. Sigur, probabil el crede că îl înșel chiar acum.

– Pentru că ești aici?

– Pentru că nu-i spun că sunt aici.

Vicki a tăcut. La capitolul ăsta, i-ar fi dat dreptate lui James.

– Poate e o chestie de putere, am sugerat. M-am simțit atât de *lipsită* de putere atât de mult timp.

– E soțul tău.

– Dar nu vreau să vină după mine.

Am aruncat o privire spre tipul din mașina de la capătul parcului. Teoretic, putea fi un detectiv. James n-ar fi putut trimite unul atât de repede, dar tata ar fi putut. Mai probabil, era soțul vreunei femei care tocmai își aranja părul la coaforul din spatele magazinului general.

Am oftat.

– Și asta e tot ce știu, că vreau să petrec mai mult timp cu James. Penibil, nu-i așa? Cum să zic... stau aici, încercând să nu mă gândesc. Dar dacă nu mă gândesc, n-o să mă lămuresc cum e cu viața mea. Și, între timp, ce să fac?

Zâmbetul lui Vicki era cald.

– Ce-ți poftește inima. Nu despre asta e vorba în Bell Valley?

De data asta, eu am fost cea care a luat-o de mână.

– Ești o prietenă așa de bună. La New York nu am prieteni. Bine, am, dar sunt altfel.

– Cum altfel?

– Mai puțin intimi. Mai puțin deschiși. De cele mai multe ori ne dăm mesaje, iar când suntem împreună unul dintre noi ori tastează, ori vorbește cu o altă persoană. Toți suntem mereu ocupați, așa că orice relație e diluată de alții. E trist. Se presupune că ar trebui să fiu domnișoară

de onoare la nunta lui Colleen Parker, dar nici măcar nu suntem apropiate. Ne-am cunoscut în grupul de lectură și, de vreme ce suntem amândouă avocați, ne-am zis că trebuie să existe o conexiune între noi, dar n-aș numi-o puternică. Grupul de lectură se reunește o dată pe lună și facem legătura între cărți și viețile noastre, pentru că suntem foarte dornici să vorbim despre sentimente. Dar suntem zece în grup, așa că nu e intim, și stăm de vorbă doar o oră, pentru că atât avem la dispoziție. Eu și Colly obișnuiam să mai luăm prânzul împreună, dar până și la asta am renunțat. Nu avem timp. Mă ambalasem până la smiorcăială. Poate că așa definește Colly prietenia, dar nu e și cazul meu. Nu știu de unde vine și încotro se îndreaptă sau ce vise are. Nu-i cunosc familia sau prietenii și nu vreau să merg la nunta ei.

– Păi și de ce ai acceptat?

Și eu mă întrebasem asta de zeci de ori, dându-mi singură șuturi în fund și atunci, și acum, pentru că n-am refuzat-o politicos. În timp ce încercam să-i dau explicații lui Vicki, am început să mă simt prost.

– Pentru că vreau prieteni apropiați și așa fac prietenii apropiați și, din nu știu ce motiv, Colly își dorea foarte mult să vin. Ea e specializată în brevete, domeniu pe care eu nu-l înțeleg, așa că nici măcar nu vorbim despre serviciu. Odată terminată nunta, probabil că n-o să ne mai vedem decât în grupul de lectură. Nu avem prea multe în comun. Mi-am tras sufletul. Ceea ce descrie, în două vorbe, prietenii pe care mi i-am făcut.

– N-ai găsit persoanele potrivite.

– Ai dreptate. Dar stau în oraș de șapte ani. Care e problema? Ochii lui Vicki vorbeau în locul ei. Ok. Eu sunt de vină. Îmi neglijez prietenii, așa cum te-am neglijat și pe tine, deci relațiile nu au nici o șansă să se dezvolte, ceea ce ar fi în regulă dacă nu mi le-aș dori. Dar mi le doresc.

Mi-am frecat fruntea, învârtind dilema pe toate părțile.

–Nu face asta, mi-a ordonat Vicki. Ești aici să te relaxezi.

–Sunt aici să mă hotărăsc ce să *fac* cu viața mea, am răspuns, pe jumătate isterică.

–Ssst. Ia-o pas cu pas. Care sunt opțiunile tale în momentul ăsta?

Aveam trei.

–Să stau aici. Să mă întorc la New York. Să merg în altă parte.

–Las-o pe-asta cu mersul în altă parte. Pe scurt, e vorba de aici sau la New York. Să începem cu New York. Dacă te-ai întoarce, ce-ai schimba?

–Nimic. Asta e problema. Dacă mă întorc, trebuie să accept că asta e viața mea, dar nu știu dacă pot. Cealaltă variantă – rămasul aici – creează alte probleme.

–Cum ar fi Jude?

–Nu. Jude nu a jucat nici un rol în venirea mea aici. Ți-am mai spus asta.

–Ok, s-a arătat ea îngăduitoare. Atunci James. Dacă ar ști că ești aici, ai mai câștiga ceva timp, cu mai puțină vinovăție.

–Și ce fac cu Lane Lavash?

–Zi-le că ești bolnavă, a spus, în vreme ce se ridica.

–Asta ar merge dacă aș avea de gând să mă întorc până la sfârșitul săptămânii, dar poate că n-o s-o fac.

Am privit-o cu precauție.

Am mai spus-o, dar merită repetat: când vine vorba de mine, Vicki Bell se prinde repede.

–Camera e a ta cât vrei. Nu mai sunt supărată pe tine – nici măcar pentru că mi-ai spus despre Jude. Mai bine să aflu decât să nu știu. M-a mai cercetat vreme de-o clipă, înainte să se aplece pentru o îmbrățișare. Nu locuiesc

la oraș și am o grămadă de prieteni, dar tu ai fost mereu cea mai bună dintre toți.

Sentimentul era reciproc. M-am gândit la asta în vreme ce Vicki se îndrepta spre Red Fox. Ce-l face pe un prieten să fie cel mai bun? Trebuie să fie cineva care îi știe pe toți ai tăi, care îți împărtășește viziunea despre viață sau opiniile despre religie și despre politică? Poate fi vorba doar de cineva care stă de vorbă cu tine, care te ascultă și te compătimește?

Până la optsprezece ani, eu și Vicki fuseserăm două străine. Era ziua mutării în cămin, în primul an de colegiu. Repartizate în camere diferite, pe același hol, ne-am întâlnit prima dată în baia comună. Eu îmi periam părul, ea își peria dinții, amândouă simțind nevoia să scăpăm de înfricoșătoarele noutăți din viața noastră făcând lucruri obișnuite.

Ea era din New Hampshire, eu din Maine, ea voia la arte, eu voiam la engleză, dar am început să vorbim și nu ne-am mai oprit până când mama mea, îngrijorată, a venit să mă caute. M-am trezit că o căutam pe Vicki peste tot pe unde mergeam, iar ea făcea la fel. Când colega ei de cameră a renunțat la colegiu după o săptămână, mutatul în cameră cu ea a fost floare la ureche.

Chimie. Vicki și cu mine am optat pentru asta. Chiar de la început.

Dar nu e cel mai bun prieten și acela în care ai încredere că nu te va răni? Eu o rănisem pe Vicki și, totuși, iat-o deschizându-și din nou ușa și inima în fața mea. Deci poate că un bun prieten cuprinde și priceperea de a ierta.

Treptat, soarele s-a mutat, lăsându-mă în umbra răcoroasă a stejarului sticletelui. Gândindu-mă la prietenie, apoi la căsnicie, apoi la vise, am stat pe iarbă în vreme ce viața din Bell Valley trecea pe lângă mine. Era o viață plăcută, dar avea un scop. Iată-l pe Carl Younger,

proprietarul magazinului de unelte, ieșind pe ușa laterală cu o pungă de gunoi și oprindu-se să verifice hrana pentru păsări, înainte de a dispărea în spate. Și pe Sara Carney aranjând semnul cel mare, pe care scria DESCHIS, în fața magazinului de textile, care, ultima dată când fusesem aici, era doar o simplă mercerie, dar acum se mărise, judecând după vitrina colorată. La fel, magazinul de telefoane devenise „magazinul de gadgeturi".

Simplu și direct. Așa e Bell Valley. Ce e-n gușă și-n căpușă.

De exemplu, librăria. O noutate editorială era anunțată în vitrină, alături de alte cărți expuse, dar am văzut și rebusuri, jocuri și ambalaje pentru cadouri. Vickie Longosz – V, cea cu cărțile, cum îi ziceam noi – se extinsese, lucru perfect logic, dată fiind realitatea economică. M-am întrebat dacă m-ar considera o trădătoare pentru că am un Kindle.

Tocmai mă gândeam că ar trebui să trec pe-acolo și să cumpăr câteva cărți cu banii în privința cărora era atât de îngrijorat soțul meu, când am văzut că mașina care era parcată la capătul parcului se apropie. Era un SUV mic, de culoarea cărbunelui. Am zâmbit, întrebându-mă dacă la vechiul coafor se mai făcea acel permanent strâns, când am auzit o altă mașină, de data asta *a mea*, înconjurând parcul. Încetinind, a intrat în parcarea de la Red Fox. O a doua mașină s-a oprit, iar băiatul greoi care o conducea pe-a mea a oprit. Era mașina care urma să îl ducă înapoi la garaj.

Responsabil ar fi fost să acționez. Trebuia să-i mulțumesc băiatului lui Nestor și să-l plătesc. Dar am rămas în umbra băncii, uitându-mă cum ușa celei de-a doua mașini se deschide și cum de-acolo sare un labrador ciocolatiu. A luat-o la trap, traversând strada și pășind pe iarbă, oprindu-se să își marcheze teritoriul, înainte de a se îndrepta spre mine. Nasul lui era rece, dar ochii îi erau

rugători, iar când l-am scărpinat după urechi, a început să își miște toată partea din spate. A urmat limba, lingându-mă până când m-a făcut să izbucnesc în râs.

Iubesc câinii. Cât eram copil, am avut mereu câte unul, mai întâi Morgan, apoi Dane. La moartea lui Morgan am plâns săptămâni în șir, iar atunci când am plecat la colegiu, despărțirea de Dane a fost mai grea decât despărțirea de mama. Cel puțin cu mama puteam vorbi la telefon. Obișnuia să-i pună și lui receptorul la ureche și-mi zicea că vocea mea îl făcea să zâmbească, dar oare înțelegea el unde eram, de ce eram acolo și că îl mai iubeam chiar dacă plecasem?

Oare James înțelegea?

La auzul unui fluierat, câinele a alergat înapoi. Voiam să cred că s-a uitat după mine pe geam, în vreme ce mașina se îndepărta, cu fiul lui Nestor înăuntru. Voiam să cred că între noi se crease o legătură și că mă va căuta ori de câte ori îmi va simți mirosul. Voiam să cred că fusese dragoste la prima vedere.

Blocajul mașinii a fost un semn care mi-a spus că făcusem bine când hotărâsem să vin în Bell Valley. Voiam să cred că întâlnirea cu câinele era un semn că ar trebui să rămân.

Proasta de mine. Era un semn, într-adevăr – semnul că eram înfometată de dragoste. Gândul la asta mi-a pus un nod în gât și, de vreme ce obosisem să mai plâng, am închis ochii, mi-am sprijinit capul de bancă și am schimbat subiectul.

Cu unul dintre simțuri anulat, celelalte s-au ascuțit. The Grill o fi fost el singurul restaurant pe o rază de câțiva kilometri, dar lipsa concurenței nu-i făcuse deloc rău. Mâncarea fusese mereu bună. Judecând după mirosul de acum, nimic nu se schimbase. Am văzut cu ochii minții un cheeseburger cu bacon, un sendviș cu șuncă, salată

și roșii, ba chiar și o salată Cobb[1] cu bunătăți calde presărate pe deasupra.

Era clar că mi-era foame. Dar o masă la The Grill ar fi însemnat Expunere cu „E“ mare. Așa că m-am întors la Red Fox și am intrat în bucătărie pe ușa din spate, oprindu-mă brusc când l-am zărit pe Rob. Șaten și uscățiv, stătea la bufet mâncându-și prânzul. Poate că aș fi dat înapoi, amânând momentul reîntâlnirii, dacă nu s-ar fi uitat în sus.

– Salut, am spus cu un zâmbet sfios. Mereu îmi plăcuse Rob. Era un om tăcut, poate chiar un pic plicticos, dar bun la suflet. Scoțându-mi șapca, pentru că mi se părea oarecum nepotrivită într-un spațiu atât de personal, l-am pupat pe obraz. Îmi pare bine să te văd, Rob.

– Și mie, a răspuns el și, cu toate că am perceput o undă de reținere, vocea lui m-a făcut să mă simt ca acasă. Vicki tocmai a dus-o pe Charlotte să tragă un pui de somn.

Șarlăt. Cu siguranță sunt acasă.

– Asta e bine.

M-am sprijinit de bufet.

– E o scumpă, Rob. Și încă un copil pe drum? am remarcat admirativ. E grozav!

El mă cerceta, așteptând. Am oftat.

– Rob, am fost o prietenă groaznică. Îmi pare rău. Nu a fost cu intenție.

– Vicki a fost rănită.

– Știu.

– Să nu mai faci.

Am zâmbit. Vicki fiind cea vorbăreață, Rob niciodată nu spunea prea multe. Totuși, la fel ca și ea, îți dădea de înțeles care e poziția lui.

---

[1] Salată inventată în 1930 de bucătarul Robert Howard Cobb de la restaurantul Hollywood Brown Derby. Conform rețetei originale, conține salată verde, roșii, bacon prăjit, piept de pui, ouă fierte, avocado, arpagic, brânză Roquefort, ulei și oțet. (n.tr.)

–Vorbesc serios, a spus el, dar îmi dădeam seama că se înmoaie.

–Hei, îndepărtarea de ea m-a rănit și pe mine. Trebuie să dreg lucrurile, de dragul amândurora.

Cu ochii în jos, își privea furculița cu care plimba prin farfurie niște macaroane cu brânză. Când s-a uitat din nou la mine, am văzut cute pe o sprânceană care ar fi trebuit să fie netedă.

–Nu e vorba doar de Vicki, de mine sau de Charlotte. E vorba de întregul Bell Valley. Ai plecat brusc.

–La fel a făcut și Jude.

–Jude e de-al nostru. Tu nu.

–Dar dacă Bell Valley e un adăpost, nu ar trebui ca toată lumea să fie bine primită?

Poate că au fost vorbele mele, poate sunetul nevoii mele. Cu un aer resemnat, a lăsat furculița din mână și m-a tras mai aproape.

–Doar un avertisment, puștoaico. Știu cum gândesc cei din Bell Valley. Cine s-a fript cu ciorbă, suflă și-n iaurt.

A sunat telefonul. Brațul care mă ținea s-a întins după receptor.

–Aici Red Fox. Cu ce vă pot ajuta? Oh! Doamne Dumnezeule! Nu, și noi avem nevoie tot de decofeinizată. Tre'a să fi fost o livrare automată. Aproape c-am rămas fără.

Lăsându-l cu treburile lui, am deschis frigiderul. Era plin într-un fel în care al meu nu fusese vreodată. Pentru mine și James, mâncatul acasă se referea doar la strictul necesar. Aș fi putut să spun că din cauza aceasta eram o bucătăreasă groaznică, dar fusesem așa cu mult înainte de James și de New York. Mama era o bucătăreasă strașnică. Nu avusesem nevoie să învăț. Eu nu trebuia să pregătesc micul dejun pentru peste douăzeci de oameni, așa cum făcea Vicki. Nici nu trebuia să servesc ceaiul și, cu toate

că bănuiam că fursecurile și prăjiturile urmau să fie proaspăt coapte în acea după-amiază, cutiile de plastic din frigider indicau faptul că platoul cu fructe avea să fie imens.

Nu voiam fructe acum. *Trăisem* cu fructe – ba nu, greșesc. Trăisem cu *salată*. Ceea ce însemna că acum nu voiam nici salată. Analizându-mi opțiunile, mi-am dat seama că poftesc la o mâncare de modă veche, ca la mama acasă, ceea ce făcea ca macaroanele cu brânză ale lui Rob să pară prea tentante pentru a fi ignorate. Scoțând vasul, am încălzit o porție mică. Rob încă mai vorbea la telefon. I-am atras atenția făcându-i un mic semn cu mâna și am arătat spre curtea din spate.

Ceilalți oaspeți fiind cel mai probabil plecați să viziteze adăpostul, aveam locuri la alegere. Evitând să mă așez prea aproape de pădure, m-am îndreptat spre scaunul Adirondack care se afla cel mai aproape de casă. Am pus farfuria pe unul dintre brațele scaunului, m-am așezat confortabil, dar abia îmi strânsesem picioarele sub mine, când am văzut o siluetă micuță, brunetă, zbughind-o dinspre parcare, spre treptele din spate. Asta trebuie să fi fost bucătăreasa lui Vicki, venită să coacă prăjiturile și fursecurile. Cu capul în pământ, părea că își dorește la fel de mult ca și mine să treacă neobservată.

A dispărut înăuntru, lăsându-mă singură cu pădurea.

Soarele se mutase, luminând copacii. Am văzut frunzele late, cu trei vârfuri, ale arțarului, pe cele de un verde-deschis ale fagului și mesteacănul, ieșind în evidență nu prin frunzișul său, ci prin scoarța albicioasă. La rădăcina copacilor se întindea un covor format din frunzele căzute astă-toamnă, presate de greutatea zăpezii din iarnă. Aici se aflau molizi, cu forma lor conică, iar în spate se întindeau și mai multe conifere. Am zărit ramurile grațioase ale bradului de Canada, pe cele verzi-albăstrui ale bradului balsamifer și, înălțându-se deasupra, pinul alb. Toate

se ridicau de pe un pat de mușchi pe care nu îl puteam vedea de unde stăteam. Nu puteam vedea nici bolovanii risipiți prin codru, fie singuratici, fie grupați, ghidând pârâul.

Pădurea era deasă. Întinzându-se pe o porțiune scurtă, înainte să înceapă să urce, devenea tot mai neregulată pe măsură ce se înălța, lăsând loc, în final, unui vârf de granit unde aerul era cu cel puțin câteva grade mai rece decât acolo unde mă aflam eu.

Și nu, pădurile astea nu erau pentru fricoși. Adăposteau urși cu gheare necruțătoare și jderi cu țipete feroce. Adăposteau bufnițe și uneori vulturi. Și coioți. Da, erau și coioți. Poate că nu mai dăduseră pe-aici în ultima vreme, dar eu însămi văzusem unul, mai întâi în carne și oase, apoi în visele mele.

Ca să nu fac din țânțar armăsar, trebuie să spun că visul nu e unul cutremurător. Nu are nici un fel de acțiune, doar două ființe care se privesc, una umană, cealaltă nu. Văd ochi aurii care clocotesc, deși nu știu ce-ar putea reflecta în bezna nopții. Visul e mereu același. Ne privim. Așteptăm.

După un timp, mă trezesc. Și atunci inima visului pune stăpânire pe mine. În acele păduri, mă simt hăituită. Mă trezesc cu un sentiment de singurătate și mă apucă un dor...

Întotdeauna sentimentul se risipește, uitat în graba vieții de zi cu zi, până când visul reapare – și atunci chiar tânjesc după ceva. Nu cred că după Jude. Îl iubesc pe James. Dar Jude e sălbatic și dezlănțuit, ca un coiot. Cum să nu invidiez asta, când viața mea e exact opusul? Mai ales acum. Aveam de luat o hotărâre. Nu mai puteam aștepta mult.

Dar aveam nevoie de încă un semn. Un semn mi-ar fi arătat calea pe care să pornesc, fără să fie nevoie să o aleg eu însămi.

Așa că am așteptat, văzându-mi de-ale mele, în vreme ce lăsam după-amiaza să treacă pe lângă mine. Eram

plictisită? În mod surprinzător, nu. În a treia zi a evadării mele, membrele începeau, în sfârșit, să mi se relaxeze de bunăvoie. Am stat, m-am plimbat, am citit o revistă. Am pus câteva piese la puzzle-ul comun din camera de zi, iar când Charlotte și-a făcut apariția, am săltat-o la mine în brațe și i-am ghidat mânuța, ajutând-o să potrivească și ea o piesă.

Asta făceau oamenii în timpul liber. Nu eram chiar împăcată cu toate astea, parțial din pricina lipsei de direcție, parțial pentru că, oricât mi-aș fi alungat gândul, greutatea deciziei era acolo. Să rămân sau să plec? Nu era o alegere simplă. Oricare variantă urma să aibă consecințe.

Pe măsură ce orele după-amiezii treceau, aerul devenea mai cald. Un câine lătra, un măcăleandru țopăia pe pajiște. I-am privit pe oaspeții care se întorceau de la ceai. Nici unul nu ținea telefonul mobil la ureche.

Până la ora de culcare a lui Charlotte, curtea din spate prinsese viață datorită unui cor de greieri. Fermecată, am luat cina pe veranda din spate, împreună cu Vicki, în vreme ce Rob se întreținea cu oaspeții în salon. Ea voia să discutăm despre Jude, zgândărindu-mă ca să afle mai multe despre scrisoarea lui până când, în final, am adus-o din camera mea și i-am dat-o s-o citească singură. Am vorbit despre momentele de cumpănă care te deșteaptă – moartea tatălui lui Vicki, când ea avea doar șaisprezece ani, a bunicii mele, când aveam doisprezece, moartea prietenului lui Jude, când el avea patruzeci de ani. Am discutat despre conștiința lui Jude, care trebuie să se fi trezit de curând, din moment ce nu prea avusese una cât timp stătuse aici. Dar dacă eu speram într-un moment de iluminare personală, în care ea să zică ceva care să arunce o nouă lumină asupra dilemei mele, acesta nu a venit.

M-am dus la culcare în camera mea dintre nori cu aceeași nehotărâre în suflet. Apoi a urmat visul. Când a început, era târziu și întuneric beznă.

Ai auzit vreodată un coiot urlând? E un sunet straniu, care se modulează de la tonuri foarte înalte până la cele mai joase. Sunetul e deseori întrerupt de lătrături sau țipete, dar urletul este cel care te face să tremuri. Câteodată se alătură mai multe voci. Deși coioții se împerechează pe viață, deseori ei călătoresc în grupuri pentru a-și proteja mai bine puii. Prima oară când Jude mi-a povestit despre asta, am folosit termenul „haită", dar el a obiectat imediat. Lupii umblă în haite, mi-a explicat el, și cu toate că și coioții sunt descendenți ai lupilor, ei se adună mai mult din rațiuni domestice, decât de putere.

În întunericul acelei nopți am auzit doar unul. Urletul lui nu a fost prea îndelungat, dar, de vreme ce visul meu nu avea, de obicei, și coloană sonoră, a fost îndeajuns încât să mă trezească din somn.

Stăteam întinsă în pat cu ochii larg deschiși, când sunetul a revenit.

Nevenindu-mi să cred, mi-am ținut respirația. Când un al treilea urlet a străpuns noaptea, m-am repezit la fereastră și am deschis-o cât se putea de larg.

Vicki jurase că nici un coiot nu mai dăduse pe-aici de la plecarea lui Jude, dar ori s-a înșelat, ori, dintr-odată, se întorsese unul. Mai mulți? Nu îmi puteam da seama. Am auzit câteva țipete și un alt urlet, apoi nimic în afară de lătratul unui câine dintr-o curte de lângă parc și de greierii care își reluaseră țârâitul în pădure.

M-am lăsat pe călcâie. Poate că mă agățam de un pai, dar coincidența era prea mare. Trebuia să existe un motiv pentru care coioții se întorseseră în Bell Valley exact în același timp cu mine. Puteam pleca înainte să aflu care era acel motiv?

Iată și semnul meu.

Acum urma partea cea mai grea.

capitolul 6

Trebuia să-i spun lui James ce hotărâsem. Dar prima regulă în pregătirea unui proces este să nu negociezi o înțelegere până când nu cunoști forța cazului tău. Așa că, mai întâi, l-am sunat pe Walter.

Exista o posibilitate clară să-mi pierd slujba. Știam asta. De obicei, asociaților li se cerea să plece de la Lane Lavash din cauza lipsei de productivitate, dar uneori și pentru abateri banale cum ar fi trimiterea către un alt asociat a unui e-mail în care este criticat un partener. Concedierea era făcută elegant, celui în cauză spunându-i-se doar că nu mai are „nici un viitor în firmă" și că ar trebui să își caute de lucru în altă parte, dar rezultatul final era același.

Care e diferența între un câine mort în mijlocul drumului și un avocat mort în mijlocul drumului? Înaintea câinelui sunt urme de frână.

Din nefericire, un avocat mort în mijlocul drumului înseamnă alți douăzeci de avocați vii care râvnesc la postul lui. Iar să-mi găsesc un serviciu care să-mi placă mai mult va fi și mai greu cu o concediere la dosar. În cazul de față, Lane Lavash n-ar avea prea multe lucruri bune de spus despre mine.

Totuși, eram gata să-mi asum riscul, atât eram de convinsă că viața pe care mi-o construisem era greșită. Trebuia să o dărâm și să o reclădesc. Trebuia să salvez ce era bun.

James era bun. Cel puțin, așa mă gândeam că e, presupunând că nu are o amantă, lucru pe care îmi doream din tot sufletul să-l pot crede. Nu avea problema cu angajamentele pe care o avea Jude. Și, cu toate că în ultimele

luni abia dacă ne mai vedeam, îmi era dor de el. Înalt și solid, avea un fel de a mă privi care îmi înmuia genunchii, un fel de a mă strânge în brațe în timpul nopții care mă făcea să mă simt ocrotită. Cât despre legătura pe care o aveam la nivel intelectual? Când era bună, era *bună*.

Era Walter bun? Îi detestam nerăbdarea și atitudinea arogantă, dar avea o calitate: predictibilitatea. Din moment ce mă suna mereu la ora șase și jumătate dimineața, știam când puteam da de el. În lipsa unui ceas, mi-am pornit și mi-am închis BlackBerry-ul de trei ori în acea marți dimineață, înainte să se facă ora potrivită. Walter a răspuns după primul țârâit.

– Da, a zis el neatent.

Mi-am dres vocea.

– Walter?

După doar o clipă, cât i-a luat să-mi recunoască vocea, a izbucnit cu o furie abia stăpânită.

– Măi să fie, vă mulțumesc foarte mult că ați binevoit să mă sunați înapoi, doamnă Aulenbach. Ați fi amabilă să-mi spuneți cu ce vă ocupați? Sau, și mai bine, ai vrea să-mi spui când te întorci? Pentru că avem o groază de treabă pe aici și m-ai lăsat cu un om în minus. Am un computer care zace degeaba. Dacă nu apreciezi slujba asta, sunt destui care ar face-o.

Pe un ton plin de căință, am spus:

– O apreciez. Dar am avut niște probleme personale.

– Atât de grave încât să pleci pur și simplu în mijlocul zilei de lucru, fără să zici o vorbă nimănui? a continuat el, iar eu nu l-am întrerupt. Dacă priveam lucrurile din punctul lui de vedere, avea tot dreptul să fie nervos. Asta se întâmpla vineri dimineață, Emily. Te-am tot sunat de atunci. Ți-ai verificat vreodată mesajele?

– Nu.

În rarele momente în care îmi deschisesem telefonul, îmi făcusem un scop din a ignora toate acele zbârnâituri.

De fapt, îmi era ușor să fac asta sub cerul și norii acestei mansarde, unde intruziunile *chiar* erau nelalocul lor.

–Nu? Ei bine, presupun că asta îmi arată cam câte parale fac eu pentru tine.

–Nu e vorba doar de tine, Walter. E vorba de toată lumea. Am avut BlackBerry-ul închis.

–De ce? m-a întrebat ca și cum îmi pierdusem mințile.

Mi-ar fi fost ușor să îi spun că cineva din familie era bolnav, dar nu puteam. Poate că eram iresponsabilă, dar nu eram necinstită. În plus, stând pe marginea patului doar în cămașă de noapte, mă simțeam expusă.

–Încerc să mă lămuresc cine sunt și ce vreau.

–Nu asta facem toți? Dar asta nu înseamnă că lăsăm baltă oamenii care contează pe noi. Eu am cincizeci și opt de ani și *încă* mai încerc să îmi dau seama ce vreau, dar vin la muncă în fiecare dimineață și fac lucrurile pentru care sunt plătit. Poate că era vorba de etica lui personală sau de faptul că avea trei copii la colegiu. Poate că pur și simplu este *altfel* pentru bărbați. Văd cazuri de epuizare tot timpul, mi-a predicat el. Am pățit-o și eu. Nu poți să renunți pur și simplu. Trebuie să lupți să depășești momentul.

Mai auzisem asta la antrenorul meu de la sală.

–Nu e ca și cum aș avea un cârcel.

–Bine, a răspuns el scurt. Când te întorci?

Mi-am dres vocea.

–Despre asta voiam să vorbim. Trebuie să stau departe de New York o vreme și înțeleg foarte bine situația în care te pun. Mai înțeleg și că s-ar putea să ai nevoie să angajezi pe cineva în locul meu.

–Dar ești unul dintre cei mai buni angajați ai mei! s-a văitat el și s-a mai înmuiat un pic. Ce-ar fi dacă ți-aș da liber o săptămână? Poți să te întorci până lunea viitoare?

–Nu. Am nevoie de mai mult timp.

–Cât de mult? a întrebat, dar știam cum lucrează. Îl văzusem negociind onorariul pe care urma să-l plătească unui client. Stăpânea arta negocierii. Învățasem de la cei mai buni.

–Trei luni, am spus, știind că nu aveam să obțin niciodată atât de mult, dar dacă aș fi pornit de mai sus, mi-aș fi pierdut credibilitatea. Patru luni ar fi însemnat o eternitate, în termenii de la Lane Lavash. Trei luni însemnau un punct de plecare.

A tăcut pentru o clipă.

–Mergi la un psiholog?

–Nu.

–Păi și atunci cine zice că ai nevoie de trei luni?

–Eu.

–Îți pot da două săptămâni. Ți se cuvin.

Uf! Două săptămâni de concediu fără plată. Ei îi zic „timp personal" și acoperă zilele de vacanță, zilele în care ești bolnav și zilele libere din motive familiale. Aș fi avut mai mult de două săptămâni, dacă timpul personal s-ar fi adunat de la un an la altul. Rareori îmi foloseam zilele libere. O zi nemuncită însemna o zi fără ore plătite.

–Am nevoie de mai mult de două săptămâni, am zis. Minimum patru, mă gândeam eu.

–Trei atunci.

–Nouă, am ripostat.

–Adu-mi evaluări de la doi doctori independenți, cum că ai nevoie de nouă săptămâni și ți le dau.

Am tăcut, încercând să-mi aleg următoarea mișcare, iar el a spus cu o compasiune surprinzătoare:

–Patru. E ultima mea ofertă. Emily, niciodată nu procedăm așa. Singurul motiv pentru care iau asta în calcul e că te plac și am încredere că vei reuși să depășești momentul și să te întorci ca să devii unul dintre liderii firmei. Știi cum să te porți cu oamenii. Într-o zi ai putea deveni partenerul nostru conducător și asta face

ca hotărârea noastră de azi, a ta și a mea, să fie crucială. O să-i spunem concediu administrativ, dar patru săptămâni e tot ce pot să fac. O să-ți păstrez postul în tot timpul ăsta.

Patru nu erau destul, dar erau mai bine decât nimic.

–Patru să fie. Mulțumesc, Walter! Ai fost incredibil de generos.

–Ținem legătura? a întrebat cu o voce care părea sincer îngrijorată.

Și, un fapt amuzant, dacă aș mai fi auzit acest lucru înainte, aș fi avut sentimente mai bune față de spiritul locului. Sincer? Ideea ca eu să devin partener manager într-o bună zi era puțin forțată – de fapt, era tare forțată. Totuși, i-am apreciat înțelegerea. Patru săptămâni nu erau nici pe departe cât aveam nevoie, dar cel puțin urma să mai am o slujbă la sfârșitul lor. Dacă o mai voiam. Lucru care era sub semnul întrebării. Dar nu avea nici un sens să distrug toate punțile. Așa că am promis că vom ține legătura și am încheiat apelul cu un scurt moment de satisfacție. Era rândul lui James.

Rezemându-mă de pernele sprijinite de tăblia patului, mi-am învelit genunchii și mi-am cuibărit picioarele reci sub plapumă. Ținând BlackBerry-ul aproape, am inițiat apelul.

Telefonul lui a sunat o dată, a doua oară, a treia oară. Încercam să mă hotărăsc dacă să-i las un mesaj când, în sfârșit, a răspuns, dar nu a scos nici o vorbă.

–Ești acolo? am întrebat timid.

Încă un moment de tăcere până când a zis:

–Sunt aici.

–Ești ok?

Vocea lui nu suna bine. Nu-mi era familiară.

–Ce rahat de întrebare e asta? a ripostat el, dar părea obosit, ca și cum ne-am fi certat ore întregi. Nevastă-mea

își pune coada pe spinare și pleacă, iar acum vrea să știe dacă sunt ok? Tu cum ai fi, dacă ți-aș fi făcut una ca asta?

– Devastată.

– Așa și sunt. Și zăpăcit. Dacă aveai de gând să mă părăsești, puteai să-mi spui măcar de ce. Te-am jignit? E din cauză că te-am lăsat baltă vineri, când cu cina de la firma ta?

Am tăcut. James nu putea să creadă că aș face ceva atât de grav dintr-un motiv așa de meschin. Mă cunoștea mai bine de-atât.

– Emily? a întrebat precaut, părând să se teamă că am închis.

– Aici sunt. Doar că nu știu ce să spun. Nu de-asta am plecat.

– Erai bine joi seară.

– Ai zis asta și ultima dată când am vorbit și poate că eram bine la suprafață. Dar numai suprafața contează?

– Se pare că numai pe asta o știu. Vorbește cu mine, scumpo! m-a implorat el.

– Vorbesc cu tine de *luni de zile* despre cât de mult îmi urăsc slujba și despre cât de puțin timp petrecem împreună.

– Haide, Em... Acum îmi părea familiar. Toți spunem din astea. E în firea lucrurilor.

– Și dacă mie nu îmi plac lucrurile?

– Nu îți place de mine?

– Nu îmi plac *viețile* noastre, l-am corectat. Nu e vorba doar de o singură chestie – e vorba de *toate*. Mă simt ca un robot: semnez condica la sosire, semnez condica la plecare, fug la yoga, fug la clubul de lectură, fug la spălătorie înainte să se închidă, seara. Nu mai pot să respir. Asta s-a întâmplat vineri dimineața. Eram la muncă și chiar nu mai puteam să respir.

– Unde ești?

Am ignorat întrebarea.

– Trăim o viață dominată de mașinării. Carierele noastre ar fi trebuit să însemne un ajutor dat oamenilor, în schimb am devenit niște birocrați mediocri. Nu mai avem timp pentru prieteni sau unul pentru celălalt. Niciodată nu m-am mai simțit atât de *singură*. Tu nu te simți așa?

– Sunt prea ocupat ca să mă simt așa.

– Dar nu *tânjești* după o legătură personală cu o altă ființă umană? am întrebat rugător, pentru că nu mă făceam înțeleasă și asta mă durea. James pe care îl știam eu de la Facultatea de Drept ar fi înțeles. Acel James ar fi simțit singurătatea. Deci, ori se schimbase el, ori îl judecasem eu greșit de la început.

– Că veni vorba de prieteni, a zis el, Colleen Parker tot sună aici. Mă acuzi pe *mine* că nu am legături personale, în vreme ce tu o trimiți pe *ea* la plimbare?

– Colly exemplifică perfect ce spuneam eu mai devreme. Nu am nici o treabă cu nunta ei. Abia dacă suntem amice. Și se presupune că asta ar trebui să fie în regulă? E ca și cum întregul concept de prietenie ar fi fost redefinit. E superficial. Mă simt *singură*.

A urmat un moment de tăcere, apoi, pe un ton liniștit, m-a întrebat:

– Ăsta-i felul tău de a-mi spune că ai pe altcineva?

M-am gândit la Jude. Nu mă vedeam cu el, dar aș fi făcut-o, dacă aș fi rămas. Voiam asta? Nu. Puteam să rezist? Nu mai mult decât am putut rezista să mă reped la geam când am auzit coiotul în acea noapte. Cele două erau legate. Undeva în mine stăruia o fascinație legată de amândoi.

James n-ar fi înțeles acest lucru în nici un caz, însă îmi oferise cea mai bună deschidere.

– Dar tu? i-am întors-o.

– Ah! Iar vorbim despre Naida? Emily, nu am o aventură nici cu ea, nici cu altcineva. Era atât de direct, atât

de *sincer*, încât chiar l-am crezut. M-am însurat cu tine, deși acum nu prea pare. Tu m-ai părăsit. Vrei să divorțăm?

–Nu te-am părăsit. Am părăsit o viață care ne mânca sufletele și *nu*, nu vreau să divorțăm. Vreau să lămurim lucrurile.

–Cum, dacă nu putem vorbi față în față? Unde ești? Nu ești la mama ta. Am sunat-o deja.

Mi-am dus mâna la tâmplă.

–Of, James!

–Mi-a zis că plecatul e ultimul lucru pe care l-ai face, și asta doar dacă ai fi disperată. Deci, dacă ea crede că ești disperată – și pretinde că nu știe unde ești – de ce nu e îngrijorată?

–Pentru că ea are încredere în mine, am spus. Mereu a crezut în bunul meu simț.

–Și eu credeam, dar asta e o nebunie.

–Ok. Am încercat o altă tactică pentru că era clar că asta nu funcționa. Să zicem că ești pe șosea și conduci. Ce faci când o iei pe un drum greșit?

–Hai dă-o dracului! a zbierat el. Acum începem iar: bărbații sunt de pe Marte, bla, bla, bla. Eu merg înainte, tu ceri instrucțiuni.

–Dar și eu am mers înainte, pentru că nu mi-am dat seama că am luat-o pe un drum greșit – pentru că nu am *vrut* să-mi dau seama, până când situația s-a înrăutățit atât de mult încât n-am mai putut s-o ignor. Vinerea trecută a fost oribilă din clipa în care m-am trezit, dar nu a fost decât puțin mai mult din ceea ce trăim zilnic de luni, de *ani* de zile. Ce faci când o iei pe un drum greșit? am întrebat, retoric de data asta. Te oprești. Te întorci. O iei de la capăt.

–Ai uitat de partea cu cerutul de instrucțiuni.

–Cui să le cer? De câteva luni îți tot dau semnale, numai că tu ești prea ocupat ca să le bagi în seamă. Vreau o căsnicie, James. Vreau să existe un tu și eu, doar că noi

nu avem timp de asta. Vreau să fiu avocat, dar munca pe care o fac n-are nici o treabă cu practicarea dreptului. Vreau să am prieteni, dar și ei aleargă ca apucații. Am crezut că nașterea unui copil o să ajute.

–Să *ajute*?

–Să mă forțeze să fac o schimbare în viața mea. Să mă scoată de pe bandă. Vreau să țin în brațe ceva micuț și cald, m-am rugat eu, ceva care are nevoie de *mine*, nu doar de o femeie oarecare, și vreau să îl văd crescând fără să semnez condici. N-ai văzut că mi-am lăsat ceasul acasă? Vreau ca timpul să se oprească – bine, nu să se oprească, ci să se scurgă mai încet.

–Și asta o să rezolve problema copilului? Îmi pare rău să-ți spun, dar nu poți rămâne gravidă dacă nu facem sex, iar dacă tu ești acolo și eu aici, nu putem face sex. Unde dracu' ești?

Am oftat.

–Nu contează.

–Ba bine că nu. Viața mea e aici, Emily. Dacă nu vii înapoi, avem o problemă. Părea îngrijorat. Asta crezi tu?

–N-am mers cu gândul atât de departe.

–Și ce faci cu serviciul? Nu poți să pleci pur și simplu de la Lane Lavash și să-ți imaginezi că or să-ți păstreze postul până te hotărăști tu dacă îl mai vrei sau nu.

–Walter îmi dă liber patru săptămâni. Am vorbit cu el acum câteva minute – și nu te ambala pe tema asta, m-am grăbit eu să adaug, ca să nu rănesc și mai tare ego-ul soțului meu. Nu mai luasem legătura cu el de vineri, când ne-am văzut la firmă ultima dată, și l-am sunat acum doar ca să știu pe ce picior dansez înainte să te sun pe tine. Nu știe nimic în afara faptului că trebuie să lipsesc.

James era tăcut.

–Dacă mai are vreo importanță, am adăugat, la sfârșit a fost foarte decent.

–Cum a fost la început?

–Furios. Ca tine.

–Diferența majoră fiind că eu sunt soțul tău, a mai zis el, dar era învins.

M-am gândit la acești doi bărbați din viața mea.

–Asta e una dintre probleme, James. Așa cum sunt organizate viețile noastre, eu mă văd mai mult cu Walter decât cu tine. Tu te vezi mai mult cu Naida decât cu mine. Petrecem mai mult timp la serviciu decât în oricare alt loc, inclusiv casa noastră. De ce mai plătim ipoteca aia enormă, dacă e doar un loc în care să dormim?

–E o investiție. Așa sunt toate, Em, investiții în viitorul nostru. Am discutat despre asta. Știam în ce ne băgăm de când ne-am angajat. Știam că, pe termen scurt, o să fim mâncați de vii.

–Da, doi ani, poate patru, dar au trecut deja șapte și mergem din rău în mai rău. Nu văd luminița de la capătul tunelului. Îmi pare rău, dar nu o văd.

O vreme, nici unul dintre noi n-a mai spus nimic.

În sfârșit, dând semne că vrea să capituleze, James a spus:

–Și atunci cu noi cum rămâne?

–Am nevoie de timp.

–Timp să te hotărăști dacă mă mai vrei?

–Timp să mă hotărăsc ce s-a întâmplat cu visele noastre.

N-a răspuns.

–Îți mai amintești visele? am întrebat. Visam să fim avocați buni și să ajutăm cu adevărat oamenii. În schimb, eu îmi petrec zilele într-un birou închis, cu căștile pe urechi, tastând plângeri într-un formular, iar tu ți le petreci pe-ale tale negociind înțelegeri. Știu că durează să-ți faci un cabinet, dar cazurile la care lucrăm noi n-or să ne ducă unde vrem să ajungem. Poate că aduc onorarii mari, dar la asta se rezumă totul? Trebuie să fie mai mult de-atât.

Trebuia să fim cuplul de aur – excepționali la muncă, excepționali acasă. Îți mai aduci aminte?

–Poate că eram naivi.

–Sau poate că am luat-o pe un drum greșit. Privește lucrurile în ansamblu – muncă, prieteni, mâncare, weekenduri. Chiar și când pui la socoteală faptul că trebuie să ne plătim datoriile, nu trăim nici măcar o umbră a viselor de altădată. Tu *ești* fericit în felul în care trăim?

Părea să se gândească la asta.

–Nu. Dar pot să-l suport până când se va îmbunătăți.

–Asta e tot ce-ți cer acum, James. Suportă-mă până când mă lămuresc.

–Și între timp eu ce să fac?

Știam despre ce era vorba. James se axa pe îndeplinirea scopurilor, ăsta fiind unul dintre primele lucruri pe care le-am îndrăgit la el. Împărtășiserăm același scop în facultate, împărtășiserăm același scop la angajare. Statul degeaba îl scotea din minți, nu că acum ar fi existat prea multe opțiuni.

Mai era una, totuși. Vicki îmi vorbise despre un film. Prinsesem ideea din zbor.

–Am putea vorbi la telefon – adică să stăm separați o vreme, să stabilim o întâlnire.

La început n-a zis nimic. Apoi:

–Ce fel de căsnicie e asta?

–Una mai bună decât am avut până acum. Ideea începea să prindă rădăcini. Am putea să vorbim, poate chiar să ne certăm. E posibil să găsim puncte de vedere comune.

–La telefon? Nu erai tu aia care se plângea că viața e dominată de mașinării?

Mă ascultase. Asta era bine.

–Acum e altceva, am plusat. Noi am deține controlul. Nu sunt inamicul aparatelor, James. Cred doar că au ajuns să primeze. Am putea schimba asta.

A mormăit:

–N-ar fi mai ușor dacă te-ai întoarce aici ca să putem vorbi? De ce nu vrei să-mi spui unde ești? Ce-i așa mare secret?

–Nu e nici un mare secret. Doar că am nevoie să fiu singură.

–Sunt soțul tău, a încercat el să mă facă să cobor cu picioarele pe pământ, stârnind în mine un soi de furie tăcută – *soțul meu, unde ai fost până acum, de ce nu ne vedem mai deloc, ce te-a apucat să-ți pese taman acum?* – care m-a făcut să nu mai scot o vorbă. Totuși, el trebuie să-mi fi simțit enervarea, pentru că a continuat: Ok, ne-am putea întâlni la jumătatea drumului între aici și acolo.

–James, am replicat cu seriozitate, tu ai fi în stare să vinzi un GPS unui porumbel călător. Încă nu pot să am o discuție față în față. M-ai convinge că viața mea nu e chiar așa de rea cât ai clipi din ochi.

–Păi nu e.

–Pentru mine e.

Atât de simplu era. După câteva clipe, a spus liniștit:

–Ok. Te înțeleg. Dar nu știu... Sex la telefon?

–Nici un sex.

–Glumesc.

–Eu nu. Sunt cât se poate de serioasă, James. Nu mă întâlnesc cu tine între patru ochi până când nu mă adun. Telefonul îmi convine. Dacă vorbești cu mine, știu că ești atent la mine, și nu la muncă. Și îmi place să-ți aud vocea, am adăugat în șoaptă, pentru că, în ciuda frustrării lui, percepusem urme ale glasului care îmi era familiar. Vocea lui James e foarte masculină. Joasă și ușor răgușită, avea profunzime și autoritate. Și da, sex-appeal. Toate trei i-ar fi fost de folos în fața unui juriu, *dacă* ar fi ajuns vreodată în sala de judecată.

–Nu știu, a spus glasul lui profund, dar îmi puteam da seama că ezită. E penibil să nu-ți pot vorbi față în față.

–O să vorbim. Doar că nu încă.

–Mmm, nu-mi place.

Mi-am ținut respirația. Asta era momentul în care ar fi putut spune că, dacă nu mă întorc la New York, intentează divorț. La fel ca și în cazul posibilității de a-mi pierde slujba de la Lane Lavash, mă gândisem bine și la asta. Nu voiam un divorț, dar nu eram pregătită să revin la New York. Se poate spune că sunt încăpățânată. Sau egoistă. Dar încă mai simțeam panica provocată de incapacitatea de a respira și, până nu treceam peste asta, aveam nevoie de spațiu. Nu eram dispusă să negociez.

James trebuie să fi înțeles asta din tăcerea mea, pentru că a spus conciliant:

–Îți lași BlackBerry-ul deschis ca să-ți pot trimite mesaje între timp?

–Aș face-o dacă tu ai fi singurul care îmi dă mesaje, dar sunt tot soiul de chestii care mă sufocă. O să îl deschid doar pentru telefon. Azi e marți. Ce zici de vineri seara? La șapte, să zicem?

–Hai, iubire, s-a plâns el, nici unul dintre noi nu ajunge acasă până la șapte.

–Poate că asta trebuie să se schimbe.

–Poate că nu vreau să se schimbe.

Un impas? Poate. Pe de-altă parte, s-ar putea ca doar să vrea să iasă cu fața curată. Aș fi putut face un compromis. În final, s-ar putea să fiu obligată să fac unul. Dar nu încă.

–Atunci cred că și tu ai multe la care să te gândești, am spus calm. O să sun vineri la șapte. Pa, James.

Am încheiat convorbirea înainte ca ciudățenia replicii „te iubesc" să apuce să se strecoare, deși, sinceră să fiu,

nu ne mai spuseserăm cuvintele astea de câteva luni. Nu zic că nu le simţeam, doar că nu le spuneam.

Dar eu voiam să le spun. Şi voiam să le aud.

Aşa că, nici bine nu mi-am tras sufletul, că am şi dat ultimul telefon.

capitolul 7

–Mamă?

A scos un strigăt.

–Emily, mulțumesc lui Dumnezeu! M-am gândit la tine non-stop de când a sunat James! Ești bine?

La auzul vocii ei, mi s-a pus un nod în gât. I-am spus, cât de senin am putut:

–Sunt bine. El a zis că nu ești îngrijorată.

–Bineînțeles că a zis asta, pentru că nu mă cunoaște. Ce credea, că o să fiu dărâmată? Credea că n-am nici cea mai vagă idee de unde au pornit toate astea? Nu și-a dat seama că eu *știu* ce simți?

Cuvintele ei m-au făcut să tresar.

–La drept vorbind, nu, am spus rar. Nu și-a dat seama. Niciodată nu i-am spus ce-ai făcut tu. Nici măcar eu nu m-am gândit la asta. Uau. E uimitor.

–Așa mamă, așa fiică, ar zice taică-tău.

–I-ai zis tatei de mine? am simțit un fior de teamă, ceea ce era trist. Eram o femeie adultă, măritată, de profesie avocat. Nu avea ce să mă sperie la tata.

Cu excepția dezamăgirii lui. Ceea ce nu era puțin lucru.

–A trebuit, mi-a explicat mama. Tu îl suni în fiecare duminică. Când n-ai făcut-o săptămâna asta, m-a sunat el pe mine și apoi a mai dat, ieri, trei telefoane, întrebând dacă am vești de la tine. Imediat ce-am vorbit cu James, am știut ce-ai făcut.

–Și tata a dat vina pe tine? Îmi pare rău, mamă.

–Să nu-ți pară! Mie nu-mi pare. Nu mai sunt măritată cu el și, în ceea ce mă privește, *el* a fost cel care ți-a dat un exemplu prost, vorbind mereu despre cum să-ți iei

o slujbă mai bună, să urci mai sus, să-ți lași amprenta în lume. Eu sunt de zece ori mai fericită fără toate astea pe cap. Și-mi las amprenta în lume, doar că nu în felul pe care tatăl tău l-ar considera demn de trecut în „CV-ul" cuplului.

Claire Scott era acum vânzătoare în raionul de lenjerie de la Macy's, unde n-avea nici o șansă de promovare, ci doar satisfacția găsirii mărimilor potrivite de sutiene. În materie de slujbe, aceasta nu era pe lista celor aprobate de tata, și ăsta, am bănuit eu mereu, era unul dintre motivele pentru care jobul o atrăgea pe mama. Lucra doar atât cât să-și poată plăti facturile, nici un minut mai mult, întrucât adevărata ei pasiune era să țină copii în brațe. Pentru asta se oferise voluntară la unitatea locală de terapie intensivă pentru nou-născuți și, dacă ai vedea-o lucrând acolo, ceea ce eu am făcut, ai crede că are diplomă de asistentă.

Ceea ce are însă, după ce a crescut trei copii, reprezintă echivalentul unui doctorat în maternitate și respectul meu necondiționat. Are o răbdare infinită cu bebelușii, știe instinctiv cum să îl țină pe unul sau cum să îl hrănească pe celălalt, are un calm din care copiii se hrănesc și un soi de alarmă interioară care îi spune când ceva nu e în regulă. Tot ce și-a dorit vreodată să facă a fost să fie mamă.

Tata n-a acceptat niciodată acest lucru. De îndată ce eu și sora mea am început școala, a vrut ca ea să lucreze în afara casei. Și nu era vorba de bani, ci de un principiu, spunea el. Pretindea că inteligența ei se irosește.

Ca femeie care îmi doresc un copil și consider că e un *lux* să fii mamă casnică, găsesc că e agresiv.

Pe de altă parte, în ciuda orizontului îngust, tata are punctele lui forte. Eu sunt avocat datorită exemplului pe care mi l-a dat practicând dreptul de mai bine de treizeci și cinci de ani. Lucrând mereu ca funcționar public, Roger Scott n-a câștigat niciodată prea mult, dar a fost scrupulos

de cinstit – și idealist. Crede că și cel mai atroce criminal are drepturi civile. Eu am dubiile mele, când vine vorba de violatori sau de ucigași în serie. Dar tata insistă că o societate civilizată trebuie să își mențină civilizația ridicându-se la un nivel superior.

Când am ales dreptul, a fost mândru, iar când l-am ales pe James, a fost și mai și. Credea că noi o să facem, în cuplu, ceea ce el și mama n-au reușit.

N-ar fi fost prea încântat de mine acum. Am simțit o strângere de inimă când m-am gândit la asta.

– Nu-ți face griji în legătură cu tatăl tău, a spus mama. Pot să mă ocup eu de el.

– Și Kelly? am întrebat cu precauție. Vă înnebunește?

– Ei bine, da, a dat și ea multe telefoane.

– Mamă, cu petrecerea asta...

– N-o vreau, Emmie. Tu știi asta. M-aș fi lăsat convinsă dacă voi, fetelor, ați fi fost amândouă chitite pe asta, dar petrecerile mari nu sunt stilul meu. Mi-ar plăcea mult mai mult să pregătesc cina pentru familia mea.

– Nu de ziua ta!

– Ba da, de ziua mea. Gătitul e plăcerea mea. În seara asta am doisprezece invitați la cină.

În mintea mea, așa arăta iadul. Gătitul îmi scotea la iveală cea mai mare nesiguranță.

– Cine sunt?

– Doar prieteni, dar viața e despre oameni, iar oamenii au nevoie de mâncare ca să supraviețuiască și eu ador să gătesc. Mă pricep la asta. Chiar și tatăl tău e de acord. Dacă ar fi după capul meu, v-aș invita pe toți la mine – copii, nepoți, chiar și pe taică-tău. Tonul i s-a schimbat. Zi-mi de tine.

– Tu prima, am insistat. Ce-ai simțit când ai fugit de acasă?

Nu întrebasem niciodată, pentru că nu voiam să știu detaliile divorțului părinților mei. Iar mama evita,

de obicei, să îl vorbească de rău pe tata. Dar trebuie să fi știut că acum aveam nevoie de sinceritate, pentru că a fost directă:

–M-am simțit o incapabilă. În ochii tatălui tău mereu fusesem așa. În acea zi anume, când să plece la serviciu, a făcut o remarcă nedreaptă la adresa mea și mi-a sărit țandăra – nu în fața lui, ci în interiorul meu. Voi, fetele, erați la colegiu și, brusc, mi-am dat seama că rămăsesem singură cu un bărbat care, după atâția ani, încă mai voia să fiu altcineva decât eram.

Brusc, mi-am dat seama. Asta mi se întâmplase și mie vineri dimineață. Puteam să mă identific și la partea cu *voia să fiu altcineva decât eram*, deși James nu putea fi tras la răspundere pentru asta. Se punea întrebarea dacă James m-ar mai iubi în cazul în care aș deveni altcineva.

–Te gândeai la divorț când ai plecat? am întrebat-o pe mama.

–Mă gândisem la asta ani de zile.

A făcut o pauză, măsurându-și cuvintele.

–Tu?

–Nu, am răspuns și, deodată, am devenit plângăcioasă. Îl iubesc pe James cel cu care m-am măritat. Viața noastră e cea pe care o urăsc.

Am început să plâng, de fapt să bocesc, dar era diferit de plânsul meu cu Vicki. Acela era din pricina epuizării. Cu mama eram o copiliță mică și confuză.

Murmurând din când în când pentru a mă liniști, a așteptat să-mi treacă. Când, în sfârșit, lacrimile mi s-au mai domolit, i-am povestit, printre suspine, despre fuga mea de la New York. Am încheiat cu oferta lui Walter.

–Patru săptămâni e ceva, a reflectat ea. Mie mi-a trebuit doar o săptămână, dar alegerea mea era mai simplă. Să rămân cu tatăl tău sau nu.

–Unde-ai plecat?

E incredibil că nu mai întrebasem asta până atunci, dar era încă unul dintre acele detalii pe care nu voisem să le știu și, din moment ce se întorsese, nu mai conta.

–La Cape Elizabeth.

Uau.

–Asta e la doar douăzeci de minute de casă.

A râs pe înfundate.

–Dacă vrei să dispari, Emily, o poți face cam oriunde. Adevărul e că nu am avut curaj să mă duc mai departe. Mereu mi-a plăcut la nebunie Cape Elizabeth. La malul mării mă simțeam acasă. Cum a putut taică-tău să nu-și dea seama?

–Poate că era prea evident.

–Poate că pur și simplu nu mă cunoștea destul de bine.

Aș fi putut spune același lucru despre James, doar că și aici tot eu eram vinovată. Eu eram cea care nu fusese tocmai onestă cu privire la anumite părți din trecut.

–A fost important pentru tine ca tata să nu știe unde ești? am întrebat, pentru că pe James asta îl deranja cel mai mult. Nu îl considerasem niciodată obsedat de control, cu siguranță nu față de mine, dar mă întrebase de mai multe ori unde eram.

–Faptul că Roger nu știa m-a făcut să mă simt în siguranță, a spus mama. Mereu mă judeca pripit. Știam că, dacă o să vorbesc cu el, o să mă convingă imediat că am fost o proastă pentru că am plecat. Dar acasă nu puteam reflecta. Casa era atât de înțesată de amintiri, încât nu reușeam să văd pădurea din cauza copacilor.

Când a zis de pădure, m-am ridicat din pat și am mers desculță până la fereastră. Norii pluteau, întunecând codrul, dar știam că era acolo. Un coiot îmi vorbise în acea noapte. Acum poate că se ascundea, dormea – sau se uita fix la mine. Am căutat cu privirea, pe lângă trunchiurile copacilor, o pereche de ochi aurii sau niște

urechi mari și ascuțite. Coiotul lui Jude era roșcat, cu o coadă stufoasă atât de lungă încât lăsa o dâră pe zăpadă, spunea el, și aproape că mi-am imaginat, atunci când povestea, că alergaseră împreună cu el o dată sau de două ori. Nu că eu l-aș fi văzut vreodată iarna.

Nici acum nu-l vedeam. Dar asta nu însemna că nu era acolo. Coioții știu cum să se facă nevăzuți.

–Nu voiam să mă târască înapoi, înainte ca eu să fi luat o decizie, spunea mama.

Ochii mei continuau să cerceteze pădurea.

–Și până la urmă ce te-a făcut să decizi?

–Uraganul. În anul acela a fost unul teribil, îți mai aduci aminte?

Chiar îmi aminteam.

–Căzuseră liniile telefonice. Nu puteam da de tata.

–Îhî. Valurile au fost îngrozitoare. Trei oameni au murit pe coasta din Maine, dar ar fi pățit-o și mai mulți dacă n-ar fi evacuat zona și nu s-ar fi mutat cu toții departe de mare. Eu am ajutat la gătit într-unul dintre adăposturi.

Un zâmbet i-a încălzit vocea.

–Oamenii îmi mulțumeau mereu de parcă făceam cine știe ce. Cuvintele lor erau hrană pentru sufletul meu înfometat, dar asta nu înseamnă că nu mă tot uitam peste umăr, temându-mă că tatăl tău o să pună pe vreunul dintre investigatorii lui pe urmele mele.

Am înghețat, amintindu-mi de micul SUV de culoarea cărbunelui, parcat lângă parc. Dacă aștepta pe cineva, acel cineva fusese remarcabil de lent.

–Ar fi în stare să-mi facă și mie asta? Mamă, spune-i să nu. Te rog! Sunt într-un loc perfect sigur, undeva unde mă simt ca acasă. Dacă trimite pe careva după mine, jur că n-o să mai vorbesc cu el niciodată. Să-i spui asta. Să-i spui că sunt *bine*.

–Chiar ești, iubito? Știam că așa o să se întâmple.

Asta m-a făcut să mă opresc.

–De unde?

–Stilul tău de viață. E cu două tăișuri. James te împinge de la spate.

Am tresărit. Până atunci mama nu mai spusese niciodată ceva rău despre James. Poate că eram eu hipersensibilă, dar nu puteam să las afirmația să treacă pe lângă mine.

–Ba nu. Nu suntem într-o competiție.

–Nu?

–*Nu*, am ripostat eu, simțindu-mă trădată. Noi doi am fost o echipă încă de la început. Mereu am fost noi împotriva celorlalți. James e viața mea, am insistat eu.

–Și cu Jude cum rămâne? a întrebat mama.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

–Ce e cu Jude?

–Ce rol joacă el în toate astea?

–Nu l-am mai văzut pe Jude de zece ani, am spus, poate puțin prea în forță, dar mă luase prin surprindere. De când mă căsătorisem cu James nu mai scosese un cuvânt despre Jude.

–Și nu ești cu el acum?

–În nici un caz! am țipat.

–Măi să fie! Am atins o coardă sensibilă.

–Mamă! am avertizat eu.

A făcut o pauză, a renunțat la chestia cu Jude, dar nu și la celelalte.

–Emily, știi că asta e cea mai lungă conversație pe care am avut-o în ultimele luni?

M-am mai calmat puțin.

–Nu-i adevărat. Am fost acasă la tine în martie.

–Cu laptopul și telefonul după tine. N-ai stat un minut „scoasă din priză".

–Greșit. Am fost *wireless*.

–Emily. Știi ce vreau să zic. Am fost întrerupte tot timpul.

Poate că avea dreptate, dar nu asta voiam să aud.

–Tu crezi că James nu e bun pentru mine.

–N-am spus asta, Emily. Am spus că te împinge de la spate, iar tu te lași dusă. Împreună vă creați presiune.

–Da' tu nu vezi, eram disperată să-i explic, că puterea e o chestie personală pentru tine? E tot ce voia tata, iar tu nu voiai. Dar poate că eu vreau.

–Chiar așa să fie?

„Da", voiam să spun, dar nu puteam.

–Nu știu, am strigat. Asta trebuie să decid.

„Spune-mi ce să fac", aproape că am adăugat, întrebându-mă dacă de asta aveam cea mai mare nevoie din partea ei. Dar nu avea cum să-mi spună ce să fac. Prioritățile ei nu erau și ale mele.

Nu că aș fi știut care erau prioritățile mele. Aceasta era problema.

Am lăsat cearta să se potolească. În sfârșit, a oftat și mi-a spus pe un ton liniștit:

–Te iubesc, scumpo!

–Și eu te iubesc, mami, și tocmai de aceea am nevoie de sprijinul tău. James e soțul meu. Este în regulă pentru tine?

–Eu vreau ce vrei și tu.

–O să mă iubești și dacă aleg să mă întorc la New York?

–Eu vreau ce vrei și tu, a insistat ea. Îmi fac griji, asta-i tot. O să mă mai suni?

Am așteptat, sperând că, în urma tăcerii mele, ea o să îmi răspundă, de fapt, la întrebare. Cu toate astea, pe măsură ce liniștea persista, întrebarea își pierdea din importanță.

–Da, am spus în sfârșit. O să sun.

–Promiți?

–Da, am repetat și, abia după ce-am închis, mi-am dat seama că nu mă întrebase unde sunt. M-am cam prins

că știa, de vreme ce mă întrebase despre Jude. Ori asta, ori nu *voia* să știe, ca să aibă un secret în minus de păstrat față de tata.

Am dat să închid BlackBerry-ul, apoi m-am oprit. Închisul nu era suficient. Vorbisem deja cu cei trei oameni care chiar trebuiau să-mi audă vocea. Restul era gunoi.

Deschizând e-mailul, am șters toate mesajele primite. Am șters ceva important? Posibil. Îmi păsa? Nu. Privind ecranul alb, m-am simțit eliberată.

În aceeași dispoziție de curățenie, am făcut un duș și, pentru prima dată de când plecasem de la New York, mi-am uscat părul cu föhnul astfel încât să îl pot purta despletit și m-am machiat într-un mod în care să nu par bolnavă. Am făcut toate acestea pentru mine – nu pentru James sau pentru cineva de la muncă – doar pentru mine.

Când am ajuns la parter, se servea micul dejun în salon, unde era pusă masa cea mare, iar câțiva oaspeți erau deja așezați. O fi fost bufetul de la Red Fox puțin mai modest decât cel din Berkshire, dar nu era mai puțin atrăgător. Mi-am pus în farfurie ouă ochiuri și șuncă, am așezat o felie groasă de pâine cu scorțișoară în prăjitor, apoi mi-am turnat un pahar de suc proaspăt de grepfrut și am luat o cană de cafea. Când pâinea a fost gata, m-am alăturat grupului de la masă.

Cinci dintre cei de acolo mi-au zâmbit, cea mai apropiată de locul în care ședeam eu fiind o femeie cam de vârsta mea, tot neînsoțită.

– 'Neața, a spus ea așezându-se mai comod pe scaun. Ești aici pentru adăpost?

– Da. În sensul mai larg al termenului. Tu?

A dat din cap că da.

– Așa îmi petrec vacanța, e al treilea an la rând. Merg zilnic la adăpost. Nu pot să-mi iau un câine pentru

că soțul meu e alergic, așa că-mi petrec vremea cu ei aici. Au atâta nevoie de noi, ne iubesc la nebunie câinii ăștia. E cel mai grozav sentiment.

Așa era. În vara în care venisem aici, îmi propusesem să lucrez cu câinii, dar Orașul Pisicuțelor mai avea nevoie de doi îngrijitori. Unele lucruri se întâmplă pentru un motiv; odată ce m-am trezit cu păr de pisică pe jeanși, n-am mai putut pleca. Cu pisicile e vorba de subtilitate și de o atitudine rezervată. Și, de vreme ce încrederea lor e mai greu de câștigat, e cu atât mai prețioasă când o capeți.

În anii care au urmat verii petrecute în Bell Valley, simpla mângâiere a unei pisici în casa unui prieten îmi trezea dorința să adopt și eu una. Chiar dacă James nu era mare iubitor de animale, cu siguranță nu era alergic.

Dar să aduc o pisicuță într-o casă în care ar rămâne singură ceasuri întregi în fiecare zi ar fi fost o dovadă de cruzime. Or fi pisicile independente și mulțumite cu ele însele, dacă le dai o cutie cu nisip și un castron cu mâncare, dar rămân totuși ființe sociabile. Orașul Pisicuțelor e dovada. Nu sar toate pe tine de cum deschizi ușa, dar dacă stai o săptămână pe-acolo vei fi întâmpinat, într-un fel sau altul, de fiecare pisică în parte.

Terminând de mâncat, femeia și-a lăsat farfuria pe tavă, lângă ușa de la bucătărie, mi-a făcut cu mâna și a plecat.

Până să-mi termin porția de proteine, pâinea mi se răcise. Acasă aș fi mâncat-o și așa. Dar nu eram acasă și aveam timp să mănânc altceva și, da, pâinea prăjită era cea mai sănătoasă variantă, dar brioșele cu nuci Pecan de pe bufet arătau și ele tare bine.

Făcându-mi o concesie, am luat una și m-am întors la masă. Mâncam încet, bucurându-mă de savoarea unui gust puternic și bogat, când m-am simțit privită. Vinovăție, mi-am zis eu și, îndreptându-mă în scaun, mi-am

supt burta. Dar senzația persista. Am aruncat o privire, n-am văzut pe nimeni, m-am uitat și mai bine – și mi-am recăpătat suflul. Jethro Bell era cel care mă privea. Stătea în mijlocul unui tablou cu ramă ornamentală și, cu toate că era înconjurat de familie, acuarelele luminau doar ochii lui.

Ultima dată când văzusem tabloul atârna în casa familiei lui Vicki Bell. Jude făcuse un comentariu cu privire la forța acelor pătrunzători ochi aurii, ceea ce era chiar amuzant, ținând cont că îi moștenise și el. Jethro murise cu mult înainte de nașterea lui Jude, dar acum vedeam în fața mea ochii lui Jude, la fel de înspăimântător de independenți ca întotdeauna.

Asta m-a făcut să mă opresc brusc. Înspăimântător de independenți, dar calzi? L-aș descrie pe Jude ca fiind o persoană caldă? Pasională, da. Categoric, atrăgătoare din punct de vedere sexual. Dar oare îi păsa cu adevărat de oameni? Cercetând tabloul, am zărit pasiune în ochii aceia aurii, dar nu și căldură. Nu o regăseam la nici unul dintre membrii familiei care erau pictați acolo.

Cu o ultimă privire, m-am întors la mâncarea mea. Mai bine să mă urmărească Jude decât una dintre gorilele tatei, m-am gândit eu, dar, câteva clipe mai târziu, am simțit din nou o pereche de ochi fixându-mă. De data asta erau ai lui Vicki, care stătea în ușa bucătăriei, evident mulțumită să mă vadă ieșind în public. Mi-a întâlnit privirea pentru o clipă, înainte de a se apropia de masă pentru a conversa cu oaspeții ei. Am ascultat-o în vreme ce mâncam, mirându-mă cât de pricepută era la discutat banalități. Baseball, fluturi, vreme – lucruri care în alte locuri erau considerate superficiale aici reprezentau interesul față de ceilalți. Vicki își făcea oaspeții să se simtă ca acasă. Am bănuit că oaspeții care reveneau în Bell Valley o făceau atât de dragul adăpostului, cât și de dragul pensiunii.

După ce a îndrumat câțiva nou-veniți spre bufet, s-a aplecat lângă scaunul meu și mi-a șoptit confidențial:

– Arăți mai bine. Ai dormit bine?

La drept vorbind, nu. Dar nu voiam să deschid discuția despre asta sau despre telefoanele pe care le dădusem. Văzând-o pe Vicki acum, doar un lucru era de spus:

– L-am auzit, am șoptit. Azi-noapte. Un coiot.

M-a privit cu îndoială.

– Probabil ai visat.

– Așa am crezut și eu, apoi m-am trezit și l-am mai auzit de încă două ori. Tu nu l-ai auzit?

Ea a scuturat din cap.

– Nu e doar în mintea mea, Vicki. Mi-a vorbit.

– Emmie... Mă compătimea.

– Jur, am insistat eu, pentru că știam ce auzisem. E un coiot în pădure. Am auzit câini lătrând la urletul lui. Întreabă-ți vecinii.

– O să îi întreb, dar te cunosc Emmie, tu crezi că e ceva poetic. Nu – Te – Du – După el. Ce *găsești* în pădurile alea sunt urși.

Nu aveam de gând să mă reped în pădure, dar asta nu însemna că mintea nu-mi fugea deja acolo.

– Ce s-a întâmplat cu cabana lui Jude?

– E tot acolo.

– E ocupată?

– Nu de vreun om pe care să-l cunosc, m-a avertizat ea, așa că, dacă îți trece prin cap că vrei să petreci câteva zile acolo, comunicând cu natura, eu aș zice să te gândești de două ori. Vocea ei a redevenit o șoaptă. Mai ai vreo veste? De la Jude?

Am dat din cap că nu.

– Mă simt vinovată că nu o anunț pe mama, dar nu o pot lăsa să-și facă speranțe. A zis că o să vină aici la sfârșitul lunii. Deci, asta înseamnă pe 28? Pe 29? Pe 30? Tipic pentru Jude să nu precizeze. Face ce-l taie capul.

–Mama ta a păstrat cabana pentru el?

–Tu glumești? Mama *ura* locul ăla. Reprezenta tot ceea ce Jude respingea la noi. În plus, poartă ghinion. Jude a fost primul care a locuit acolo în ultimii cincizeci de ani, iar bărbatul dinaintea lui era un pustnic care a murit înghețat în zăpadă. Jude a locuit acolo și pe urmă a dispărut.

–Nu a dispărut în pădure.

–Știi ce vreau să zic. Te rog, Emmie. Dacă vrei să stai mai aproape de pădure, stai în magazia grădinarului.

Magazia grădinarului era sigură, cu obloanele ei și cu zăvoarele de la ușă. Acolo nu intrau nici urși, nici jderi, nici vulpi, ci doar păianjeni care mișunau peste mașini de modă veche pentru tăiat iarba, săpăligi și furtunuri. Totuși, pe podeaua murdară de pământ rămânea destul loc pentru saci de dormit. Știam asta din experiență.

Dar acum, după zece ani, îmi doream un pat.

–Mersi, dar o să rămân unde sunt. Camera mea are șarm.

Vicki a zâmbit.

–La fel și magazia. Uneori mai cazăm și oaspeți acolo.

–Nu cazați.

–Ba da.

–Atunci înseamnă că ați renovat și acolo, am ghicit eu și am privit în sus spre tablou. Jude ar fi dezamăgit.

–El nu apare în pictură, a șoptit Vicki.

–Dar ochii lui, da.

–Încerc să nu mă uit.

S-a ridicat, ținându-și mâna pe umărul meu.

–Deci am stabilit că nu mergi în pădure? Bun. Și ce-o să faci în schimb?

Tabloul continua să-mi capteze atenția. În el apăreau cincisprezece membri ai familiei Bell – opt adulți și șapte copii – și cu toate că asemănarea dintre ei era remarcabilă,

aspectul părea să fie singurul lucru care îi unea. N-am văzut mâini ținându-se una de alta, brațe încolăcite. Am văzut o singură mână pe un umăr, dar gestul nu era cald și natural, ca al lui Vicki. Era formal și rece.

Rece. E cea mai potrivită descriere. Ochii aurii nu făceau notă discordantă, iar grupul era rece – exact opusul a ceea ce aveam eu nevoie în viața mea.

Dragoste necondiționată. În acel moment, am simțit o nevoie acută de așa ceva și exista un loc în care știam că o pot găsi în cantități industriale.

capitolul 8

SUV-ul de culoarea cărbunelui a apărut din nou când am plecat de la Red Fox, dar nu m-a urmărit. Mi-aș fi dat seama. Doar un singur drum duce spre adăpostul Bell Valley, o șosea cu două benzi care îmbrățișează dealurile, dar, în cele zece minute cât am condus, nu am văzut nimic în oglindă.

În față însă erau o groază de lucruri de văzut. În stânga mea se înălțau colinele, iar în dreapta se întindeau câmpuri de iunie pe care creșteau lanuri de porumb abia răsărite, șiruri verzi și netede de lăptuci și prima recoltă de căpșune. În spatele lor se ridicau rânduri de pomi copiliți cu grijă, ale căror floricele albe urmau să se transforme, în septembrie, în zeci de soiuri de mere, iar mai departe se ițeau vârfurile viitorilor pomi de Crăciun.

Am lăsat-o mai moale cu pedala de accelerație în timp ce conduceam, pentru că totul în jurul meu îmi spunea: *încetinește, nu e nici o grabă.* Singurele vehicule pe lângă care am trecut au fost camionetele care se îndreptau spre oraș, încărcate cu mașini de tuns iarba, aparatură electrică sau lădițe cu căpșune proaspăt culese, destinate magazinului general.

Semnul care marca intrarea în adăpost era discret, deși n-aveai cum să ratezi aleea lată, flancată de coloane de piatră. Arțarii din apropiere crescuseră mai înalți și mai deși decât erau la ultima mea vizită aici, dar, altfel, totul rămăsese neschimbat. Am parcat în locul din fața unei clădiri construite în stilul caselor din oraș. Aici erau birourile administrative ale adăpostului și centrul pentru vizitatori.

Abia deschisesem portiera mașinii, când am simțit un miros de cai și de fân care mi-a trezit amintiri calde și a gonit până și ultimii fiori lăsați de portretul familiei Bell. Chiar e uimitor că adăpostul ăsta, care mustea de dragoste și căldură, a putut fi creat de un bărbat rece. Sigur, judecam pripit. Nu îl cunoscusem pe Jethro Bell. Nici măcar nu eram sigură de ce aveam o reacție atât de negativă față de el. O pictură e tot atât de sinceră pe cât e autorul ei, iar eu nu cunoșteam absolut nimic despre acesta.

Dar cunoșteam adăpostul. Și el mă cunoștea pe mine, mi-am dat eu seama cu o tresărire. Venisem aici aproape zilnic timp de trei luni, și nu împreună cu Jude. Lui îi plăceau animalele sălbatice – adică periculos de neîmblânzite, ăsta fiind motivul pentru care locuise în adâncurile pădurii – și cu toate că îi îndruma pe cei mai importanți donatori către adăpost, o făcea mai mult de dragul banilor decât din interes. Charisma lui îi convingea de fiecare dată și, bineînțeles, dacă în grup era și vreo femeie, el se pornea mai abitir. Deși Amelia considera asta management productiv, pentru Jude era pur și simplu vorba de ego. Dacă ar fi avut de ales, ar fi stat în biroul Ameliei, militând pentru problemele de organizare care îl interesau, cum ar fi mărimea unei echipe trimise la locul celui mai recent dezastru de pe glob.

Nu, în vara aceea venisem aici singură. Bănuiam că personalul nu s-a schimbat foarte mult, ceea ce însemna că puteam fi recunoscută, iar ideea asta nu mă încânta.

Dar aveam nevoie să fiu aici. Așa că mi-am pus șapca, mi-am prins părul la spate și, inspirând mirosul familiar de cai și de fân pentru a-mi domoli neliniștea, am ieșit din mașină.

Recepționera îmi părea cunoscută. Dar avea în jur de douăzeci de ani, prea tânără ca să fi lucrat cu mine pe vremea aceea. Semăna cu Vicki – o fi fost vreo verișoară Bell, și de aici aspectul familiar.

Am semnat Em Aulenbach, nu Emily Scott, ca în urmă cu zece ani. Trebuia să completez un formular cu căsuțe de bifat și semnături care exonerau adăpostul de orice responsabilitate în cazul în care aș fi fost mușcată de un animal. Era o procedură nouă și bună, am presupus eu. Teama de procese e o caracteristică a vieții moderne.

Fata își butona iPhone-ul și nu și-a ridicat privirea spre mine când am plecat. Avocatul din mine – sau poate latura mea protectoare față de locul acesta – a vrut să-i atragă atenția asupra unei caracteristici a vieții moderne: tipii răi. Nu știa nimic despre mine, puteam fi o femeie nebună, care abia așteaptă să fugă de la o cușcă la alta și să dea drumul tuturor animalelor.

Dar Bell Valley era un loc al încrederii. Aici mi-am încuiat mașina mai mult din obișnuință. La New York nu puteai să lași nimic descuiat. Iar tânăra aceea era obișnuită cu oameni cărora le pasă. Era o răsfățată. Poate că se complăcea, așa cum făcusem și eu când construisem viața de care tocmai fugeam.

De fapt, greșeam. Eu nu m-am complăcut niciodată. Am fost ambițioasă.

Dar am uitat toate gândurile în clipa în care am ieșit pe ușa din spate și am ajuns în mijlocul adăpostului. La fel ca și cu mirosul de cai și de fân, aici nu era nimic stresant. Singurele sunete care se auzeau erau plăcute – lătrături, cotcodăceli, ocazionalele nechezaturi sau zbierete de măgari. Oamenii pe care i-am văzut mergeau singuri sau doi câte doi, fără presiune sau grabă.

Adăpostul era format dintr-o serie de căsuțe, fiecare construită din lemnul copacilor din zonă. Istoria locului putea fi spusă urmărind schimbările pădurii, noile construcții, care erau mai ușoare, fiind dovada proiectului de extindere a adăpostului. Am trecut pe lângă sfârleaza pe care o formau indicatoarele care te îndrumau în toate

direcțiile: spre grajd, spre pășune, spre câini, iepuri sau pisici. Dar aici știam, în sfârșit, încotro s-o iau.

Orașul Pisicuțelor se mai mărise de la ultima mea venire aici, adăugându-i-se aripi noi și, în spate, un teren de joacă împrejmuit. Acoperișul fiind și el protejat, pisicile puteau face băi de soare fără teama prădătorilor – de exemplu, coioții, care atacă animale de casă micuțe, dar, așa cum spunea mereu Jude, strict pentru a supraviețui. De obicei, ei sunt îngăduitori, evitând civilizația câtă vreme au destul vânat în pădure.

Intrând acum în Orașul Pisicuțelor, am simțit o undă de nostalgie. Zona de primire era micuță, cu o pisică încolăcită pe scaunul de la birou, alta pe o tăviță din sârmă pentru documente și încă una cocoțată pe un fișet, stând dreaptă și privindu-mă fix. Îi lipsea o lăbuță din față. Am bănuit că și celelalte două au probleme. Faptul că arătau sănătoase și fericite se datora îngrijirii pe care o primiseră.

– Bună, a spus o femeie îndesată, ieșind dintr-o cameră alăturată. Sper că ai venit aici să lucrezi. Avem nevoie.

– Chiar așa e, am răspuns. Încotro mai întâi?

Mi-a făcut semn să ies pe o altă ușă.

– La capătul holului și apoi la dreapta. Acolo e Centrul de Salvare. Lumea dă vina pe criza economică pentru că oamenii conduc zeci de kilometri ca să-și abandoneze animalele pe marginea drumurilor, dar pisicile astea nu pot supraviețui pe cont propriu. Sunt aduse aici rănite și subnutrite. Câteva dintre cele pe care le avem acum au fost salvate dintr-o casă în care autoritățile au găsit douăzeci și două de pisici moarte. Îți poți imagina? Cele care rămân în viață au nevoie de răbdare și de dragoste. Apropo, pe mine mă cheamă Katherine. Mi se spunea Kat, dar aici nu...

... *merge din motive evidente*, am completat eu în gând, în timp ce ea rostea vorbele. Era poanta pe care

o folosisem și eu în urmă cu zece ani. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Asta e chiar liniștitor.

– Îmi pari cunoscută, a spus ea, cercetându-mi chipul.

– Am mai fost pe aici acum ceva vreme, am recunoscut eu vag.

A dat din cap părând satisfăcută, în vreme ce ne apropiam de capătul holului.

– Mai știi procedura?

– Mai știu.

– Te descurci singură?

– Da.

De fapt, chiar preferam să rămân singură. Nu venisem aici pentru oameni.

Deschizând ușa doar cât să mă strecor înăuntru, am închis-o repede înainte ca vreo pisică să o poată zbughi afară. Așa cum s-a dovedit, precauția fusese inutilă. Nu s-au repezit să mă întâmpine. Animalele astea văzuseră ce e mai rău la specia umană, iar eu nu meritam încredere. Pisicile fac discriminări de genul ăsta. Ele nu se duc chiar la oricine.

Am simțit perechi de ochi care mă studiază, dar de data aceasta nu mai era nici un mister. Pisicile se aflau peste tot – pe podea, pe sub scaune, în cutii lăsate dinadins pentru cele care simțeau nevoia să se ascundă. Cutiile mai mari, făcute pentru transportul animalelor de casă, stăteau așezate stivă, cu ușile deschise, iar la fiecare nivel vedeai pisicuțe cuibărite între așternuturi de lână sau pături vechi. Am văzut una mică și tigrată care avea o rană pe spate, mai sus o tărcată cenușiu-cafenie cu aspect vulnerabil, iar mai jos o creatură pufoasă, gri, care avea mare nevoie să fie periată.

Pe un ton instinctiv liniștitor, le-am vorbit drăgăstos: *Bună, sunteți atât de dulci, ooo, uitați-vă la voi ce drăguțe sunteți, hai să facem cunoștință, nu o să vă fac nici un rău*, dar tot n-au dat nici un semn de interes. Am auzit câteva

mieunături răzlețe, deși nu-mi puteam da seama care dintre ele vorbise. Pisici de toate formele și mărimile stăteau țepene ca niște statui, privindu-mă cu o îngrijorare care mi-a frânt inima. Aveam de lucru, nu glumă.

Revigorată, am luat cele trebuincioase din dulap. Vorbindu-le tot timpul cu blândețe, am curățat cutiile cu nisip, am umplut vasele cu mâncare și am împrospătat apa de băut. Am spălat pe jos, atentă să nu trec cu mopul prea aproape de vreo pisică, dar chiar și așa, câteva au dat să fugă atunci când m-au văzut cu el în mână. Însă, până să termin, altele începuseră să se apropie. Cu mâinile pline de bunătăți, m-am așezat pe podea în mijlocul camerei. O pisică s-a apropiat prudent, m-a mirosit, apoi s-a dat iute înapoi. Se pare că i-a plăcut ce a mirosit pentru că a înaintat din nou și, cu grijă, cu mare grijă, a luat din bunătățile din mâna mea, atingându-mă cât se poate de ușor cu nasul ei umed. A urmat-o a doua pisică, apoi încă una. Încet-încet, mieunăturile deveneau tot mai încrezătoare.

Nu prea știu cât timp am rămas așezată, dar am întâmpinat fiecare pisicuță cu aceeași blândețe. Unele dintre ele rămăseseră fără blană în zonele în care le fuseseră tratate infecțiile, altele aveau cicatrici, urechi zdrențuite sau lăbuțe strâmbe. Când o pisicuță calico[1] tare micuță, probabil ajunsă la maturitate, dar subnutrită, și-a frecat de brațul meu blănița ei drăgălașă de culoarea piersicii amestecată cu gri și alb, mi s-a topit inima.

–Bună, îngerașule, am murmurat, simțindu-mă victorioasă când m-a lăsat să o scarpin între urechi.

Am spus către un nou-venit curios:

–Ce flăcău chipeș ești *tu*!

Iar unui al treilea, care purta o cicatrice de un roșu aprins acolo unde, cândva, fusese o ureche:

---

[1] Denumire folosită pentru a descrie pisicile cu blană în trei culori, de obicei alb, roșcat (sau portocaliu) și negru (n.tr.)

—Ești o scumpete.

Erau. Fiecare dintre ele. Aveau nevoie de dragoste și, puțin câte puțin, în ciuda cicatricilor, a vânătăilor și a rănilor, mă iubeau la rândul lor, fiecare spunându-mi câtă dreptate am avut să vin aici. Chiar și când curățam după ele mă simțeam bine. Aici nu erau oameni, sonerii și țârâituri. Mirosul mâncării pentru pisici era preferabil aceluia provenit de la sendvișul pe care un coleg de la Lane Lavash îl înfuleca zilnic la biroul lui, iar în ce privește afecțiunea, pisicile băteau la puncte oricând managementul firmei.

Aici aveam ceva care mă interesa și refuzam să mă gândesc mai departe de prezent. Nu ăsta era viitorul meu. Dar era ultimul loc în care fusesem cu adevărat fericită, ceea ce îl făcea un bun punct de plecare.

Mi-am petrecut toată ziua de marți în adăpost. *Ascunzându-mă printre pisici*, așa cum m-a acuzat Vicki în seara aceea, dar asta nu m-a descurajat. În lipsa unui ceas, timpul trecuse în modul cel mai firesc, liniștea fiind întreruptă doar de mieunatul blând și de vorbele mele drăgăstoase.

Am făcut progrese cu toate pisicile, mai puțin cu cea mai afectată din punct de vedere emoțional, dar abia miercuri, când am lucrat o vreme la Reabilitare, m-am îndrăgostit de-a binelea. Avea trei luni, era o pisicuță gri din rasa comună, care ar fi putut să se încolăcească pe Kindle-ul meu fără să-i depășească marginile. Mai mică decât celelalte, multe dintre ele având cicatrici recente și lăbuțe lipsă, ea mă privea de lângă peretele aflat la vreo trei metri și jumătate de locul în care stăteam așezată pe podea. Nu a părut să aibă vreo problemă până când nu s-a mișcat. Cu toate că picioarele îi erau îndeajuns de depărtate încât să-i ofere echilibru, mișcările îi erau smucite. Se prelingea pe lângă perete, folosindu-l în mod

evident pentru a se sprijini, dar ochii ei nu m-au părăsit nici o clipă.

– O, Doamne, am șoptit și m-am sprijinit într-un cot, ca să fiu mai aproape. Bună. Cum te simți?

Hotărâtă, mi-am răspuns în gând. În ciuda faptului că tremura și că aproape s-a răsturnat la un moment dat, a continuat să vină spre mine, despărțindu-se de perete doar când s-a văzut suficient de aproape încât să-și poată lăsa greutatea neglijabilă pe brațul meu.

– Ooo, ce drăguță, am alintat-o, lăsând-o să se frece de mine, în vreme ce continua să-mi urmărească privirea. Avea ochi verzi care, asemeni urechilor, păreau disproporționat de mari. *Nu pleca*, spuneau ochii aceia mari, sfâșietor de rugători. *Mă străduiesc, chiar mă străduiesc.*

Cu o grijă infinită, am ridicat-o și, mângâindu-i corpul tremurând, am așezat-o în poala mea.

Femeia care se ocupa de Centrul de Reabilitare a îngenuncheat lângă mine.

– Are hipoplazie cerebelară. Creierul ei nu s-a dezvoltat corect. Cerebelul e prea mic.

– Din ce cauză?

– Sunt mai multe cauze posibile. Bănuim că a fost expusă unei boli specifice felinelor pe când se afla într-un stadiu gestațional crucial. Asemenea pisoi par normali până în momentul în care încep să se miște de colo-colo. Apoi... ai văzut și tu.

– Tremurături?

– Tremurături, coordonare slabă, lipsă de echilibru. Cade când folosește lădița cu nisip. Cade când încearcă să mănânce și să bea. Au găsit-o pitită în spatele unui raft dintr-un supermarket. Probabil a fost lăsată acolo de cineva care nu o voia, dar nu era în stare să o arunce de tot.

Să o arunce. Mi s-a rupt inima. M-am aplecat mai aproape de pisicuță. Avea același miros slab de grajd

pe care îl simțeam în tot adăpostul, dar trupul ei avea o căldură liniștitoare.

– Cât mai poate rezista?

– Oh, multă vreme. Nu putem face nimic în privința afecțiunii, dar cu anumite ajustări poate trăi bine. Are nevoie de o litieră cu intrare joasă și margini înalte. Are nevoie să i se pună mâncarea și apa în vase înalte. Podețele sunt un pericol – ar cădea cu ușurință de la înălțime, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care se află în încăperea asta. Aici e într-un mediu sigur, așa încât se poate mișca. Cu cât se mișcă mai mult, cu atât se adaptează mai bine la starea ei.

I-am mângâiat căpșorul ce părea fragil între degetele mele. Avea o blăniță de lungime medie, cu vârfuri rebele care îi dădeau un aer sălbatic, deși stătea foarte cuminte în poala mea. Cu ochii pe jumătate închiși, se cuibărise la încheietura piciorului meu, punându-mi o lăbuță pe genunchi.

– E o scumpete, am spus. Are un nume?

– Noi i-am tot spus Bebe, pentru că e atât de mică, dar îmi place cum i-ai zis tu adineauri. Scumpete. Familia în care s-a născut nu avea prea multe așteptări de la ea, dar poate să ne surprindă pe toți.

– Scumpete... am șoptit și mi-am imaginat că a ciulit urechile, dar ochii ei se închiseseră și adormise deja.

Alți voluntari veneau și plecau. Mă strigau Em și nu știau nimic despre trecutul meu alături de familia Bell. Uneori, chiar și eu mai uitam de el. Asta era o parte din terapia mea – înlocuiam vechile amintiri cu altele noi și am avut succes până într-o după-amiază de miercuri când, la plecarea din adăpost, m-am simțit urmărită. Aproape că mă așteptam să văd SUV-ul de culoarea cărbunelui parcat în apropiere, dar nu era. În schimb, aruncând o privire din mașina mea înspre clădirea administrativă,

am văzut-o pe Amelia Bell Bretton pe verandă. Se sprijinea de balustradă, cu un pahar înalt în mână și, dacă n-ar fi fost intensitatea cu care mă fixa, aș fi zis că doar savurează în tihnă o băutură rece la sfârșitul zilei.

Mi-a sărit inima. Legătura mea cu Amelia ar fi trebuit să fie Vicki, dar fantoma lui Jude stătea între noi.

I-am zâmbit și i-am făcut cu mâna. Când am văzut că nu îmi răspunde în nici un fel, m-am gândit să mă urc pur și simplu în mașină și să plec. Sperasem să prind ora ceaiului la pensiune. După o lungă zi de muncă, eram obosită.

Dar era o oboseală plăcută. Am simțit că mă înmoi. Până la urmă era mama lui Vicki, matriarha familiei, Marea Doamnă a adăpostului. Din respect și nimic altceva, mi-am băgat cheile la loc în buzunar și am traversat parcarea.

La jumătatea drumului spre clădire, am strigat:

–Ce mai faci, Amelia?

–Sunt surprinsă, a replicat ea cu vocea înaltă pe care mi-o aminteam atât de bine.

O femeie atrăgătoare, cu părul cărunt și ochi al căror auriu avea doar o vagă nuanță cafenie, nu părea deloc surprinsă. Părea *nervoasă.*

–N-am crezut c-o să te mai întorci pe-aici. Cum de s-a lipsit marele oraș de tine? Nu e curățatul rahatului de mâță un pic sub nivelul unui avocat din New York?

–Cutia cu nisip e partea cea mai puțin importantă, am răspuns făcându-i pe plac, în vreme ce urcam treptele verandei. Munca alături de pisici e emoționantă. Mă înviorează. Și era exact ceea ce îmi lipsea. Aici nu era vorba de vreo provocare intelectuală, doar mult, mult suflet. În plus, am adăugat, neluând în serios atacul ei, curăț destulă mizerie și la New York.

–Da, dar tu ești obișnuită cu agitația. Îmi pare rău să ți-o spun, drăguțo, a zis ea, trecând direct la subiect, dar Jude e plecat.

Nu pentru multă vreme, mi-am zis în sinea mea, la fel ca atunci când Vicki făcuse o remarcă asemănătoare. Dar Vicki nu voia ca Amelia să știe, iar eu îi respectam motivele.

–N-am venit aici pentru Jude, am răspuns cu voce tare.

–Sigur că nu. Ai un soț. Nu ți-a trebuit multă vreme să găsești unul după ce l-ai părăsit pe băiatul meu.

Acuzația m-a speriat.

–Nu eu l-am părăsit, Amelia! El m-a părăsit pe mine.

–Iar tu ai dat bir cu fugiții.

Am căutat un răspuns în vreme ce ea lua o înghițitură din pahar, dar a terminat repede.

–Ai fi putut să te bați pentru el. Dar n-ai avut niciodată de gând să rămâi aici. Tot timpul ai fost cu ochii după ceva mai mare.

Am izbucnit într-un râs poznaș.

–Mai mare decât Jude? Jude Bell era mare cât un munte.

–Se zice *un munte de om*, m-a corectat Amelia și s-a încruntat privind la paharul ei. Era fiul meu. Lumina ochilor mei.

Când era mai tânăr, cu siguranță. Când avea în față o viață plină de promisiuni. Jude Adultul îi stătuse în fiecare zi ca un ghimpe în coastă, cu toate că Amelia nu s-ar gândi la asta. Vorbea despre el ca și cum ar fi fost mort, iar durerea ei era cât se poate de reală. Poate că Vicki Bell avea dreptate. Dacă el nu ar fi apărut, ar fi distrus-o încă o dată.

Gândindu-mă că era un egoist nenorocit, am spus:

–Îmi pare rău, Amelia.

Ochii i s-au îndreptat spre ai mei.

–Poftim? a întrebat, mimând politețea. Aud cumva niște scuze? Pentru ce? Pentru că ai fugit? Pentru că nu te-ai luptat să-l ții aici? Chipul ei avea aceeași răceală pe care o văzusem în portretul familiei Bell. Ai fost o egoistă. Totul s-a rezumat la Emily. Ai stat prin zonă atât cât ți-a convenit, după care ai fugit. Mereu m-am întrebat de ce părinții tăi n-au venit aici. Dacă tot erai așa de îndrăgostită de fiul meu, n-ar fi vrut să-l cunoască și ei?

–Vara aceea a fost una proastă pentru ei.

Mama tocmai își cumpărase o casă nouă, tata nu era fericit într-a lui, iar eu încercam să rămân neutră. Și atunci am evadat în Bell Valley.

Poate că Amelia avea dreptate. Fugisem de Jude, așa cum fugisem de divorțul părinților mei. Și acum fugeam de New York.

Mă gândeam ce spune asta despre persoana mea, când Amelia m-a întrebat:

–De ce ești aici?

Bună întrebare. Fuga era în regulă, atâta vreme cât avea un scop. Nevrând să dezvălui cât de rea era viața mea la oraș, am spus doar:

–Simțeam nevoia să reiau legătura.

–Cu Vicki? Cu pisicile? Cu Jude? Nu te-a iubit, să știi. A iubit-o pe Jenna Frye. S-ar fi căsătorit cu ea, dacă n-ai fi apărut tu. Ai fost o jucărie, un impuls de moment.

–S-a întors la Jenna.

–Dar nu pentru căsătorie. Pentru asta nu l-ar mai fi primit, nu după tine.

Cuvintele m-au durut nu pentru că erau nedrepte – nu îl putusem controla pe Jude așa cum nici ea nu putea – ci pentru că ajunsesem să o respect pe Amelia în vara cât stătusem aici. Era o persoană inteligentă, prima femeie la cârma adăpostului și un bun om de afaceri. Detestam faptul că scoteam la iveală ceva atât de rău din ea.

Întristată, am spus:

–Ai prefera să nu lucrez aici?

Nu mă ofeream să plec din Bell Valley. După ce mă acuzase că fugisem de mai multe ori din calea greutăților, nu aveam de gând să o las să mă alunge din oraș. Doar Vicki o putea face.

Părând să-și dea seama de asta, a închis discuția și, întorcându-se cu spatele, a murmurat:

–Faci ce vrei.

În vreme ce se îndrepta spre interior, a mai luat o gură din pahar. Lichidul era limpede. Am presupus că e apă. Acum îmi dau seama că nu era.

Sigur, îmi convine să cred asta. Dacă pun ostilitatea ei pe seama băuturii, cuvintele sunt mai ușor de înghițit.

Ai fost egoistă. Totul s-a rezumat la Emily. Ai stat prin zonă atât cât ți-a convenit, după care ai fugit.

Vorbele Ameliei mă bântuiau, pentru că se legau atât de mult de ce se întâmpla acum cu căsnicia și cu slujba mea. Oricât de înviorată aș fi fost la plecarea de lângă pisici, acum, brusc, mă cuprinsese îndoiala față de propria persoană.

Dar voiam să mă consider curajoasă. De aceea, la întoarcerea în oraș, am ieșit de pe șoseaua principală și am luat-o pe o cărare aproape ascunsă, un drum forestier brăzdat cu făgașe care, cândva, fusese netezit de roțile de la camioneta lui Jude. După zece ani, pădurea începuse să-l recucerească. Când mașina mea a început să urce, a fost lovită de crengi și zguduită de bolovani. Nu era tocmai ceea ce ar fi vrut să facă soțul meu cu un BMW, dar asta era cea mai ușoară cale spre locul în care trebuia să ajung. Era și cea mai sigură. Pădurile acestea erau mai îndepărtate de oraș și urcau mai sus decât cele din spatele pensiunii Red Fox. Pe aici erau elani – inofensivi până când erau deranjați, chiar și cu intenții pașnice, moment în care puteau ataca. Erau jderi și lincși, vulpi și porci spinoși. Și urși. Și coioți. Vicki încă mai nega asta, dar

eu îi auzisem din nou în noaptea de luni spre marți. Îmi vorbeau.

M-am zdruncinat pe pantă cu lăudabila viteză de opt kilometri pe oră, cu soarele la asfințit și farurile aprinse. Cu plopi de munte pe margine și ferigi care se îngrămădeau să îl acopere, drumul părea mult prea lung. Începusem să mă întreb dacă nu cumva luminișul pe care îl căutam dispăruse – reclamat de o sălbăticie care nu își dorise niciodată oameni acolo –, când cărarea a început să se netezească, iar frunzișul să se retragă.

Pe măsură ce am eliberat pedala de accelerație, iarba de sub cauciucuri a făcut mașina să se oprească. Ochii mei au avut nevoie de un minut de adaptare, făcând diferența între cea mai închisă nuanță de verde a pădurii și granitul cu care era amestecată, dar am stat acolo, cu mâinile strânse pe volan, în fața unui val de amintiri.

Cabana lui Jude era construită din piatră, fiind, de fapt, o singură încăpere cu o verandă îngustă, ferestre ca pentru o căsuță de păpuși și un acoperiș abrupt. Rămăsese aproape cum o știam, doar cu zece ani mai sălbăticită. Ferigile îmbrățișau veranda, care stătea să cadă în ciuda susținerii lor. Petice late de mușchi se întindeau pe o mare parte din acoperiș. Iar ferestrele, pe care încercasem în zadar să le curăț, purtau perdele din flori de mesteacăn lipite de ele în urma ploilor de primăvară.

Călcând ușor accelerația, am avansat puțin câte puțin. Am parcat în locul în care parcasem întotdeauna, care abia dacă mai era un loc, lângă camioneta care nu mai era acolo și am rămas nemișcată, aproape așteptând ca Jude să țâșnească pe ușa groasă de lemn și să mă întâmpine.

De fapt, nu. Nu făcuse niciodată asta. Poate că stătea lângă ușă și mă aștepta, un zâmbet în colțul gurii fiind singurul semn de bucurie de pe chipul lui frumos. Amelia mă numise o jucărie, caz în care bucuria ar fi fost doar

amuzament. Oricum, el nu era aici, acum. Ușa a rămas închisă, cu zăvorul gros de fier acoperit de polen.

Am dus mâna spre portieră să o deschid, dar m-am oprit. În perioada asta a anului mai erau câteva ore bune până la apus, dar, cum soarele era acum de cealaltă parte a muntelui, pădurea era întunecată. Locul avea ceva straniu. Am simțit clar fiori pe șira spinării.

Dar nu aveam timp. Nu puteam veni aici pe întuneric și nici când Jude avea să se întoarcă. Dacă voiam să fiu curajoasă, ăsta era momentul. Mai mult, ferestrele alea cât pentru o casă de păpuși mă urmăreau, mă provocau, amuzate într-un fel semeț, așa cum, poate, ar fi fost și Jude.

Hotărâtă, am deschis ușa și am coborât. Aerul avea un miros de pin, usturător și visceral de familiar. Traversând un covor aspru de ace și de noroi, am auzit un foșnet în tufăriș, dar sunetul era prea slab ca să fie vorba despre ceva de temut. Nici n-am alungat bine un roi de gângănii, că a trebuit să plesnesc și un țânțar așezat pe brațul meu.

Uitasem de gângănii. Și în acel an primăvara fusese umedă, aducând o bogată „recoltă“ de insecte pe lângă pârâul care clipocea chiar puțin mai sus, iar eu eram meniul lor favorit. Jude dădea vina pe șamponul meu, pe săpun, pe crema mea de corp, dar nu fusesem în stare să renunț la nimic din toate astea.

Fluturându-mi o mână în jurul capului pentru a ține la distanță insectele, am auzit pârâul, bătaia din aripi a unui șoim speriat, pocnetul crengilor uscate pe care călcam. Treptele verandei erau intacte, chiar dacă murdare de resturi din pădure. Pășind peste o cracă uscată, m-am apropiat de ușa din lemn de stejar și am ridicat zăvorul. A trebuit să mă sprijin cu toată greutatea corpului pentru a clinti ușa groasă și am reușit să o mișc doar câțiva centimetri, dar era suficient cât să mă pot strecura înăuntru.

Aerul era stătut. Asta m-a izbit mai întâi. Apoi atmosfera lugubră. Cele două ferestre din faţă lăsaseră să intre doar o dâră de lumină, aşa că locul era întunecos. Dar nu chiar *atât* de întunecos. Ignorând biroul zgâriat, am văzut vechea canapea şi, în spatele ei, rafturile pline până la refuz cu cărţi despre ţări străine şi porturi îndepărtate. Fotografiile prinse pe pereţii acoperiţi cu lemn de pin aveau marginile îndoite, dar el era acolo, într-una zburând cu parapanta în Marele Canion, într-alta înfigând un steag în Antarctica.

Jude se mândrise mereu cu pozele acestea şi, considerându-l un adevărat aventurier, eu fusesem teribil de impresionată. Nu că ar fi fost prea multe riscuri în spaţiul acesta mic şi înghesuit. Ce vedeai aia era – pereţi din lemn cu noduri, grinzi la vedere. Jude gătea pe o sobă cu lemne şi dormea în pod. Salteaua lui era încă acolo, aşternuturile atârnând pe o parte, aşa cum trebuie să le fi lăsat în ziua în care îşi făcuse bagajul şi plecase.

Mi-am dat seama că nimeni nu mai călcase pe aici de atunci. Familia Bell considera cabana aceasta un gest obscen, încă un mod prin care Jude dădea cu tifla lucrurilor în care ei credeau, la egalitate cu refuzul de a trăi în conacul familiei, refuzul de a purta haine kaki la biserică sau de a-şi tunde părul.

Mi-am imaginat că fire din părul lui rămăseseră încă pe pernă. Şi ale mele ar putea fi acolo. Şi ale Jennei.

Ultima dată când fusesem aici n-am mai ajuns în pod. Ei făceau dragoste pe biroul scorojit, o mare de nuditate izbindu-mă de cum am intrat pe uşă. Trebuie să fi plănuit totul. Ştia că vin. Aduceam cumpărături pentru o cină de sărbătoare. A doua zi urma să conduc până în New Haven şi să îmi subînchiriez apartamentul, de care nu aş mai fi avut nevoie din moment ce aveam de gând să renunţ la Facultatea de Drept. Am scăpat cumpărăturile, dar n-am scos o vorbă. Mi-aduc aminte că am simţit cum

mi se scurge sângele din vine și așa am rămas – fără sânge și rece – vreme de o săptămână, cât am stat în apartamentul acela gol din New Haven, înainte să decid că viața merge înainte. Cum zicea mama? Succesul e cea mai tare răzbunare?

Poate că din cauza asta m-am dus cu atâta aviditate la Drept sau m-am aruncat în brațele lui James, care părea perfect pentru mine la acea vreme.

Și acum? Nu mai eram sigură în legătură cu James, iar cabana lui Jude arăta bătrână și ponosită. Poate că și Jude însuși era bătrân și ponosit. Pescuitul de crabi în Marea Bering trebuie să-l fi uzat și mai fuseseră încă patru ani înainte de asta – patru ani de ce? De alungat omul alb de pe coasta Africii de Sud? De salvat șerpi boa în Amazon? Dacă Jude nu ar fi plecat de aici, acum ar fi fost pe pereți poze cu el înotând prin apele post-Katrina din New Orleans, scotocind printre ruinele lăsate în urmă de tsunamiul din Indonezia sau conducând o echipă prin Haiti de după cutremur, toate sub pretextul că se ocupă de treburile adăpostului.

Era el un munte de om? Poate că da, poate că nu. Poate că nu era deloc diferit de noi ceilalți, care umblăm în căutarea propriilor dorințe, neștiind exact care sunt acelea până când nu ne împiedicăm de ele. Eu m-am tot împiedicat – din Cape Cod, prin Berkshire, până în Bell Valley –, dar nu m-am simțit atât de lipsită de țintă pe cât eram de fapt. Inspirând pentru ultima dată aerul acestui loc veștejit, am ieșit la lumina a ceea ce mai rămăsese din zi și, opintindu-mă să închid ușa în urma mea, mi-am simțit inima ușoară. Înfruntasem trecutul fără să mă pierd. Îl puteam înfrunta pe Jude.

Prinzând putere, am traversat veranda îngustă și am început să cobor treptele. M-am întins să iau din drum ramura căzută, dar m-am oprit. *Las-o*, spunea Natura,

și avea dreptate. Cabana era a ei, iar creanga asta îi marca teritoriul. Jude ar fi mutat-o. Dar nu și eu.

Adunându-mi puterile, am pășit peste ea și m-am îndreptat spre mașină, dar m-am oprit din nou. Ceva se schimbase. Cu siguranță, lumina, care era mai slabă decât înainte. Dar nu numai asta.

Eram urmărită. Mai era cineva acolo. Nu eram singură.

Imaginația mea și-a făcut simțită prezența și, de fapt, era un lucru bun după atâția ani în care o pierdusem. Asemenea gustului mâncării, imaginația era acum un lucru redobândit, la bine și la rău. Mi-am închipuit un urs. Mi-am închipuit un leu de munte. Mi l-am închipuit pe *Jude*.

Totuși, ceea ce am simțit era mai puțin înfricoșător, tocmai de aceea n-am zbughit-o spre mașină. Toate rămăseseră tăcute. Nu se auzeau nici veverițe, nici lilieci brăzdând întunericul în căutare de gângănii. Nu auzeam decât glasul îndepărtat al unei bufnițe și bătăile inimii mele.

Ciudat, totuși nu eram speriată. Eram singură în pădure, la peste un kilometru și jumătate distanță de șosea și toate acestea ar fi trebuit să mă îngrozească. Dar eram calmă. De fapt, chiar entuziasmată. Am cercetat luminișul, încercând să deosebesc fauna de floră, dar lumina era prea slabă. De mai multe ori mi s-a părut că văd o ființă vie acolo unde nu era decât un copăcel sau un bolovan.

Apoi privirea mi-a alunecat peste un molid, a trecut de el, dar a revenit. Totuși, mi-a mai trebuit un minut până să reperez acei ochi aurii care mă fixau prin frunzișul zimțuit. În clipa în care am făcut conexiunea, mi s-a tăiat răsuflarea.

Momentul a fost întrerupt de un urlet venit din adâncul pădurii, iar coiotul meu a dispărut, evaporându-se printre copaci aproape fără zgomot. Am mai rămas pe loc

o vreme, uitându-mă la molid, așteptând, sperând că se va întoarce, dar nu a făcut-o. N-am mai auzit nici chemarea partenerului său, dar acum știam. Erau doi.

Cu ochii pândind încă orice mișcare din apropierea pinului, m-am apropiat de mașină. Abia când m-am uitat în jos după chei, am observat ceva roșu. Privirea mi-a zburat spre marginea luminișului. Roșeața venea de la o cămașă cadrilată, iar cămașa cadrilată o purta Jude.

Asta nu era nici o vedenie. Era chiar el, lat în umeri ca întotdeauna, stând cu un picior încălțat în cizmă pe un bolovan și cu ochii lui aurii și indolenți fixați asupra mea. Deodată, în ciuda noii mele puteri – poate datorită ei – am văzut roșu înaintea ochilor, într-un fel care n-avea nimic de-a face cu cămașa lui.

capitolul 9

–Nenorocitule, am strigat, tremurând din pricina furiei care trebuie să fi clocotit în mine încă din ziua în care îl găsisem pe Jude cu Jenna și nu spusesem. Ce cauți aici?

Mi-a zâmbit cu o blândețe surprinzătoare.

–Ți-am zis că o să vin.

–Ai zis că la sfârșitul lunii – și de ce nu le-ai spus nimic alor tăi? Ar fi fost un gest de bun-simț. Ok, am turuit în continuare, poate că atunci te-ai fi simțit obligat să vii și ăsta e ultimul lucru pe care ți-l dorești, dar ce mi-ai spus *mie*? Toate scrisorile alea – *de ce*? Iar să nu le scrii *lor* – nici măcar un cuvințel în zece ani... Ai idee cât de *egoist* ești?

–Da, a răspuns el.

Lipsa lui de îngâmfare mi-a mai domolit furia. Cu toate acestea, îmi mai rămăsese destulă încât să mai am ceva de spus?

–Ai rănit atât de mulți oameni, Jude. Nu sunt eu în măsură să le spun lor ce să facă, dar dacă erai fratele *meu* aș fi ars locul ăsta din temelii.

–Piatra nu arde.

–Aș fi lăsat doar o ruină, goală pe dinăuntru. Asta ai făcut tu cu mama ta.

Când am văzut că nici nu clipește, am adăugat:

–Și cu sora ta, cu mine, cu Jenna. A trecut multă vreme și viețile noastre sunt acum pline cu alte lucruri. Ce te face să crezi că există cineva care să te mai vrea înapoi? Aaaa!

Mi-am dat seama.

–Asta e! Ți-a fost teamă că, dacă o să spui cuiva dinainte, o să-ți zică să nu mai vii? Ți-a fost teamă

că n-or să te mai *vrea* înapoi? M-am holbat la el. De ce rânjești? Dacă încerci să pari simpatic, las-o baltă. Ești prea bătrân.

Rânjetul n-a dispărut.

– Tu nu ești. Arăți grozav, Emily. Nu mi-aș fi putut dori un cadou mai frumos de bun venit. Ți-a fost dor de mine, n'așa?

Și iată-l din nou, cu o fărâmă din vechea lui înfumurare – era ușor să nu-ți placă.

– Chiar nu, am răspuns calm. Viața mea a fost destul de încărcată.

– Dar te-ai întors de cum ți-am scris...

– Nu, am intervenit eu ca să lămuresc lucrurile. M-am întors pentru că aveam nevoie de odihnă. De fapt, speram să plec până ajungeai tu.

I-am cercetat chipul, acum i-l vedeam mai bine, de când își tunsese părul.

– Ai slăbit.

Fără buclele lui, părea sfrijit și avea pe obraz o cicatrice urâtă, de vreo cinci centimetri.

– În ce te-ai mai băgat?

– Într-un pumn. E ușor să-ți sară muștarul acolo și unii dintre tipi sunt brutali. Am învățat să mă bat.

– Drăguț, am mormăit eu.

– Nu, dar e o soluție de supraviețuire.

Iar Jude se mândrea cu faptul că supraviețuia.

– Deci iată-te.

A încuviințat din cap.

– Treburi neterminate.

– Păi ai mai zis asta și în scrisoare, dar de când își termină Jude Bell treburile?

A afișat un zâmbet ofilit.

– De când a făcut patruzeci de ani. De când și-a văzut un bun prieten măturat de valuri și aruncat în larg, de unde n-avea nici o șansă să mai iasă viu.

Părea cu adevărat supărat. M-am mai înmuiat.

–Mă mir că n-ai sărit după el.

–O, ba da. Dacă nu m-ar fi tras băieții afară cu frânghia, m-aș fi înecat și eu. N-am mai reușit să recuperăm cadavrul.

Eu presupuneam că pentru genul ăsta de probleme există salvamari, dar și mai surprinzătoare mi se părea atitudinea lui care trăda o amărăciune sinceră. Jude pe care îl știam eu era pasional, dar nu sentimental. Nici nu avea prea mulți prieteni bărbați. Toți masculii îi erau rivali, la fel cum erau și pentru sălbaticii lui strămoși. Pretindea că e parțial leu, arătându-și coama deasă și blondă drept dovadă.

Acum coama dispăruse, dar încă mai exista o atracție. Persistau anumite elemente ale magnetismului său și, cu toate că le găseam doar vag sexuale, erau captivante. Stăteam acolo, poate la nici jumătate de metru de el, incapabilă să mă mișc.

–Tocmai am fost la familia lui.

Continua să fie sumbru.

–Avea o nevastă și patru copii. Pescuia ca să câștige bani să-i întrețină. Așa că le-am dat lucrurile rămase de la el și plata ce i se cuvenea și, dacă nu m-au invitat să rămân, m-am cărat.

S-a mai înseninat.

–Deci da, iată-mă, ocupându-mă de treburile neterminate.

–Cum ar fi?

–Mama. Adăpostul. Fiul meu.

Am avut un recul.

–Fiu?

Vicki nu-mi spusese nimic despre un fiu. Nici Amelia.

A zâmbit amuzat.

–Nu ți-au spus? Jenna a născut după ce am plecat – și da, știam că e gravidă, dar îmi promisese că o să se protejeze

așa că nu era tocmai vina mea. Oricum, s-a măritat cu un alt tip și acum are trei copii.

Fără aceste ultime cuvinte, poate că aș fi ripostat spunându-i că simpla participare la actul sexual îl făcea responsabil. Dar trei copii? Aș fi dat orice să am măcar unul, iar James n-ar fi niciodată atât de nepăsător față de un fiu cum era Jude. Cu siguranță, nu i-ar întoarce spatele. Era la fel de nerăbdător să aibă copii ca și mine.

Brusc m-am simțit mai vulnerabilă, dar, chiar și dacă vocea mea ar fi trădat asta, Jude n-ar fi observat. Era prea ocupat să se distreze pe seama șocului meu la aflarea veștii.

–Locuiesc aici în oraș? am întrebat.

–Cu siguranță. Jenna n-ar avea tupeul să plece. S-a măritat cu un localnic.

–Da' tu de unde știi?

–Google. Câteva clicuri și ta-dam, ziarul local. Încă vreo câteva și, ta-dam, adresa ta. Deci, cum merge treaba la Lane Lavine?

–E Lane Lavash și merge bine mersi.

Nu era chiar o minciună. Walter îmi păstra postul. Jude a pufnit.

–Nici Jenna n-a așteptat prea mult. S-a măritat înainte să se nască băiatul. Ar fi fost drăguț dac' ar fi așteptat – știi, să vadă dac' mă întorc.

–*Așteptat*? am întrebat, identificându-mă în acel moment perfect cu Jenna. Cum era să te aștepte? *De ce* să te aștepte? Ai rănit-o înșelând-o cu mine, apoi te-ai întors la ea ca să mă rănești pe mine, după care ai plecat. După părerea mea a făcut o treabă deșteaptă.

A dat din umeri.

–Păi... oricum, băiatul are nouă ani. M-am gândit că ar trebui să-l cunosc înainte să ajungă la pubertate.

–Ca să-i vinzi niște ponturi? am întrebat cu cinism. S-ar putea să-i meargă mai bine fără ele. Cine e tatăl?

–Eu.

–Nu. *Tatăl* lui. Cel care l-a crescut.

A ridicat din nou din umeri.

–Un tip de treabă, lucrează la adăpost. La fel și Jenna, ceea ce arată că Amelia și-a băgat nasul. Și nu te obosi să mă întrebi cum de s-a prins că băiatul e al meu. Arată exact ca mine – am văzut poze în ziar – și chiar dacă n-am fi semănat, mama tot ar fi făcut socoteala. Presupun că tot orașul a făcut-o.

Brusc, a devenit serios.

–Emily, nu le spune că sunt aici. O să le spun eu.

–Când? am întrebat și poate că m-aș fi gândit dacă într-adevăr se temea de reacțiile pe care le va provoca întoarcerea lui, dar îmi rămăsese mintea la chestia cu fiul. Nu-mi puteam imagina cum era pentru Amelia să vadă figura lui Jude la acel băiețel și să i se amintească mereu că luminii ochilor ei nu-i păsa nici cât să dea un telefon. Nici măcar de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun. Nici măcar de ziua ei. Mama mea ar fi fost distrusă dacă aș fi lipsit vreodată de la aniversarea ei.

Jude nu mi-a răspuns la întrebare. Așa că i-am reamintit:

–Bell Valley e un orășel mic. Chiar crezi că nimeni nu te-a văzut venind?

–Mda, chiar cred. Am făcut autostopul spre est...

–Autostopul, am spus ca un ecou, gândindu-mă că fusese plecat prea mult ca să nu știe cât de periculos era. Dar, normal, pentru Jude pericolul ar fi sporit interesul. Ca și cicatricea. Ca și bocceaua verde și uzată de la piciorul lui, pe care o luasem drept o parte din pădure. Zece ani într-o singură desagă? Era sută la sută macho.

–De treabă ultimul șofer, spunea el. M-a lăsat înainte să intrăm în oraș, așa că am putut să urc pe jos până aici.

A aruncat o privire spre cabana vizibil neglijată.

–N-au intrat aici. Sunt în siguranță.

–Rămâi aici? am întrebat, dorindu-mi să știu unde o să stea. Întâlnirea cu el nu era atât de rea pe cât ar fi fost dacă m-aș fi aruncat în brațele lui. Totuși, mirosea a pericol.

Melodramatic din partea mea? Sigur. Dar, și după zece ani, Jude era viril. Nu era vorba de vreo trăsătură anume, ci de tot pachetul. Ca o pereche de jeanși uzați. În dreptul șlițului.

Studia cabana, părând să aibă îndoieli.

–Nu'ș, probabil că m-aș coace înăuntru. Cred că mi s-a luat de copt pentru o vreme. Vreau un pat bun, cearșafuri curate și un duș cu apă caldă. Vreau aragaz și aer condiționat. Vreau să fiu răsfățat.

Era o schimbare, dar îndeajuns de familiară încât să mă facă să zâmbesc.

–Ce? m-a întrebat, amuzat de zâmbetul meu.

–Și eu am venit aici pentru aceleași lucruri.

–Chiar n-ai venit pentru mine? a întrebat și, pentru o clipă, acei ochi aurii au exprimat aceleași lucruri ca în urmă cu zece ani – nevoie, afecțiune, dorință.

Le-am simțit. Dar nu.

–Nu, am insistat. Chiar n-am venit pentru tine.

–O să pleci, acum că sunt aici?

–Depinde de soțul meu...

A dat capul pe spate și ochii i-au devenit mai strălucitori.

–Aaa. Soțul. Am uitat. James Aulenbach, Esquire. Deci, unde e bunul avocat?

–New York. N-a putut să scape.

Jude a zâmbit cu dispreț.

–Nasol – pentru el, nu pentru mine.

Nu sunt sigură dacă erau de vină acel zâmbet strâmb, privirea strălucitoare sau doar aspectul lui fizic ori faptul că vechea lui personalitate părea să apară și să dispară,

făcându-mă să mă întreb care era de fapt realitatea, dar nu mă mai simţeam confortabil acolo. Era timpul să plec.

–Continuă să visezi, am spus în timp ce deschideam portiera și mă strecuram înăuntru.

Când am întors mașina, n-am mai scos un cuvânt, n-am mai aruncat nici măcar o privire spre Jude. În vreme ce conduceam pe drumeagul bătătorit, accelerând pe măsură ce coboram, mă ţineam strâns cu mâinile de volan. Cu cât mergeam mai repede, cu atât mai tare se zdruncina mașina, deși măruntaiele mele își aveau și ele rolul lor. Se zdruncinau și ele de capul lor, o reacţie întârziată la revederea cu el și nu și-au revenit nici măcar când am ieșit din pădure, iar razele de soare au căzut oblic pe suprafaţa șoselei.

Pleacă din Bell Valley, îmi striga un glăscior. *El e periculos, iar tu ai și așa destule pe cap.* Dar unde să merg? Nimic nu se schimbase la New York. Nu voiam să merg acasă la mama și nu puteam să dau ochii cu tata acum. Speram să mai stau câteva săptămâni aici, înainte să vină Jude. Aveam nevoie de o perioadă de siguranţă. Acum pierdusem lucrul acesta.

Totuși, plecarea îmi părea un eșec.

Pe ei, Em, înfruntă leul în culcușul lui! Tata obișnuia să îmi spună asta de fiecare dată când echipa mea de volei din liceu, cu eternele ei înfrângeri, juca în deplasare, împotriva echipelor de top.

Să înfrunt leul? Pe Jude l-ar fi amuzat.

Dacă mă întrebai, aș fi spus că mi-l scosesem din minte în ultimii zece ani. Dar văzându-l acum, am simţit ceva. Dorinţă? Nu chiar. Dar era ceva, și până nu îmi dădeam seama ce, nu puteam pleca din oraș.

Simţindu-mă oarecum manipulată de Jude, m-am enervat și poate tocmai de aceea am reacţionat atât de dur când am văzut SUV-ul de culoarea cărbunelui parcat de cealaltă parte a parcului, acum șoferul având clar

în raza lui vizuală aleea ce ducea spre Red Fox. Aș fi crezut că în mașină se află Jude, șicanându-mă, dacă nu l-aș fi văzut cu puțină vreme în urmă la cabană, mergând pe jos.

Razele soarelui cădeau oblic, trecând astfel prin geamurile fumurii, așa că l-am putut vedea pe bărbatul dinăuntru privind în sus, apoi iar în jos. Trimitea cuiva mesaje cu locul în care mă aflam? Dar cui? Și de ce doar aici? Asta dacă nu cumva mai era un al doilea spion la adăpost, caz în care ar fi putut fi mâna Ameliei, cu toate că nu îmi puteam da seama ce motiv ar avea ea să facă asta. Dar cine altcineva? Nu mi-l puteam închipui pe James spionându-mă, iar oamenii tatei ar fi fost mult mai subtili.

Poate că nu-l puteam controla pe Jude. Dar asta încă mai era evadarea mea și n-aveam nevoie de o „codiță". Lăsându-mi mașina în parcare, am devenit tot mai agitată în timp ce mă îndreptam spre pensiune.

capitolul 10

Pentru că în salon se servea ceaiul, iar eu n-aveam nici un chef să fiu politicoasă cu oaspeții, am intrat în bucătărie. Lee tocmai scotea din cuptor o tavă cu fursecuri, iar Vicki se întorcea cu un platou ce trebuia reumplut. Amândouă și-au ridicat privirea când eu am năvălit pe ușă ca o furtună.

–Cineva mă urmărește, am anunțat pe un ton belicos. Văd aceeași mașină stând în față din ziua în care am pus piciorul aici. Nu știu cine a trimis-o, dar cineva e cu ochii pe mine.

Vicki nu a părut surprinsă.

–SUV-ul gri?

–*Daa*, dar nu îl recunosc pe tipul de la volan. Cine mă *urmărește*?

–Nu te urmărește pe tine, a spus Lee, atrăgându-mi privirea spre ea.

Purta mănuși de bucătărie și avea o figură rușinată.

–Mă urmărește pe *mine*.

Speriată, m-am uitat din nou spre Vicki, dându-mi abia atunci seama că, absorbită de problemele mele, ceva îmi scăpase. De la început voise să aflu povestea lui Lee.

–Cred că trebuie să mă întorc la musafirii mei, a spus ea și s-a strecurat pe ușă.

Lee a scos încă o tavă cu fursecuri din cuptor, apoi a mai băgat alte două la copt, înainte de a se uita din nou spre mine. S-ar putea să fi crezut că o să mă așez la masă, cu un ziar în mână, pierzându-mi interesul odată ce aflasem că nu *eu* sunt cea luată în vizor. Dar eu stăteam acolo, așteptând.

Ai auzit despre avocatul rănit într-un accident? O ambulanță a oprit brusc.

Eu nu fugăream ambulanțe, dar pentru prima dată am înțeles ce îi determina pe unii avocați să o facă. *Banii*, s-ar putea spune, și în cazul unora poate că era adevărat. Pentru alții era fascinația morbidă pentru fărădelege, combinată cu prea multe cunoștințe despre legislație, iar pentru ceilalți era pur și simplu nevoia de adrenalină.

Pentru mine, acum, era doar nevoia de a fugi de realitate. Mi-am sprijinit șoldul de bufet, făcându-mă comodă.

–Mă urmărește, a repetat ea cu voce scăzută.

Șuvița aceea de păr brunet încă îi acoperea un ochi, dar celălalt mă fixa.

–De ce?

–Protecție.

–Te *protejează*? De ce?

–Familia soțului meu.

Măritată? N-aș fi ghicit niciodată. Îmi păruse extrem de solitară și nu purta verighetă.

–De ce e familia lui pe urmele tale?

–Zic că am furat bani de la el. Nu-i adevărat, mi-a jurat ea cu o privire atât de intensă încât am crezut-o.

–Soțul tău ce zice?

Privirea intensă a ezitat. Chipul ei aproape că s-a năruit când a luat în mână o spatulă.

–Nimic. A murit.

–A murit. Oh, Lee, îmi pare rău! Când?

–Acum trei ani.

–Crimă? am întrebat pentru că Lee nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani și, date fiind acuzațiile care o făceau să aibă nevoie de o gardă de corp, părea că familia bărbatului era aducătoare de necazuri. M-am gândit la crimă organizată.

–A făcut infarct.

Deci nu era vorba de ceva în care el să se fi băgat.

–Îmi pare *atât* de rău! Câți ani avea?

–Cu șaisprezece mai mulți ca mine, dar mă iubea. Ei tot încearcă să susțină că nu era așa și că îl voiam doar pentru bani, dar n-aveam nevoie de bani. Toate lucrurile alea pe care mi le-a dăruit? Nu eu i le-am cerut. A fost prima persoană care m-a iubit pentru ceea ce eram.

S-a întors spre fursecurile de pe prima tavă, ridicându-l pe fiecare cu o spatulă și așezându-l pe un platou. Erau prăjiturele cu ovăz și stafide și aveau o aromă incredibilă, deși mă simțeam vinovată doar gândindu-mă la asta, dat fiind subiectul discuției.

–De ce spun că ai furat bani?

A dat să încheie discuția, părând că nu vrea să spună mai mult. Nu știu dacă atunci a vorbit avocatul din mine, care implora să fie eliberat, femeia din mine, care simțea compasiune, sau nevasta din mine, care nu voia să se gândească la Jude, dar am spus blând:

–S-ar putea să te pot ajuta.

–Asta a zis și Vicki, dar nu știu dacă poate cineva.

–Încearcă-mă.

Terminând cu prima tavă, mi-a întins platoul.

–Duci tu astea în față?

Mi-am făcut oarece griji că în acel minut cât voi lipsi, ea o să fugă. Dar, când m-am întors, se apucase de a doua tavă cu fursecuri. Evident supărată, nu mai era la fel de eficientă. Câteva prăjiturele sfărâmate erau date la o parte, pe marginea tăvii. Tura asta era cu ciocolată și nuci de macadamia, iar bucățelele rupte erau o tentație serioasă. Abia mă puteam abține să nu înhaț una, miroseau atât de bine. Sau era de vină simțul meu olfactiv care, după ce dispăruse atâta vreme, revenea mai puternic?

Spatula a alunecat din nou. Lee a scos un sunet plin de amărăciune, apoi a spus încurcată:

–Nu știu de unde să încep.

Eu ştiam. O discuţie cu soţul meu poate că-mi punea probleme, dar o discuţie cu un reclamant? Eram bună la asta. Amintindu-mi-o în treacăt pe Layla, tânăra pe care încercasem să o ajut vinerea trecută la New York, am întrebat-o pe Lee:

–Cât timp aţi fost căsătoriţi, tu şi soţul tău?

–Şase ani.

–Copii?

–N-am avut. Şi nici el nu mai avea alţii. Nu mai fusese însurat până atunci.

–Cum v-aţi cunoscut?

Şi-a întrerupt lucrul pentru a mă privi în ochi, ca şi cum m-ar fi provocat, înainte de a vorbi din nou.

–Lucram într-un bar. El s-a aşezat la una dintre mesele mele. Era singur şi voia să stea de vorbă. S-a tot întors pentru asta. Privind din nou în jos, a aşezat şi ultimul fursec, murmurând: „Chelneriţă săracă pune gheara pe client bogat".

–Era bogat? am întrebat.

Părea să-şi cântărească bine vorbele. În sfârşit, mi-a spus pe un ton liniştit:

–Familia lui este. Sunt producători de *junk food*. Ai şti marca dacă ţi-aş spune-o.

–Înţeleg că n-au fost prea încântaţi de nuntă.

Şi-a dat ochii peste cap drept răspuns şi mi-a întins al doilea platou cu fursecuri. Tocmai se pregătea să cufunde cele două tăvi goale în chiuveta plină cu apă şi săpun, când am strigat un „heei" neajutorat şi am prins marginea uneia.

–Lee, nu poţi să le arunci pe astea la gunoi. Îmi pare rău.

Am adunat resturile de fursecuri.

–Chiar sunt atentă la povestea ta, dar mi se rupe inima să le văd irosite.

Odată ce m-am văzut cu ele în mână, le-am așezat pe bufet, la o distanță sigură de gaura de scurgere. Am dus platoul cu fursecuri perfecte în salon și m-am grăbit înapoi, folosind răgazul pentru a-mi ordona gândurile.

Așezându-mă lângă chiuvetă, cu un prosop de șters vasele într-o mână și o bucată de fursec cald în cealaltă, am continuat:

–Zici că te iubea. Familia lui nu credea asta?

Freca cu furie prima tavă.

–Ba credeau. În sentimentele *lui*, doar că nu și în ale mele. Poți să-ți imaginezi în ce feluri mă făceau.

Puteam. Erau cele clasice.

–Și pe urmă el a murit.

–Da.

Și-a pierdut energia, sugerând ce avea să urmeze.

–Nici un contract prenupțial?

–Nici un contract prenupțial. Doar testamentul lui, prin care îmi lăsa mie totul. Asta i-a pus pe jar.

–Ce înseamnă tot? am întrebat pentru că bogăția e relativă, iar Lee nu părea să aibă mai nimic. Jeanșii, cămașa de flanel, tenișii – toate erau vechi și uzate. Părul, de un brunet murdar, părea vopsit în casă. Tot acolo părea făcută și tunsoarea până la bărbie. Nu se machia și nu purta bijuterii, iar dacă avea vreo mașină, n-o ținea la vedere.

Când nu mi-a răspuns, mi-am dat seama cât de intruzivă fusese întrebarea mea. Avocatul din mine ieșise la iveală. Probabil că îi părusem amenințătoare.

–Nu ești obligată să răspunzi.

–Vicki are încredere în tine, a zis ea.

Nu părea să fie întru totul de acord, dar am simțit că era disperată. Totuși, abia după ce mi-a întins prima tavă și s-a pornit să o frece pe a doua, a continuat:

–Mi-a lăsat partea lui din averea familiei. Nici acum nu știu exact la cât se ridică. Noi aveam două case, una

în Manchester-by-the-Sea – în Massachusetts – și una în Florida. După moartea lui, am vândut-o pe cea din Florida. Era prea mare și niciodată nu îmi plăcuseră prietenii lui de acolo. Și casa din Manchester era mare, dar Jack o iubise, așa că avea valoare sentimentală și, oricum, trebuia să locuiesc undeva. Dar era veche și construită la malul apei. Întreținerea ei costa o grămadă, iar ipoteca era uriașă. Jack îmi spunea mereu că sunt destui bani în fondul fiduciar[1] al familiei pentru întreținerea ambelor case. Eu rămăsesem doar cu una, ceea ce ar fi trebuit să ușureze lucrurile, dar cecurile pe care le primeam de la fond au început să se micșoreze, până când n-am mai avut cu ce plăti facturile. Când am vorbit cu avocatul familiei despre asta, a dat vina pe investițiile proaste și pe piața în scădere și, la început, l-am crezut. Toți prietenii lui Jack vorbeau despre escrocherii financiare și știam că piața nu merge bine.

Mi-a întins a doua tavă și, luând una dintre mănuși, a scos ultimele două serii de fursecuri din cuptor. Erau cu fulgi de ciocolată. Mirosul era prea îmbietor ca să fie adevărat.

Ciugulind ce aveam deja, am așteptat cu răbdare.

– Apoi mi-a fost din ce în ce mai greu să dau de avocat, a spus ea într-un târziu. Nu-l găseam niciodată la birou și nu mă suna înapoi. După o vreme, ar fi trebuit să fiu chiar proastă să-i mai cred scuzele. Așa că l-am sunat pe administratorul fondului.

Privirea ei rugătoare a întâlnit-o pe a mea.

– Am avut grijă să nu acuz pe nimeni de nimic. Tot spuneam că nu pricep și că nu știam ce să fac. M-am

---

[1] Fondul fiduciar reprezintă o proprietate (de exemplu, bani sau alte bunuri) posedată în tutelă; adică deținută în mod legal de o parte (proprietarul legal) în beneficiul celeilalte părți (deținătorul de drept). Proprietarul legal, sau tutorele, are dreptul de posesie și de utilizare a proprietății, dar trebuie să și-l exercite în beneficiul proprietarului de drept sau al beneficiarului. (n.tr.)

gândit să vând casa, doar că nimeni nu cumpăra, și o parte din mine simțea că banii sunt acolo. Frații lui Jack nu-și vindeau casele. Vreau să zic... era destul de evident. Încercau să mă scoată din joc.

–I-ai spus asta administratorului?

–Ooo, da, a răspuns ea cu regret. Imediat după aceea am primit un telefon de la avocat. Zicea că lui i se pare că ciupesc bani de la fondul fiduciar și că aș face bine să îmi angajez propriul meu avocat pentru că sunt în belele până-n gât.

–Ai negat?

–Doamne, *da*! E caraghios numai faptul că s-a gândit că aș fi în stare să fac așa ceva. Habar n-am cum funcționează fondurile fiduciare și n-aș avea nici cea mai vagă idee cum să ciupesc bani de la unul.

–I-ai spus și lui asta?

–Da. Vocea i-a scăzut, dar ochii i-au rămas ridicați, fixându-mă, ca și cum, din nou, m-ar fi provocat. M-a întrebat ce-ar crede un judecător: cuvântul unei foste pușcăriașe sau pe cel al unei familii respectabile. Părea că înghite ceva mare și rău la gust.

–Ai cazier? am întrebat.

A încuviințat din cap.

–De când?

–De-acum douăzeci de ani, a spus ea cu voce tremurândă și, luând spatula, s-a dus să aranjeze fursecurile proaspăt scoase din cuptor.

–Lucram ca bucătar pentru o familie ca a lui Jack. Nevasta își pierdea mereu bijuteriile. Le lăsa pe unde se nimerea și, pe urmă, când nimeni nu reușea să le mai găsească, făcea o cerere la compania de asigurări. Chiar devenise motiv de glumă în familia ei. Atunci a fost vorba de o brățară cu diamante. O lăsase lângă prăjitorul de pâine, o chestie mică și șerpuitoare care m-a tentat, așa cum te-au tentat pe tine fursecurile alea. Am lăsat-o

acolo multă vreme. De obicei, venea și căuta. De data asta n-a făcut-o.

– I-ai spus c-ai găsit-o?

– Nu, a răspuns Lee, ridicând un fursec și lăsându-l să alunece pe platou.

– De ce?

– Am vrut să văd cât o s-o lase să zacă acolo. În final, am luat brățara pur și simplu. N-am avut tupeul s-o vând, așa că au găsit-o în camera mea. Apoi au pretins că am luat și alte lucruri care dispăruseră. De vreme ce nu mă prinseseră decât cu brățara, am fost condamnată la paisprezece luni. Dar cazierul e pe viață.

Am făcut legătura.

– Familia soțului tău l-a văzut.

– Însă Jack știa. I-am spus de când l-am cunoscut. Nu-i păsa.

– Lucrează cu mine de un an și jumătate, a intervenit Vicki, alăturându-ni-se, și n-am avut nici măcar o dată motive să mă îndoiesc de ea.

Nu eram surprinsă. Felul în care Lee vorbea, felul în care se uita, sau nu se uita, la mine, chiar și felul în care se purta dovedeau o lipsă de duplicitate. Eram o cititoare de caractere destul de bună.

Desigur, o dădusem în bară cu Jude, iar în cazul lui James comitetul de lectură își luase liber. Totuși...

– Cum de-ai ajuns să lucrezi aici? am întrebat.

Părând nesigură cu privire la cât de mult să spună, Lee s-a uitat spre Vicki, care a zis:

– Mama a adus-o. Sunt verișoare.

Am zâmbit intrigată.

– Pe bune? Iată o nouă latură a Reginei Amelia. Ne-am întâlnit cumva la nunta lui Vicki?

Lee a clătinat din cap.

– Nu sunt genul de rudă pe care să ți-o dorești prin preajmă.

–Problema a fost mai mult la mama decât la Lee, a intervenit Vicki. Tu știi de unde e mama?

–Nu.

–Of, of. Niciodată nu vorbește despre asta. Te face să crezi că s-a născut în înalta societate, dar familia ei este una foarte obișnuită.

–Vicki e blândă, a spus Lee cu tristețe. Nu sunt singurul pușcăriaș din familie. Nu suntem criminali sau traficanți de droguri, suntem doar hoți. Mama a fost cea mai rea. A scăpat cu multe, înainte să fie prinsă. În familia noastră ieși din tipare dacă ești corect, dar unii dintre noi încearcă. Chipul i s-a înăsprit, oglindind protestele de mai devreme cu privire la nevinovăția ei. Am făcut o greșeală și am plătit pentru asta, dar n-am furat bani de la nici un fond fiduciar.

–Amelia a crezut asta, altfel nu te-ar fi adus aici, am spus și am mai făcut câteva legături. Ea a angajat gardianul de-afară.

Vicki mi-a confirmat.

–E un membru al poliției locale și se recuperează după o fractură la picior, așa că asta îi dă și altceva de făcut decât să foiască hârtii la un birou. În ceea ce-i privește pe oamenii din oraș, el doar stă cu ochii pe parc.

–Care e pericolul? am întrebat-o pe Lee, dorind să aflu și restul poveștii ei.

Dar Vicki se pornise, apărând-o vehement pe Lee.

–Au trimis criminali după ea. Îi lasă tot felul de scrisorele urâte în cutia poștală și rahat de câine pe treptele din fața casei. Își fac apariția, urmărind-o la cele mai ciudate ore, stau pur și simplu la marginea curții și se holbează la casă. Uneori au și câte un aparat de fotografiat, ca și cum ar vrea să dovedească vreo infracțiune.

–Ești sigură că nu e doar vreun pervers de prin zonă?

–Tipii ăștia se schimbă, nimeni nu-i cunoaște și dispar de fiecare dată înainte de venirea poliției.

–Acum două săptămâni, a spus Lee, doi dintre ei au venit cu o mașină și mi-au arătat niște hârtii în care scria că trebuie să merg la biroul procurorului și să dau o declarație.

–Hârtiile erau false, a susținut-o Vicki. A verificat mama.

–Cum te-au găsit?

Aproape plângând, Lee a dat din umeri.

–Își vede de treaba ei, a protestat Vicki, folosește un nume fals și nu-și sună niciodată familia, deși noi i-am dat un telefon. Nu se amestecă printre oamenii din oraș, așa că nu e ca și cum s-ar da mare. Credem că, oricine ar fi, a dat de ea prin intermediul Ameliei.

M-am gândit la Jude. Cum stătea el în mijlocul Mării Bering și – ta-dam – afla tot ce-i trebuia de pe internet. Legătura lui Lee cu Amelia nu avea cum să rămână ascunsă prea multă vreme.

–Dar de ce să-și bată capul?

–Noi credem, a mormăit Vicki, că cineva chiar secătuiește fondul ăla, cel mai probabil chiar frații – mută banii într-un cont de care Lee nu se poate atinge –, așa că sunt în căutarea unui țap ispășitor. Acesta e Lee. Poate că n-au cum să-i pună ei totul în cârcă, pentru că știu sigur că n-or să găsească banii la ea, dar le place să o fugărească. Totul se rezumă la intimidare. O simt vulnerabilă.

–Din pricina cazierului.

–Din pricină că am fugit, a spus Lee, din nou rugătoare. Poate că n-ar fi trebuit, dar nu știam ce să mai fac. Am vândut bijuteriile primite de la Jack ca să pot plăti facturile, dar n-am putut să țin pasul, iar cecul de la fondul fiduciar abia dacă acoperea cheltuielile cu căldura. Aș fi luat un chiriaș, dar legile locale nu-mi permit, iar dacă aș fi făcut ceva pe sub mână, sigur m-ar fi prins. Am vorbit cu trei agenți imobiliari despre vânzarea casei. Toți mi-au

spus să n-o vând. Și m-am mai trezit și cu oameni la ușă, întrebându-mă de contul din bancă.

– Tot impostori, a plusat Vicki.

– Dar ce era să fac? a strigat Lee. Am vorbit cu un avocat local, dar nu aveam bani pentru onorariu și, oricum, el era un neica-nimeni și ar fi trebuit să se ia la trântă cu cel mai tare din oraș...

– Care oraș? am întrebat. Eram familiarizată cu legislația din New York, dar în fiecare stat era altfel.

– Frații locuiesc în Connecticut, a intervenit Vicki, dar tatăl lor stă în Boston. Fondul fiduciar ține de o companie de-acolo.

Lee părea distrusă.

– Ei au avocați peste tot și bani la dispoziție. Eu n-am nici un ban și un cazier. N-aveam cum să câștig. Așa că am fugit.

Ca și mine. Dar nu chiar.

M-am gândit la pâinicile incredibile de la micul dejun.

– Unde ai învățat să gătești?

– În copilărie. Era unul dintre puținele lucruri care îmi ieșeau bine.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Era visul nostru. Jack stătuse toate viața atârnat de afacerea familiei, dar îi plăcea la nebunie să gătească. Obișnuiam să facem asta împreună – cum ar fi, în loc să mergem la cinema, luam o rețetă și făceam ceva chiar bun. Visam să avem brutăria noastră într-un loc drăguț, unde oamenii să vină dimineața și în weekenduri. Nu trebuia să fie ceva mare, pentru el era mai mult un hobby, dar îl entuziasma. Cum să zic, când ai atât de mulți bani, te cam plictisești. Când familia ta e o mare corporație, nu prea ai multe de făcut în fiecare zi. Frații lui jucau tenis și golf. Mai plecau în croaziere cu iahtul familiei, dar chiar și atunci ai la dispoziție un întreg echipaj, așa că ce să faci?

Inviți toți prietenii la o plimbare, doar că, dacă n-ar fi plimbarea aia, nici ei n-ar mai fi prieteni... S-a stăpânit. Cel puțin asta spunea Jack mereu. Eu eram evadarea lui, zicea el, și l-am crezut. Îi era bine cu mine. Slăbise, îi scăzuse tensiunea. Zicea că o să deschidem brutăria și o să avem o viață lungă împreună.

Și-a șters lacrimile, dându-și la o parte și șuvița de păr, fața rămânându-i astfel descoperită și vulnerabilă. Pentru prima dată, i-am remarcat sprâncenele lungi, pomeții înalți și ochii de culoarea alunei, plini de blândețe și de dor, oricare dintre aceste trăsături putând să atragă un burlac singuratic de vârstă mijlocie.

–Doar că n-a ieșit așa, a concluzionat Vicki, trecând direct la subiect. Deci, ce putem face ca s-o ajutăm?

Acest noi se referea de fapt la mine. Eu eram avocatul. Da, Vicki voia să aud povestea unei femei care fugise în circumstanțe mult mai disperate decât cele în care mă aflam eu – și da, m-a trezit la realitate. Dar voia și consiliere juridică.

Caraghioasă chestie. În ciuda glumelor cu avocați, aveam și noi o utilitate.

–Evident, ar trebui un ordin de restricție, m-am aventurat eu, dar fără dovezi care să lege pe cineva de ce-a pățit Lee aici în oraș, n-avem un caz. O să avem nevoie de un detectiv care să-i identifice pe-ăia care dau târcoale și să facă legătura între ei și frați. Am putea angaja și un contabil care să cerceteze fondul fiduciar. Asta chiar că i-ar scutura pe cumnații ei.

Ochii lui Vicki străluceau de bucurie.

–Îmi place.

Lee nu era atât de sigură.

–Or să se răzbune.

–Adică o să le întindem o cursă și ei or să muște momeala, iar atunci *chiar* o să punem mâna pe ei, i-a promis Vicki și s-a întors spre mine. La atac, Emmie!

–Ăăă, nu pot.

În acel moment nu profesam.

–Sigur că poți. Te cunosc. Tu faci ca lucrurile să se întâmple.

Deși mă flata încrederea ei, nu era întru totul justificată. Da, puteam să fac să se întâmple lucruri. Dar erau corecte acele lucruri? Până în acel moment nu avusesem un istoric prea grozav la capitolul ăsta –, iar asta *înainte* să apară Jude și să mă dea și mai tare peste cap.

–Pentru început, mi-am luat eu măsuri de precauție, avem o problemă cu jurisdicția. Eu nu pot profesa în Massachusetts.

–Nu poți lucra cu cineva care are dreptul să o facă?

–Nu cunosc pe nimeni care să se ocupe de testamente.

Mi-a venit un gând. Am zâmbit.

–Dar James cunoaște. Unul dintre prietenii lui de la colegiu lucrează la genul de firmă de care ai tu nevoie.

–Poate James să-l sune?

Am continuat să zâmbesc.

–Nu știu. Să-l întreb.

Nu l-am întrebat în seara aceea. Să-l sun pe James și să-i cer o favoare când eu nu-i acordasem nici una – de exemplu, să-mi las BlackBerry-ul deschis –, ar fi însemnat să sar calul.

Așa că m-am simțit vinovată că nu o ajut pe Lee și că nu îi spun lui Vicki de întoarcerea lui Jude, iar când ea mi-a sugerat să luăm cina la The Grill aș fi preferat să fug și să mă ascund undeva, singură-singurică.

Dar Vicki era îngerul meu din Bell Valley. Iar The Grill avea cele mai bune crochete cu dovlecei. Așa că m-am dus.

capitolul 11

Nu mi-am dat seama în ce mă băgasem. Toată lumea bună din Bell Valley mânca la The Grill. Indiferent cât de mult stătusem eu la vedere în parc, aceasta era, cu adevărat, prima mea ieșire în public. Localul era decorat cu mult lemn – pereți, tavan, separeuri –, iar lumina era scăzută, ceea ce îmi convenea. Totuși, un șir continuu de localnici a trecut prin dreptul mesei noastre pentru a ne saluta. Unii mă mai țineau minte ca fiind prietena lui Jude de acum zece ani. Altora doar le păream familiară și, din moment ce venisem împreună cu Vicki, erau curioși.

Nu toți s-au purtat cu căldură, chelnerul nostru fiind un exemplu în acest sens. Ne-am recunoscut imediat. Deși era un vechi prieten de-al lui Jude, era și vărul Jennei Frye, așa că el și cu mine nu ne-am avut bine niciodată. Mi-a aruncat doar o scurtă privire cât mi-a luat comanda, iar în rest parcă nici nu existam.

Asta m-a făcut să mă simt prost – nu atât din pricina relației lui de rudenie cu Jenna, cât a prieteniei cu Jude. Faptul că eu știam de întoarcerea lui Jude, iar el nu aflase nimic, mi se părea în neregulă. Desigur, să țin secretul față de Vicki fusese și mai rău.

Apoi a apărut Amelia – acum să te ții! Mă simțeam și mai abitir ca un șarpe crescut la sân. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fie aici. Amelia era *mereu* aici, pentru că nu gătea. Noi două aveam măcar atât în comun, deși la momentul acela asemănarea aceasta nu mă încălzea cu nimic. M-am făcut mică de cum am văzut-o, iar când și-a făcut loc în separeu, pe partea lui Vicki, am crezut că o să mor.

Probabil știa ce simțeam, pentru că m-a întâmpinat cu un zâmbet larg și un: Ce drăguț!

Apoi s-a făcut comodă, de parcă ar fi avut de la bun început o întâlnire stabilită cu noi. Cu o singură privire l-a chemat pe ospătar.

–Meniul special? a întrebat el, la care Amelia a răspuns dând din cap și ridicând degetul mare.

Vicki n-a spus nimic, ăsta fiind singurul semn că nici ea nu era mai încântată decât mine. Nu că Amelia i-ar fi dat ocazia să scoată vreo vorbă. Monopolizase deja conversația, întrebându-mă despre New York, despre ce aș putea face pentru Lee și, cu toate că am mai tras de timp spunând că s-ar putea să mai dureze până când James reușește să dea de prietenul lui, vinovăția pe care o simțeam în privința asta era nimic în comparație cu vinovăția de a nu-i fi spus despre Jude.

Amelia nu dădea nici un semn că ar fi afectată de băutura de mai devreme, iar când i s-a servit Cosmopolitanul[1] comandat, l-a băut încet. Apoi, în mijlocul unei fraze, a ridicat brațul și a făcut un semn cu mâna.

–Bob! Aici! a strigat ea pe un ton autoritar.

Un cuplu s-a apropiat de noi. Păreau cu câțiva ani mai în vârstă decât Amelia, căreia îi dădeam în jur de șaizeci și doi de ani. Ea abia dacă a băgat în seamă partea feminină a cuplului.

–Bob, vreau s-o cunoști pe prietena lui Vicki, Emily Aulenbach. Emily, Bob Bixby. Bob conduce departamentul juridic al adăpostului. Și Emily e avocat, i-a spus ea lui Bob, care mi-a zâmbit.

–Unde profesezi? m-a întrebat el.

–New York, a răspuns Amelia înainte să apuc să deschid gura.

---

[1] Cocktail foarte popular mai ales în rândul femeilor, compus din votcă, triplu sec, suc de lămâie și suc concentrat de afine (n.tr.)

–Drept corporativ? a fost următoarea lui întrebare și, pentru că se uita fix la mine, imediat l-am plăcut mai mult.

–Litigii corporative, de fapt. Era un domeniu de sine stătător, separat de celălalt.

–Ce firmă?

–Lane Lavash.

S-a încruntat, stând pe gânduri.

–Nu o știu pe asta. Înainte să vin aici, eu m-am ocupat de drept penal în Hartford.

Mi-am dat seama că Amelia l-ar fi putut consulta pe Bob în privința lui Lee. Dreptul penal acoperea și hărțuirea. Dar ea n-ar fi vrut ca Bob să știe că are o rudă cu cazier.

–Zilele astea, Emily lucrează cu pisicile, i-a spus Amelia lui Bob, așa că știi unde o poți găsi dacă ai nevoie de ajutor.

–Mereu avem nevoie de ajutor, m-a avertizat el, dar abia ce-a rostit cuvintele, că Amelia le-a și făcut, lui și soției, semn să plece.

–Uite că a venit mâncarea, a zis ea. Sunt moartă de foame. Mergeți și voi doi să comandați. Poftă bună!

Mi-a părut bine că la sfârșit a inclus-o și pe soție, dar în clipa în care s-au îndepărtat, chiar în timp ce ospătarul așeza farfuriile pe masă, a murmurat:

–N-am *nimic* de vorbit cu femeia aia.

–De ce nu?

–Plictisitoareee, a cântat ea, întorcându-se cu un zâmbet strălucitor către chelner. Arată grozav, Jake! Ca întotdeauna.

Meniul special era egrefin[1] la cuptor. Eu și Vicki am comandat hamburgeri împreună cu crochete de dovlecei – dacă n-ar fi fost Amelia, am fi preferat să mâncăm mai

---

[1] Specie de pește din familia codului, întâlnit în Atlanticul de nord (n.tr.)

întâi crochete, ca aperitiv. Dar ospătarul știa că ea preferă ca toate felurile să fie servite deodată și, de vreme ce ea urma să lase bacșișul, era important să o mulțumească.

În timp ce mâncam, Amelia mi-a spus mai multe despre Bob și alți noi angajați pe care îi considera nesperat de buni. La un moment dat, a aruncat o privire spre Vicki.

–Ești tare tăcută.

–Și când ai vrea să vorbesc? a întrebat Vicki pe un ton destul de politicos. Între două băuturi?

–Au, a spus Amelia. Era la al doilea Cosmopolitan, dar perfect lucidă. Fără să se lase descurajată, s-a uitat spre mine. Mamele și fiicele au mereu câte ceva de împărțit. Dar tu, Emily? Te înțelegi bine cu mama ta?

Încercam să găsesc un răspuns, când atmosfera din restaurant s-a schimbat. Conversațiile nu s-au încheiat cu totul, dar au fost brusc întrerupte de o clipă de tăcere vibrantă.

Abia am apucat să-l văd pe Jude îndreptându-se către noi, adunând îmbrățișări și bătăi pe spate, făcând semne indulgente cu mâna pentru a-i îndemna pe oameni să revină la ale lor, că a și ajuns la separeul nostru.

–Bună, mamă, a spus el, aplecându-se să-i sărute obrazul înainte de a se strecura lângă mine. Sal', Vick! Care mai e viața ta?

În alte condiții poate că m-aș fi amuzat, văzând șocul Ameliei. Dar eram eu însămi șocată – că alesese locul ăsta public pentru a-i spune că s-a întors, că se așezase lângă mine de parcă eu aș fi știut că vine, de parcă am fi fost un cuplu.

Iar el n-a făcut decât să înrăutățească situația, uitându-se când la mama lui, când la sora lui, înainte de a-mi șopti confidențial:

–Ador surprizele.

Dintr-odată, Vicki mă privea furioasă. Am pufnit, mi-am ridicat mâinile, dând de înțeles că nu știam absolut

nimic – și, cât privește apariția lui acolo, chiar așa și era – după care m-am ghemuit în colț, departe de Jude.

Făcuse un duș – mai probabil, cunoscându-l pe Jude, stătuse pur și simplu gol-pușcă, în toată splendoarea lui, sub jetul de apă – purta jeanși curați și un tricou pe care scria: PESCUIT DE CRABI ÎN PORTUL OLANDEZ. Acum, aflându-ne în interior, vedeam că părul lui blond era presărat cu fire cărunte, pe care nu le observasem afară.

–Pari mai bătrân, a observat Vicki, dar nu cu răutate.

–Iar tu mai mămoasă, i-a răspuns el, întinzându-și leneș brațele peste masă.

–Jude, prietene! s-a auzit strigătul unui amic care i-a întins mâna cu o strângere exuberantă. Nici n-a apucat să plece, că s-a apropiat o femeie, încă una dintre fostele lui iubite. Jude a îmbrățișat-o și au schimbat câteva cuvinte, înainte ca el s-o trimită la plimbare.

Într-o stare de confuzie, pe care băutura de mai devreme nu putuse să i-o provoace, Amelia s-a mai holbat la el vreme de un minut. Când, în sfârșit, a vorbit, vocea îi era mai puțin curajoasă, mai scăzută, dar încărcată de sentimente.

–Nici o vorbă timp de zece ani și acum apari așa, pur și simplu? Unde-ai fost? De ce n-ai dat măcar un telefon? Ai idee câte griji mi-am făcut? Au fost momente în care m-am întrebat dacă măcar mai ești *viu.*

S-a uitat la mine.

–Tu știai despre asta, nu-i așa? Ai venit aici pentru el!

Înainte să apuc să neg, un alt prieten de-al lui Jude s-a apropiat de masă. Când el s-a ridicat să-l îmbrățișeze, am profitat de ocazie ca să scap, oprindu-mă doar cât să-i șoptesc Ameliei:

–Sunt aici independent de el. Și n-ai decât să mă faci lașă, dar o să mă acapareze dacă mai stau. Ce aveți voi

aici se cheamă reuniune de familie, iar eu nu fac parte din familie.

Apoi mi-am făcut loc afară din separeu și am plecat înainte ca ea să apuce să-mi răspundă.

Vicki probabil îl anunțase pe Rob că o să întârzie deoarece, deși The Grill se închidea la zece, era trecut bine de miezul nopții când a întredeschis ușa camerei mele și mi-a șoptit:

– Dormi?

– Nici o șansă, i-am răspuns tot în șoaptă în timp ce se apropia de pat, îmbrăcată cu hainele de stradă.

Mi-am ridicat perna, dar nu m-am mai obosit să aprind lampa. O vedeam destul de bine, iar ce nu vedeam, simțeam, deci știam că e supărată.

– Cum a putut să vă facă una ca asta, Vicki Bell? Mamei tale? Ție? Și cu mine acolo? Trebuie să ne fi urmărit – probabil că a vrut să fiu de față ca să-i ușureze lovitura Ameliei. Deci unde ați fost – la mama ta acasă?

– O, da. N-a fost o scenă prea veselă.

– De ce nu? Nu se bucură că s-a întors?

– Ba bine că nu. E revoltător.

S-a lăsat pe plapumă.

– Ea a fost cea care, la restaurant, s-a arătat furioasă că n-a sunat, că n-a scris, că n-a dat nici un semn de viață? *Ei bine*, Vicki a tras aer adânc în piept, toate astea au fost iertate ușor. S-a apucat să se gudure pe lângă el.

Vocea i s-a subțiat, maimuțărind-o pe-a Ameliei.

– Ce să-ți mai dau, Jude? O scumpule, *nu am* Red Bull, dar Vicki poate să dea o fugă și să cumpere. Nu? Ești sigur? O să fie atât de bine să dormi din nou acasă. Daaa, sigur că tot Emma Ruth gătește. Friptură de vită la micul dejun? Cu *sfeclă*? Sunt impresionată, Jude. *Sigur* o să pregătească asta pentru tine. Da, o să îți spele hainele. *Bineînțeles* că nu mă deranjează găurile. Găurile sunt *stilul tău*.

Vicki s-a făcut că vomită. M-am întors pe-o parte, lăsând-o să se descarce.

– Ar trebui să mă bucur că s-a întors, nu-i așa? Ei bine, o parte din mine se bucură. E fratele meu și-l iubesc, dar nu e ca și cum ar fi fost un băiat bun acum zece ani. Scopul lui în viață era s-o enerveze pe mama și iat-o acum, purtându-se de parcă el ar fi cine știe ce erou. Pentru ce? Pentru că a supraviețuit pe Marea Bering? Eu muncesc paișpe ore pe zi, fac paturi, spăl toalete, iar ea își face apariția, abia dacă mă salută și începe să-mi spună că sunt incoerentă când vine vorba de disciplina lui Charlotte sau că Red Fox ar trebui să ofere un meniu la micul dejun, pentru că, până la urmă, cum pot să mă aștept ca oamenilor să le placă automat ce aleg *eu* să servesc? *Mai ales* că unii sunt la regim, iar dacă vrem să avem succes cu locul ăsta, trebuie să fim atenți la treburile de acest gen. De parcă eu aș fi proastă!

– Nu ești proastă.

– Și mai e ceva, a izbucnit Vicki. Noah!

– Noah?

– *Fiul* lui. Vreau să zic, poți să crezi ce nume i-au dat? A fost botezat după tatăl Jennei, dar chiar așa biblic? Mama speră ca el să conducă adăpostul într-o bună zi. Dar cum rămâne cu Charlotte? Copilul meu e *legitim*, dar a sugerat vreodată Amelia că *ea* ar putea conduce adăpostul? Nu! Deci... deci... ține de *bărbăție*? a întrebat Vicki, părând confuză.

– Ține de Jude.

– Îl iubește mai mult decât pe mine?

– Nu. E Jude. El are o putere ciudată.

– Și, *înainte* să devină pescar de crabi, a continuat Vicki, știi ce-a făcut? A concurat la curse în Egipt. A făcut-o pentru bani – adică oamenii pariau pe el, iar el primea un procent din câștig. Pe urmă a făcut turul ghețarilor din Noua Zeelandă. Nici măcar nu știam că există ghețari

în Noua Zeelandă. Dar poveștile lui sunt minunate. Tot îi dă înainte și te face să fii numai ochi și urechi. Se încumetă să facă lucruri la care majoritatea dintre noi doar visăm. E un spirit liber întru totul. Iar Amelia crede că o să rămână în Bell Valley? Când o zbura porcul! i-a tras ea un perdaf.

Mă tot gândeam la îndrăzneala lui Jude. Noi, ceilalți, trăiam prin intermediul lui. Atunci, să fi fost asta o parte din farmecul lui?

Vicki s-a concentrat asupra mea.

– Ești prea tăcută. Ai simțit ceva pentru el, nu-i așa?

– Nu ai cum să *nu* simți ceva pentru Jude Bell, am remarcat. Îl iubești sau îl urăști. Nu există cale de mijloc.

– Tu de care parte ești?

– De amândouă, am spus, simțindu-mă și eu zăpăcită. Îl urăsc pentru felul în care intră cu bocancii peste sentimentele oamenilor. Dar trebuie să-l iubesc pentru spiritul său liber.

– Îl consideri atrăgător?

– Ar trebui să fiu moartă ca să nu mă atragă, am spus, încercând să-mi limpezesc gândurile. E unul dintre lucrurile la care m-am gândit după ce am plecat de la The Grill. Jude e un soi de vedetă. Poate că acum a mai îmbătrânit, dar tot are ceva captivant.

– I se spune virilitate.

– Sau lipsă de șlefuire. Nu poți să-i arunci o privire fără să-ți dorești să te mai uiți încă o dată.

Vicki a tăcut pentru câteva clipe.

– A zis că s-a întâlnit cu tine în după-amiaza asta. Ți-ai amintit de trecut?

– Da, inclusiv de trădare.

– Și de atracția sexuală?

– Nu.

Încercam să-i explic atât ei, cât și mie însămi.

–A fost mai mult o chestie mentală. Sună aiurea, Vicki, dar chiar înainte să îl văd pe el, am văzut coiotul. Când a apărut Jude, animalul a dispărut. E ca și cum *el* ar fi coiotul. E în întregime neîmblânzit și mă fascinează. Mi-a bântuit visele, așa că, poate, Jude e o parte din viața mea pe care trebuie să o lămuresc.

–Cum să o lămurești?

Părea îngrijorată.

–Trebuie să-mi dau seama care parte din el vreau să... se prindă de mine.

–Cum ar fi?

–Nonconformismul. Îndrăzneala de a fi diferit.

–Ai dovedit că le ai plecând pur și simplu din New York.

–Dar ce să fac cu ele acum? Cum să fac să dureze astfel de însușiri? Care dintre ele aș vrea să dureze? Sunt confuză.

Vicki a oftat.

–Deci, iată încă un motiv pentru care mă deranjează întoarcerea lui. Îți complică evadarea. Vocea i-a scăzut brusc. N-o să pleci doar pentru că e el aici, nu-i așa?

–Și să te las baltă la nevoie?

–Vorbesc serios, Emmie.

–Și eu la fel. Unde altundeva să mă duc?

–Ai putea fi mai liniștită oriunde altundeva.

–Dar nu te-aș mai avea pe tine.

Și-a lipit fruntea de a mea.

–Ești o dulce. Ok, la ce te-ai mai gândit de când ai plecat de la restaurant?

Mi-a trebuit o clipă ca să revin la acea parte a conversației noastre. Apoi am zâmbit. Poate că era doar ceva ce îmi doream să cred – lucru nu prea isteț, având în vedere că plănuiam să-mi lămuresc relația cu Jude –, dar azi, acum, cu siguranță până după discuția pe care urma să o am cu James, așa era mai bine.

–Jude Bell nu e treaba mea, am jurat eu.

Nu era treaba mea. Amelia n-avea decât să și-l țină. Eu aveam propriile probleme, cea mai presantă dintre ele fiind nunta lui Colleen Parker.

De ce m-am gândit la Colleen, când m-am trezit joi dimineață? Datorită lui Vicki. Datorită felului în care ne ajutaserăm una pe alta cu o seară înainte. Datorită confortului, încrederii, grijii pe care le împărtășeam.

Am așteptat până după micul dejun, apoi am sunat-o pe Colly. Era supărată pe mine – mai întâi pentru că nu răspunsesem e-mailurilor primite de la celelalte domnișoare de onoare, apoi din pricina a ceea ce îi spusesem.

–Nu poți să te retragi acum! a strigat ea oripilată. Rochiile au venit deja.

–Oricum, mi-o plătesc pe-a mea, m-am oferit eu.

–Nu, nu, nu pricepi. Am pus la punct coregrafia, cu muzică și restul, am aranjat totul perfect, domnișoare de onoare cu cavaleri de onoare. Acum o să am cu una mai puțin.

I-am sugerat cu blândețe:

–Roagă o altă prietenă, iar eu o să-i dau rochia mea, pe gratis.

Spusă pe un alt ton, unei alte femei, remarca mea poate că ar fi părut nepoliticoasă. Dar îmi cunoșteam publicul, iar publicul era furios. Nu-i părea rău. Nu era îngrijorată. Doar furioasă. Am încercat să empatizez cu presiunea pe care o resimțea, dar îmi era greu. Propria mea nuntă fusese micuță – familia restrânsă și o mână de prieteni – așa că nu aveam experiență în ceea ce privește punerea în scenă a unei extravaganțe.

–Ți-am propus să fii în alaiul meu de nuntă, a spus Colly, și ai acceptat. Nu poți să te retragi acum!

–Nu o să pot ajunge.

–De ce *nu*, Emily? Ok, ți-ai luat ceva timp liber, dar ce Dumnezeu poate fi atât de important încât să nu te poți întoarce măcar pentru o zi? Doar o zi. Adică... vreau să spun... ești la dezintoxicare sau ceva?

–Nu. Nu sunt la nici o dezintoxicare.

Nu în sensul consacrat al termenului, dar nu aveam de gând să stau să-i explic ei asta. Și da, mă puteam întoarce pentru o zi. Era posibil *să mă întorc* chiar de tot, de vreme ce luna acordată de Walter urma să expire cu mult înaintea nunții. Date fiind mărimea New Yorkului și faptul că viețile noastre nu se intersectau în afara grupului de lectură, de la care îmi permiteam, cu ușurință, să lipsesc, Colly putea să nu afle niciodată dacă m-am întors sau nu.

Pentru binele nunții ăsteia, nu voiam să fiu prezentă. Dacă aș fi apărut pe post de invitat, nu de domnișoară de onoare, ar fi trebuit să răspund la tot felul de întrebări, dar adevărul e că nu voiam să particip deloc la nunta lui Colly. Replicile ei din timpul conversației telefonice mi-au întărit hotărârea.

–Nu e corect, a spus ea.

Dar pentru mine era. Colly își colecționa prietenele ca pe brățări, iar eu nu voiam să fiu una dintre ele. Ar fi reprezentat o trădare față de ceea ce începeam să învăț despre mine însămi, și anume că îmi doream calitate, nu cantitate.

– Îmi pare rău, Colly, am spus liniștită. Totuși, o să mă gândesc la tine.

Și eu o să mă gândesc la tine, ar fi putut spune ea. *Îmi pare rău că treci printr-o perioadă grea. Să-mi spui cum te mai simți. Ținem legătura*. În schimb, ea a oftat:

–Ok. O să dau niște telefoane. Am o verișoară care ți-ar putea lua locul.

Mi-am cerut scuze încă o dată, dar am încheiat convorbirea fără nici un regret.

Aveam însă regrete în privința lui Lee. Știam că trebuie să-l sun pe James. Lee era scuza perfectă, nu?

Dar nu mă puteam hotărî să o fac. Închizând BlackBerry-ul, l-am aruncat pe scaunul din dreapta al mașinii și am plecat de la Red Fox. SUV-ul gri era de cealaltă parte a parcului, protejând-o pe Lee, lucru pe care eu nu-l făceam. Așa că era în regulă... și nu prea.

Cel puțin, nu mă mai uitam în oglindă în timp ce conduceam afară din oraș, iar când am cotit pe aleea adăpostului și am intrat în parcare cu BMW-ul meu cel arătos, am simțit că altcineva mă urmărește.

Jenna Frye.

O fărâmă de femeie cu un păr blond, lung și cu o pereche de jeanși uzați, arăta mai mult a posibilă consoartă pentru Jude decât arătasem eu vreodată. Și trebuie să fi aflat că Jude se întorsese. M-am întrebat dacă și soțul ei știe, iar dacă da, ce părere are. Jude nu era genul de bărbat pe care ceilalți masculi să-l trateze cu nepăsare.

M-am dat jos din mașină, cu ochii la Jenna, care mă privea în timp ce traversa veranda clădirii administrative. Părea copleșită de durere. Oare se gândea că sunt aici pentru Jude? Într-o nebunie de moment, mi-am închipuit că noi două am avea multe să ne spunem.

M-am aplecat din nou în mașină, ca să-mi las ochelarii de soare pe bord, dar până să mă îndrept la loc, ea dispăruse înăuntru.

Azi aveau nevoie de ajutor la spălătorie, așa că mi-am petrecut dimineața curățând grămezi după grămezi de prosoape, pături pentru animale și perii. Mi-a dat prin cap că Amelia ar fi putut cere să fiu pusă să fac asta, drept pedeapsă că nu i-am spus despre Jude. Dar sarcina putea

fi și mai grea. Dacă ar fi fost într-adevăr cu fundul în sus, m-ar fi pus să curăț grajdurile.

Nu mă plângeam. Voluntarii veneau la adăpost știind că li se va cere să facă orice e nevoie, iar eu eram doar un voluntar oarecare. Jude nu era aici. Rareori venea, iar acum îi spusese clar lui Vicki că n-are de gând să facă altceva decât să doarmă, să mănânce friptura de vită cu sfeclă a Emmei Ruth și să se uite la canalul tv al Ligii Naționale de Fotbal. Așa că eram doar eu, personalul obișnuit și câțiva vizitatori.

Desigur, răsplata mea a fost o după-amiază petrecută cu pisicile. Pisicuța care tremura m-a recunoscut – sunt sigură. Când am intrat în cameră stătea într-un colț, departe de celelalte, dar în câteva clipe am văzut-o împleticindu-se spre mine. Mai erau încă doi voluntari prin preajmă, dar ea s-a îndreptat hotărâtă în direcția mea. Voiam să cred că mă aștepta.

Ridicând-o, mi-am atins fața de a ei, înainte de-a o așeza în poala mea. Era atât de ușoară, de fragilă, încât m-am temut că nu mâncase, așa că am încălcat regula și am hrănit-o cu mâna până când alte pisici au început să se îngrămădească lângă noi. Erau și unele nou-venite, printre care un motan râios din rasa Maine Coon, cu un picior din spate mai butucănos și o expresie încruntată. Cu toate că nu era nici pe departe la fel de drăguț ca Scumpete a mea, mi-a părut rău pentru el. Morocănos și fudul, îmi amintea de Amelia. Stătea nefericit într-un coș care, la începutul săptămânii, fusese culcușul unei siameze corcite care se recupera după o operație. Pe ea n-o mai vedeam, ceea ce însemna ori că fusese mutată în altă încăpere, ori că fusese adoptată, ori că murise.

Nu o cunoscusem îndeaproape pe siameză, totuși gândul că ar fi putut fi moartă – precum și acela că neajutorata tărcată din poala mea ar putea muri – m-a făcut să lăcrimez. Dar da, unele pisici de aici mureau. La fel

ca și unii câini, cai sau oricare alte animale prea bolnave sau prea bătrâne pentru a-și mai reveni de pe urma incidentelor care le aduseseră la adăpost. După incinerare, cenușa lor era îngropată în vase micuțe într-un cimitir de la marginea lanului de porumb. Era în același timp cel mai frumos și cel mai sfâșietor loc. Cu gândul la el, m-am aplecat deasupra pisicuței și mi-am pus capul lângă al ei.

– Emily?

Am privit în sus spre figura bărbatului pe care îl cunoscusem seara trecută la The Grill.

– Bob Bixby, s-a prezentat el.

Am zâmbit.

– Îmi aduc aminte. Avocatul.

Aș fi rostit cuvântul în glumă, ca de la avocat la avocat, dacă el ar fi fost mai tânăr sau mai spilcuit. Tricoul polo îi venea perfect, însă jeanșii prea scurți îi dădeau un aer vulnerabil.

S-a așezat pe un scaun scund din apropiere și a fost imediat înconjurat de câteva pisici, ceea ce-mi spunea că mai venise pe-aici.

– N-am glumit ieri, a spus în vreme ce le mângâia capetele cu o mână pricepută. Mi-ar fi de folos ajutorul tău.

– Ooo, nu'ș... am ezitat.

Părea un tip de treabă și nu voiam să-l jignesc, dar nu eram aici în calitate de avocat.

– E vorba de niște treburi destul de ușoare, m-a ademenit el. Câteva contracte și alte lucruri pe care mi-ar plăcea să le vadă și o altă pereche de ochi.

– Nu ai asociați?

– Am un soi de funcționar, un om bun la toate, dar când vine vorba de legislație, sunt doar eu. Ce zici? Îi dai o mână de ajutor unui moșneag?

– Nu ești un moșneag, am spus repede, pentru că ai vârsta pe care o simți. Așa îmi spunea mereu tata, iar

Amelia nu l-ar fi angajat pe Bob Bixby dacă el n-ar fi fost în stare să-și facă treaba. Deodată mi-am amintit:

–Probabil că Amelia ar prefera să curăț nisipul pisicilor.

–Nu-i adevărat. Ea mi-a zis să te recrutez. Consideră că cineva care a reușit într-o firmă din New York e în stare să dea o mână de ajutor pe aici.

Un compliment? Dacă da, nu mi-a făcut nici o plăcere. Nu „reușisem" într-o firmă din New York. Continuarea relației mele cu numita firmă se datora simplului fapt că un bărbat de-acolo mă plăcea. Sau îi plăcea cum arăt.

Acestea fiind spuse, n-aveam idee cum l-aș putea ajuta pe Bob Bixby.

–Specialitatea mea sunt litigiile, am încercat eu să mă eschivez.

Greșisem tactica.

–Și a mea la fel, mi-a răspuns Bob entuziast. Dar m-am retras, am venit aici și am descoperit că pot să fac orice e nevoie. E vorba de legislația muncii, managementul riscului, drepturi de proprietate asupra mărcii. Am învățat despre toate astea la Facultatea de Drept. La fel și tu, și încă mai de curând decât mine. Dacă eu pot să mă descurc, atunci poți și tu.

–Chiar pot? am întrebat-o pe Vicki în seara aceea. Stăteam tolănite una lângă alta pe o bancă din spatele pensiunii, cu tălpile îndreptate către pădure. Luna era sus pe cer, pădurea era întunecată, cu excepția câtorva licurici răzleți, și tăcută, în afară de greieri. Aerul era uscat, făcând să trosnească totul în jur.

–Sigur că da. Poți să faci tot ce vrei, Emily.

–Atunci ar trebui? Când sunt cu pisicile, stau la loc ferit. Asta ar fi altceva.

–Vrei să spui că s-ar putea să dai ochii cu Jude?

A scuturat repede din cap, făcând vârfurile părului blond să tremure.

–N-o să fie acolo mâine. Amelia îl duce să ia prânzul în Concord, cu un grup de sponsori ai adăpostului. I-a cumpărat haine noi.

–Și o să le poarte? am întrebat.

Vicki a pufnit.

–Mă îndoiesc. Are patruzeci de ani, și ea îi cumpără haine? Cât de jalnic poate să fie? Deja i-a spus că e alegerea lui dacă le poartă sau nu. Ți-am mai spus că mama mea e o ipocrită?

–Vag.

–„Doamne ferește să poarte Charlotte jeanși la un ceai organizat pentru fetițe la librărie. Nu se cade", zice Regina. Dar Jude? Orice face el e bine. Poate că din cauza asta a devenit așa o ființă imposibilă, l-a răsfățat. A creat un monstru.

Înfofolindu-mă în pulover, am cercetat pădurea. Monștri? Nu aici. Pădurea asta era altfel decât cea a lui Jude. Era mai blândă.

Am oftat.

–Peisajul e ireal. Pur și simplu superb. Liniștit.

–Ca și New Yorkul.

Am chicotit.

–Siiigur!

–O să te întorci acolo?

–Depinde de James. Nu pot să stau în New York fără el.

Vicki și-a sprijinit capul pe spătarul de lemn.

–Sigur că poți. Ești o femeie puternică. Plecarea de săptămâna trecută a dovedit curaj.

Încă nu eram sigură că sunt de acord cu asta, dar să o aud pe ea spunând-o m-a făcut să mă simt mai bine.

–Atunci să reformulez: nu *vreau* să stau în New York fără James.

– Dar, până la urmă, ție îți place să stai la New York?

– Bingo.

– Unde altundeva?

M-am uitat de jur împrejur în întuneric. Locul ăsta era mai mult al meu decât al lui Jude, iar chemarea rămânea.

– În pădurea asta.

– Vreau să zic, pe viitor.

– În pădurea asta, am repetat. E cea mai tare ascunzătoare.

Ochii mi-au alunecat pe linia copacilor, de la stânga la dreapta, de la parcare la magazia grădinarului. Am simțit-o pe Vicki uitându-se la mine și, în final, urmărindu-mi privirea.

– Magazia are șarm, a admis ea, dar e teribil de aproape de pădure. Pe unii oameni asta îi îngrozește.

– Ce, se tem că le dărâmă vreun urs pereții? am întrebat, deși întrebarea era mai mult retorică.

Magazia era mică, nu cu mult mai mare decât bucătăria mea de la oraș, dar chiar și cel mai neantrenat ochi și-ar fi putut da seama cât e de solidă. Bușteni masivi încadrau temelia, în vreme ce plăci groase erau așezate în formă de coadă de rândunică pe laterale. Ușa era din lemn de stejar, ferestrele erau mici, cu gratii decorative până la jumătatea geamului. Gratiile erau opera unui fierar local și, cu toate că, da, puteau împiedica un urs să se repeadă înăuntru, nu pentru asta erau puse acolo. Fuseseră construite ca să pună în valoare glicina, dar și măiestria făurarului, care făcea parte din familia Beaudry.

– O vrei? m-a întrebat Vicki.

Am zâmbit.

– Asta-i o alegere dificilă – magazia grădinarului sau raiul?

– Dă-mi voie să ți-o ușurez, a spus ea, devenind împăciuitoare. Am nevoie de camera ta. Am un cuplu care o să ajungă aici luni. Asta ar fi a patra vară pe care și-o

petrec la pensiune și în fiecare an i-am cazat în pod. L-au rezervat încă de acum trei luni. Îmi pare rău, iubito. Nu pot să le spun că o prietenă a venit în ultimul moment și a vrut să stea acolo, nu când am alte camere libere. O poți lua pe oricare dintre ele.

Am continuat să mă uit la magazie. Îmi petrecusem o parte din acea vară locuind acolo și asta pe vremea când era cu adevărat un șopron al grădinarului. O dată sau de două ori chiar mi s-a părut că furtunul încolăcit în colț e un șarpe, dar nici atunci nu m-am speriat de moarte.

Deci ce mă îngrijora? Același lucru care mă împiedica să mă plimb singură prin pădure, deși nu eram sigură despre ce anume era vorba. Animale sălbatice? Coioți? *Eu*? Mă temeam oare că voi intra și nu voi mai dori să ies niciodată?

Dar nu fusesem eu la cabana lui Jude și plecasem de acolo?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că magazia grădinarului chiar putea fi o variantă. Nu puteam rămâne veșnic între nori. Mutarea din euforia visătoare a camerei din pod în realitatea pământeană a șopronului poate că era un gest mic, mai mult simbolic, dar era ceva.

În plus, o parte din mine își dorea să fie mai aproape de pădure.

În noaptea aceea l-am visat pe James, am visat că era întins lângă mine, ținându-mă strâns în brațe. I-am simțit firicelele de păr de pe picioare mângâindu-mă în timp ce se mișca pe lângă trupul meu, i-am auzit freamătul respirației în somn, i-am simțit acel parfum masculin care era doar al lui.

N-am visat o scenă de sex – visul meu era îndeajuns de erotic și fără asta. Așa obișnuiam să dormim mereu, atât de apropiați unul de altul încât ne trezeam nerăbdători

să facem dragoste. În ultima vreme însă, părea că ne trezim nerăbdători doar să ne culcăm la loc.

M-am deșteptat în strigătele coioților și având o viziune a lui Jude. Am sărit în sus, m-am frecat la ochi, iar Jude pe care îl văzusem în cealaltă parte a camerei a dispărut. Urletele coioților au continuat.

Întinzându-mă din nou pe spate, am așteptat să se domolească bătăile inimii în vreme ce ascultam, dar, cu timpul, chemările de-afară s-au risipit și ele.

capitolul 12

Nu voiam să lucrez cu Bob Bixby. Mi-am tot repetat lucrul acesta în timp ce conduceam spre adăpost, vineri dimineață. Voiam să mă țin departe de avocatură pentru o vreme – departe de orice gând istovitor.

Din nefericire, în absența gândurilor istovitoare, mă obseda telefonul pe care trebuia să i-l dau lui James sau figura lui Jude care îmi apăruse în cameră, ori relația mea cu coioții. Dar nu reușeam să pun lucrurile cap la cap.

Așa că am reînceput să mă gândesc la Bob și la misiunea caritabilă a adăpostului și am decis că o oră sau două n-ar strica. Mai mult, Amelia încurajase asta. Îmi lansase o provocare și, la fel ca în cazul vizitei la cabana lui Jude, nu-i puteam întoarce spatele.

Abia când am ajuns la etajul al doilea al clădirii administrative și am intrat în departamentul juridic, mi-am dat seama care era treaba cu Amelia. Funcționarul bun la toate al lui Bob era Jenna Frye.

Amelia trebuie să fi sperat că o să mă supere, dar, așa cum se întâmplase și cu o zi înainte în parcare, Jenna era cea supărată. Asta m-a făcut să mă relaxez un pic.

– Bună, am spus cu o voce stinsă, în timp ce abia reușeam să zâmbesc. Ce mai faci, Jenna?

– Sunt bine.

Părea speriată, deși nu știam de ce. Ea era cea care dăduse naștere moștenitorului – nu că eu aș fi aspirat vreodată la asta. Visele mele cu Jude nu ajunseseră la faza cu copiii. Pe noi ne preocupa doar prezentul, iar acesta nu i se datora în întregime lui. Și eu gândeam la fel. Fusesem atât de încordată toată viața, încât, în acea vară, faptul că trăiam clipa a reprezentat o evadare.

Într-o licărire de moment, m-am gândit că Jenna Frye m-a salvat de ceva ce ar fi putut să se termine mult mai rău. Îmi doream copii, dar nu cu un tată care încă mai fugărea vise în jurul lumii.

Încrezătoare în ideea asta, m-am aplecat să mă uit la micile fotografii de familie de pe biroul ei. Toți cei trei copii ai Jennei erau blonzi, dar Noah ieșea în evidență – nu pentru că era cel mai înalt, ci pentru că, într-adevăr, semăna cu Jude.

Fără acel gând de mai devreme, încă m-aș mai fi simțit trădată. Nu cumva copilul a fost conceput cu doar câteva minute înainte ca eu să apar ca o floare, cu pungile de cumpărături în mână?

Dar, brusc, totul nu mai era decât un filmuleț siropos despre un băiețel cu aceleași bucle blonde, aceiași ochi aurii, același rânjet sigur de sine al lui Jude.

Am chicotit.

– Asta e ciudat.

A părut să înțeleagă la ce mă refer.

– Mda...

– Ai trei copii superbi, am remarcat.

De vreme ce tatăl lor apărea și el într-una dintre poze, am adăugat:

– Nu-i de mirare, văzându-l pe tatăl lor. Nu cred că l-am cunoscut.

– Nu. Al meu e mai retras.

– Și al meu la fel. O schimbare față de Jude.

Deodată am simțit nevoia să-i spun mai multe.

– Jenna, îmi pare rău dacă te-am rănit acum zece ani. Nu știam că ai intenții serioase cu Jude.

– Nu aveam.

– Amelia zicea...

– Nu aveam. El mi-a zis că nici tu nu aveai.

„El a mințit", m-am gândit eu. Dar nu părea să mai conteze. Am oftat.

–Poate că amândouă ne-am găsit bărbați mai buni.

Bob m-a salvat de corvoada de a spune mai multe, apărând cu un aer recunoscător și invitându-mă să intru. Mi-a arătat ce trebuia făcut și avusese dreptate. Nu era nimic greu. Îmi era ușor să citesc caracterizarea unei femei care urma să fie angajată la grajduri și să-i adaptez contractul de muncă la situația personală. La fel și în cazul acordului de încheiere a relațiilor contractuale cu un administrator care urma să iasă la pensie. Erau documente standardizate, redactate de un specialist din Concord și aveau nevoie doar de câteva ajustări. Editarea prototipului unui manual pentru relațiile cu angajații era chiar distractivă. La fel și revizuirea mărturiilor colectate în cazurile de cruzime față de animale sau formularea de întrebări pentru interogatorii.

Ok, cu mărturiile eram chiar pe terenul meu, dar m-am ocupat și de restul cu o ușurință surprinzătoare. Mi-ar fi plăcut să-mi câștig pâinea din redactarea contractelor? Nu. Un contract e doar o bucată de hârtie. Un manual al angajaților nu toarce. Cât despre statul în aceeași cameră și discutatul cu un om care a abuzat animale... nu mă interesa.

„Chiar și cel mai atroce criminal are drepturi civile", spunea tatăl meu. Dar puteam să-mi aleg criminalii cu care să lucrez, nu-i așa? Dacă aveam să mă întorc la munca de avocat – nu când, ci dacă, pentru că, oricâte rețineri aș fi avut privind munca de aici, simțeam că mă atrage – trebuia să fac anumite delimitări. Începeam să realizez importanța acestui lucru. În viață e vorba de priorități.

Acestea fiind spuse, am făcut tot ce m-a rugat Bob și mi-a rămas foarte puțin timp să mă mai gândesc la James, așa că, atunci când am plecat de la adăpost, eram oarecum neliniștită, dându-mi seama că urmează să vorbim peste mai puțin de trei ore.

Mi-am imaginat toate scenariile negative posibile. O să-mi ceară amănunte despre trecutul pe care nu i l-am povestit niciodată și o să mă acuze că sunt o mincinoasă. O să-mi spună că i s-a deschis drumul spre poziția de partener și că *în nici un caz* nu poate s-o lase mai moale acum. O să-mi ceară divorțul.

Până să ajung în oraș, stăteam ca pe ace.

Și uite-l pe Jude, stând pe o bancă din parc și ridicându-se la vederea mașinii mele, pe care a și urmat-o în parcarea de la Red Fox. Când am deschis ușa, părea supărat.

–Am crezut că nu mai ajungi, s-a văitat el, de parcă am fi avut vreo întâlnire.

Nefiind nici eu în cea mai bună dispoziție, am fost concisă.

–Nu erai în Concord?

–Oh, da. Aceiași oameni, aceeași poveste. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

–Doamne ajută! am declarat eu pentru că „aceiași oameni" erau cei care mențineau adăpostul pe linia de plutire.

Dar Jude avea socotelile lui.

–Trebuie să vorbesc cu tine. Unde putem să mergem?

–Aici e bine.

Nu voiam să petrec prea mult timp cu el.

–E ceva personal. Am nevoie de sfatul tău.

–Aici e bine, am repetat, moment în care el s-a oprit și a dat din cap.

–Ți-e frică să rămâi singură cu mine? Ți-e frică de vechea pasiune sălbatică?

–De fapt... nu, am spus.

Încă simțeam multe lucruri pentru Jude, dar vechea pasiune sălbatică nu era unul dintre ele. Sau, dacă fusese, era adânc îngropată sub gândurile despre James.

–S-ar putea să te surprindă, Jude, am spus, dar am mai avut parte de pasiune și după tine.

–Tot așa de puternică? a întrebat, tachinându-mă și nu prea.

–Mai puternică. Soțul meu e un amant grozav.

Părând că nu vrea să intre în subiectul ăsta, s-a uitat la mașina mea.

–Dacă ai fi fost cu mine, nu te-aş fi lăsat niciodată să conduci o mașină străină.

–Zice tipul care de ani buni bagă în buzunar banii străinilor?

A ridicat mâinile în semn de pace.

–Ok, dar încă mai ești conștiința mea și am o problemă serioasă. Vreau să știu ce să fac cu băiatul.

–Îl cheamă Noah.

Iar acum nu voiam să vorbesc despre el sau despre oricare altă problemă serioasă a lui Jude. Însă cuvântul „conștiință“ mi-a dat puteri.

–M-am întâlnit cu Jenna la adăpost, i-am spus.

–Trebuie să fi fost interesant.

–Foarte.

Am simțit că devin pătimașă, în ciuda voinței mele.

–Știa de la tine că eu n-am avut intenții serioase în privința ta. Minți, Jude! Te folosești de oameni.

–Păi, încerc să nu fac asta.

Chiar părea cuprins de remușcări.

–Așa că dă-mi o mână de ajutor. Mama crede că ar trebui să cer custodia lui Noah. Ce zici?

N-am stat prea mult pe gânduri.

–Zic că e o idee proastă.

–De ce?

–Te-ai întâlnit cu el până acum? am întrebat, bănuind care va fi răspunsul.

–Nu.

– De asta. Dacă ți-ai fi dorit să fii tată, ai fi luat deja legătura cu el. Dar poziția de părinte nu te prinde. Propriul tău tată a fost un laș – tu ai zis-o, de multe ori – așa că ce model ai? În plus, ești un narcisist. În lumea ta nu exiști decât tu. Nu mai e loc și pentru un băiețel care poate are propriile lui nevoi.

Jude a izbucnit.

– Da' văd că le zici, nu te-ncurci!

Nu. Nu cu Jude. Cu oricine altcineva aş fi fost mai diplomată, dar Jude mă îndemna la dramă.

Cu toate astea, mi-a părut un pic rău. Așa că, mai blând, am întrebat:

– N-ar trebui? La ce bun să ai o conștiință, dacă nu-ți spune și ce nu vrei să auzi? Doar că tu vrei să auzi toate astea, Jude. Fii sincer măcar o dată. Custodia trebuie să fi fost ideea Ameliei. Tu n-o vrei. Tu nu vrei să fii legat de gard.

– Eu vreau ce e mai bine pentru băiat.

– Să tot vii și să pleci din viața lui nu e bine.

– Chiar dacă îi pot aduce niște lucruri în plus?

– Cum ar fi?

– Adăpostul.

M-am uitat fix la el.

– Alo! Amelia deja îl pregătește pentru asta. N-are nevoie să obții tu custodia. Vrea doar să capete ce își dorește *ea*, adică să rămâi tu aici. Dar n-o să rămâi.

– De unde știi?

– Doar o bănuială.

S-a uitat la mine vreme îndelungată.

– Mereu ești așa dură cu oamenii?

Chiar am zâmbit.

– Nu. Doar cu tine.

– Aaa, a sosit timpul răzbunării.

Nu puteam să neg în totalitate.

– Poate.

Ochii îi străluceau.

–Bun.

Și-a întins ambele mâini în față, făcându-mi semn cu degetele să-l atac.

–Dă-i drumul, Emily. Arată-mi tot ce ai. Pot să fac față.

Dar nu eram în stare. Nu acum.

Continuând să zâmbesc, am clătinat din cap.

–Scuze, dar am lucruri mai importante pe cap.

Treptat, și-a lăsat brațele în jos, iar ochii i s-au potolit. Nu eram sigură dacă simțea că i-am insultat masculinitatea, dar, în final, a dat din umeri.

–Super. Oricum am o întâlnire.

–O cunosc? am întrebat.

–De ce? Dacă ar fi așa, ai avertiza-o? Scuze, scumpo, dar locuiește în Hanover[1] și abia aștept să petrecem o noapte fără întreruperi. Așa că, să te gândești la mine când o să fii singură în pat. Sunt pe-aici.

A plecat, lăsându-mă cu ochii în soare, cam cum îl lăsasem și eu pe el în pădure, cu o zi înainte. Dar am simțit că scorul crescuse în favoarea mea.

Nu că am fi fost în vreo competiție.

Numai că eram. Dacă jocul îmi cerea să fac o comparație între James și Jude, Jude rămăsese în urmă. Să luăm, de exemplu, pasiunea despre care tocmai adusese el vorba. Între mine și James a existat o chimie încă din primul moment. Poate că pasiunea se mai domolise puțin, cu toată strădania de a rămâne gravidă, dar tot era fierbinte. Chiar dacă acum îmi veneau în minte doar cele mai bune momente – asta pentru că îmi era dor de James, chiar și pentru că mă simțeam revigorată după ce avusesem parte de somn, mâncare și liniște –, cele mai bune momente fuseseră cu adevărat grozave. Cu siguranță, James mă făcuse să uit de Jude.

---

[1] Oraş din ţinutul Grafton, în vestul statului New Hampshire (n.tr.)

O făcea chiar și acum, pentru că, în loc să mi-l imaginez pe Jude în Hanover, eram concentrată pe amănuntele legate de soțul meu, întrebându-mă dacă poartă pantaloni lejeri sau costum, dacă are BlackBerry-ul pe birou sau în buzunar, dacă bea cafea fierbinte sau rece. Toată săptămâna evitasem să mi-l imaginez cu precizie, temându-mă că o să mă copleșească vinovăția pentru că am fugit sau, mai rău, că o să cad pradă nostalgiei. O, da, dragostea crește când ți-e dor, dar felul ăsta de dragoste nu ține mult. Nu m-ar fi ajutat să merg mai departe.

Totuși, acum, când întâlnirea noastră telefonică bătea la ușă, cum aș fi putut să nu mă gândesc la James? M-am întrebat dacă este la muncă, frecându-și fruntea cu degetele așa cum făcea întotdeauna când lucra la un caz sau dacă avea la fel de multe emoții ca și mine. Poate că ajunsese deja acasă, pregătindu-se sufletește pentru telefonul meu. Sau poate că lua o gustare cu Naida.

Negase că ar avea o aventură, iar eu îl crezusem, dar suspiciunea nu dispare așa ușor.

Și iată o altă întorsătură nefericită pe care ar fi putut-o lua discuția noastră. Îmi putea spune că e îndrăgostit de ea.

Se apropia ora șapte. N-am fost în stare să mănânc mare lucru la cină, deși Vicki m-a îndopat cu pui la grătar, așezându-mă la masă în bucătărie, alături de Charlotte și Rob. Așteptând să treacă vremea, mi-am spălat la duș transpirația de peste zi, iar apoi, ignorând efortul, am pornit-o prin oraș într-un marș viguros care mi-a pus brațele în mișcare și mi-a dezmorțit picioarele. În locul mașinii gri se afla acum una de culoare albastru-închis, dar știind că tipul din interior nu era pe urmele mele m-am simțit mai curajoasă. Sau poate că încercam să fug de realitate. Cu cât mergeam și respiram mai repede, cu atât mai puțin mă concentram asupra lui James.

Când s-a făcut ora șapte eram în spatele pensiunii, așezată pe ceea ce ajunsesem să consider ca fiind banca mea, cea cu fața spre pădure. Mi-am pornit BlackBerry-ul, am așteptat semnalul și l-am sunat pe James folosind tasta de apelare rapidă. Telefonul lui a sunat o dată, de două ori, de trei ori. Neliniștită, am închis înainte să se activeze căsuța vocală.

Gândindu-mă că poate s-au încurcat tastele de apelare rapidă, aparatul fiind închis atâta vreme – puțin probabil, dar James nu mi-ar fi tras clapa – am format numărul cifră cu cifră.

Telefonul a sunat iar și iar. De data asta am lăsat căsuța vocală să se activeze, gândindu-mă că, dacă aud un mesaj străin, o să îmi dau seama că e o problemă de rețea.

Dar am auzit vocea lui joasă, de bariton, scuzându-se că nu poate vorbi și promițând că va suna înapoi cât mai curând.

Zăpăcită, am apăsat TERMINARE.

Am stat un minut, cântărind posibilitățile. Tot putea să fie ceva în neregulă cu telefonul lui, dar știa că o să sun la șapte, așa că, dacă nu i-ar fi funcționat mobilul, m-ar fi sunat de pe un număr care mergea, nu? Cu excepția cazului în care ar fi avut o întâlnire cu vreun partener principal. Sau o teleconferință. Caz în care mi-ar fi dat un mesaj.

Am verificat repede, dar nu aveam nici un SMS de la James. De fapt, nu prea aveam mesaje, punct. Uimitor ce poate face o singură săptămână – uimitor cât de repede te pierd din vedere așa-zișii prieteni. Nu-mi păsa de majoritatea dintre ei, dar îmi păsa de James și de aceea am simțit că mi se strânge stomacul.

Ținând bine BlackBerry-ul, am rămas așezată vreme de câteva minute, așteptând. Seara era mai caldă și mai umedă decât cele dinainte. Țânțarii care bâzâiau în jurul meu parcă erau drogați. Purtam deja pantaloni scurți,

dar simţind că mi-e cald, mi-am scos puloverul. Chiar şi rămasă doar în tricou, mă simţeam transpirată – cu siguranţă, nervii erau de vină.

Telefonul a rămas tăcut. *Ai grijă ce-ţi doreşti*, m-am gândit într-o clipă de isterie, în timp ce apăsam din nou pe butonul de apelare. Erau o mulţime de explicaţii pentru faptul că James nu răspundea, cum ar fi, de exemplu, că trecea printr-o zonă fără semnal sau că era în baie. Bineînţeles, explicaţia care mă bântuia era că îmi ignoră apelurile, ştiind că sunt eu şi nevrând să discute cu mine.

O sonerie, două, trei. Din nou am apăsat TERMINARE, dar nodul din stomac era mai puternic. Îl cunoşteam pe James. Telefonul era mâna lui dreaptă. Dacă nu răspundea însemna că nu voia să o facă.

Avea să vină şi durerea. Însă mai întâi am simţit furia. Pentru că eu eram soţia lui şi stabiliserăm o întâlnire.

Poate că meritam asta, pe principiul ochi pentru ochi, din moment ce eu fusesem cea care îl părăsisem. Doar că eu nu plecasem de dragul de a pleca. Nu părăsisem oraşul pentru că mă ţineam de pozne. Treceam printr-o criză personală, iar dacă soţul meu nu era în stare să-şi dea seama de asta, nu găsea în sufletul lui puterea să depăşim împreună momentul, atunci eram terminaţi.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, iar telefonul meu continua să tacă, gândul ăsta îmi stăruia în minte. Părea că James ori e prea supărat pe mine ca să mai fie corect, ori hotărâse că nu merit efortul. Oricum, viitorul nostru părea sumbru.

Ideea că s-a sfârşit m-a făcut să încremenesc. Şapte şi jumătate a venit şi a trecut, la fel ca şi o pereche de musafiri de la pensiune, iar eu tot nu părăsisem banca. Goală pe dinăuntru, am rămas aşezată, ţinând în mână BlackBerry-ul care strălucea cu cruzime, neavând nimic altceva de măsurat decât ora şi nimic altceva de spus decât lucruri pe care le ştiam deja. Şi, în tot timpul ăsta,

în fața mea se întindea pădurea care, cu fiecare minut ce trecea, aduna tot mai multe umbre, devenind din ce în ce mai întunecată și mai *ademenitoare*.

Odată cu chemarea a venit și vechea frică – era ca și cum pădurea îmi crea o stare de dependență pe care nu o puteam controla.

Mereu pusesem un semn de egalitate între pădurea cea mare și Jude. Dar el prefera codrii dinspre nord, unde ca să înaintezi trebuia să fii dispus să te lași în patru labe și să te uzi. Fâșia din spatele pensiunii fusese mereu a mea. Obișnuiam să vin aici fără el, simțind că mă atrage într-un fel cu totul deosebit.

Atunci să fie asta dovada laturii *mele* sălbatice? Dacă da, era la fel de stranie ca și purpuriul apusului. Pe măsură ce soarele se lăsa tot mai jos și culoarea se intensifica, eu deveneam tot mai nepăsătoare. Iar întunericul nu făcea decât să-mi sporească sentimentul. În tăcerea lăsată de James, mă simțeam nedorită și neiubită. Ce dacă pădurea era opacă, poate chiar periculoasă? N-aveam nimic de pierdut.

Înfruntând bezna, am traversat pajiștea spre vechea poartă de lemn din spatele magaziei grădinarului. Cățărându-mă peste un pilon putred, mi-am croit drum printre ferigi și am început să urc pe cărare. Orice altceva în afara acestei pante ușoare mi-ar fi pus la grea încercare șlapii, simțeam atingerea pământului pe picioarele dezgolite, dar nu mă rănea, era doar... reală. Copacii nu purtau culori strălucitoare care să marcheze drumul. Doar un zid scund de piatră îmi putea fi ghid, dar ceea ce nu reușeam să văd în semiîntuneric, îmi aminteam – un stejar bătrân aici, spinarea unui bolovan acolo.

O pereche de țânțari a început să bâzâie. Tocmai îmi fluturam brațele pentru a-i goni, când am auzit un zgomot în spatele meu și m-am oprit. Precaută, m-am întors și,

ținându-mi respirația, am cercetat pădurea în căutarea creaturii care m-ar fi putut urmări, dar n-am văzut nimic.

Spunându-mi că n-am de ce să mă tem, am continuat să înaintez, dar nici n-am apucat să fac doi pași când, cu o bătaie puternică de aripi, ceva mare mi-a tăiat calea. M-am ferit instinctiv.

Dar era o bufniță. Doar o bufniță.

Am mers mai departe. Dacă treceam pe lângă mesteceni sau fagi, cărarea era acoperită cu frunze tasate de zăpezile din iarnă; dacă treceam pe lângă pini sau molizi, era plină de ace. Pașii îmi erau mai nesiguri. Niște tenişi ar fi fost numai buni, dar n-aveam de gând să mă întorc din drum.

La un alt zgomot m-am întors, însă chiar înainte să apuc să mă uit în urmă, am zărit un cerb printre trunchiurile goale ale copacilor. În lumina slabă a asfințitului, pielea lui părea să aibă culoarea închisă a scorțișoarei. M-a țintuit o vreme cu privirea lui înghețată, înainte de a-și relua fuga grațioasă.

Trunchiurile copacilor deveneau tot mai întunecate, iar zidul de piatră se vedea din ce în ce mai puțin, acoperit fiind de vegetație și chiar fărâmat în anumite locuri. La fiecare câteva minute, eram nevoită să mă cațăr peste câte un arbore căzut, pășind printre crengile care se întindeau pe cărare. Aici, copilirea se făcea pe cale naturală, cei mai slabi lăsându-le loc celor mai capabili să supraviețuiască.

Încercând cu disperare să fiu puternică, dorindu-mi și eu să supraviețuiesc, am ignorat atmosfera lugubră creată de întunericul ce creștea și mi-am continuat drumul. Mirosurile au devenit mai puternice, simțindu-se o mireasmă persistentă de pământ reavăn, intensificată de aerul umed. Acum, lumina soarelui nu mai ajungea direct în pădure, ci doar de după copacii dinspre vest mai răzbăteau licăriri de un ocru palid.

La un moment dat, m-am împiedicat și am făcut un zgomot care și-a găsit ecoul în fuga creaturilor mici, nevăzute. Umiditatea ar fi trebuit să absoarbă sunetele, dar în pădurea pustie nu se întâmpla așa. Mai degrabă le amplifică – pocnetul unei ramuri sub piciorul meu, șoapta unei ferigi pe lângă care treceam.

La un alt foșnet, m-am oprit și m-am întors iar. Neliniștită, am cercetat pădurea din spatele meu, dar, dacă acolo se afla o amenințare, umbrele o ascundeau bine. Mi-am spus că am vedenii. Însă Jude nu era singurul prădător din zonă. Mai erau și alți drumeți perverși, urși...

Am avut ciudata senzație că ceva stă pitit între copaci. Urmărindu-mă? Nu știam.

Dar nu mă puteam întoarce. Dacă era ceva rău, mă simțeam îndeajuns de iresponsabilă încât să-l provoc. Sau poate eram prea înfometată de alinarea pe care mi-o putea oferi pădurea. Chemare? Absolut. Mă îndreptam spre un loc magic și aveam o nevoie disperată de el.

Zidul de piatră a dispărut brusc, oprindu-se acolo unde, probabil, se termina bucata de teren revendicată, pe vremuri, de vreun crescător de vite. Dar nu mai aveam nevoie de ghid. De aici puteam înainta bazându-mă doar pe auz. Auzisem pârâul clocotind după o furtună sau abia susurând în zilele secetoase de august, dar, fiind iunie, după o primăvară ploioasă, apa clipocea peste așternutul său de pietre, un cor de clopoței cu sunet curat conducându-mă spre ea.

Amurgul făcea pârâul să pară de un vinețiu amestecat cu nuanțe fumurii, în vreme ce pe malurile lui puieții se amestecau printre arborii mai bătrâni. Aerul purta mireasma rășinii, dar și un alt miros. Am rămas pe loc, ascultând, adulmecând, știind că sunt adulmecată la rândul meu.

Întotdeauna simțisem magia acestui loc. Acum, am fost ușurată când mi-am regăsit pinul favorit. Noaptea

îi furase textura, dar grosimea lui nu putea fi confundată. M-am sprijinit de el, simțindu-mă mai bine cu spatele lipit de ceva, și am privit de cealaltă parte a pârâului. Acum zece ani, coioții obișnuiau să-și facă veacul pe acolo, iar urletele pe care le auzisem în timpul săptămânii veniseră din direcția asta. Deși nu-i puteam vedea acum, percepeam o aromă sălbatică de mosc plutind în aerul umed. Cu siguranță, erau prin apropiere.

La auzul unor pași am încremenit, mi-am ținut respirația și am ciulit urechile, dar n-am reușit să disting nimic în afara bătăilor propriei inimi. Mișcându-mă câte puțin, am aruncat o privire în urmă, spre potecă, însă dacă era cineva – sau *ceva* – acolo, nu-l puteam vedea. Cu toate că arborii nu erau prea deși, întunericul era, iar neliniștea de mai devreme a revenit când m-am uitat din nou în față și l-am văzut, nemișcat ca o stană de piatră și strălucind ciudat în noapte. Stătea pe celălalt mal, așezat pe picioarele din spate, tot numai bot și urechi ascuțite, holbându-se la mine.

Era femelă, mai mică decât ar fi fost partenerul ei, dar splendidă. Nu reprezenta fantoma lui Jude. Greșisem crezând asta. Creatura din fața mea, cu blana ei roșcată și gri, cu fața de un crem-deschis și cu ochii blânzi a căror lumină răzbătea cu ușurință în noapte, era aici pentru mine.

Ar fi trebuit să mă sperie, dar n-a făcut-o. Trecutul meu, visele mele – aveau o legătură cu cățeaua aceasta sălbatică. Poate tocmai de aceea mă temusem să vin aici, ca și cum ea ar fi reprezentat temelia vieții mele, sursa primordială a acelui nivel la care se presupunea acum că trebuie să mă ridic. Povestea coiotului era povestea unui supraviețuitor. Cu ea mă puteam identifica.

M-a privit fără nici un sunet, poate la fel de curioasă în privința mea pe cât eram eu în privința ei, dar n-am găsit nimic amenințător în ochii ei. Mai degrabă

am simțit o pace profundă. Nu eram sigură dacă era clipocitul apei, căldura ca de pântec a nopții, mireasma pinilor și a pământului sau compania acestei creaturi care îmi bântuise visele. Dar aici, acum, clipa asta era antidotul perfect pentru viața pe care o părăsisem cu o săptămână în urmă.

Deodată, pacea a fost risipită de zgomotul unor pași, de data asta reali, care se apropiau. Rotindu-mă, am văzut o siluetă înaltă, atât de întunecată pe cât era de luminoasă figura coiotului, atât de umană pe cât era coiotul de animalic. Am scos un strigăt îngrozit și aș fi fugit, dacă nu m-ar fi înșfăcat de mână.

– Sunt *eu*, Emily, *eu* sunt!

James? Dar James era la New York! James nu știa unde sunt. James nu avusese niciodată barba atât de țepoasă sau părul atât de încâlcit. James nu purtase niciodată tricouri rupte și nu mirosise a sudoare, deși bărbatul ăsta le făcea pe amândouă. James nu arătase niciodată *sălbatic*.

Dar, în ciuda a ce vedeam, miroseam și simțeam în întunericul acela, răgușeala lui îmi era prea familiară ca să o confund, chiar și cu acea notă de iritare care îi ascuțea glasul.

– Te-am sunat! am țipat, poate irațional de furioasă, dar mă abandonase în oraș și mă *îngrozise* acum. Te-am sunat și nu erai acolo! Aveam o întâlnire, James. M-ai – lăsat – baltă! am urlat, izbindu-l cu mâna liberă la fiecare cuvânt.

A mormăit, dar în afară de asta nu s-a lăsat tulburat. Lipindu-mă cu spatele de copac, unde îmi putea imobiliza trupul folosindu-se de al lui, mi-a ținut fața cu mâna și m-a sărutat apăsat. *Luptă, luptă, luptă*, se lamenta o parte din mine și, pentru o clipă, am simțit că nu mai pot să respir. Dar gustul era al lui James, iar felul în care își mișca buzele îmi arăta că dorința lui era imensă.

Adevărul e că Jude pierduse întrecerea la *kilometri distanță*. Atracția mea pentru James a izbucnit din clipa în care ne întâlnisem pentru prima dată, doi străini stând unul lângă altul, pe al treilea rând din spate, la ora de drept constituțional. Am făcut sex chiar în acea noapte. Nu mai făcusem asta niciodată, nici cu Jude, nici cu altcineva. Dar cu James ceva s-a potrivit – ceva la fel de fundamental și, da, primitiv ca senzațiile pe care le trăiam în pădure. Știam că relația noastră o să meargă.

Chiar știam?

Nu puteam să gândesc limpede, nu cu el sărutându-mă așa cum nu o mai făcuse de luni întregi. Făcuserăm sex cu ceasul în mână, punând ovulația înaintea pasiunii, dar aici nu ticăia nici un ceas. Inima mea încă mai bubuia din cauza fricii – și a șocului că omul acesta chiar era *James* – și mai era dorința, care crescuse de la zero la o sută douăzeci cât ai clipi din ochi. Gura mea îi ducea dorul. La fel și trupul meu, judecând după frenezia cu care i-am smuls hainele. Mâinile lui mi-au descoperit sânii, abdomenul, locul dintre picioare care plângea după el. Când m-a pătruns eram complet pregătită, trăgându-l adânc în mine și ținându-l acolo până când s-a retras și m-a pătruns din nou.

I-am strigat numele, convingându-mă că într-adevăr era acolo – și era sălbatic –, pedepsindu-mă, poate, deși orice urmă de furie care ar fi putut exista la început a lăsat loc dorinței brute. Și-a înfășurat un pumn în părul meu pentru a-mi ține gura aproape de a lui, dar în rest totul se reducea la frecare – mâini și șolduri încolăcindu-se, contopindu-se, generând căldură. Sudoarea lui se amesteca acum cu a mea, răspândind o aromă de mosc, sălbatică, așa cum era totul în jur. Goliciunea noastră a absorbit căldura și, cu toate că scoarța pinului îmi zgâria spatele în timp ce el se împingea în mine, durerea era erotică.

Poate că pasiunea noastră fusese trezită de faptul că ne-am aflat atâta timp la kilometri distanță unul de altul, fizic și psihic, dar motivul nu mai conta. James își revendica teritoriul în modul cel mai primitiv, dar, deși știam că asta nu rezolvă nimic, îl doream. A face dragoste era exact opusul deșertăciunii pe care o simțisem mai devreme.

Am ajuns la orgasm cu câteva secunde unul după celălalt, în timp ce eu îi șopteam numele sacadat. Dacă James nu m-ar fi susținut, probabil că m-aș fi prelins pe trunchiul copacului, pur și simplu topindu-mă într-o baltă pe pământ. Îi simțeam răsuflarea aspră în ureche, mâinile și picioarele tremurânde, dar puternice. James mereu avusese un plan, iar dacă planul din seara asta era să-mi umple simțurile cu persoana lui, reușise.

Am făcut dragoste din nou, de data asta pe pământ, el stând cu spatele în țărână și cu mâinile pe sânii mei. Senzația s-a intensificat mai lent, dar momentul culminant nu a fost mai puțin răvășitor. Când am terminat, trupurile noastre erau stoarse de vlagă.

Nu puteam vorbi. Chiar și dacă *aș fi putut* gândi, ceea ce nu era cazul, aveam prea multe întrebări, oricare dintre ele putând să frângă vraja nopții, așa că m-am agățat de aceste ultime clipe de tăcere, când simțeam că suntem ca unul.

Desigur, coiotul meu plecase. Bănuiesc că a dispărut de îndată ce James și-a făcut apariția, speriat de abordarea lui lipsită de subtilitate și de strigătele noastre. Dacă n-aș fi vrut să păstrez tăcerea, poate că l-aș fi întrebat dacă-l văzuse.

După un timp, am îngenuncheat în pârâu pentru a ne răcori și, în final, ne-am tras hainele pe noi. Continuând să nu scoatem o vorbă, l-am condus prin pădure spre Red Fox, dar n-am mai făcut dragoste în camera din pod.

James abia s-a târât în pat, cu un braț întins peste coapsa mea și, până să mă așez, a adormit.

L-am privit, încă uimită de cât de diferit arăta. Mereu avusese o barbă deasă, dar acum firele crescute mult sugerau că sărise vreme de mai multe zile peste bărbierit, ceea ce n-avea nici un sens dacă mersese la serviciu. Și cu toate că propriile mele degete se jucaseră prin părul lui, strângând în pumn smocuri întregi în timp ce făceam dragoste, acesta fusese răvășit încă de la început. Așa nepieptănat, părul lui arăta mai des decât îl știam de acasă. Iar trupul lui? Îl vedeam dezbrăcat tot timpul, dar nu mirosind a sudoare și a pasiune, nu lungit pe cearșafuri în lumina blândă a unui loc nou și proaspăt. Dezbrăcat aici, arăta viguros.

Cum de mă găsise? Dintre toate întrebările pe care voiam să i le pun, aceasta era prima. Dar nu puteam întreba nimic câtă vreme dormea dus, iar când, în sfârșit, s-a mișcat, eram eu însămi pe jumătate adormită și era întuneric. Îmi amintesc că am murmurat un „trebuie să vorbim" amețit, dar după aceea mi s-a rupt filmul. Iar când m-am trezit, dispăruse.

capitolul 13

Sărind în sus, m-am uitat de jur împrejur, căutând, dar nu lăsase în urmă nici o dovadă a prezenței lui. Poate că eu însămi m-aș fi îndoit de ea, dacă n-aș fi simțit o durere între picioare.

BlackBerry-ul meu arăta ora nouă. Oripilată că mă trezisem atât de târziu – din câte se pare, dormisem chiar în timpul plecării lui – l-am sunat, sperând că îmi va răspunde de data aceasta.

A răspuns după primul țârâit, cu un „salut" răgușit și profund.

Mi s-au înmuiat picioarele. Stând pe pat, le-am strâns sub mine.

–Spune-mi că ești jos și îți bei cafeaua.

A urmat o pauză, după care i-am auzit glasul vinovat:

–Nu sunt.

–Ești pe autostradă.

–De la patru dimineața. Aproape că am ajuns la Tapp. Trebuie să lucrez.

Nici urmă de vină aici. Doar fapte. Ceea ce mi-a readus în minte problema mea.

–E sâmbătă. *Uram* asta la viețile noastre. Nu meriți și tu o pauză?

–Mi-am luat o pauză. Două zile ca să îmi fugăresc soția năbădăioasă.

Dacă voia să mă facă pe *mine* să mă simt vinovată, am refuzat.

–Doar nu ți-au trebuit două zile să conduci până aici.

–N-am venit direct. Am încercat în alte locuri mai întâi.

–Care locuri?

–Acolo unde aveai un trecut.

Lacul George? Acadia? Ambele îmi fuseseră destinații de vacanță în copilărie, pe vremea când familia mea era inocentă și intactă. James auzise multe povești despre acele călătorii. Noi, familia Scott, ne agățăm de amintirile fericite.

–Dar cum ai ajuns aici? Nu ți-am povestit niciodată despre Bell Valley.

–Nu, a spus el căzând pe gânduri. Asta a fost grăitor.

–Dar de unde ai știut măcar *numele* locului ăsta?

I-a trebuit un timp să răspundă, apoi a devenit reținut, ca și cum ar fi mărturisit un lucru de care nu era mândru.

–Ai și tu vise, iubito. Vorbești în somn.

Mi s-a tăiat respirația.

–Despre ce?

–Coioți. Și un tip pe nume Jude.

Tăcerea mea mă incrimina. Într-un târziu, am spus:

–Nu m-ai întrebat niciodată despre asta.

–M-am gândit că ce nu vrei să-mi spui, nu vreau să știu. Din cauza asta n-am venit acolo mai întâi. Toți ne amăgim uneori. Ne spunem că totul merge minunat când, de fapt, nu e așa.

Iată-l pe James al meu cel introspectiv, aparent încă viu în rutina aspră a vieților noastre. Asta mi-a dat speranță.

–Nu e nimic în Bell Valley de care să te temi, l-am asigurat cu blândețe.

–Nici Jude?

–Nici Jude.

Uram telefoanele mobile. Dacă i-aș fi putut vedea chipul întunecându-se, poate că aș fi fost pregătită pentru furia lui. Dar așa, glasul lui jos și puternic m-a luat pe nepusă masă.

–Am găsit scrisori, Emily! Erau sub pat, unde nu m-aș fi uitat dacă n-aș fi fost disperat. Deja îți scotocisem

prin sertare, simțindu-mă ca un ticălos nenorocit, mersi frumos. JBB.

Semnătura tipică a lui Jude.

–Omul trebuie să fi fost destul de important pentru tine dacă i-ai păstrat scrisorile. Dar însemnele poștale nu sunt vechi. Nici visele.

–Dacă i-ai citit scrisorile, știi că e în Alaska, i-am explicat. Singura mențiune privind întoarcerea era în scrisoarea pe care o luasem cu mine. N-am venit aici pentru el.

–Până la urmă ce a fost el pentru tine?

–E fratele colegei mele de cameră de la colegiu. Ți-am spus despre Vicki Bell.

–N-ai zis niciodată nimic despre vreun frate.

–Pentru că s-a terminat prost. Jude m-a înșelat, așa că am plecat. Sfârșitul poveștii.

–Nu e sfârșitul poveștii dacă încă îl mai visezi.

–Nu pe el, ci coiotul. Jude a fost doar cel care mi-a făcut cunoștință cu el.

–Rivalul meu e un coiot? Haide, Emily!

–Coiotul n-are nici o treabă cu tine. E o ea, și are legătură cu mine – e vorba despre a fi sălbatică și liberă. Adică, am încercat s-o îndulcesc, gândește-te la noaptea trecută. N-a fost incredibil?

Nu s-a lăsat distras.

–Tot nu vrei să vorbești despre Jude.

–El nu *contează*, James. Ce-am avut cu el s-a terminat înainte ca noi doi să ne cunoaștem.

–Vrei să spui cu câteva zile înainte? Câte – două? Trei? Tocmai îți reveneai?

–Scuză-mă! Ai simțit vreodată ceva, a fost măcar o clipă în acele prime zile după ce ne-am cunoscut când n-am fost obsedată de *tine*?

–Îți reveneai, a repetat el. Te cunosc de zece ani – sunt însurat cu tine de șapte – și tot există o mare parte din trecutul tău despre care habar n-am.

–Păi când mai apucăm noi doi să *vorbim*? am strigat.

–Obișnuiam să facem și asta. Ai avut ocazia. La dracu', Emily, știam că nu erai virgină! Nici eu nu eram. Normal că a mai fost un tip înaintea mea, dar n-ar fi contat dacă n-aş fi aflat despre el în felul ăsta.

A înjurat, furios.

–Am stat ieri în mașină, așteptându-mă să te văd cu el. Te-am urmărit în pădure, gândindu-mă că te întâlnești cu el acolo.

M-am simțit vinovată, dar numai până la un anumit punct. Ceva lipsea. Gândindu-mă mai bine, era o piesă destul de importantă. Nu îl visasem pe Jude. Pe coiot, da, dar nu pe Jude. Și nu-mi amintesc ca numele lui sau numele Bell Valley să fi apărut în vreuna dintre scrisorile alea.

–Ai angajat cumva un detectiv? am întrebat.

Deși bărbatul din SUV-ul gri era în regulă, poate că el îmi distrăsese atenția, împiedicându-mă să observ pe altcineva.

–Nu. Mânia i s-a mai domolit, țepii din vocea lui s-au retras. Dumnezeule, Emily, a spus el cu un oftat frustrat, sunt prea obosit ca să mă mai cert. Nu contează cum te-am găsit, contează că am făcut-o. Nu ți-a plăcut noaptea trecută?

–Mi-a plăcut la nebunie noaptea trecută, dar a fost cum trebuia numai pe jumătate. N-am apucat să vorbim.

–Am comunicat.

–N-am *vorbit*. Trebuie să vorbim, James.

–Fără întâlniri la telefon, m-a avertizat el, dar când a continuat, vocea lui răgușită avea ceva rugător. Vino înapoi! Am nevoie de tine aici.

Rugămintea aproape că și-a făcut efectul. Mi-am amintit părul lui răvășit și barba nerasă. Mi l-am închipuit conducând în acele două zile, căutându-mă, făcându-și griji, imaginându-și că sunt cu un bărbat despre care nu îi spusesem nimic și simțindu-se singur. Și acum, extenuat, se întorcea la muncă.

Îmi păsa de sentimentele lui – îmi păsa mai mult decât aș fi vrut. Dar nu-mi puteam trăi viața pentru James. Nu mă puteam întoarce doar pentru că așa voia el. Trebuia să îmi doresc și eu, iar eu nu-mi doream. Nu încă.

Tăcerea mea trebuie să-i fi transmis asta, pentru că a spus pe un ton învins:

– Păi... cel puțin știu unde ești. Ai grijă, scumpo.

Și a închis telefonul.

La „scumpo", pulsul mi-a luat-o razna. Ținându-mi respirația, am format din nou numărul.

N-a răspuns. Ceea ce, probabil, a fost un lucru bun. Pentru că era posibil să cedez. Ceea ce ar fi fost un lucru rău. În ciuda celor spuse de Vicki, cum că eu eram cea mai curajoasă dintre noi două, îmi petrecusem zece ani luându-mă după alții. Dacă rebeliunea mea avea vreun scop, mi-aș fi bătut joc de el întorcându-mă acum.

– A fost *aici*? a întrebat Vicki surprinsă.

Era în bucătărie, terminând brioșele pentru micul dejun. M-am așezat la masă lângă ea, cât am putut de aproape, și am privit-o în ochi.

– Pe scurt. Vicki Bell, i-ai spus unde sunt?

A avut un moment de recul.

– Eu? Nici gând. Căsnicia ta *te* privește. Nu m-aș amesteca niciodată. Când a ajuns aici?

O cunoșteam pe Vicki. Dacă m-ar fi mințit, s-ar fi agitat sau ar fi clipit. Dar părea curioasă, poate entuziastă, însă nimic mai mult – toate, dovezi care o disculpau.

–Cândva în cursul zilei de ieri. *Am stat în mașină, așteptând.* O, Doamne, mi-am dat eu seama brusc, trebuie să fi fost în mașina albastră pe care am văzut-o. Credeam că e garda lui Lee. Nu o văzusem deloc pe Lee. E liberă în weekend?

–Nu. Lucrează și la sfârșit de săptămână. S-a dus să-și aranjeze părul. O să vină.

–N-am nici o veste pentru ea, m-am scuzat. Eu și James n-am prea apucat să vorbim. Vicki a chicotit. Ce?

–M-am prins. Ai iritație pe față de la mustața lui.

„Prea mult soare", poate că i-aș fi răspuns. Dar și sânii mei erau roșii. Nu că i-ar fi putut vedea și pe ei. Părea însă că n-are rost să neg. James era soțul meu. Ce credea că o să facem după ce stătuserăm despărțiți o săptămână?

–Roșești cumva? m-a întrebat Vicki cu glas dulce, sprijinindu-și bărbia în palmă.

Cu o pufnitură, mi-am turnat, fără grabă, niște cafea, știind că o să mă aștepte. Femeile adoră să vorbească despre sex când li se ivește ocazia, iar eu aveam încredere în prietena mea Vicki.

–Nu se bărbierește de obicei? m-a întrebat când m-am așezat la loc.

Ascunsă după aburii care se ridicau din cană, mi-am sorbit cafeaua vreme de un minut, înainte de a lăsa ceașca jos.

–Nu s-a mai ras în cele două zile cât i-a luat să dea de mine. Era... am bâjbâit după cuvintele potrivite... un alt James și nu e vorba doar de părul de pe față. Nu se bărbierise, nu făcuse duș... Vicki a strâmbat din nas. Nu! De fapt, a fost chiar uluitor. Brutal. *Real.* I-am descris plimbarea mea prin pădure, care era și ea o parte din experiență. Tot auzeam zgomote în urma mea, dar nu reușeam să văd nimic și sunt multe lucruri care fac zgomot în pădure. Așa că pur și simplu am stat acolo și m-am uitat la coiotul meu...

–*Coiotul* tău? a strigat Vicki alarmată.

Nu voisem să-i spun. Despre James, da, dar nu despre femela-coiot. Ea era a mea. Mă simțeam protectoare.

–A fugit. Nici nu sunt sigură dacă James a apucat să o vadă sau a așteptat doar cât să fie sigur că nu mă întâlnesc cu alt bărbat. La început nici n-am crezut că e el. Era sălbatic.

Vocea mea lăsa să se înțeleagă că ăsta nu fusese un lucru rău.

–Era gelos, a decis Vicki. A lipsit două zile de la muncă pentru tine, te-a răvășit în pădure, te-a dus în brațe până acasă, pe urmă s-a trezit în toiul nopții ca să conducă șase ore până la serviciu. Asta-i superromantic!

–E o doză de nebunie, am corectat-o, deși am ignorat partea cu „te-a dus în brațe“, care era peste măsură de teatrală, dar suna bine.

Schimbând brusc tonul, Vicki m-a muștruluit.

–Sper că ai de gând să lupți.

–Să mă lupt cu James? De ce?

–Pentru că ai avut motive întemeiate să pleci, iar o femeie puternică n-ar lăsa de la ea.

–N-am fost tocmai supusă, am spus, știind că roșesc din nou, dar cum era să-mi amintesc noaptea noastră de dragoste și să nu roșesc?

–Ce i-ai spus despre Jude?

–L-am asigurat că Jude și cu mine am încheiat socotelile.

–Tot o să fie nervos, știind că Jude e aici, 'țelegi?

Am deschis gura să vorbesc, după care m-am oprit.

–Aoleu! Nu i-ai spus despre treaba asta? Emmie, cum ai putut să nu-i spui? E ultraimportant!

–Nu și dacă mă întrebi pe cine iubesc.

–Dar încă mai simți ceva pentru Jude. Chiar tu mi-ai spus-o.

–Nu e ceva romantic. E *sexual*. E spiritual.

Vicki s-a așezat la loc.

– Trebuie să-i spui lui James.

–Nu pot, am ripostat. Mă vrea înapoi în New York, iar eu nu sunt pregătită să merg. Dacă află că Jude e aici, o să insiste.

– O să afle oricum.

„Tot așa cum a aflat și că Jude e din Bell Valley?" m-am gândit eu. De unde a *știut*?

James nu îmi răspunsese la întrebarea asta. Mai târziu, în timp ce-o ajutam pe Vicki să curețe camerele, iar aspiratorul ne împiedica să stăm de vorbă, am sucit problema pe toate fețele. Încă eram convinsă că nu vorbisem despre Jude în somn. Nu el era motivul pentru care mă îndrăgostisem de James. Cât despre Facultatea de Drept, fusesem admisă acolo cu mult înainte ca eu și Jude să devenim un cuplu. Nu-mi amintesc să mă fi gândit la el când i-am spus „da" lui James, când am semnat contractul cu Lane Lavash sau când mi-am cumpărat al patrulea BlackBerry la rând, fiecare dintr-o generație mai nouă decât precedentul. Nu puteam da vina pe Jude pentru nimic din toate astea. Mi le făcusem cu mâna mea.

Pe măsură ce trecea timpul, de un lucru eram sigură: mă simțeam mai bine în dimineața aceea. Să fi fost sexul? O confirmare a ceea ce eu și James aveam și puteam redobândi? Sau era doar simplul fapt că îi păsase îndeajuns de mult încât să vină după mine?

Oricum, încă mă mai întrebam de unde aflase despre Jude. Erau trei oameni care i-ar fi putut spune. Dar nu aveam de gând să încep să dau telefoane suspecților, pentru că asta m-ar fi dus la alte discuții, iar eu voiam să mă concentrez exclusiv asupra lui James.

Așa că am condus spre adăpost. Întrucât voluntarii de weekend erau răspândiți prin toate părțile, am putut să mă strecor pe lângă recepție și, odată ajunsă la reabilitare,

pisicuța tremurândă m-a găsit numaidecât. Simțind nevoia să îngrijesc pe cineva, am hrănit-o cu mâna, dar a mâncat puțin și mi-a părut mai fragilă ca niciodată. Mi-am zis că problema e doar în mintea mea, că orice pisicuță ar arăta mică pe lângă masivul Maine Coon care se lăsase lângă coapsa mea, cu un picior mai scurt, dar cu un trup puternic. Totuși, eram îngrijorată. Dacă ar fi fost prin preajmă îngrijitorii obișnuiți, i-aș fi întrebat ce se întâmplă, dar ei aveau liber la sfârșit de săptămână, lăsând treburile de rutină pe seama echipelor de weekend. Unii voluntari veneau doar pentru o zi, făcând naveta regulat din locuri precum Concord și Portsmouth. Alții se îndreptau într-o altă direcție și făceau doar un popas aici.

Erau destui care să preia sarcinile când m-am așezat lângă perete, cu Scumpete în poală, mi-am scos BlackBerry-ul și am încercat să-l sun pe James. Aveam patru liniuțe în dreptul indicatorului de semnal, deci știam că apelul meu ajunge la el. Doar că el nu răspundea.

Nu aveam nici un drept să mă simt rănită. Dar eram. Știam că lucrează. Dar voiam să se gândească și la mine.

„Fără telefon", îi spusesem după plecarea din New York. Regula mea. Așa că aceasta îi era răzbunarea.

Sau obținuse ce voia ieri noapte, iar acum era mulțumit. Sau era atât de obosit, încât pur și simplu nu putea vorbi. Sau dormea buștean, cu capul pe birou.

Cel mai probabil, m-am hotărât eu resemnată, lucrează, îngropat până la gât între hârtii, ca să recupereze orele de muncă pe care le pierduse umblând după mine. Mă gândeam dacă i-o fi plăcând munca propriu-zisă. Nu-l mai întrebasem asta de ceva vreme. Conversațiile noastre obișnuite mergeau mai mult pe linia văicărelilor – ne plângeam de câte un asociat care nu-și vedea de partea lui de treabă, de câte un partener care dădea vina pe cine nu trebuie, de vreun client care simțea că drepturile lui sunt

direct proporționale cu onorariul pe care îl plătește. De ani buni nu mai asociam serviciul cu plăcerea.

Nu-mi lipsea Lane Lavash. Dar îmi lipsea avocatura. După ce am mai stat o vreme cu pisicuța, mângâind-o pe cap în timp ce dormea, am așezat-o cu grijă pe o păturică de lână și m-am întors la Red Fox. Folosind computerul personal al lui Vicki, aflat într-un birou izolat unde găseai teancuri de cărți de colorat, piese de lego risipite peste tot și unde mirosea a plastilina din care era făcut un șerpișor uitat lângă mouse, mi-am deschis e-mailul și i-am trimis un mesaj lui James. La „subiect" am tastat: ÎNTREBARE DESPRE LEGISLAȚIE, sperând că nu va putea să reziste tentației.

Bună, am început. *Ce mai faci? Am vrut să vorbim, dar nu răspunzi la telefon. Ai dreptate, James. Am pus în mare pericol cuplul nostru. Crede-mă, și mie mi-e greu.*

M-am oprit. Autocompătimirea era o abordare greșită. Ștergând ultima propoziție, am scris:

Știu că te-am rănit. Îmi pare rău pentru asta. Ți-aș fi spus-o și în față, dacă n-ai fi fugit atât de repede.

Ups! Nu era cazul să par critică. Ștergând din nou, am tastat:

Ți-aș fi spus-o și în față, dacă am fi avut mai mult timp la dispoziție. Mi-a plăcut la nebunie ce am făcut cu timpul pe care l-am avut, dar chiar am nevoie să vorbim. Mintea începe să mi se limpezească. Încep să mă înțeleg mai bine pe mine însămi, dar toate astea nu înseamnă mare lucru dacă nu le pot împărtăși cu tine.

Degetele mi s-au oprit în aer, deasupra tastaturii. ÎNTREBARE DESPRE LEGISLAȚIE. Plănuisem să-i scriu doar despre asta, nu despre probleme de suflet. Nu îmi jurasem eu să nu mai folosesc mașinăriile ca mijloc de comunicare? Nu mă revoltasem eu împotriva relațiilor la distanță?

Dar tehnologia n-avea cum să dispară. Urma doar să devină mai rapidă, mai ușor de folosit, mai familiară. Asta era realitatea. În acel moment, eu și James aveam e-mailul sau nimic.

În plus, era e-mailul prin care îi transmiteam gânduri intime soțului meu atât de diferit de scrisorile de dragoste pe care bunica le scria de mână și i le trimitea bunicului pe vremea când el lupta în Coreea? O fi discuția față în față varianta ideală, dar nu întotdeauna e posibilă.

Faptul că foloseam acum un computer era o concesie făcută pragmatismului – sau cel puțin așa mi-am zis în timp ce îmi încredințam gândurile intime computerului.

Dar trebuia să trec la subiect. Răbdarea lui James avea o limită, iar eu voiam să-i ofer ceva lui Lee. Așa că am scris:

Se întâmplă ceva aici și aș avea nevoie de sfatul tău. E vorba despre o angajată de la pensiune. E o persoană foarte cumsecade, care coace niște fursecuri demențiale, dar familia soțului ei decedat o consideră un om de nimic și din cauza asta își bat joc de ea. Problema urgentă implică o amenințare fizică, dar cazul în ansamblu e interesant.

M-am oprit. Știam ce-ar fi putut crede James. *Nu-ți face griji*, am scris. *Nu-mi deschid un cabinet aici. Slujba mea de la Lane Lavash mă așteaptă.* N-am spus și dacă o mai vreau. Asta doar l-ar fi ațâțat mai rău.

Știam că James de care mă îndrăgostisem avea o slăbiciune pentru oamenii considerați de nimic și, chiar dacă acel James se mai schimbase, cel de-acum nu rezista să nu se implice într-o cauză nobilă. Anul trecut lucrase cu filialele beligerante ale unei afaceri de familie și, cu toate că acestea ajunseseră la o înțelegere înainte de proces, fusese entuziasmat. Cazul lui Lee era micuț, comparativ cu acela, dar nu foarte diferit.

Femeia s-a ascuns aici, am tastat, *și poate de aceea empatizez cu ea, dar au găsit-o și nu-i a bună.* Am descris pe scurt

povestea ei – chelneriță cu cazier devenită moștenitoare, fond fiduciar intrat la apă, amenințări – și am continuat cu opțiunile pe care le discutasem în bucătărie cu Vicki și cu Lee. *Banii nu sunt o problemă*, am spus la final. *Are o rudă care va plăti, dar mai greu e cu jurisdicția. Tu știi mai multe decât mine despre legislația din Massachusetts și cunoști pe cineva acolo. Crezi că Sean Alexander ar putea să se ocupe de asta? Sau altcineva din firma lui?*

Am făcut o pauză, gândindu-mă cum să închei, apoi am tastat:

Știu că îți cer mult, James. S-ar putea să fii încă atât de supărat pe mine încât să nu vrei să ai nimic de-a face cu cazul. Dar pe vremuri obișnuiam să vorbim despre felul în care îi vom ajuta pe cei asupriți, iar tu ai fost întotdeauna mai priceput decât mine la treaba asta.

Mi-am amintit din nou de facultate, comparându-l pe omul care promitea atunci să devină cu cel de azi și întrebându-mă dacă, la fel ca și în cazul meu, omul de azi era doar o mască pe care o purtam din pricina slujbelor noastre. Voiam să cred că cealaltă latură a lui era acolo, ascunsă, dar vie.

Mă tot gândesc la tribunalul studenților, unde ne antrenam pledând în cazuri fictive. De ce oare simt că acolo am fost un avocat mai bun ca oricând? Sprijinindu-mi podul palmelor de marginea biroului, am oftat. Apoi, anticipând starea lui de spirit din momentul în care va citi mesajul, am tastat: *Parcă te văd ducându-ți mâna la frunte, gândindu-te că trebuie să te întorci la treabă și că nu ai timp pentru divagațiile mele. Dar poate dai peste ceva care i-ar putea fi de folos prietenei mele. Dacă îți vine vreo idee, mi-o spui?*

Mâinile mi-au ezitat. Voiam să închei cu „Te iubesc“, dar m-am temut că va crede că i-o spun doar pentru că vreau ceva de la el. În schimb, ca o mai mare dovadă de remușcare, am scris: *O să-mi las BlackBerry-ul deschis.*

Dar acum aveam două probleme. Mai întâi, m-am simțit descurajată când James n-a răspuns pe loc. Mi-am zis că are două zile de recuperat la serviciu, deci nu poate să lase totul baltă ca să se ocupe de mesajul meu, și că, oricum, nu pot fi luate măsuri juridice în weekend. M-am gândit că poate Sean nu e la birou, nu mai lucrează la aceeași firmă sau pur și simplu nu răspunde la mobil. Am încercat să mă conving că e *în regulă* dacă James îmi trimite părerile lui mai târziu sau chiar mâine.

În al doilea rând, lăsându-mi BlackBerry-ul deschis am văzut, totuși, și alte e-mailuri. Mama îmi scrisese că vrea să vorbim, iar tata că sunt o iresponsabilă și că o supăr pe mama. Partea bună era că sora mea îmi trimisese un mesaj surprinzător de înțelegător, spunându-mi că mă invidiază, în vreme ce Tessa, colega mea de birou, zicea că îmi simte lipsa.

Și mai era și Walter.

Vești bune, Emily. Ai fost trădată de unul dintre colegii tăi asociați, care s-a oțărât în așa hal că ți-am dat patru săptămâni de concediu, încât s-a văitat la manager, care m-a turnat la îndeajuns de mulți acționari încât eu să fiu acum în rahat până la gât. Am încercat să joc cartea compasiunii corporatiste, dar nu s-au lăsat convinși. Spune-mi că ești la terapie. Spune-mi că ți-a venit mintea la cap și că o să fii la biroul tău luni dimineață. Spune-mi CEVA! Ai promis că ținem legătura și n-am auzit nici un cuvințel. Dacă îți încalci promisiunea, mi-o încalc și eu pe a mea.

Mi-a părut rău că am citit. Mâinile mi s-au încordat brusc, în urechi răsunându-mi vechile murmure și sonerii. În acea clipă, Walter Burbridge întruchipa tot ceea ce uram la slujba mea. Am încercat să mă opresc, dar oricât de tare mi-aș fi spus că mai aveam trei săptămâni de concediu, tot auzeam vorbele lui Walter. *Dacă îți încalci promisiunea, mi-o încalc și eu pe a mea.* Amenințarea era

norul de furtună care umbrea seninătatea cerului meu albastru de vară.

Încercând cu disperare să mi-o scot din cap, am plecat să mă plimb prin pădure. Acum nu-mi mai era frică. Nu fusesem mușcată de vreo veveriță sau atacată de vreun elan. Nu fusesem luată pe sus de Jude, ci de James, care era cald și real. Acum priveam altfel cărarea, știind că și el o luase pe aici, că pășiserăm împreună pe ea. În plus, mi-am dat seama că, dacă înainte mă temusem atât de mult de forța chemării, acum vraja mă captivase deja. Nu mai aveam ce-i face.

Pe deasupra, era în plină zi. Mi-am făcut loc printre ferigi și de-a lungul zidului de piatră care era GPS-ul meu. Am dat însă peste un șarpe. Stătea întins pe un petic însorit. Urăsc șerpii. Absolut dezgustată, m-am oprit.

Era un șarpe-jartieră. De unde știam? Jude. De fiecare dată când întâlnea vreunul, mi-l bălăbănea în fața ochilor. Era felul lui de a mă tachina – sau de a mă învăța, asta fiind interpretarea pe care o prefera. Ceea ce învățasem, în primul rând, era să nu mă blochez.

Mai învățasem și că șerpii-jartieră sunt inofensivi, tocmai de aceea am trecut acum pe lângă el, lăsându-l cu piatra lui și ținându-mi picioarele pe pământ. Auzind susurul pârâului, am urmat sunetul. Aerul era mai puțin umed decât data trecută, datorită acelui cer albastru, dar transpirasem până să ajung la coiotul meu – sau mai degrabă la locul în care o văzusem cu o seară înainte.

Acum nu mai era acolo. N-a trebuit să cercetez și celălalt mal ca să fiu sigură de asta. Nu o simțeam, nu îi adulmecam mirosul. În timp ce stăteam pe un bolovan mai mic, la doar câțiva centimetri de firișorul de apă, boișteni[1] săgetau pe lângă mine, cu licăriri de argint care alunecau la vale. M-am așezat în genunchi ca să-mi las mâna să alunece prin apa rece, amintindu-mi cum James

---

[1] Pește de mici dimensiuni din familia crapului (n.tr.)

și cu mine ne scăldaserăm acolo. Privirea mi-a fugit spre copacul de care mă proptise el prima dată, apoi spre pământul de dedesubt. Acele de pin păreau răvășite, așa cum ar fi arătat un așternut. Am roșit, m-am legănat pe călcâie, zâmbind în timp ce imaginile mi se derulau în minte.

Apoi am rămas nemișcată, ascultând. Nu eram sigură că auzisem ceva. Ea s-ar fi mișcat în tăcere prin pădure, orice urmă de zgomot fiind acoperită de clipocitul pârâului. Totuși, acum îi simțeam mirosul, o ușoară mireasmă sălbatică împletindu-se cu cea a pinilor. Am ridicat ochii.

Nu era pe marginea pârâului, ci la o treime de metru de mal, privindu-mă din vârful unui bolovan cufundat pe jumătate în apă. Stând dreaptă în lumina umedă a soarelui, era uimitoare. Blana ei îmbina nuanțe de gri și alb, picioarele din față erau crem ca și botul ascuțit pe care îl zărisem azi-noapte. Acum am văzut și culoarea caisei care îi acoperea creștetul, urechile și spatele.

Înainte credeam că toți coioții sunt nocturni, de vreme ce le auzeam chemările doar noaptea. Nu e așa, îmi spusese Jude. Erau prin preajmă și ziua, dar cunoșteau pericolul de a fi văzuți, așa că aveau grijă. Doar la adăpostul întunericului îndrăzneau să strige cu voce tare, știind că n-or să atragă atenția nedorită. Așa au supraviețuit: trecând neobservați.

Totuși, iat-o, stând la vedere și uitându-se la mine, încrezătoare că n-o să ridic o pușcă să trag. Dar nici nu se tolănea pe spate la soare, ci stătea cu urechile ciulite. Dacă m-aș fi ridicat în picioare, ochii ei tot ar fi rămas mai sus decât ai mei. Am rămas însă așezată. Era atentă, nasul fremătându-i aproape imperceptibil în timp ce adulmeca aerul.

Pentru o fracțiune de secundă, am avut plăcuta închipuire că James o să vină din nou. Doar că el nu avea mersul

silențios al unui coiot. Iar astăzi nu auzisem în pădure nici un fâșâit în spatele meu.

În fața mea însă, am zărit o mișcare la baza bolovanului pe care stătea coiotul. M-am uitat în jos odată cu ea, așteptându-mă să o văd atacând. Dar creatura de acolo era o mogâldeață care aducea cu bichonul surorii mele, doar că avea blana de un gri palid. Și nu era doar una. Curând a răsărit o a doua creatură, apoi a treia și a patra.

Erau puii ei. Mi-ar fi plăcut să cred că i-a adus ca să mi-i arate, dar am bănuit că își are vizuina prin apropiere.

Retrăgându-mă spre trunchiul pinului, pentru a le face loc, i-am privit pe cei mici aruncând un obiect de colo-colo. Târziu mi-am dat seama că avusesem dreptate doar pe jumătate. Se jucau cu o veveriță, dar nu știam dacă aveau de gând să o mănânce la prânz sau nu.

Rozătoarea a reușit să fugă, ceea ce m-a surprins. M-am gândit că, dacă puii n-o vor mânca, mama o va face. Dar ea continua să se uite la mine cum îi urmăresc, ochii ei aurii fiind plini de mândrie.

Mi-a trecut prin cap că un coiot e prea sălbatic pentru a arăta mândrie – că citeam gânduri imaginare în acea privire fixă, în acel bot ascuțit, în acele urechi ciulite, doar pentru că simțeam nevoia unei legături afective cu pădurea asta și că lacrimile din ochii mei apăruseră pentru că mă identificam cu ea și îmi doream atât de mult un copil al meu.

În clipa următoare, mi-am amintit că ea rămâne un animal sălbatic și că ceea ce eu iau drept mândrie ar putea fi, de fapt, un avertisment: *Fă numai un pas către puii mei și o să atac.*

Pe deasupra, dacă într-adevăr aveam *nevoie* de o legătură afectivă cu pădurea, nu-mi puteam da seama de ce. A *dori* e altceva. Animalele sălbatice sunt o curiozitate pentru oameni. Nu de-asta ne uităm la Animal Planet?

Evadare. Poate pentru asta ne uităm. Comportamentul animalelor e primitiv. Ne amintește de vremurile străvechi, când totul era mai simplu.

Deci poate că evadarea mea era motivul pentru care devenisem dependentă de pădurea asta, care era exact opusul celorlalte locuri în care mai fusesem, și nu mă refer doar la New York. Acum zece ani locuiam în New Haven, un oraș nici pe departe la fel de mare ca New York, dar care mi se părea aglomerat, cu elevi forfotind peste tot, colegi care locuiau în garsoniere și trei fete cu care împărțeam un apartament înghesuit. Și, cu toate că mi-am petrecut majoritatea nopților acasă la James, orașul ne făcea să ne încuiem înăuntru.

Pădurile astea sunt primitive. Au rămas așa cum erau acum o sută de ani, adică stabile și liniștite. Aici găsesc pacea pe care nu o întâlnesc nicăieri altundeva. Aici pot gândi limpede. Pot respira.

Am rămas o vreme lângă copac, privindu-i pe puii de coiot cum se împiedică unul de altul. Uneori, câte unul mă zărea, atras probabil de mirosul meu, mă privea în ochi câteva clipe, apoi își relua joaca – și mi-am dat seama că, lăsându-mă să stau acolo, fără să mă atace, mama lor poate le dă o lecție greșită. Oamenii sunt niște ființe de temut.

Dar nu și eu. Puteam să jur că știa că nu i-aș răni micuții. A simțit cât de protectoare eram, poate mi-a simțit chiar și gelozia. Am văzut patru pui. O femelă coiot are în medie câte șase, deși – din spusele lui Jude – la o singură naștere putea să aducă pe lume și optsprezece urmași.

Ups!

Am zâmbit. Patru era în regulă. Eu m-aș fi mulțumit și cu unul. Gândindu-mă la asta, am simțit un dor în adâncul ființei mele.

Nu tânjeam în felul ăsta după munca de avocat. Într-adevăr, îmi lipseau provocările intelectuale. Îmi lipsea satisfacția emoțională de a fi ajutat pe cineva care nu se poate ajuta singur. Dar toate acestea nu se comparau cu dorința de a avea un copil. Și nici cu dorul de James.

Bună Walter, am scris când m-am întors la pensiune. *Îmi pare rău. Săptămâna viitoare e exclus să mă întorc. Mă vindec, dar e un proces de durată. Îți mulțumesc că ai răbdare.*

Am trimis e-mailul și am plecat de la computerul lui Vicki.

capitolul 14

James mi-a scris sâmbătă seara, la o oră târzie.

Ai dreptate, spunea el. *Primul meu gând a fost că plănuiești să profesezi acolo, dar dacă tu spui că nu-i așa, o să te cred pe cuvânt. Se pare că prietena ta are o viață încurcată rău de tot. Ca să vezi, sună cunoscut. Ai dreptate cu investigatorii. Trebuie să își identifice urmăritorul ca să poată afla cine l-a angajat. Da, inspectorului contabil. Da, nevoii de a-și lua un avocat din Boston. Conflictul de interese poate fi o problemă. Nu trebuie să folosească pe nimeni care are cea mai mică legătură cu firma în grija căreia se află fondul fiduciar. Dă-mi numele ei și numele companiei familiei și o să vorbesc cu Sean. Dacă firma lui îi permite, s-ar putea să vrea să ajute. Ce fel de fursecuri face?*

Când am întrebat-o pe Lee duminică dimineață la prima oră, mi-a spus că numele ei de familie e Baker[1].

Un brutar pe nume Baker? Recunoșteam un pseudonim când vedeam unul.

I-am explicat despre confidențialitatea client-avocat și am asigurat-o că James înțelege foarte bine pericolul cu care ea se confruntă, dar pentru că se simțise neputincioasă atâta vreme, continua să fie temătoare. Fugise pentru a se ascunde și, da, fusese găsită. Și fiecare persoană cu care făcea cunoștință însemna o creștere a riscului de a fi luată de aici cu forța. Fusese deja la închisoare și se albea numai la gândul că i s-ar putea întâmpla din nou – iar eu, sincer, nu-i puteam garanta că familia soțului ei nu va porni

[1] Brutar (n.tr.)

ofensiva odată ce își va da seama că ea plănuiește să ia măsuri. Oare erau dispuși să declanșeze un scandal public știind că acuzațiile sunt trucate? Dacă erau suficient de aroganți, da. Tot ce i-am putut promite a fost că nu o să fie singură.

Am dus ceva muncă de lămurire, dar, în cele din urmă, a cedat. Mulțumită cu această mică victorie, i-am trimis lui James informațiile pe care le obținusem, încheind cu: *De ovăz cu fulgi de ciocolată, dar cele cu ciocolată și nuci de macadamia sunt cele mai bune.*

Fursecurile cu ciocolată și nuci de macadamia erau preferatele lui.

Amelia a venit la micul dejun, târându-l după ea și pe Jude, care arăta de parcă tocmai căzuse din pat. Era nebărbierit și nepieptănat.

Arăta uluitor.

Așa cum și Brett Favre[1] arată uluitor.

Dar nu îmi doresc să mă culc cu Brett Favre, așa cum nu îmi doream nici să mă culc cu Jude Bell, deși el se tot holba la mine de parcă ar fi trebuit s-o fac, de parcă ar fi trebuit să îmi amintesc cum e să mă trezesc cu el sexy și puternic lângă mine, de parcă ar fi trebuit să fiu geloasă pe prietena lui din Hanover și să-mi recuceresc teritoriul.

Nu era cazul. Tocmai primisem vești de la James, așa că eram imună.

Lee a stat cu noi. Părul ei încă mai avea acea nuanță murdară și acel breton oblic, dar linia pe care i-o dăduse pe laterale și la spate îi încadra chipul într-un fel care m-a făcut să realizez că e o femeie atrăgătoare. M-am simțit

---

[1] Jucător profesionist de fotbal american, născut pe 10 octombrie 1969. În timpul carierei sale ca fundaș ofensiv al echipei Green Bay Packers a doborât mai multe recorduri importante ale Ligii Naționale de Fotbal. (n.tr.)

mai bine la gândul că implicarea mea în cazul ei i-a dat destulă încredere încât să facă o schimbare.

Amelia punea pe primul plan protecția lui Lee și pe bună dreptate. Pe lângă mașina care veghea din apropierea parcului, ea ne-a explicat, cu o oarecare mândrie, că mai angajase pe cineva să-i monteze verișoarei ei încuietori noi la uși și la ferestre.

–Asta e bine, am spus pe un ton încurajator. Acum trebuie să ne construim cazul. Poliția are vreun indiciu – fotografii, amprente, urme de pași?

–Au biletelele lăsate la cutia poștală și au poze cu materia pe care i-au lăsat-o pe verandă.

–Îi zice rahat de câine, a spus Jude cu un rânjet.

Amelia a zâmbit.

–Nu, la micul dejun nu-i zice.

–Și au făcut ceva cu toate astea? am întrebat, ignorându-l pe Jude care continua să se holbeze la mine.

–Nu prea au mare lucru de făcut, în afară de a le pune într-un dosar, s-a gândit Amelia. Dar ea era genul de om care preia comanda, așa că a trecut mai departe. De ce avem nevoie?

–Fotografii care să surprindă pe cineva asupra faptului. Lee ar trebui să aibă cu ea un aparat de fotografiat pe care să-l folosească de fiecare dată când vede străini prin preajmă, dar mai avem nevoie și de o cameră video montată pe acoperiș. Poate că o să filmeze doar cerbi și elani, dar e suficientă o singură imagine cu un om care face ceva aiurea ca să avem noroc.

–O să pun pe cineva să instaleze camere chiar azi, în față și în spate, a promis Amelia. Înțeleg că soțul tău a trecut pe aici?

–Da. A fost doar o vizită scurtă.

–Data viitoare aș vrea să-l cunosc și eu.

–Și eu, a remarcat Jude.

Pun pariu că vrei, m-am gândit eu. Îl și vedeam bătându-l pe spate pe James și vorbind cu el ca de la bărbat la bărbat despre cum eram eu la pat. Vicki avea dreptate. Trebuia să-i spun eu însămi lui James că Jude s-a întors, trebuia să-i explic sentimentele mele, de-atunci și de-acum. Ar fi fost o mișcare preventivă, deoarece cumva, de undeva, oricum ar fi aflat adevărul, și era mai bine să-l afle de la mine.

– Dar nu pot să-i zic într-un e-mail, am spus în secunda în care eu și Vicki am rămas singure.

– Atunci la telefon?

– Nu-i bine.

– Dar trebuie s-o faci cât mai repede. L-am văzut pe Jude cum se uita la tine. Caută sămânță de scandal.

– Dar de ce cu *mine*?

– Pentru că nu te vede topită după el. Ce te faci dacă îi dă un telefon lui James? Aproape că merită să faci un drum până la New York ca să-i spui.

– Nu pot.

– Nici măcar unul scurt de tot? Cum a fost vizita lui aici?

Părea simplu – conduc până acolo, îi spun lui James despre Jude, facem dragoste, ca să vadă că *el* e cel pe care îl iubesc, apoi plec.

Și chiar am luat în calcul ideea, în timp ce o ajutam pe Vicki să curețe bufetul din salon. Dar mi-era teamă că dacă mă întorc, nu o să mai pot pleca, că James nu mă va mai *lăsa* să plec odată ce va afla despre Jude, că voi fi din nou amorțită de ritmul vieții mele de acolo și incapabilă să mai gândesc până când următoarea furtună mă va face iar să cedez. Mi-a dat prin cap și că sexul ar putea fi un fiasco dacă l-aș face cu intenția de a manipula, caz în care aș risca cea mai elementară conexiune pe care James și cu mine o aveam.

Poate că mi-aș mai fi bătut capul mult și bine, dacă nu ar fi intervenit alte lucruri la care să mă gândesc. Lee tocmai plecase, iar eu și Vicki ștergeam dulapurile din bucătărie, când sunetul clopoțelului de la intrare a făcut-o să meargă până în hol. Am auzit glasuri entuziasmate, dar mașina de spălat vase era pornită și nu puteam distinge cuvintele rostite. Am auzit însă totul foarte bine când Vicki s-a întors și a spus cu o voce puțin prea veselă:

–Uite cine a venit!

În spatele ei se aflau părinții mei.

Părinții mei.

Deși pare absurd, primul meu sentiment a fost totuși unul de ușurare. Dacă ei ar fi ajuns cu doar o jumătate de oră în urmă ar fi dat peste Amelia și Jude. Cu doar *cinci* minute în urmă ar fi dat peste Lee.

Al doilea sentiment a fost de vinovăție. Claire și Roger Scott, divorțați, dar reuniți în această misiune de salvare, conduseseră două ore din Portland până aici ca să mă târască înapoi acasă. Sau cel puțin așa a gândit mintea mea de fetiță într-un moment de întoarcere în timp.

Al treilea sentiment a fost consternarea. Nu eram pregătită pentru ei.

Am deschis gura, dar n-am putut scoate nici un cuvânt. Prinsă între bucurie și groază, am reușit doar să-mi șterg mâinile cu prosopul de vase. Părinții mei erau un cuplu atrăgător, mama cu riduri mici în dreptul ochilor și cu părul lung, castaniu, prins în spatele urechilor cu o panglicuță galbenă care trebuie să fi fost reciclată de la un cadou, tata cu mai puțin păr, dar cu o piele remarcabil de netedă. Amândoi avea cu patru kilograme și jumătate mai mult decât și-ar fi dorit doctorii lor, dar, îmbrăcați cu jeanși și cămăși, arătau ca în reclamele pentru ținute

lejere de la L.L. Bean[1]. Atât de familiari. Atât de dragi. Atât de enervanți.

Am înghițit în sec.

– Mama! Tata! Cum de-ați știut unde sunt?

Simțisem că mama are niște bănuieli, dar am fost surprinsă s-o aud spunând:

– James m-a sunat. A zis că ești bine, dar am vrut să văd cu ochii mei și pe urmă taică-tău a zis că se simte lăsat pe dinafară, așa că... iată-ne.

– James te-a sunat pe *tine*? Și recunoscuse că nu reușise să dea de mine? Avusese curaj, nu glumă.

– Te iubește, Emily, a spus tata. A sunat-o de mai multe ori pe mama ta.

Aaaa. Deci mama era turnătoarea.

– *Tu* ai fost cea care i-a zis despre Bell Valley?

– Păi... cum puteam să nu-i spun? a întrebat Claire. L-am pus să umble mai întâi prin alte locuri, pentru că nu eram *sută la sută* sigură unde ești și, în plus, îl consider vinovat pentru ce s-a întâmplat.

– Nu e vina lui, a spus tata. El e cel responsabil.

– Roger, parcă am avut o înțelegere să nu fim de acord asupra acestui aspect.

– Am avut o înțelegere cu tine, dar nu și cu Emily.

– Apoi James a sunat din nou, a continuat mama, ignorându-l pe tata, și a părut atât de obosit și de îngrijorat încât m-am simțit vinovată. Știam cât de mult iubești locul ăsta, iar când am vorbit cu tine zilele trecute am simțit că am atins un punct sensibil.

Oprindu-se brusc, chiar înainte de a-l pomeni pe Jude, a zâmbit către Vicki.

– Arăți minunat. Cu siguranță îți priește să fii mamă. Fiica ta e pe-aici?

---

[1] Companie specializată în îmbrăcăminte și echipamente pentru exterior. A fost înființată în 1912 de către Leon Leonwood Bean. (n.tr.)

–De unde știi că are o fiică? am întrebat. La fel ca și în cazul vorbitului în somn despre Jude, eram sigură că nu-i pomenisem despre Charlotte.

Mama a aruncat o privire către fotografia lipită pe avizierul de lângă telefon.

–Pentru că fetița de colo e Vicki Bell bucățică ruptă.

Cu sprâncenele ridicate, s-a întors spre Vicki, care a spus:

–Tatăl ei a dus-o la adăpost. Adoră pisicile.

Am avut o inspirație de moment.

–Vrei una? am întrebat-o. E acolo o pisicuță care primește îngrijire specială pentru că are o problemă neurologică. Are nevoie de locuri mici, cum ar fi dormitorul unei fetițe. Cred că ar fi bine s-o adoptați.

Dar Vicki a clătinat din cap înainte să apuc să termin.

–Aș lua-o acasă într-o clipă. Charlotte ar adora-o, dar nu toți oaspeții mei merg la adăpost. Pentru cei care ar putea suferi de alergii, la Red Fox nu trebuie să existe animale.

–Ce văd eu crescând acolo e un alt bebeluș? a întrebat-o mama pe Vicki. Uimitor, pentru că abia dacă se vădea o umflătură, dar mama avea un al șaselea simț când era vorba de maternitate. Pe mine nu mă întrebase niciodată dacă sunt gravidă. Și-ar fi dat seama.

–Cu siguranță, a răspuns Vicki, dar, hei, voi aveți nevoie de un loc în care să stați de vorbă. Vreți să mergeți în camera de lucru? m-a întrebat.

–O, nu, a replicat mama în timp ce se uita prin bucătărie. Camera asta mă atrage. Foarte rustică. Dulapurile sunt din lemn de stejar?

–Da, sunt, i-a confirmat Vicki. Fac parte din vechea mobilă.

Te puteai baza pe mama să aprecieze ceva ce eu trecusem cu vederea. Era un om atent la detalii. Înainte

credeam că și eu sunt la fel, până când viața mea s-a umplut cu atât de multe încât n-am mai fost în stare să remarc nimic.

–Aragazul nu e vechi, a spus mama.

–Nu. E ultimul răcnet, cel puțin așa era acum patru ani.

–Ei bine, e un câștigător. Și masa asta...

Și-a trecut mâna peste lemnul uzat.

–Atât de caldă.

Și-a tras un scaun și, radiind, s-a așezat.

–Mi-ar plăcea mult o ceașcă de cafea. De fapt, pot să mi-o fac singură.

A dat să se ridice din nou, dar i-am făcut semn să stea jos.

–O fac eu.

–Și poate ceva de ronțăit? Tatălui tău îi e foame.

–Mamei tale îi e foame, a contrazis-o tata, dar a părut să lase de la el pe tema asta.

Eram recunoscătoare că aveam ceva de făcut. În timp ce Vicki a mers să se ocupe de oaspeții care își încheiau sejurul, am pregătit o gustare cu mâncarea pe care tocmai o băgasem în frigider.

–Sunt impresionată, a remarcat mama când i-am servit cu plăcintă și cârnați, sparanghel și chifteluțe de porumb.

–Nu e cazul. Reîncălzitul e specialitatea mea.

–Credeam că specialitatea ta sunt litigiile corporative, a spus tata. Ai de gând să renunți doar pentru... oricine ar fi tipul ăsta?

M-am uitat fix la el pentru câteva clipe, înainte de a-mi da ochii peste cap.

–Te înșeli atât de tare încât sunt uluită. Îl cheamă Jude, tată, și ce se întâmplă cu mine n-are absolut nimic de-a face cu el.

Ținând încă furculița și cuțitul, tata și-a înfipt podul palmelor în masă.

–Scumpo, te rog! Eu știu cum merg treburile astea. Te măriți, totul e minunat, pe urmă se instalează rutina și începi să romanțezi trecutul.

–Eu n-am făcut așa, i-a atras atenția mama.

–Nu vorbesc cu tine, Claire. Vorbesc cu Emily.

–Nici eu, i-am răspuns. Am luat o supradoză de viață newyorkeză și am nevoie de o pauză.

–Hmmm, a murmurat tata, luând câteva îmbucături în timp ce eu și mama făceam schimb de priviri. Nu eram în totalitate sigură că ea era de partea mea, date fiind îndoielile ei în privința lui James. Dar mă simțeam mai bine știind-o lângă mine.

Tata și-a lăsat furculița jos.

–Ai pretins că ești îndrăgostită, dar nu ai vrut niciodată să-l cunoaștem și noi. Ți-ai dat seama că o să-l detest pentru că nu e nimic de capul lui, nu-i așa?

–De unde știi asta?

–E aici. Aici nu se trăiește la scară mare.

Eram jignită.

–Ai auzit vreodată de Adăpostul pentru Animale Bell Valley? Jude e următorul care va veni la conducerea lui. Călătorește prin toată lumea în interesul adăpostului.

Sigur, asta doar teoretic, din moment ce, în ultima vreme, Jude călătorise doar în interesul lui Jude. Dar tata n-avea nici un drept să trateze de sus un oraș despre care nu știa nimic.

–Cât despre oraș, el are un istoric în a oferi adăpost oamenilor nonconformiști, caracterizare care, sinceră să fiu, mi se potrivește și mie în momentul ăsta.

–Conformismul fiind James.

–Conformismul fiind tu, am strigat.

– De fapt, chiar de James e vorba, a susținut el. Tu l-ai părăsit. E o greșeală, Emily. James e cel mai bun lucru pe care îl ai. El te menține pe linia de plutire.

– De parcă nu pot să mă mențin și singură?

– Nu, acum nu poți. *Uită-te* la tine.

M-am uitat – am văzut rochița de vară pe care o purtasem la micul dejun, apoi mâinile mele, care erau stabile și relaxate –, după care l-am privit din nou pe tata.

– M-am uitat mai atent decât o făcusem în ultimele luni.

– Așa e, Roger.

– Păi, bineînțeles, tu îi iei apărarea, Claire. Nici tu n-ai vrut niciodată să lucrezi.

– Greșești atât de mult, tată. Ea a muncit pe rupte ca mamă. Ei bine, poate că și eu vreau să fac același lucru. Poate că vreau să am copii și să stau acasă cu ei.

– Dar tu ai o *carieră*, a ripostat el. Ce *scop* ți-ai îndeplini renunțând la ea?

– Scopul carierei, am spus eu hotărâtă, este să îmi dea ceva de făcut până când nasc și pe urmă să îmi mai dea ceva de făcut când cei mici merg la școală.

A pufnit.

– Mămicile de profesie dau lovitura. Asta vrei?

– Da.

– Și să îți irosești potențialul?

– Potențialul să ce? am întrebat. Să fiu avocat? Dar cum rămâne cu potențialul de a fi mamă? Prietenă? O ființă *umană*?

A îndreptat furculița spre mine.

– Ai uitat să zici soție.

Furculița a înțepat o chifteluță de porumb care a dispărut repede în gura lui.

Mama îl privea cu furie.

– Ești atât de înapoiat, Roger.

El a dat din umeri.

–Așa stau lucrurile în lumea mea.

–Tocmai de aceea eu nu mai sunt în ea, a răspuns mama și, ridicându-se, a ieșit din cameră.

Am rămas tăcuți un timp, iar tata mânca încet. Eu am reumplut cu cafea cănile amândurora. Într-un târziu, și-a lăsat jos furculița. Se uita la mine, încercând să găsească ceva de spus, când mama s-a întors și a zis:

–Cred că ar trebui să ieșim la o plimbare. Am nevoie de aer.

Tata a încuviințat bucuros. I-am trimis înainte, în timp ce eu am rămas să fac ordine în bucătărie, apoi i-am reîntâlnit puțin mai târziu la magazinul general. Mama încă se mai plimba printre rafturi, deși coșulețul de nuiele de pe brațul ei era deja plin cu mici ustensile de bucătărie, lumânări și brânză. M-am plimbat alături de ea timp de câteva minute, apoi am lăsat-o să plătească și m-am dus să-l caut pe tata. L-am găsit chiar lângă ușa de la intrare, stând pe o bancă, și m-am așezat lângă el.

–Ei bine, e liniște aici, a deschis el discuția în timp ce privea înspre parc.

–Orice s-ar întâmpla acum, am spus ca să-l liniștesc, nu-l părăsesc pe James. Ne iubim.

–La fel și eu cu mama ta, dar nu putem trăi împreună. Mă întristează gândul că ai învățat asta de la noi. Am vrut ceva mai bun pentru tine.

–Știu.

–Aveam vise pentru tine.

–Visele *tale*.

–Și ale tale, credeam eu.

Privirile ni s-au întâlnit.

–Când s-au schimbat toate astea?

–Vinerea trecută, când mi-am dat seama că visul nu mi se mai potrivește.

–Erai obosită. N-ai vorbit serios.

– Acum nu mai sunt obosită și vorbesc serios. E viața mea, tată. Viața *mea*. Nu a ta și nu a mamei. Eu hotărăsc.

Ochii lui s-au întors spre parc. A oftat și a clătinat încet din cap.

– Păi, tu hotărăști. Dar vrei și binecuvântarea mea, iar eu nu pot să ți-o dau.

Mama ni s-a alăturat, uitându-se la ceas. În seara aceea avea o strângere de fonduri la spital, ceea ce însemna că trebuia să plece spre casă. I-am îmbrățișat pe amândoi, le-am făcut cu mâna când mama s-a întors să se uite la mine, continuând până când mașina a dispărut în zare. Tata nu s-a întors și nu mi-a făcut cu mâna.

Avea dreptate. Voiam binecuvântarea lui.

Dar și eu aveam dreptate. Era viața *mea*, deci eu hotăram.

Cum să le împac pe amândouă – voința mea și binecuvântarea lui?

Și cum să fac să nu mă frământ pe tema asta?

Lucrurile care să-mi distragă atenția erau soluția pentru a doua problemă.

Luni, m-am mutat în magazia grădinarului. Încăperea era mai mică decât „raiul" și era vopsită în tonurile de verde ale pădurii, în locul albastrului și albului care aminteau de bolta cerească. După ce mi-am despachetat lucrurile, am stat o vreme afară, așezată pe banca prinsă de peretele ce dădea spre pădure, dar când vraja a devenit prea puternică, m-am aventurat printre copaci. Foșnetele din jurul meu erau inocente, iar miresmele – aspre sub razele soarelui care se strecurau printre copaci. La început m-am plimbat la întâmplare, inspirând adânc aroma rășinii de pin și a solului fertil, absorbind pacea din jur. Inevitabil, pașii m-au călăuzit de-a lungul zidului de piatră. Din fericire, azi nu mai erau șerpi, dar am continuat să fiu atentă. N-am văzut altceva decât

o pereche de veverițe roșcate, un șoim și zborul bezmetic al câtorva musculițe, așa că mi-am continuat drumul spre pârâu.

James era la New York. Nici o veste de la el.

Iar femeia-coiot? Nu era nici ea aici.

Singură cu gândurile mele, tot rememoram întâlnirea noastră. Poate că mă agățam de amintirea acelei nopți pentru a-mi dovedi că eu și soțul meu încă mai aveam o formă de legătură.

Dar... dacă sexul era tot ce aveam? Dacă ne-am amăgit singuri, gândindu-ne că e ceva mai mult? Dacă tata avea dreptate când spunea că poți iubi pe cineva și să nu trăiești cu el? Dacă fuga mea a redus totul la asta: ne simțeam atrași unul de altul din punct de vedere fizic? Atât.

Gândul m-a bântuit toată ziua de luni, care a trecut fără nici o veste. Sperasem că problema lui, Lee va reprezenta un teritoriu comun. Până la urmă, eu și James ne cunoscuserăm la Drept. Împărtășeam asta încă de la început.

Marți i-am trimis un mesaj: *Ești bine?*

Lucrez, a răspuns el tot într-un mesaj. Asta nu-mi spunea nimic, dar scotea în evidență una dintre cele mai proaste părți ale comunicării electronice: în lipsa expresiei faciale, a tonului vocii sau a contextului, cuvintele puteau fi interpretate în diverse feluri. Acum, doar cu un cuvânt criptic, care m-a făcut să mă simt descurajată.

De cealaltă parte, însă, comunicarea electronică era grozavă atunci când n-aveai chef să porți o întreagă discuție. Așa că i-am scris mamei pentru a-i mulțumi că venise. Mi-a răspuns că mă iubește.

I-am scris și tatei, mulțumindu-i că a venit. Nu mi-a scris înapoi. De fapt, nu mi-a mai scris, punct, dar speram că asta o să se schimbe. Visul meu, se pare. Nu și al lui.

Mi-am făcut de lucru.

De fapt, e puțin spus. După ce avusesem zero timp liber în ultimii zece ani, redescopeream plăcerea de a avea vreme de pierdut. Și nu duceam lipsă de activități. Când eram la adăpost, dacă nu eram la reabilitare îndemnându-mi pisicuța să mănânce, spălam câinii sau dichiseam caii, iar dacă nu eram cu animalele, eram cu Bob Bixby. Dacă nu eram la adăpost, o ajutam pe Vicki la pensiune, cercetam rafturile librăriei sau primeam – surpriză – un masaj la Spa, fostul coafor, extins acum pentru a include şi servicii de îngrijire corporală.

James nu mi-a dat telefoane, e-mailuri sau SMS-uri.

Aşa că m-am ocupat de Charlotte, ceea ce pentru mine a fost mult mai mult decât o formă de a-mi distrage atenția. De vreme ce Vicki refuza să-mi ia bani pentru camera ocupată, iar sarcina îi provoca uneori migrene, puteam să-i țin locul în orele târzii ale amiezii. La început, Charlotte s-a arătat reticentă, până când a văzut că sunt în stare să-i citesc *Rozalicios* o dată și încă o dată, lucru pe care se pare că mama ei nu era dispusă să-l facă. După asta au urmat *Mama zice că nu există zombi*, *Fantome*, *Vampiri*, *Demoni*, *Monștri*, *Diavoli*, *Goblini* sau *Chestii*, pe care le-am citit până când amândouă am învățat textele pe dinafară.

Luni seara am luat cina cu Vicki şi Rob, am mâncat costițe la grătar pe care Rob le-a declarat, cu mândrie, rețeta care îi iese cel mai bine, iar Vicki le-a numit, cu afecțiune, *singura* lui rețetă. Marți seara am cinat la The Grill împreună cu Lee, care avea un soi de reținere, tot așteptând ca cineva să păcălească într-un fel camera video. Iar miercuri seara? N-a fost vorba de cină, ci de un cappuccino la vreme de seară împreună cu proprietara librăriei.

De fapt, n-a fost doar cu ea. Se pare că serile de miercuri aveau aici un oarecare ritual al lor, pentru că atunci era

improvizată o reuniune târzie a tuturor celor care voiau să discute despre cărți. Eu venisem din curiozitate, să văd cum lucrează grupul în comparație cu cel de la mine de acasă, iar pentru că eu puteam dormi până târziu în fiecare dimineață, nu aveam nevoie de cafea ca să rămân trează.

Grupul părea a fi unul fluctuant, deschis oricui din oraș, iar eu eram pregătită pentru o dezbatere literară, ceea ce se pare că avea loc atunci când participau și bărbați. În acea seară însă, eram doar femei, șapte la număr, cu vârste între treizeci și șaizeci de ani. Pe unele dintre ele le mai întâlnisem acum zece ani, dar nu apucasem să le cunosc prea bine, deși asta nu părea să conteze. Am fost imediat atrasă în conversație, care a început cu faptul că eu sunt avocat și a continuat cu un thriller cu temă juridică pe care îl citise o femeie, apoi cu un thriller cu temă paranormală citit de altcineva, pe urmă cu o carte de nonficțiune pe tema atractivității acestui gen literar.

Tema părea să fie: de ce citim romane care aparțin genului thriller, de ce ne aflăm aici în seara asta?

Magazinul era închis și, cu toate că începuserăm discuția într-un spațiu îngust, ne tot mișcam printre rafturi, căutând o carte sau alta care să demonstreze câte o idee. Ajunseserăm la secțiunea BIOGRAFII, între nume ca Thomas Jefferson, Amiral Richard Peary sau Coco Chanel și stăteam pe podea cu cănile de cafea în mână, când a sunat clopoțelul de la intrare.

Conducătoarea de grup s-a uitat într-acolo, apoi din nou către noi. Cu ochii mari, și-a pus un deget pe buze.

– Șșșt. Nu suntem aici.

– Bună? a spus o voce masculină, pe cât de profundă, pe atât de familiară.

capitolul 15

Într-o clipă, am sărit în picioare și am ajuns la ușă. Aruncându-mi brațele în jurul lui, l-am ținut strâns câteva secunde, înainte de a mă retrage ușor. De data asta chipul lui avea doar o ușoară umbră de barbă, dar pantalonii de la costum îi erau șifonați de la atâta condus și mânecile suflecate neglijent. În ciuda tunsorii impecabile, părul îi era ciufulit, iar ochii obosiți. Am căutat în ei bucuria, dar n-am reușit să văd dincolo de epuizare. Îmi cuprinsese totuși talia cu brațele. Asta era un semn bun. Dar mâinile îi erau grele și, odată așezate în jurul meu, nu s-au mai mișcat.

–Bună, am șoptit. De unde ai știut că suntem aici?

–Care noi? a șoptit la rândul lui.

Le-aș fi putut spune „prietene din grupul de lectură" și să o las așa, dar ceva din interiorul meu voia ca el să le vadă – de fapt, ca *ele* să îl vadă pe el. Mai târziu, mi-am dat seama că era un lucru bun să fac publică venirea lui aici. Atunci însă nu mă puteam gândi decât că, în ciuda oboselii, era superb și era al meu.

Luându-l de mână, l-am condus spre celelalte.

–Hei, fetelor, el e soțul meu. James, ele sunt Monica, Shelly, Jill, Angela și Jane – și Vickie Longosz, proprietara librăriei.

El i-a zâmbit politicos fiecăreia, dar mi-a șoptit repede:

–Sunt pe jumătate adormit. Ai un pat?

Sunt sigură că am lăsat în urmă câteva zâmbete, dar ochii mi-au rămas pironiți asupra lui James. Folosindu-mi mâna liberă pentru a-mi lua rămas-bun, l-am condus spre ușă. Noaptea era caldă, sub o pătură de nori,

dar eu nu eram interesată de stele sau de lună. Eram îngrijorată; James chiar arăta frânt. Eram încântată; condusese până aici, *din nou*. Eram curioasă.

– Vicki te-a trimis la librărie? l-am întrebat și mi-am strecurat un braț pe lângă al lui pentru a-l ține mai aproape de mine, în timp ce îl îndrumam spre pensiune.

– Da.

Mâna lui a găsit-o pe a mea, degetele ni s-au împletit strâns. Voiam să cred că avea tot atâta nevoie de apropiere ca și mine. Dar mâinile lui era tensionate, amintindu-mi de propriul meu trup la plecarea din New York.

– Ai plecat direct de la serviciu?

– Am plecat la patru, a spus cu o voce mai scăzută ca oricând, de parcă și glasul i-ar fi fost epuizat. Proastă mișcare, cu ora de vârf în trafic și toate cele.

– Ai avut o săptămână grea?

– Poți să spui și așa.

N-am întrebat mai mult. N-am vrut să întreb mai mult. Aici, serviciul era dușmanul sau cel puțin unul dintre ei.

Și alt dușman? La auzul unui zbârnâit ușor, James s-a scotocit în buzunar și și-a scos telefonul. A continuat să pășească fără nici o ezitare cât timp a studiat ecranul, a tastat ceva cu degetul mare și a pus telefonul la loc în buzunar.

– Ăla e cumva nou? am întrebat.

– Firma a făcut o afacere. E ultimul model.

Ultimul model. Minunat! N-am spus-o cu voce tare pentru că eram sigură că sarcasmul meu o să răzbată și nu voiam să începem vizita lui în felul ăsta. În plus, părea prea obosit pentru discuții.

Am parcurs ce mai rămăsese din drum în tăcere. Când l-am condus pe alee, a întrebat:

– Ușa din spate?

–De fapt, o ușă separată, am răspuns, trecând pe lângă pensiune spre șopron. L-am simțit oprindu-se, când am întins mâna spre clanță.

Și-a scărpinat ceafa cu palma deschisă, un gest familiar, ușor amuzant și a spus cu o voce îndeajuns de joasă, de *aspră*, încât să fie al naibii de sexy:

–Uf, iubire, cred că de data asta am nevoie de un pat.

–E aici.

L-am lăsat să mi-o ia înainte. Locul era suficient de mic – ok, *minuscul* – încât să-l poată cuprinde cu o singură privire, dar patul era unul dublu, voluminos și, cu toate că ocupa mai tot spațiul, Vicki reușise să mai înghesuie pe lângă el un dulap și o băncuță. Baia, care fusese adăugată la momentul transformării, era spațioasă și cochetă, compensând lipsurile dormitorului.

Închizând ușa care făcea legătura cu restul lumii, m-am sprijinit de ea și am așteptat ca James să mă ia în brațe. Crâmpeie din noaptea de vineri mi s-au strecurat din minte în trup. Uitându-mă la el, la picioarele lui lungi, la spatele lat și părul răvășit, eram gata.

Și-a scos cămașa în doi timp și trei mișcări, a aruncat-o pe scaun, apoi și-a scos cureaua, pantofii și șosetele. A întârziat cu pantalonii, doar pentru a scoate telefonul care trebuie să fi vibrat lângă coapsa lui pentru că l-a ridicat, a citit ce scria pe ecran și a tastat un răspuns. A continuat să îl țină în mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga a dat la o parte cuvertura. Întinzându-se, a pus telefonul pe noptieră, a scos un sunet care putea fi de ușurare și a adormit repede.

Nu. Se pare că între noi nu era vorba doar de sex.

Știam ce simte. Fusesem și eu ca el, atât de obosită încât nu mai puteam vorbi. Am stat un timp așezată pe pat, gândindu-mă că un al doilea drum până aici trebuia să însemne ceva. Dar ce-a fost sunetul pe care l-a scos chiar înainte de a adormi? Reprezenta

ușurarea că e cu mine? Ușurarea că s-a întins, în sfârșit, pe burtă? Ușurarea că s-a culcat pe un așternut proaspăt și curat?

Sau să-l fi adormit cântecul de leagăn al pădurii? Trebuie să fi simțit mireasma de pin și de pământ reavăn; era răspândită în toată camera. Pe de altă parte însă, eu avusesem nevoie de ceva vreme ca să-mi recapăt simțul mirosului. În prima mea noapte aici, fusesem amorțită din pricina suprasolicitării.

Amintindu-mi cum mă răsfățase Vicki atunci, m-am strecurat spre clădirea principală în timp ce James dormea și am dat iama în frigider. M-am întors cu băuturi reci și un sendviș, dar abia deschisesem – cu mare grijă – ușa, când l-am văzut pe James stând pe marginea patului.

–Unde-ai fost? a întrebat cu o voce groasă și enervată.

Am ridicat mâncarea.

–Ți-e foame?

Abia dacă s-a mișcat.

–Zi-mi că tipul ăla nu era în bucătărie.

Fiind acaparată în ultimele ore de tipul *ăsta*, m-am prins mai greu.

–Jude? De ce te gândești la Jude?

–Era?

–Nu. Eram cu garda sus. De unde știi că e în oraș?

–Nu știu. Am ghicit. Nu-mi pasă. Vino aici.

Punând mâncarea pe băncuță, m-am apropiat de pat, mi-am dat jos tenișii, apoi, în timp ce el mă privea, mi-am scos toate hainele. Înainte să apuc să o dezbrac pe ultima, el se întindea deja spre mine, trăgându-mă sub el și sărutându-mă cu pasiune.

Ce s-a întâmplat în continuare a fost mai sălbatic decât în pădure și nu doar din partea lui. Învăluită de aroma și de textura familiară a trupului său, nu mă mai

săturam. Am luat și am cerut mai mult. M-am gândit că îmi e dator măcar pentru faptul că nu mă sunase.

Când am terminat, răsufla zgomotos. Punându-și un braț peste mine, m-a ținut strâns.

– Ce-a fost asta?

Mi-a trebuit un minut până să pot vorbi. În sfârșit, cu obrazul lipit de umărul lui, abia am reușit să șoptesc:

– Aer curat. Dor. Simțuri mai ascuțite.

– Ți-a fost dor de mine? a întrebat și i-am putut auzi zâmbetul în voce.

– Mi-a fost.

A expirat îndelung.

– Deci. Spune-mi despre el.

M-am cuibărit mai aproape.

– Nu acum.

– Trebuie să știu. De când s-a întors?

Aș fi putut s-o țin una și bună cu „Jude nu contează". Doar că, pentru James, Jude conta și ar fi tras o concluzie greșită dacă nu i-aș fi explicat.

– De-o săptămână, am spus.

Corpul lui n-a dat nici un semn de schimbare – nu s-a încordat, nu s-a retras. Nici măcar n-a *înghețat*, doar a rămas ciudat de liniștit.

– Ce coincidență!

– Da. Când am plecat, nu plănuiam să ajung aici.

– Știai că el o să fie aici?

Atunci m-am ridicat, vrând ca ochii lui să-i vadă pe ai mei.

– Adevărul, James? Mi-a scris despre ceva care n-avea nimic de-a face cu mine, despre un fiu pe care îl are cu o altă femeie și a zis că o să se întoarcă la sfârșitul lunii. Am crezut că am timp să trec pe-aici și să plec înainte ca el să sosească. El nu știa că vin. Pur și simplu a apărut mai devreme.

– Și n-ai plecat când l-ai văzut aici?

–De ce-aș fi făcut-o? Ți-am spus. N-am venit aici pentru el.

–Siiigur! Fosta colegă de cameră de la colegiu. Sora.

Părea sceptic.

–A fost mai mult de-atât.

Am vorbit pentru că James, cel care era acum cu mine, era... *cu* mine. Asculta și se gândea.

–Vara aia a fost altfel. Terminasem colegiul, eram admisă la Drept și nu-mi făceam griji în legătură cu CV-ul. Aici eram liberă. Nu existau limite, așteptări. Am făcut ce-am vrut, când am vrut, iar părinții m-au lăsat în pace pentru că eram cu Vicki. N-aveam nici o responsabilitate. Nici o grijă. Nici o cerință. Pentru *asta* m-am întors. Ca să *respir*.

A stat pe gânduri și a încercat un:

–Ok. Și visele nu erau despre Jude?

–Ce-mi amintesc din ele e coiotul. Chiar am pronunțat numele lui Jude?

–Nu, a admis el. Mama ta l-a pronunțat. După aceea mi-a tot răsunat în urechi. Dă-ți și tu seama.

I-am atins fața.

–Nu trebuie să-ți faci griji. Ai încredere în mine. Te rog!

Ducându-și o mână la ceafa mea, m-a tras spre el, apropiindu-mi fața de a lui, dar sărutul a fost tandru, blând ca și răsuflarea care l-a urmat.

–N-a mai fost niciodată ca acum.

–A fost, am murmurat, punându-mi capul pe pieptul lui și ascultându-i bătăile regulate ale inimii. La început.

A tăcut câteva clipe, apoi s-a strâmbat.

–Continuă. Nu sunt sigur că o să-mi placă, dar ai o teorie.

–În oraș eram înțepenită. Aici sunt vie.

A tăcut din nou, după care a bombănit:

–Nu, nu asta vreau să aud.

Fără să se uite, a întins un braț. Când l-a ridicat din nou, mâna lui ținea telefonul. După ce a citit ce scria pe ecran, a apăsat mai multe butoane. Îmi doream să cred că-l închide, dar ecranul a rămas aprins. L-a lăsat să cadă pe pat, lângă șoldul lui.

– Nu pot să plec din New York, Emily. Reprezintă tot ce mi-am dorit de la viață.

– Cum adică tot?

– Avocatura. Banii.

– Nu-mi pasă de bani. Banii nu contează.

– Contează dacă vrei să locuiești la New York.

– Am apucat noi vreodată să ne bucurăm de bani? Am făcut cu ei lucruri care să conteze? Nu. N-am avut timp. Și, ok, să vorbim despre munca ta. Sincer, chiar te ocupi de cazurile la care ai visat să lucrezi? Pentru că eu, una, nu.

M-am ridicat, sprijinindu-mă într-un cot, simțind din nou nevoia să-l privesc în ochi.

– Da, știu, avem slujbe, iar alți avocați n-au. Și, da, știu că avem o ipotecă, împrumuturi și avem nevoie de bani. Și, da, ne plătim datoriile. Dar uită-te la Walter. E unul dintre acționari. Poziție foarte sigură, nu tu împrumuturi și un onorariu lunar *uriaș*, dar are același stil de viață nebun ca și noi.

James a respins ideea cu un sunet.

– Așa e Walter.

– Așa e fiecare avocat de nivel înalt pe care-l cunosc, am insistat eu.

În acel moment, m-a tras astfel încât să mă așez peste el și mi-a luat fața în palmele făcute căuș. Privirea lui a coborât de la ochii mei spre buzele mele. De data asta, când m-a sărutat, gura lui a fost elocventă.

Îmi dădeam seama că eram redusă la tăcere. Dar mă făcea și să mă simt iubită, iar eu tânjisem după asta – eram atât de recunoscătoare, liniștită, *ușurată* –, așa că n-am

protestat. După ce am făcut dragoste a doua oară, am început din nou să mă întreb dacă sexul e singurul lucru în privința căruia suntem de acord. La acea vreme, el deja sforăia ușor.

Am dormit și eu, deși nici pe departe la fel de adânc ca el. Cea mai mică mișcare din partea lui mă trezea, cu teama că iar o va șterge în toiul nopții, când mai aveam atâtea de discutat.

Până la urmă însă, singura discuție din acea noapte a avut loc în pădure. Magazia grădinarului se afla în primul rând al unei săli de concerte unice, iar coioții mei erau cap de afiș. Am auzit lătrături și țipete care însoțeau un duet de urlete. La un moment dat, chiar am deschis fereastra, sperând pe jumătate că sunetele îl vor trezi pe James, dar n-au făcut-o.

Ce l-a trezit pe el a fost telefonul.

Ce m-a trezit pe mine au fost înjurăturile lui în timp ce scotocea printre cearșafuri pentru a dibui sursa țârâitului. M-am uitat peste umăr și l-am văzut răspunzând.

– Bună dimineața.

Amețit, s-a uitat cu un ochi la ceas și a înjurat din nou, de data asta în barbă.

– Nouă. Văd, Mark. Îmi pare rău. Probabil că n-am auzit alarma, a mințit el și, lăsându-și capul în jos, și-a frecat ceafa. Știu. La opt. Cum a mers?

Ascultând, se freca la ochi cu degetul mare și cu arătătorul.

– Ok. Pot să fac asta, dar nu azi. Am capul cât o baniță. Da, asta trebuie să fie. A tot bântuit. A tăcut. Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Nu, Emily e foarte bine. Da. Înțeleg. O să fiu acolo mâine.

Când a închis și s-a prăbușit la loc pe pat, m-am întors cu fața spre el. Vreme de un minut a privit fix grinzile, înainte de a-și răsuci capul pe pernă. Ochii lui albaștri erau obosiți.

– Am ratat ședința de la opt.

Am refuzat să spun că-mi pare rău.

– Aveai de gând să fii acolo?

– Nu. Urma să intervin prin telefon.

Și-a pus un braț peste ochi.

– Tot așa jalnic mi-a mers toată săptămâna, mersi frumos, Emily. Nu pot să dorm. Apartamentul e o cocină. Când sunt la muncă, abia dacă mă adun.

A oftat.

– Mark e un tip cu intuiție. S-a prins că s-a întâmplat ceva. I-aș spune ce, dac-aș ști.

Fără să-și miște brațul, a continuat:

– Săptămâna trecută au prins un coiot în Central Park.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Nu l-au omorât, nu-i așa?

– Nu. L-au tranchilizat și l-au mutat. Cine știe, poate e pe undeva pe-aici. S-au gândit că s-a pierdut, s-a aventurat în oraș și n-a mai știut cum să iasă.

Bazându-mă pe cele învățate de la Jude, am continuat povestea.

– Așa că l-au lăsat într-o zonă împădurită, unde poate face rost de hrana care-i trebuie ca să supraviețuiască. Doar că n-a putut rămâne acolo. Coioții sunt ființe teritoriale, iar el nu era parte din haită. Așa că a plecat mai departe până când a găsit un loc în care să-i fie bine. Uimitoare analogia. Mi-am văzut coiotul aici, James – vreau să spun... la propriu, am văzut-o. Mă lasă să-i văd puii jucându-se.

A priceput mesajul. Lăsându-și brațul să alunece, s-a uitat la mine.

– Nu pot să stau într-un oraș mic, Emily. Am crescut într-unul. Nu pot să mă întorc tot acolo.

– Nici nu-ți cer asta. Nu vreau să locuiesc aici.

– Dar ceva te-a atras înapoi.

Am încercat să-i explic.

–Gândește-te la un adăpost, cu „a" mic. Asta înseamnă Bell Valley pentru mine. Și în acea vară am venit aici tot ca să evadez. Testele, interviurile pentru admitere, proiectele, examenele – toate se adunaseră grămadă. Când am ajuns, am dormit trei zile în șir.

–Atunci sau acum? a întrebat obosit.

–Și, și. Bine, nu chiar trei zile, dar înțelegi ce vreau să spun.

–Cu siguranță. N-ai ce altceva să faci în locuri de genul ăsta.

–Ba ai, am ripostat blând, mai răbdătoare cu James decât fusesem cu tata. Ai cărți, biciclete și cărări prin pădure. Ai piața fermierilor în fiecare sâmbătă de iulie și august. Și da, ai adăpostul, unde e mereu nevoie de ajutor. Și prieteni. Am prieteni *buni* aici.

–Și pe Jude.

Am oftat.

–Și pe Jude. Cu el am avut prima mea relație serioasă. A fost altfel, așa cum au fost toate în vara aia. Întreabă-l de traseul carierei lui și o să-ți râdă-n nas. La el totul e nepoliticos. Asta m-a fascinat. N-am fost în viața mea nepoliticoasă.

–Până acum, a spus James cu o privire tristă și o voce pierdută. Chiar nu știu de unde s-o apuc, Em. Sunt al dracului de obosit.

M-am aplecat și l-am sărutat ușor, apoi l-am privit cum doarme până când a început să-mi chiorăie stomacul. Poftind la cafea, m-am îmbrăcat și m-am strecurat afară. Bucătăria era aglomerată. Vicki și Charlotte stăteau la masă făcând afișe, Rob era cocoțat pe o scară și își făcea de lucru cu niște decorațiuni, Lee era lângă cuptor.

Toți ochii s-au întors spre mine, curioși și nerăbdători, dar oricât m-ar fi bucurat faptul că le pasă, nu voiam să vorbesc.

–Arăta extenuat, a spus Vicki când i-am atins umărul în trecere.

–Face prea multe lucruri în același timp, am răspuns eu și m-am dus în sufragerie. Luând o tavă din teancul destinat celor care vor să mănânce în cameră, am umplut-o cu cafea, suc, ouă fierte tari, fructe, brioșe cu cireșe și ciocolată, chifle lipicioase și plăcinte de ovăz cu lapte și sirop de arțar.

–Uuu, m-a tachinat Rob când am trecut pe lângă el. Micul dejun la pat?

–Când se trezește, am îngânat eu și m-am strecurat afară.

S-a trezit la prânz și a mâncat tot ce-i mai lăsasem eu, a băut chiar și cafeaua rece – totul fără să se dea jos din pat. N-o fi fost Red Fox ca The White Elephant, locul în care stătusem în timpul lunii de miere petrecute în Nantucket, dar micul dejun la pat era mic dejun la pat.

–Ea a pregătit toate astea, a dedus el.

Am dat din cap.

S-a lăsat în jos și s-a întins.

–E bună. Ar putea face o avere, dacă ar avea brutăria ei.

–Ăsta era visul ei. Urma să și-l îndeplinească alături de soțul ei.

Și-a pus mâinile pe burtă, dar le-am văzut încordate.

–Așa și noi. Iar acum tu ești aici cu Jude.

–James, am protestat, dar blând. Te-am ales pe *tine*. Și știi ce? Vii aici, pe jumătate mort, și *tot* pe tine te aleg. N-am regretat nici o secundă că m-am măritat cu tine.

–Ai plecat de lângă mine.

–De lângă viața noastră. Nu mai suport fișa de pontaj, traficul, superficialitatea, *zgomotul*. Te iubesc, dar n-apuc niciodată să te văd. Nu resping avocatura, ci felul în care o practic. Nu te resping pe tine, ci felul în care viața noastră ne obligă să trăim.

Lăsându-mă în jos lângă el, mi-am lipit obrazul de umărul lui. M-a tras mai aproape. Gestul m-a liniștit și am așteptat să-mi răspundă, dar respirația i s-a domolit.

–Probabil că e un sedativ în aer, a murmurat și a adormit la loc.

Eu n-am dormit. Am stat doar cu ochii închiși. Nu trebuia să-l văd ca să mă bucur de căldura pielii și de atingerea corpului său, dar ce simțeam în acel moment mi se părea mai degrabă familiar într-un mod plăcut, decât excitant. Simțeam recunoștință pentru că venise și îi păsa îndeajuns de mult încât să mă asculte, chiar respect. Da, respect pentru o etică a muncii care îl făcea să se simtă vinovat că lipsise de la o ședință. Simțeam, de asemenea, speranță. *Lipsise* de la acea ședință și nu ezitase să-i spună lui Mark că nu va ajunge azi la serviciu.

Concluzia? Dacă James m-ar fi pus să aleg între întoarcerea la New York și divorț, m-aș fi întors la New York. Ce aveam noi era prea bun ca să renunț.

Cu toate astea, nu-mi plăceau opțiunile date. Trebuia să existe una mai bună.

Când s-a trezit James, încă mă mai chinuiam să o găsesc. Era aproape ora două. Cât a făcut duș, am stat pe băncuța de sub fereastră, temându-mă de momentul în care se va urca în mașina lui închiriată și va porni spre sud. Tocmai mă gândeam că nu se dăduse bine pe lângă mine ca să-i înapoiez BMW-ul, iar ăsta era un semn bun, când am primit un alt semn.

Purtând o pereche de jeanși cu talie joasă, având bustul gol și picioarele desculțe, a început să-și șteargă părul cu un prosop și mi-a spus:

–Dacă tot sunt aici, aș putea s-o cunosc pe prietena ta, Lee. Vreau să aud cu urechile mele povestea, înainte să-l sun pe Sean.

Povestea nu s-a schimbat. Lee i-a spus cam aceleași lucruri pe care mi le spusese și mie. Reticentă, așa cum era firesc, n-a turuit, ci a răspuns, pe rând, la fiecare întrebare pusă de el. Iar el s-a purtat minunat cu ea, răbdător și atent, așa cum știam că o să fie. Interacțiunea cu oamenii, fie ei clienți, martori sau jurați, era punctul lui forte. Chiar și profunzimea vocii lui dădea o notă de sinceritate discuției. Privind, ascultând, eram mai convinsă ca oricând că munca lui de acum – munca *noastră* – nu era cea potrivită.

La un moment dat, când a văzut-o tensionată după ce povestise despre cazierul ei, a făcut-o să se relaxeze spunând:

–Se vede că n-ai învățat să gătești în închisoare. Plăcintele cu lapte au fost uimitoare. Mulți le fac tari ca piatra, dar nu e și cazul tău. Care e secretul de le faci așa pufoase?

–Laptele bătut, a răspuns ea timid. Merg pe încercate. Trebuie nimerite proporțiile corecte.

–Ei bine, Sean adoră să mănânce, așa că adu-i brioșe și o să-l ai la picioare. Știu că unul dintre prietenii lui din liceu a petrecut un an după gratii pentru omor din culpă, așa că are o experiență personală în privința asta. El se ocupă de pregătirea proceselor pentru o firmă care lucrează cu marii proprietari și l-am verificat deja, nu există nici un conflict de interese.

Mi-a aruncat o privire înainte de a-i spune lui Lee, cu o voce și mai blândă:

–O să aibă nevoie de un avans. E politica firmei. Ai pe cineva care poate plăti?

–Plătesc eu, a spus Amelia din ușă.

Nu știu de cât timp stătea acolo, dar, de vreme ce era dispusă să accepte recomandarea soțului meu, probabil că trecuse ceva timp. Apucase să-i vadă profesionalismul și să-i intuiască priceperea.

James s-a ridicat. După ce s-a prezentat, a spus:

–Îl cheamă Sean Alexander și lucrează pentru Henkel și Ames. Cunoașteți firma?

–Nu, a spus Amelia cu îndrăzneală.

–E o firmă mică, cu mai multe specializări, dar care are resurse vaste și o listă de clienți impresionantă. O puteți verifica online.

–Ei bine, asta o să și fac, a spus ea, dând de înțeles că n-are de gând să-l creadă pe *el* pe cuvânt, lucru care m-a enervat la culme. *Bineînțeles* că o să verifice. Orice om de afaceri priceput ar face la fel, dar nu trebuia să fie atât de țâfnoasă în privința asta.

James, dragul de el, a rămas netulburat. Atent la cea care urma să plătească factura, nu i-a întors spatele Ameliei, dar s-a concentrat din nou asupra lui Lee, în timp ce-și scotea telefonul și căuta în lista de contacte. A notat numărul lui Sean, apoi pe-al lui și i-a întins hârtia lui Lee, trecând în revistă câteva lucruri pe care ea urma să le discute cu avocatul.

–El așteaptă telefonul tău, a spus în final. Dacă ai probleme, anunță-mă.

–Pe încercate, am spus eu puțin mai târziu, când am ajuns la mașina lui. Asta e, să știi.

Văzându-i aerul nedumerit, am explicat:

–Plăcintele cu lapte ale lui Lee. Face rețeta pe încercate, până când nimerește proporțiile ideale. Asta vreau să fac, James. Nu-i vorba că-mi arunc la gunoi toată viața, ci doar ajustez ingredientele. Și ai dreptate.

Am continuat să vorbesc pentru că atunci totul mi s-a părul clar, dar, mai important, pentru că aveam suficientă încredere în relația mea cu James încât să-i fac mărturisiri.

–Cândva, Jude a contat pentru mine. De când am plecat de-aici am încercat să fiu tot ce el *nu* era. El e o extremă. Dar noi suntem cealaltă. Vreau o cale de mijloc.

Deschizând portiera, James și-a aruncat haina pe scaunul din dreapta. Apoi, proptindu-și mâinile de marginea ușii, a lăsat capul în jos.

–Ți-a plăcut de Lee, am continuat eu. Știu că ți-a plăcut. Acolo, în bucătărie, am văzut ceva diferit. O stare de calm. Un scurt, dar profund moment de satisfacție.

–Ce-ai văzut tu acolo, și-a ridicat capul pentru a-mi întâlni privirea, a fost că am reușit și eu să dorm o dată ca lumea.

–Poate, dar nu doar atât.

–A fost trasă-n piept, a spus el iritat. Ar trebui să fiu un sloi de gheață să nu reacționez la așa ceva.

–Un scurt, dar profund moment de satisfacție, am repetat. Ciudat cum faptul că-i ajuți pe oameni scoate asta la iveală. Trăiești același sentiment și la serviciu?

Cu un aer concesiv, a subliniat:

–Vino înapoi și o să găsim o soluție de mijloc.

Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei.

–Dacă mă întorc, o să mă las din nou înghițită. Tremur numai când mă gândesc la asta.

–Ei bine, eu nu pot să plec, a insistat. Aș încerca să-mi schimb serviciul – poate – și mă gândesc să vindem apartamentul și să cumpărăm ceva mai mic în Brooklyn, cu o curte pentru copii, dar încă n-avem nici un copil. La asta te-ai gândit?

Am simțit un mic junghi în inimă.

–Am fugit și de asta.

–Ce-am tot făcut noi n-a mers.

–Știu.

Următorul pas ar fi însemnat medicamente ale căror posibile efecte secundare includeau, conform paginilor web pe care le citisem, dureri de cap, greață, crampe, chiar și bufeuri – și, da, știam că astea erau doar *posibile* efecte secundare. Pentru majoritatea femeilor nici nu există efecte secundare. Dar cum să nu-ți faci griji după ce citești toată lista?

Se presupune că e simplu să rămâi însărcinată. Corpul unei femei pentru asta e *făcut*. Mereu am *visat* la ziua când mi se va întâmpla și mie.

Totuși, fizic, eu eram acum aici, iar James – acolo.

– Toate se întâmplă cu un motiv, m-am gândit, fără să-mi dau seama că am spus-o cu voce tare până când el n-a reacționat:

– Și care-i motivul aici? N-ar trebui să fim părinți? Muncim prea mult? N-avem *timp* pentru copii? Astea-s baliverne și o știi foarte bine, Emily.

De fapt, forța răspunsului său m-a liniștit. Își dorea copii la fel de mult ca și mine. Dar cum să reușim? Mi-am strâns și mai tare brațele în jurul meu.

S-a uitat lung la mine, la pădure, la mașina care nu era a lui. Apoi, cu un mârâit, și-a scos cheile și telefonul.

– Tre' să plec. O să mai lucrez cât conduc.

Era pe jumătate urcat în mașină, când a coborât din nou. Avea o privire calmă.

– Am venit până aici de două ori. M-am oferit să încep să caut altă slujbă. Acum e rândul tău. Tu ce ești dispusă să oferi?

Nu știam. Idealism, prieteni, soț, avocatură, timp, gust, distracție – am simțit că acolo renunțasem la toate astea. Ce să păstrez din stilul acela de trai? La ce să renunț? Dacă exista o rețetă a vieții, trebuia să-mi dau seama de ce ingrediente am nevoie, înainte să încerc să nimeresc proporțiile. Desigur, problema era că nu puteam să fac experimente într-o după-amiază petrecută în bucătărie.

– Gândește-te, Emily.

De data asta a rămas în mașină. Câteva clipe mai târziu, ocolea parcul. L-am privit până când a cotit și nu l-am mai putut zări.

Atunci s-a apropiat Amelia.

capitolul 16

Vulnerabilă cum eram, aș fi dat orice să evit o confruntare cu Amelia. Dar nu puteam să-i întorc spatele și să plec pur și simplu. Lăsând la o parte faptul că aș fi dat dovadă de lașitate, aș fi fost de-a dreptul *nesimțită*. Și imprudentă pe deasupra. Amelia se purtase respectuos cu James, și ea era cea care-i plătea facturile lui Lee.

Îi stătea foarte bine așa cum era, îmbrăcată cu o fustă cadrilată și o bluză kaki. Când era mai tânără era la fel de blondă ca Vicki și ca Jude, și, cu toate că acum mai încărunțise puțin, părul îi rămăsese la fel de bogat. De când o știam îl purta tuns scurt, pieptănat după urechi, stil directoare executivă. Blândețea nu era o prioritate pentru ea. Chiar și astăzi, sub o perdea de nori care îndulcea lumina amiezii, ea părea de piatră.

Lăsa și impresia unei persoane pline de sine.

–Probleme în paradis? a întrebat pe tonul ei ascuțit și semeț.

–Chiar nu, am răspuns.

Și n-am mințit. New York nu era nici pe departe un paradis.

–Nu părea fericit cu tine, a insistat. Nu tu sărut? Nu tu îmbrățișare?

–N-ai fost cu noi noaptea trecută.

–Nu, a recunoscut. Presupun că a fost drăguț că a venit.

Drăguț? Cum rămâne cu iubitor sau devotat, sau îngrijorat? Chiar și *excitat*? Amelia alesese cel mai banal cuvânt, așa că i-am întors-o.

–Așa e James. Îi pasă de oameni. E cea mai drăguță persoană pe care o cunosc.

Bunătatea era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit cineva ca să-l descrie pe Jude. El era cel care trebuie să se fi aflat cumva în spatele discuției ăsteia. Prezența mea o enerva pe Amelia. Îmi spusese clar asta la ultima noastră întâlnire între patru ochi.

–Pe părinții tăi nu-i deranjează?

–Bunătatea lui?

–Despărțirea voastră.

Avea o licărire în ochi. N-am vrut să o iau drept malițiozitate, dar nu puteam nici să dau vina pe băutură. Înainte de a ne întâlni fusese cu Charlotte, deci nu băuse, iar acum n-avea nici un pahar în mână.

I-am zâmbit nedumerită.

–Nu-i nici o despărțire. E ocupat cu serviciul, iar eu am nevoie de odihnă.

–Atunci o despărțire de probă?

–Nu în sensul în care crezi tu.

M-am gândit să plec – să inventez o scuză, să zic că mi-e rău –, dar dacă Amelia avea ceva de zis, oricum ar fi făcut-o mai devreme sau mai târziu. Mai bine acum, cât eram singure.

–Jude mi-a spus că-l eviți, a început ea.

Am zâmbit, curioasă.

–Așa ți-a zis? Nu. Nu-l evit. Doar că nu prea avem multe să ne spunem.

–Îmi pare rău să aud asta. Speram că o să fie altfel.

–Sunt căsătorită, Amelia.

–Dar nu și fericită, a spus, ridicând o mână pentru a mă împiedica să răspund. Poți să zici ce vrei, dar îmi dau seama când sunt probleme. Și e în regulă. Orice căsnicie are încercările ei. Ai fi avut parte de ele și dacă ai fi fost măritată cu Jude.

Uimită, am izbucnit în râs.

–Eu și Jude n-am trecut nici măcar examenul de *admitere*.

–Și pentru asta îmi pare rău. Speram că tu o să fii *aceea.*

Am fost flatată, dar nu și surprinsă. Mă plăcuse în vara aceea. Ura apăruse după ce am plecat, iar ea a avut nevoie de un țap ispășitor.

–Probabil îi e mai bine cu altcineva.

–Cu cine? a întrebat, mai puțin stăpânită. O dă în bară de fiecare dată. De ce copiii își *dezamăgesc* părinții?

N-a trebuit să stau mult pe gânduri.

–Poate pentru că părinții au așteptări mult prea mari.

–Țintește jos și nu te vei alege cu mare lucru.

S-a mutat în locul în care stătuse mașina lui James și care acum era doar un spațiu gol lângă camioneta lui Vicki. După ce, timp de câteva clipe, a râcâit pavajul cu vârful piciorului, s-a uitat atent la camionetă, apoi și-a trecut o mână peste logoul inscripționat, înainte de a se întoarce și de a se sprijini de ea.

Gânditoare, a privit spre pădure.

–E greu cu copiii. Îi crești ca să devină cineva în viață, iar ei se dovedesc a fi cu totul altcineva. Faci tot ce poți, dar n-ai nici o garanție. Cu Vicki a fost ușor. Cu băiatul meu? O provocare încă de la început. Știa exact pe ce butoane să apese.

Nu am putut să nu zâmbesc, gândindu-mă la câteva dintre grosolăniile pe care le făcuse Jude de-a lungul timpului. Ca de exemplu, să parieze cu amicii lui la fotbal, învinsul fiind obligat să alerge gol pușcă în jurul parcului, întâmplare pe care o știam doar din auzite, dar la care mi-ar fi plăcut teribil să asist, de vreme ce Jude a pierdut și a fost chiar încântat de asta, din câte mi-a povestit Vicki.

–Într-un fel, te face să-l iubești mai mult.

–Ție-ți convine să vorbești. Tu nu ești mama lui.

Și-a întors privirea spre mine.

–Și nu ești nici nevasta lui. Spune-mi, de unde e James?

–Maryland.

–Părinții lui cu ce se ocupă?

–Lucrează pentru guvern.

–Birocrați de carieră?

–Nu birocrați. Funcționari publici. Politicienii vin și pleacă, dar ei rămân.

–Au o casă proprietate personală?

–Una mică. Ce-i cu toate întrebările astea?

–Încerc să-mi dau seama de ce l-ai ales pe el în locul lui Jude.

–Amelia, i-am amintit cu un hohot uluit, Jude mi-a dat papucii. El a ales-o pe Jenna.

–Ei, da, știu asta, a recunoscut, dar tu să alegi pe cineva atât de diferit... Încerc doar să înțeleg. Ce te-a atras?

–James nu e diferit. E tot ce mi-am dorit să am și să fac de când eram mică. Jude a fost anomalia. Apariția lui James la vremea respectivă mi-a amintit, mi-a dat un *semn* despre locul unde trebuia să fiu.

–Nu cred în semne, a spus Amelia.

N-am vrut să menționez și semnele de tipul mașinilor care se blochează și coioților care urlă, așa că am tăcut.

–Lucrurile se întâmplă pur și simplu, a continuat ea, și nu întotdeauna așa cum ni le planificăm. A aruncat o privire îndurerată spre parc. Un lucru e sigur, n-am plănuit să ajung în orașul *ăsta*.

Resentiment?

–Dar îți place mult aici, am protestat.

–Chiar așa? Sunt aici pentru că m-am măritat cu Wentworth Bell. N-am plănuit ca el să moară la patruzeci și opt de ani, așa cum n-am plănuit nici să preiau conducerea adăpostului, dar când nu e nimeni altcineva să o facă și trebuie să dormi noapte de noapte cu ecoul tuturor acelor Bell care-ți spun că adăpostul trebuie să rămână

în familie, nu poți să pleci. Să preiau afacerea la moartea lui Wentworth a fost singurul gest responsabil pe care l-aș fi putut face.

–Dar îți *place* la nebunie, am insistat. Pentru mine, acesta fusese mereu punctul ei forte. Era posesivă când venea vorba de locul acesta, fiind implicată în fiecare aspect al funcționării lui. Adăpostul crescuse sub grija ei. Și te *pricepi*.

A oftat.

–Ei bine, e tot ce am și n-are nici un rost să faci ceva dacă nu-l faci bine, dar nu asta am vrut să fac când eram mică.

–Dar ce?

–Ai vorbit cu Lee. Nu ghicești?

Și-a încrucișat brațele.

–Noi n-am crescut împreună. Ea e mult mai mică – mama ei a fost sora cea mai mică a mamei mele. Iar partea mea de familie n-a avut probleme cu legea. Eram doar săraci. Am început să lucrez de la zece ani. Visul meu a fost să nu trebuiască să muncesc.

–O femeie întreținută?

Îmi era greu să-mi imaginez asta.

–Viața ne modelează. Tu mă știi cum sunt azi. Dar n-am fost întotdeauna cea care dă ordine. Când eram la liceu, lucram într-un un azil de bătrâni și făceam tot ce mi se cerea. Plata nu era cine știe ce, dar era mai bine decât nimic.

–Unde l-ai cunoscut pe Wentworth?

–La Oberlin. Primisem o bursă. Nu-i nevoie să mai spun că familia lui n-a fost prea încântată de alegerea pe care a făcut-o. Buzele i s-au strâns. Seamănă cu povestea lui Lee?

Semăna, deși, după ce o privisem atâta vreme pe Amelia într-un anume fel, aveam nevoie de timp să mă obișnuiesc.

–Bretton e un nume aristocratic.

–Este, nu-i așa? Amelia Bretton Bell. Aș fi ales altceva, dacă n-ar fi sunat oarecum bine.

Se uita la mine fix, cu o privire sfidătoare, dar cumva... mai puțin intensă. Mi-am dat seama că ochii ei ca de căprioară erau tulburi, sclipirea lor aurie fiind mai puțin vizibilă decât mi-o aminteam. Sigur, ochii aurii erau o trăsătură a familiei Bell, iar ea era o Bretton. În acea clipă, asta a făcut-o să pară mai umană.

–De ce-ți spun toate astea? a reluat ea, adresându-mi o întrebare și nu prea.

Eu încă așteptam să văd și reversul medaliei.

–Poate pentru că vreau să știi că uneori chiar am motive să fiu supărată. Vicki zice că beau prea mult, dar nu-i așa. Am grijă. Am crescut printre bețivani, știu ce mă paște. Nu că nu m-aș ameți din când în când. Băutura poate să te mai binedispună când crezi că faci tot ce trebuie, dar te trezești cu reproșuri.

Absurd, din moment ce nu eram tocmai prietene, dar am simțit că mi se destăinuia – de parcă ar fi încercat să-mi împărtășească ceva și nu prea i-ar fi reușit. Am așteptat.

Cu încă un oftat, s-a îndepărtat de camionetă și, pentru o clipă, am crezut că discuția se sfârșise. Apoi pașii i-au ezitat și am simțit acea ferestruică de umanitate deschizându-se din nou.

–Jude mă considera îngrozitoare. Își bătea joc de casa mea, de mașina mea, de bijuteriile mele. Nu și-a dat seama cât mă rănește? Dacă nu voia să locuiască într-o casă ca a noastră, fie, puteam să trăiesc cu asta, dar într-o cabană mizeră? Ai idee cum se simte un părinte când un copil îl respinge în halul ăsta?

–Voia doar să facă lucrurile în felul lui, am încercat cu blândețe, deși nu sunt sigură că m-a auzit. Spilcuita de Amelia începea să se dezvăluie. Nici n-am apucat să termin că a început din nou să vorbească.

–Dar ce era să fac? Unui părinte îi pasă. Copilul crede că mama e imună, pentru că e îndatoritoare, pentru că asta a *cerut* viața de la ea, dar are și ea sentimente. Orice mamă are. Habar n-ai cum e să-ți vezi copilul făcând lucruri distructive unul după altul, când sunt și alte opțiuni, mai bune. Dar n-ascultă. Îi arăți realitatea. Îți râde-n nas. Încerci să-i bagi mințile-n cap, iar el e surd. Ridici tonul și te arăți și tu o dată mai sentimentală, iar el ce face? Pleacă!

–Acum e aici, am spus încet. Îmi părea rău pentru această nouă Amelia. Avea o privire hăituită. N-o mai văzusem niciodată așa.

–O să plece din nou. Nu-i place cu mine.

–Credeam că treburile merg bine.

–Poate pentru el, a spus și a pufnit. Ce să nu meargă bine? Ia ce-i convine și restul nu bagă în seamă. Dar simt ce urmează. O să plece din nou, dacă nu intervine altcineva.

Iată-l: reversul medaliei. Privirea ei a sfredelit-o pe-a mea.

–Tu l-ai putea salva, Emily. Ești sigură că nu mai e nici o speranță pentru voi doi?

Singurul lucru pentru care mi-a părut cât de cât rău a fost tonul rugător pe care l-am auzit, un ton ciudat – *trist* –, venind din partea unei femei cu aerul imperial al Ameliei. Dar fața asta a medaliei nu mi se potrivea.

–Nu pot, am spus, implorând-o la rândul meu să nu-mi ceară asta. E prea târziu pentru mine și Jude. Dar nu și pentru voi doi. Dacă nu vrea să conducă adăpostul, poate să facă alte lucruri.

–Cum ar fi?

Am încercat să mă gândesc ce-ar merge.

–Inventează o titulatură pentru el. Fă-l ambasador itinerant, vicepreședinte peste hotare sau ceva de genul ăsta.

–Nu asta era și până acum?

–Nu formal și nu cu promisiunea că nu va sfârși înapoi aici ca director executiv. Asta-l îngrozește.

–Mă îngrozește și pe mine, a ripostat, ridicând vocea. Ce-o să se întâmple când o să mor? Cine o să preia conducerea? Noah? Ooo, minunat! Are nouă ani. Și dacă l-o duce capul cât o duce și pe maică-sa, m-am dus pe copcă.

–Ce zici de Charlotte?

–Are *trei* ani.

–Sunt veri...

–Trebuia să fie Jude! Coborând tonul, a încercat din nou. Te iubește, să știi.

I-aș fi putut aminti că tocmai negase asta acum o săptămână. Dar, deodată, mi s-a părut că trebuie să scot altceva în evidență.

–Jude iubește ce nu poate avea.

–A venit înapoi pentru tine.

–Nu. Nu știa că o să fiu aici. A venit înapoi pentru *tine*. Vrea...

M-am oprit, gândindu-mă.

–Ce? Zi-mi. I-aș da aproape orice.

Deodată m-am întors în timp, la discuția avută cu tata pe banca din fața magazinului general.

–Și părinții mei ar spune același lucru. Tot ce vreau eu e să fiu iubită ca un adult care are dreptul la propriile visuri.

–Nu așa îl iubesc eu pe Jude? a ripostat Amelia. Îl las să locuiască unde vrea, chiar dacă eu cred că e o cocioabă, să se îmbrace cum vrea, chiar dacă arată ca... cei cu care am crescut și de care am încercat toată viața să fug. Îl *las* să facă toate astea.

Tot așa cum tata mă „lăsa" să stau aici.

–Dar îți simte dezaprobarea.

–Pentru că ceea ce face el e *greșit*, a insistat ea.

– Poate pentru tine, dar el nu poate trăi pentru tine.

– Ajută-mă, Emily. Dacă îți pasă de Vicki, o să faci asta, pentru că eu sunt mama ei. Îmi iubesc băiatul. Vreau o relație cu el. Am trăit zece ani fără el. Nu mai pot s-o iau de la capăt.

– O, Amelia, am spus cu regret, nu pentru Jude, ci pentru mama lui care nu era în stare să accepte adevărul. Nu-l pot controla pe Jude. Viața mea e în altă parte și reprezintă tot ce urăște el. N-am nici o putere asupra lui.

– Ba da. Ești cea mai bună femeie care a intrat vreodată în viața lui. El te numește conștiința lui.

Ei bine, asta știam. Faptul că și Amelia o știa mi-a sugerat că era posibil ca Jude să o fi îndemnat la discuția asta.

– Vorbește cu el, a insistat. Fă-l să priceapă. Spune-i că ar *trebui* să ceară custodia lui Noah. Spune-i că ar putea revoluționa adăpostul, că ar putea să-și pună amprenta asupra lui, că ar putea să-l transforme într-un loc unic, pe care să i-l lase moștenire băiatului.

A inspirat scurt.

– Ajută-mă cu asta, Emily. Ar fi chiar atât de *greu* pentru tine să faci asta?

N-am răspuns, iar ea a plecat la scurt timp după aceea. Cu o săptămână și jumătate în urmă, când mintea îmi era plină de paraziți și eram stoarsă de energie, mi-aș fi făcut bagajele și aș fi plecat încotro vedeam cu ochii. Aveam eu destule probleme pe cap ca să mă mai încarc și cu ale ei. Dar nu puteam să nu observ asemănările. Eu eram pentru tatăl meu ceea ce Jude era pentru Amelia – un copil care respinge visul unui părinte. Ajutându-i pe ei, poate că mă ajutam pe mine, iar atunci toți am fi putut avea de câștigat.

Cel puțin, ăsta a fost raționamentul care m-a determinat să nu părăsesc Bell Valley chiar în acea zi.

Apoi, s-a întâmplat ceva care mi-a întărit hotărârea. Vineri dimineață, Lee s-a trezit că i-au fost sparte toate cele patru cauciucuri ale camionetei pe care o conducea spre și de la muncă. Camioneta era veche, dar anvelopele erau noi, iar făptașul nu a putut fi surprins de camerele video. La adăpostul copacilor, cineva trăsese cu o armă, folosind probabil un amortizor pentru a nu trezi pe nimeni.

Ne-am întâlnit cu polițiștii în bucătăria pensiunii – trei dintre cei mai buni ofițeri ai orașului înfulecau plăcinte cu caise în timp ce Amelia insista că au de prins un criminal, lucru care n-a contribuit deloc la liniștea sufletească a lui Lee. Polițiștii au promis că vor supraveghea casa, dar în afară de a cataloga tipul muniției folosite, nu prea aveau ce face.

Lee își ieșise din minți, iar eu o înțelegeam. Dar în timp ce ea folosea incidentul ca să-mi demonstreze că n-ar trebui să tulburăm apele, eu l-am folosit pentru a-i arăta că exact asta trebuie să facem. Am avut nevoie de un timp – și de insistențele Ameliei – ca să o conving. Lăsând-o să le spună polițiștilor de ce probe vom avea nevoie din dosarele lor, am condus-o pe Lee în micuțul birou al lui Vicki, de unde putea telefona în liniște.

–Luni, la zece? a repetat ea după Sean, uitându-se la mine.

Când i-am făcut semn că da, a spus:

–Da. Mulțumesc. Da. Zece. Ne vedem atunci.

Cu ochii încă la mine, a închis telefonul. Cu mâna tremurând și-a dat la o parte acea șuviță de păr care îi acoperea un ochi, scoțând la iveală de două ori mai multă teamă.

–Nu pot să mă duc la ora aia, a scâncit abia auzit. O să ratez tot micul dejun, pentru că ar trebui să plec la *șapte* ca să ajung acolo la zece, traficul o să fie nasol și nici măcar nu știu unde să *parchez*.

Am luat-o de mâini.

– O să pregătești totul de cu seară, iar Vicki doar să vâre tăvile în cuptor. E important, Lee. Dacă cineva a mers până într-acolo încât să tragă cu o armă spre mașina ta ca să evite camerele de filmat, înseamnă că se distrează la culme și nu se va opri. Și nu e ca și cum ai merge acolo ca să-ți vinzi sufletul. Dacă nu-ți place Sean, pleci și s-a terminat. Nici eu nu știu unde să parchez, dar o să aflăm. Conduc eu. Iar dacă traficul ne încetinește, o să-l sunăm pe Sean, și el o să ne aștepte.

Nu argumentam doar de dragul lui Lee, al Ameliei sau al lui Sean. Argumentam de dragul meu și al lui James. Să o ajutăm pe Lee era pentru noi un teren comun, ceea ce însemna că miza era foarte mare.

Și James trebuie să fi simțit asta, pentru că nici n-am apucat să ne instalăm bine în biroul avocatului, luni dimineață, că l-a și sunat pe Sean. Acesta părea din ce în ce mai mulțumit – zâmbea, lua notițe – cu fiecare minut. Începeam să mă întreb ce i-o fi zicând James la telefon, când Sean a pus apelul în așteptare și mi-a făcut semne spre masa de conferințe din celălalt capăt al camerei.

– Vrei să vorbești cu el, cât timp aflu eu detalii de la Lee?

Voiam. Trăgându-mi un scaun acolo, am ridicat receptorul:

– Ce mai faci? am întrebat îndeajuns de încet încât să nu-i deranjez pe ceilalți.

– *Grozav*, iubire, a spus, punând mai mult entuziasm în acele două cuvinte decât văzusem la el în toate lunile dinaintea plecării mele. Stai să auzi asta. Unul dintre asociații noștri provine dintr-o familie înstărită din Boston. De obicei nu lucrez cu el, dar i-am pomenit, așa, într-o doară, numele executorului fondului lui Lee, Albert Meeme. Reacție instantanee. Și familia lui l-a folosit pe Meeme până când au început să apară tot felul

de ciudățenii în raportările de la fondul lor – zeci de cheltuieli aiurea, mărunțișuri care s-au adunat. Meeme a susținut sus și tare că e nevinovat, dar când au început să se intereseze, au aflat că are ceva fraude la activ.

–Dovedite? am întrebat surescitată. Asta i-ar fi rezolvat cazul lui Lee.

–Nu, doar acuzații care s-au oprit chiar înainte de începerea urmăririi penale. Înregistrări contabile dubioase, fonduri care s-au mișcat în mod misterios de colo până colo, manevre evazive.

–Evaziune fiscală.

–Corect. Dar – și asta i se potrivește la fix lui Lee – unii au pretins că s-a jucat cu averile ca să-l favorizeze pe unul sau pe altul dintre beneficiari, Meeme primind mită pentru asta. Nimeni n-a reușit să dovedească nimic, iar firma îl acoperă, așa că numai cei din interior sunt la curent cu asta. Sean a auzit ceva zvonuri, dar clienții nemulțumiți aruncă mereu cu noroi. Cu Lee e altceva. Ea nu e un client nemulțumit. E doar o victimă nevinovată, iar trecutul lui Meeme îi dă dreptate să se plângă. În plus, acum, Sean are mai multe motive să insiste. Dacă reușește să-l prindă pe tip cu mâța-n sac, o să fie picătura care o să umple paharul. Dar asta nu-i tot, Em. Azi-dimineață am primit un caz tare de tot.

–Chiar așa? am întrebat, încă încântată pentru Lee.

–E pro bono, așa că tribunalul o să-mi plătească doar un onorariu minim, dar ar putea fi un caz interesant. Clientul este o femeie – Denise Bryant – închisă pentru un accident de circulație în care a omorât un puști care mergea cu bicicleta. N-are cazier, dar detectivii au demonstrat că depășea viteza legală când a încercat să depășească o altă mașină. Era zonă de trecere, dar era vreme urâtă. Băiatul avea cincisprezece ani. El și prietenii lui coborau cu bicicletele de pe o pantă, pe stradă. Acum ea dă în judecată familia copilului pentru

că l-au lăsat să umble cu bicicleta fără să poarte cască de protecție. Îți place?

–Interesant, am spus, pentru că, din punct de vedere filosofic, problema, cu siguranță, era interesantă. Dar, cu toate că mă bucuram pentru James, nu prea mă bucuram pentru mine. Dacă tot consideram munca drept dușmanul nostru, un caz bun nu ne era de mare ajutor.

Mi-a simțit ezitarea.

–Știu, Em. Dar e un gest frumos. Mark știe că am fost frustrat din pricina cazurilor la care lucrez. Derek More e titularul, dar el e atât de ocupat, încât, de fapt, cazul o să fie al meu. O să plec la Bedford Hills să stau de vorbă cu clienta. O să intru în sala de judecată. O să lucrez cu serviciul de probațiune, cu judecătorul și cu procuratura – o să interacționez personal cu toți. O să pot să-mi fac un nume lucrând la ceva care să conteze. Un caz ca ăsta mă poate ajuta mult să mă mențin pe linia de plutire până când se ameliorează lucrurile.

Eram îngrijorată, în parte pentru că nu aveam încredere în motivația lui Mark. Mă temeam că James este tratat de sus sau că i se pun prea multe în cârcă pentru a i se testa rezistența. Mark știa că i-ar fi fost greu să refuze un caz pro bono. La naiba, și mie mi-ar fi greu să refuz. Să ajut pe cineva care e pedepsit când și victima are chiar și cea mai mică parte de vină? Mi-aș fi deschis bucuroasă un cabinet numai cu cazuri din astea. Din nefericire, cu ele nu-ți plătești facturile, un lucru pe care Mark trebuie să-l fi știut foarte bine.

–Ai timp pentru asta? am întrebat eu.

–O să-mi fac timp. Cum merge cu Sean?

–Ok, cred. Acum stă de vorbă cu Lee.

–Cum a fost drumul?

–În regulă.

–Fără claustrofobie? a întrebat îndeajuns de sec încât să se facă înțeles.

Fugisem dintr-un oraș. Era acesta diferit în vreun fel?

–Sincer, am fost atât de concentrată să o iau pe unde trebuie și să ajung cu bine în garaj, încât n-am văzut mare lucru în jur. O să-ți spun când mă întorc. Mersi pentru informații, James. Ai fost tare.

Am închis telefonul, spunându-mi că avea dreptul să își pună întrebări în legătură cu starea mea de spirit, dar și că interesul lui față de problema lui Lee era pozitiv, că noul caz pro bono s-ar putea să nu iasă bine și că, fără discuție, eram bucuroasă că a vrut să stea de vorbă cu mine. Obișnuiam să ne sunăm de multe ori în legătură cu noile cazuri, vechile cazuri, cazurile în care un coleg nu-și făcea partea lui de treabă. Asta îmi amintea că ne aveam pe *noi* înainte de orice altceva.

–Tocmai terminam de trecut în revistă istoricul, mi-a explicat Sean când m-am alăturat lor.

Era un tip plăcut, cu părul roșcat tuns scurt și o pereche de ochelari cu ramă subțire. A pus un șir neîntrerupt de întrebări, oprindu-se să reformuleze doar când Lee părea nedumerită. Mi-am dat seama că toți clienții lui obișnuiți erau mai elevați și, cu siguranță, mai bogați.

În timp ce ascultam ultima parte, am intervenit și eu cu o întrebare sau două pentru Lee, simțind că omite ceva. Ea i-a dat lui Sean dosarul poliției în care se aflau dovezile de hărțuire, dar și documentele din partea fondului fiduciar care arătau o scădere dramatică a valorii veniturilor, de la moartea soțului ei și până în prezent. În timp ce le citea, obrajii lui s-au înroșit.

–Un singur avocat corupt ne strică imaginea tuturor, a spus, vizibil iritat. Am face un serviciu comunității dacă l-am prinde pe Albert Meeme cu ceva concret.

Lui Lee i-a spus:

–Avem aici un departament mare care tratează problemele legate de testamente. Eu mă ocup de latura procesuală, deci am mai trecut prin așa ceva. Mai întâi,

facem o solicitare către tribunal în care cerem verificarea contabilă a fondului.

–Ce presupune asta? am întrebat.

–Să trimitem o descriere pe scurt a cazului, dosarele astea, poate și o declarație sub jurământ din partea lui Lee. Pe asta am putea-o pregăti chiar acum. O să trimit solicitarea cu titlu de urgență, având în vedere hărțuirea.

–Și asta o să-i facă să înceteze? a întrebat Lee timid.

–Ar trebui, a spus el, deși nu foarte convins. Dacă cineva se știe urmărit, își dă seama că e riscant să mai continue cu agresiunile.

–N-o să trebuiască să fiu acolo, nu? La tribunal?

–Ba da. Ești un martor convingător.

–Ba *nu* sunt. Nu știu ce să *spun*.

–Asta te face un martor convingător, a spus el și s-a întors din nou către mine. Mi s-au acceptat cereri și mai slab motivate, așa că nu-mi fac griji, plus că îl cunosc pe grefierul de la secția de testamente și succesiuni a Înaltei Curți, ceea ce înseamnă o audiere mai rapidă. Odată ce primim aprobarea, curtea are dreptul să numească un contabil, dar dacă le sugerez un nume pe care ei îl cunosc, or să-l folosească. Știu și care e cea mai potrivită persoană pentru treaba asta. E rapidă și e deșteaptă.

–Ce se întâmplă pe urmă? a întrebat Lee.

–Inspectează registrele contabile.

–Unde? am întrebat.

–Cel mai ușor ar fi să o facă la firma lui Meeme.

–Dar atunci fratele lui Jack o să afle, a spus Lee.

–Oricum află. Or să fie înștiințați de către tribunal în legătură cu audierea pe tema solicitării. Ei or să trimită pe cineva ca să încerce să-l convingă pe judecător să o respingă. Oricine ar fi, n-o să aibă prea multe șanse. Cum am spus, am precedente cu cazuri mai puțin motivate decât ăsta. Iar Lee va fi un martor foarte bun.

S-a uitat drept spre Lee.

–Acum e momentul să te hotărăști. Vrei să mergi înainte cu treaba asta?

Nu era prea încântată și, pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit la fel de prost ca atunci când am vorbit cu Layla la New York. Să meargă înainte era înspăimântător, dar să nu facă nimic era și mai rău.

N-a trebuit să i-o spun. Încet-încet, reținerea ei s-a transformat în resemnare. Lui Sean i-a șoptit doar:

–Da...

Am fost atentă la plecarea din Boston. Da, era trafic. Și da, îl detestam. Da, erau șantiere. Și da, le detestam.

Simțeam însă că mă cuprinde claustrofobia? Până să termin de făcut tot felul de comparații cu New Yorkul, am ajuns să traversăm râul Charles. Pe partea cealaltă încă mai era trafic, mai erau șantiere, mai era zgomot. Dar știam că toate or să se termine și că, odată ce vom înainta pe I-93, peisajul citadin se va risipi.

Ce însemna asta?

Însemna că Bostonul era mai puțin agresiv decât alte orașe, dar însemna și că nu eram mai nerăbdătoare decât Lee să mă întorc în el. Urma să o fac, la fel ca și ea, pentru că acolo era tribunalul. Și avea să fie suportabil pentru că știam că pot pleca.

Și *asta* ce însemna?

Însemna că James și cu mine încă mai aveam cale lungă, dacă speram să ajungem la un compromis.

capitolul 17

Lee se descurcase de minune în Boston, dar cel mai bine mă simțeam în legătură cu implicarea lui James. Așa că l-am sunat în drum spre casă pentru a-l pune la curent. A răspuns imediat și atunci, și când l-am sunat din nou la ora zece seara, deși a doua oară părea amețit. Îl trezisem din somn.

–Oh, bună, îmi pare rău. Culcă-te la loc.

L-am auzit când se întindea.

–Nee. Tre' să lucrez.

–Ești la birou?

–Acasă. În bucătărie. Probabil că am ațipit.

–Cu capul pe masă.

Și cu laptopul împins într-o parte, cu brațele pe tăblia mesei și cu gâtul încordat. Mai făcuse asta.

–Of, James. Ai nevoie de un pat.

–Am nevoie de tine, a spus și a căscat. Am nevoie de o zi mai lungă. A înjurat. Da, mă duc la culcare. Te sun mâine dimineață.

Dar eu am fost cea care a sunat marți la prima oră, imediat după ce am primit vești de la Sean.

–Avem o audiere stabilită pentru vineri după-amiaza.

–O să depună Lee mărturie? a întrebat James.

–Da. O s-o pregătim prin telefon, dar el nu vrea să exagereze. Vrea să se vadă, citez: lipsa ei de duplicitate. E îngrozită, dar a fost de acord.

–Au mai fost incidente noi?

–Nu. Ăștia o țin pe jar. Suspansul e o parte din teroare. Cum merge treaba pe-acolo?

–Hmm. Ok.

Nu mai părea la fel de entuziast ca ieri.

–S-a întâmplat ceva. În dimineața asta am fost la Bedford Hills, să stau de vorbă cu Denise Bryant și, când m-am întors, Mark a sărit pe mine să-i fac trei rapoarte. Îmi tot zice că am rămas în urmă pentru că am chiulit, iar eu îi tot zic că sunt în urmă pentru că nu am ajutorul care îmi trebuie, dar el insistă că aș putea face totul singur, dacă m-aș ține de treabă, ceea ce înseamnă că nu vorbește despre Denise Bryant, ci despre *noi*. Cum să răspund eu la asta?

Aveam eu un răspuns, dar era prea dur.

–Cred că și pe el a sărit cineva, a murmurat James. Bănuiesc că bilanțul de la sfârșitul lunii nu e prea roz, dar să fie mai rău decât în primul trimestru? Dacă managementul firmei a luat-o razna, înseamnă că lucrurile stau rău.

–Cât de rău?

Dacă James era concediat, dădeam amândoi de belea. Sau nu, dacă era să ne luăm după teoria cu partea plină a paharului.

–Bună întrebare. Asociații sunt ultimii care află. Și aici e vorba de suspans. Ne țin atârnați. Ca și pe Lee.

–Îmi pare rău, James, am spus încet.

–Ei bine, ăsta-i jocul. Tocmai de aceea am nevoie de parteneriatul ăsta. Votul e în octombrie. Pot să mai rezist până atunci.

O oră mai târziu, i-am trimis un mesaj ca să-i spun că sunt cu gândul la el și am făcut-o din nou la mijlocul după-amiezii. Mi-a răspuns de fiecare dată. Era drăguț, mi-l închipuiam tastând pe sub birou, ca să nu-l prindă Mark.

Vicki m-a văzut. O ajutam să pregătească ceaiul, după ce insistasem să mai stea jos. Părea obosită. Ca și James, avea nevoie de mai multe ajutoare, dar resursele Red Fox nu-i permiteau să angajeze alți oameni, așa că le-am

țінut eu locul, bucuroasă. Mi-am ascuns BlackBerry-ul în buzunar, tastând între două drumuri de la bucătărie, în salon.

– Ce s-a întâmplat cu femeia care a renunțat la șmecherii electronice? a întrebat pe când scriam un alt răspuns.

– Asta e acceptabil, am spus eu, băgând telefonul la loc în buzunar, pentru că o fac în timp ce aranjez pliculețe de ceai, spăl vase și mănânc fursecuri. James ar fi invidios.

– Chiar așa?

Avea dreptate.

– Poate că nu. Prea îi stă capul la muncă acum. Dar canalul de comunicare e deschis și nu vreau să-l închid la loc. Ziua mea e mai bună când țin legătura cu el.

– Asta sună a dependență.

– Nu. E o alegere.

Una care acum îmi era foarte clară. Măcar pentru asta și evadarea mea avusese un rost.

– Îmi place să-i aud vocea. Îmi place să-i împărtășesc lucruri. Poate că mă simt vinovată pentru că sunt aici, în timp ce el trece printr-o perioadă grea la serviciu. Dar dacă simte nevoia să se descarce, vreau să-l ascult.

– Vrei ca el să fie dependent de *tine*, m-a tachinat Vicki.

„Mai bine de mine decât de Naida“, m-am gândit, dar am spus:

– Ce-mi doresc cu adevărat e o speranță. Faptul că vorbim arată că suntem vii – *noi* – ca pereche. Înseamnă că mai avem și altceva în afara muncii, ceva ce nimeni nu ne poate lua. Așa era pe vremuri. Mă bucur că ne-am revenit.

– Asta înseamnă că o să poți suporta din nou New Yorkul?

Am rămas pe gânduri.

– Înseamnă că îmi iubesc soțul. Înseamnă că vreau să fiu alături de el.

– Cum rămâne cu New York?

– Nu știu.

Simțeam că mă apasă greutatea hotărârii.

– Ar trebui să mă gândesc la asta în fiecare minut, nu? Ar trebui să fac lucruri care să mă ajute să decid. Dar poate că tocmai asta s-a schimbat. Mereu am știut precis unde vreau să ajung. Niciodată nu m-am lăsat dusă de val. Dar simt că asta trebuie să fac acum. Nu pot să forțez lucrurile. O să le las să mai vină și de la sine.

Când mi-a sunat telefonul, l-am scos, sigură că e James. Am fost surprinsă să văd un număr local. Jude? Amelia?

– Alo?

– Emily? Sunt Katherine de la adăpost.

– Katherine, am spus.

Nu i-aș fi recunoscut vocea. Era tensionată.

– E totul în regulă?

– Pisicuța ta nu se simte bine.

– Nu se simte bine?

Brusc, m-a cuprins frica.

– Ai putea să vii până aici?

– Acum? Sigur.

După doar două minute, am ieșit în fugă de la Red Fox. Când am ajuns pe șosea am mers cu nouăzeci și șase la oră, un lucru nu prea înțelept, dar simțeam urgența pe care Katherine nu o exprimase prea deslușit. Nori amenințători umpleau cerul, oglindindu-mi temerile. Recepționista fiind plecată, am alergat înăuntru.

Pisicuța mea nu era la reabilitare. N-o vedeam nicăieri. Încă o mai căutam disperată prin toate părțile, când Katherine a venit și m-a condus spre o cămăruță, unde stătea un tânăr, evident veterinar. Scumpete era

așezată pe-o parte pe masa de consultații. Ochișorii îi erau deschiși, dar nu părea să vadă mare lucru.

– A căzut? am întrebat, dorindu-mi să cred că e vorba de cea mai simplă problemă posibilă. Puteam s-o îngrijesc până se făcea bine. Katherine trebuie să fi știut că eram în stare să o fac și tocmai de aceea m-a sunat. O puteam lua cu mine. Nu era nimic periculos în magazia grădinarului.

Dar Katherine părea copleșită de durere. Veterinarul a fost cel care mi-a spus:

– Nu mai mănâncă și nici nu mai bea. Organismul ei nu mai funcționează.

– Ieri era bine, am protestat.

– Dar din ce în ce mai slăbită. Ai văzut-o și tu.

– Totuși, m-am opus eu, organismul să nu mai funcționeze? Nu poți să faci ceva? Să-i pui perfuzii, poate?

– Lichidul o să treacă pur și simplu prin ea, a răspuns el, cerându-și scuze.

Nu-mi plăceau cuvintele nerostite. Speriată, m-am uitat la Katherine.

– În cel mai bun caz, am mai ține-o în viață o săptămână-două, dar n-aș vrea s-o fac să sufere.

M-am uitat în jur, disperată să găsesc o soluție, dar singurul lucru pe care l-am văzut au fost două seringi. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– N-o să simtă durere, mi-a promis veterinarul. Prima injecție o să o sedeze. O să fie rapid. Acum e deja pe jumătate în această stare.

Mi s-a pus un nod în gât, dar chiar dacă m-aș fi putut opune, avea sens ce spunea el. Da, mi se spusese că Scumpete poate avea o viață lungă, dar în sinea mea îmi făcusem griji încă de la început.

– Pot s-o țin în brațe? am întrebat, știind că pentru asta fusesem chemată.

De cum am rămas singure, mi-am lipit fața de chipul ei minuscul, simțind blănița moale, căldura pe cale

să se stingă. Ignorând izul de antiseptic al mesei, m-am concentrat asupra mirosului pe care îl cunoșteam.

–Sunt aici, puiule, am șoptit, atingând-o pe cap.

Ochii ei, acum închiși, s-au deschis, întâlnindu-i pe ai mei. Asta a fost toată încurajarea de care aveam nevoie. Ridicând-o ușor, am luat-o în brațe ca pe un bebeluș și m-am așezat pe singurul scaun din cameră. Era de metal, acoperit cu pernuțe pe care să te așezi și să îți sprijini spatele, dar aș fi fost în stare să stau și pe cărbuni încinși pentru biata de ea care nu avusese niciodată, cu adevărat, o șansă.

Aplecându-mă deasupra ei, am murmurat cuvinte blânde de dragoste, în timp ce o legănam ușor. A întins o lăbuță, și-a mișcat căpșorul lângă al meu, apoi a rămas nemișcată. Și am știut. Mă așteptase pe mine. Ridicându-mă doar puțin, am atins puful urechiușelor care n-apucaseră niciodată să crească cu adevărat. În timp ce o priveam, trandafiriul pielii s-a estompat pe măsură ce venele ei micuțe au încetat să mai pompeze sânge. Am ținut-o strâns, păstrând căldura care se stingea, până când Katherine și veterinarul s-au întors.

Stetoscopul a confirmat.

Nici unul dintre noi n-a scos o vorbă. Am mai ținut-o în brațe câteva clipe, înainte de a-mi îngropa fața în blănița ei, spunându-i, fără vorbe, că nu o să o uit niciodată. Apoi l-am privit pe veterinar cum iese cu ea pe hol.

Katherine părea sfâșiată.

–Îți mulțumesc că ai venit.

Incapabilă să vorbesc, am dat din cap, am ridicat o mână în semn de rămas bun și am ieșit afară. Norii dezlănțuiseră un adevărat potop. Deși am luat-o la goană, până să ajung la mașină eram udă leoarcă și, odată ajunsă înăuntru, am izbucnit în plâns. Nu știam sigur de ce eram atât de sensibilă. Poate că pierderea pisicuței îmi răscolise amintirile altor pierderi, cum ar fi moartea câinilor mei.

Poate că, așa cum se întâmplase și cu papilele mele gustative, emoțiile mi se treziseră brusc la viață. Sau poate doar tânjeam atât de mult să am o ființă vie pe care să o iubesc.

Dar am stat pe scaunul șoferului și am plâns, cu fața ascunsă-n palme. Au trecut cinci minute, poate zece, înainte ca ușa din dreapta să se deschidă. Abia am apucat să reacționez – și atunci doar mi-am mișcat puțin degetele ca să pot vedea cine era –, că Jude s-a și strecurat înăuntru și a trântit portiera.

–Uau, a spus el, aplecându-se ca să privească în sus prin parbriz. N-am mai văzut vreme ca asta de când am fost la Seattle. Nu ești obișnuită să conduci pe ploaie, orășeanco? a întrebat tachinându-mă cu blândețe.

Când a văzut că nu răspund, s-a uitat la mine. Mâinile încă îmi mai acopereau nasul și gura, dar ochii îmi erau descoperiți.

–Plângi? a întrebat neliniștit.

–Pisicuța mea a murit, am spus.

Chiar și estompată din pricina palmelor care îmi acopereau gura și a ploii care lovea capota, vocea mea a sunat nazală.

–Adică o pisicuță de aici?

Când am dat din cap, s-a întins și m-a mângâiat pe ceafă. Ochii lui aurii erau înțelegători.

–Așa e natura, Emmie.

–Știu. Cei mai puternici supraviețuiesc. Dar ea ar fi *putut* să fie puternică. De ce n-a avut *șansa* asta?

Privirea i-a rămas blândă, degetele lui masându-mi gâtul.

–Unii n-o au. Mereu i-am admirat pe oamenii de aici care văd asta în fiecare zi. E greu să asiști la așa ceva.

–Chiar că e!

–E într-un loc mai bun, s-a oferit el să mă aline.

Aveam un nod în gât. Nu puteam decât să dau din cap.

– O s-o revezi într-o zi, a adăugat.

– O spui doar așa, ca să mă faci să mă simt mai bine. Tu nu crezi în rai.

A zâmbit rușinat. După câteva clipe, a spus:

– Vrei să facem o plimbare? Să fugim de toate?

Am izbucnit într-un râs strident.

– Credeam că deja fac asta!

– Nu. O plimbare de un sfert de oră.

M-am gândit la pisicuța mea. Îmi plăcea ideea de a o revedea într-o altă viață, dar nu o puteam vedea acum. Biata de ea era singură. Eu una nu voiam să fiu.

Am sărit din mașina mea într-a lui, un Range Rover pe care Amelia i-l cumpărase recent și pentru care Jude nu s-a scuzat, în ciuda faptului că se luase de BMW-ul meu. Cu ștergătoarele lucrând din plin, a întors și a demarat în viteză. N-am vorbit prea mult. Eu îmi reveneam după criza de plâns, iar el – ei bine, habar n-aveam la ce se gândea și n-aveam nici puterea să aflu. Ne-am îndepărtat de oraș prin ploaia torențială.

Zece minute mai târziu, a cotit pe un drum forestier pe care nici nu l-aș fi zărit. SUV-ul s-a descurcat cu hârtoapele mai bine decât BMW-ul meu, deși tot a trebuit să mă țin bine de mânerul din plafon când am luat-o în sus, pe munte. Din când în când mai derapam pe noroi sau pe frunze ude, dar Jude redresa mașina cu ușurință. Îi plăcea să facă asta și s-a oprit doar când bolovanii au blocat drumul. Apoi a alergat în jurul mașinii pentru a-mi deschide portiera.

– Ți-aș oferi o umbrelă, a spus el, luându-mă de mână, dar ăsta e un drum printre amintiri și pe vremea aceea nu aveam umbrele.

Încercam să văd prin perdeaua de ploaie.

– Amintiri? Nu cred. N-am mai fost pe aici.

– Ba da. Stai să vezi.

Am dat din mâini și din picioare, încercând să nu cad, dar după numai o clipă, am alunecat, oprindu-mă chiar lângă el, la marginea unui zid de granit. Și iat-o: pădurea lui Jude. O cascadă sălbatică se prăvălea de pe o margine aflată la trei metri înălțime și lovea pârâul, ridicând un nor de stropi înainte de a se prăvăli la vale.

Dacă n-ar fi plouat, aș fi auzit cascada mai repede. Dar acum aveam alte motive să nu-mi cred ochilor.

– Ia stai puțin!

Mi-am tras mâna dintr-a lui.

– Am *condus* până aici?

– Dap.

– *Știai* că există un drum?

– Dap.

– Și atunci ultima dată – și celelalte dăți – de ce ne-am chinuit câte trei ore să escaladăm stânci verticale ca să ajungem aici?

Ploaia a continuat să cadă peste zâmbetul lui înfumurat.

– Pentru că aia e partea *distractivă* a muntelui. Azi a *trebuit* să conduc până aici pentru că ți-am promis că ajungem într-un sfert de oră.

– Nu asta-i ideea.

Mi-am amintit juliturile de pe mâini și de pe genunchi, durerile de picioare care nu-mi mai treceau cu zilele.

– Era periculos. Mi-am riscat *viața*. Niciodată nu mi-ai spus că există un drum.

– Niciodată nu m-ai întrebat. N-ai avut un sentiment de împlinire escaladând?

– Era *greu*.

– Așa sunt majoritatea lucrurilor bune, a spus el tărăgănat, cu o privire scurtă, dar grăitoare.

Înainte să apuc să mă gândesc la o replică pe măsură, el își dăduse jos tricoul.

–Eu mă bag.

Aș fi ripostat dacă jeanșii lui ar fi luat calea tricoului, dar a rămas îmbrăcat cu ei – oricum erau uzi fleașcă – și a început să pășească atent pe bolovanii uzi până când a ajuns să stea sub cascadă. În ciuda volumului uriaș de apă, el își ținea capul drept. Cerul era în continuare întunecat, dar chipul lui era luminat de bucurie pură.

Cum să rămân furioasă? Ăsta era Jude în cea mai bună formă – se afla în mediul lui și era o plăcere să-l urmărești. O fi fost el insensibil până la extrem, dar era vigoarea întruchipată.

După un timp, a deschis ochii și a ieșit de sub torent, îndreptându-se spre o nișă îngustă. Menținându-mi cu grijă echilibrul, am pășit de pe o piatră pe alta și m-am dus lângă el. Odată ce m-am văzut ajunsă în siguranță, am închis ochii. Miresmele erau curate, sunetele puternice, dar naturale. Era ceva primitiv aici, ceva excitant care n-avea nimic de-a face cu coioții.

Stăteam coapsă udă lângă coapsă udă, cu spatele sprijinit de stâncă. Atunci m-a întrebat:

–Ți-aduci aminte?

–Da.

–Nici pe vremea aia n-ai vrut să stai sub cascadă. De ce ți-e frică?

–De înec. Nu suport să mă lovească în cap atâta apă.

Însă îmi plăcea să stau pe margine. Eram îmbibată de apă, dar adăpostită. Iar lângă mine se afla neînfricatul Jude, perfect capabil să mă apere.

–Și de mai ce? a întrebat el.

–Șerpi.

–Încă?

Ochii lui erau prietenoși, încurajând discuția.

–Întotdeauna.

–De ce altceva?

N-a trebuit să mă gândesc prea mult.

–Că o să-mi pierd slujba. Că o să-mi pierd soțul. Că o să-mi pierd viitorul.

–Cum poți să-ți pierzi viitorul?

–Pierzându-l pe James.

–Așa bun e?

–Pentru mine este.

–Ăsta-i un mesaj pentru mine?

–Nu. E doar afirmarea adevărului.

Jude m-a studiat câteva clipe, înainte de a-și sprijini coatele pe genunchi și bărbia pe brațe, privind prin perdeaua de apă spre pădure. A tăcut un timp, apoi vocea lui abia dacă a răzbătut prin urletul cascadei.

–Mie mi-e frică de eșec.

Am tresărit, auzind o asemenea confesiune din partea lui Jude. M-am uitat la el, dar continua să privească înainte. Cu blândețe, am spus:

–Tuturor ne este.

–Pentru mine e mai rău. Când îți propui să fii invincibil, ai o problemă.

–Asta da introspecție.

A întors capul.

–Ești cumva sarcastică?

–Nu. Te înțeleg foarte bine. Îți place să fii într-un anume fel. La ce capitol ți-e cel mai teamă că o să eșuezi?

–Familie. Nu mă pricep deloc.

–Și asta te deranjează?

–Ăsta clar e sarcasm.

–Poate, dar nu te-a deranjat niciodată până acum.

S-a uitat din nou înainte.

–Mereu am făcut ce-am știut mai bine – chestii fizice – lucruri pe care alți oameni nu le pot face. M-aș pricepe *de minune* să conduc un vas de pescuit. M-aș pricepe *de minune* să escaladez Everestul. Dacă mi-ar fi propus cineva, aș fi fost primul la rând să merg pe Lună.

Nu mă îndoiam. Și s-ar fi priceput de minune și la asta.

–Cu relațiile e altceva, a continuat el. Nu-mi pot croi drum prin ele cu mușchii.

Mi-a aruncat o privire timidă.

–Nimeni nu înțelege de ce n-am fost încă să-l văd pe Noah.

Ce puteam să zic? Nici eu nu pricepeam.

–Încerc să țin seama de sentimentele băiatului, a explicat. O fi bine să mă bag în viața lui dacă urmează doar să plec din nou?

Părea că-și caută o scuză ca să nu facă o încercare, ceea ce reprezenta o schimbare.

–Ultima dată când am vorbit te gândeai la custodie.

–Încă mă mai gândesc. Cred. Dar nu pot singur. Ajută-mă, Emmie.

M-am tras înapoi, surprinsă de panica din privirea lui.

–Ăăă... cu ce?

–Mă întâlnesc mâine cu el. Nu știu ce să fac. Mi-ar fi mai ușor dacă ai fi și tu acolo.

Mă îndoiam. În plus, n-aveam nici un chef să mă amestec cu Jude, Jenna și copilul pe care îl concepuseră împreună.

–De ce *eu*?

–Suport moral. Tu ești talismanul meu.

–Ultima oară ai zis că sunt conștiința ta. Nu sunt decât o parte din trecut. Nu pot fi viitorul tău, Jude, i-am spus ca un avertisment.

–Eu vorbesc despre prezent.

–Off. Așa faci mereu.

–Ok. O meritam pe asta. Însă mă refer la prezentul *tău*. Există un motiv pentru care ai simțit nevoia să pleci din New York tocmai acum. Nu crezi că e o coincidență teribilă că, după zece ani în care am fost plecați, am ajuns

amândoi aici în același timp? Ești aici ca un cadou pentru mine.

–Asta sună teribil de egoist, Jude.

A scuturat din cap.

–A existat un scop mai important.

–Și care-i ăla?

–Să mă ajuți pe mine. Uite ce e, știu că ești măritată. Am priceput. Ești măritată, îl iubești pe tip și probabil că el e mai bun pentru tine decât sunt eu, deși rămâne întrebarea de ce ești tu aici, și el acolo. Dar ce fel de bărbat e, dacă se supără că ajuți un vechi prieten?

–Lasă-l pe James, am ripostat. Aici e vorba de mine și de fiul tău. Nici eu nu o să fac parte din viitorul lui. Deci, de ce să fiu acolo?

–Pentru că pe tine o să te *placă*, a spus Jude cu emoție.

Frica n-a fost niciodată un sentiment pe care să-l asociez cu Jude, nici măcar atunci când vorbea despre ea. Dar acum o simțeam în vocea lui. Îi era frică de Noah.

–Doar să-mi deschizi drumul, m-a implorat. E tot ce-ți cer. Nu trebuie să zici nimic. Doar să fii acolo pentru suport moral.

–Of, Jude.

Mă simțeam ruptă în două: nu voiam să fiu atrasă în viața lui, dar nu voiam nici să fiu responsabilă de faptul că un băiețel nu-și va cunoaște tatăl.

Apoi a avut îndrăzneala să spună:

–Tu ar fi trebuit să fii cea care să-mi poarte copilul. Dacă ai fi rămas gravidă în vara aia, viața mea ar fi fost cu totul alta.

La fel și a mea, dar nu în cel mai bun sens.

–N-o lua pe panta asta, Jude, l-am avertizat blând.

Când m-a luat de mână și mi-a pipăit verigheta, am repetat avertismentul.

–Dacă n-ai de gând să zici cât de frumoasă e, taci din gură!

Degetele i s-au oprit. După ce mi-a mai ținut mâna un timp, a lăsat-o în jos cu mare grijă. Era un moment de cotitură. Așa cum Jude acceptase ceea ce nu putea schimba, eu am acceptat ceea ce nu *voiam* să schimb. Omul pe care îl aveam în fața ochilor nu mai exercita nici o influență asupra mea. Influența venea mai degrabă de la viața care pulsa în jurul nostru. Revelația aceasta mi-a dat putere.

Până să plecăm din adăpostul nostru, ploaia se oprise. Cascada și-a continuat iureșul, dar sunetul s-a pierdut odată ce am ajuns de cealaltă parte a zidului de granit, unde, în spatele Range Roverului, o deschizătură între copaci lăsa să se vadă cerul acoperit cu straturi de cenușiu metalic și culori vii.

–Coioții nu mai sunt, a remarcat Jude în timp ce stăteam și admiram priveliștea. N-au mai dat pe-aici de când am plecat.

Poate că l-aș fi contrazis, dacă nu m-aș fi gândit în acel moment la pisicuța mea, o mică scânteie strălucitoare în văpaia de pe cer, înălțându-se spre un loc în care nu va mai tremura.

Iar în acea noapte, când coioții mi-au oferit din nou concertul lor de urlete, lătrături și țipete, Jude era plecat pe undeva și chiar nu mai era deloc treaba mea.

Acestea fiind zise, m-am dus, totuși, la meciul lui Noah din ziua următoare, deși am făcut-o mai mult de dragul Ameliei decât al lui Jude. Nu puteam fi cu el așa cum își dorea ea, dar tot făceam ceva. Și cine eram eu să-i ghicesc comportamentul lui Jude? Poate că era îndeajuns de schimbător încât să se uite doar o dată la băiat și să devină cel mai bun tată din lume.

Nici unul dintre orașele din zonă nu avea destui copii încât să formeze o echipă de baseball, așa că selecția se făcea la nivel regional, iar meciurile se jucau pe terenul aflat chiar la sud de Bell Valley. De vreme ce Jude era, din nou, plecat în Concord, deci urma să vină din direcția opusă, am condus singură până acolo.

Când am ajuns, echipele își făceau încălzirea. Am zărit-o imediat pe Jenna. Cu părul blond părând aproape alb în lumina soarelui, stătea separat de ceilalți părinți, sprijinită de un gard de sârmă care îi ajungea până la talie. Era evident că s-a speriat când m-a văzut.

–Jude m-a rugat să vin, i-am explicat, așezându-mă lângă ea. Nu ți-a spus?

Bineînțeles că nu. El încă mai credea că eu și Jenna suntem rivale, deși, în ceea ce mă privește, nu mai simțeam asta deloc.

–Sunt doar un spectator, am asigurat-o. Vrea suport moral.

–Mă întreb de ce, a murmurat ea.

Nu părea încântată, deși am simțit că asta avea de-a face mai puțin cu apariția mea și mai mult cu întâlnirea dintre fiul ei și Jude. Când lângă ea și-a făcut apariția un bărbat care ținea în mână cafele de la Dunkin' Donuts, mi l-a prezentat.

–El e soțul meu, Bobby Horn. E aici tot pentru suport moral.

–Și să-mi văd puștiul jucând, a adăugat Bobby, destul de posesiv.

M-am uitat la băieții de pe teren.

–Care e?

Purtau uniforme și șepci de baseball care semănau leit una cu alta.

–Numărul paisprezece, a spus Bobby, arătând spre un grup aflat lângă antrenor. Odată ce mi-a direcționat privirea, l-aș fi recunoscut și fără să-mi spună numărul

de pe tricou. Văzând chipul lui Jude în miniatură, am simțit același junghi aproape imperceptibil pe care îl simțisem și când admirasem pozele de pe biroul Jennei.

Încălzirea a luat sfârșit. Echipele s-au adunat lângă băncile lor. M-am uitat spre mașini, căutându-l pe Jude, dar el nu venise. Când mi-am pus șapca pe cap, încercând să-mi ridic părul de pe ceafă din cauza căldurii umede, probabil că arătam ca una dintre celelalte mame, pentru că atunci când Noah le-a zâmbit părinților săi, nu m-a remarcat.

– Știe că vine Jude? am întrebat-o pe Jenna.

– Nu.

– Știe că Jude e tatăl lui?

– Da.

– Ceilalți copii ai voștri sunt aici?

– Nu.

Noah era stoper, iar asta era ciudat. Avea construcția lui Jude și, la numai nouă ani, fără să-și fi văzut vreodată tatăl, avea aceleași mișcări ca ale lui. Când a avut, din nou, un rol-cheie în blocarea altui jucător, am spus:

– E un sportiv bun.

Jenna n-a răspuns. Era întoarsă spre mașini.

– Trafic, am sugerat.

Dar nu înghițea scuza, și pe bună dreptate. Poate, poate că totuși, Jude dăduse peste vreun blocaj la ieșirea din Concord, dar după aceea nu avea cum să mai fie aglomerație.

Prima repriză s-a transformat în a doua, apoi în a treia. Noah a izbit mingea o dată, cu o lovitură puternică, tipică lui Jude, iar când a luat-o la fugă de la o bază la alta – ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul reprizei a treia – a reușit un tur complet. De cealaltă parte a Jennei, Bobby și-a strigat încurajările și a răspuns la semnul victoriei făcut de Noah imediat după ce a alunecat, atingând baza a patra.

Jude ratase momentul. Mi-am verificat telefonul să văd dacă am vreun mesaj. Am încercat să-l sun. Nimic.

– Bine că nu i-am zis lui Noah, a spus Jenna, fără nici o inflexiune în voce.

– O să fie aici, am răspuns, deși începeam să mă îndoiesc.

A patra repriză a venit și a trecut, a urmat a cincea. Deja începusem să îmi cer scuze.

– Îmi pare rău, Jenna. A zis că vrea să vină. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Ochii i-au rămas ațintiți spre teren.

– E ok. Oricum, nu-l vreau în viața lui Noah. Am fost de acord cu asta doar pentru că Amelia ne ajută. E copilul meu, a explicat ea, vreau să aibă tot ce e mai bun.

Am cercetat parcarea, gândindu-mă că Jude ar putea urmări meciul de acolo, prea emoționat ca să se apropie, dar acolo nu erau nici un Range Rover, nici un spectator înalt, nici un tată biologic cu păr blond.

Când meciul s-a încheiat, echipa lui Noah câștigând cu un avans de șase puncte, băiatul a fugit la mama lui.

– Ai văzut ultima fază? a întrebat el entuziasmat, în timp ce imita momentul trecându-și mănușa prin țărână.

Jenna l-a îmbrățișat.

– Ai fost *grozav*!

Dar el alerga deja înapoi la colegii lui.

– E un băiat bun, am spus.

Ceva i-a umbrit mândria de pe chip.

– Îmi fac griji. Știi... că moștenește niște chestii.

– Cum ar fi?

– Păi, corpul lui e ca al lui Jude. E un bun sportiv. Dar poate fi îngâmfat uneori. Vrea să fie *cool*. A fost un... incident cu o bătaie la școala lui. Nu cred că a fost implicat, iar noi am vorbit cu el despre faptul că trebuie să fie drăguț cu acei copii care nu pot să facă ce face el. Dar mi-e teamă.

–Poate e doar vârsta.

Mi-a aruncat o privire precaută.

–Nu vreau să ajungă așa. Amelia poate să ne dea bani, dar n-o las să-l crească ea. Uită-te la Jude. E total iresponsabil. Uită-te pe unde a umblat în ultimii zece ani. Uită-te ce-a făcut azi. Noah știe doar că tatăl lui trăiește pe undeva, departe. Îți imaginezi cum ar fi fost dacă l-ar fi așteptat azi? Vreau să spun... știam că asta o să se întâmple. Nu mai am încredere în Jude și nu-l mai vreau prin preajmă.

Era cea mai lungă replică pe care mi-o adresase vreodată și era clar că emoțiile o copleșeau. Am cercetat din nou parcarea, deși o parte din mine simțea că ar fi mai rău pentru Jude dacă ar ajunge acum, decât dacă n-ar veni deloc.

–N-a avut curaj, a spus Jenna cu dispreț. Ne e mai bine fără el, nu-i așa?

Aș fi încuviințat dacă ar mai fi rămas ca să-mi audă răspunsul, dar nici n-a terminat bine ce a avut de spus, că s-a dus lângă Bobby și Noah. Eu m-am întors la mașină. De data asta, când l-am sunat pe Jude, i-am lăsat un mesaj.

–Ori ai o scuză al naibii de bună, ori ai avut dreptate când ai zis că o s-o dai în bară ca tată. Unde-ai fost, Jude? Eu am fost aici, Jenna a fost aici, Bobby a fost aici. Noah a jucat grozav, numai că musafirul de onoare n-a poftit să vină. Și te mai întrebi de ce ți-am zis să nu ceri custodia?

Jude nu m-a sunat înapoi. De data asta era plecat în Burlington, pentru treburi despre care Amelia a susținut că *n-aveau* nici o legătură cu adăpostul. Pe cât de rău îmi păruse pentru ea mai devreme, pe atât de rău îmi părea și acum. N-avea nici un control asupra lui, iar el continua să dezamăgească. Aș fi putut spune că făcuse o greșeală când insistase pentru o întâlnire cu Noah – dar ce fel de om n-ar vrea să-și cunoască propriul copil?

Defectuos. Era singurul cuvânt pe care îl puteam folosi pentru a descrie caracterul lui Jude, deși n-a trebuit să-l spun cu voce tare. A făcut-o Vicki în locul meu, protestând vehement când Amelia a venit în vizită în seara aceea. *Unde i-a fost mintea? Unde i-a fost inima – are vreuna? Chiar sunt înrudită cu omul ăsta?* Mai vizibil însărcinată, emoțiile îi erau pe măsura burticii. Eu am înțeles asta, dar Amelia n-a fost la fel de iertătoare. I-a răspuns lui Vicki cu acuzații – *Dar tu ai încercat vreodată să-l ajuți?* –, până când amândouă s-au năpustit afară din încăpere, lăsându-mă pe mine singură în bucătărie, cu rămășițele ranchiunei lor.

Ranchiuna a persistat și a doua zi, Vicki fiind morocănoasă, Amelia supărată, Jude întors înapoi ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, iar Lee agitându-se de colo-colo, cu ochii după țintașul care îi dezumflase pneurile.

N-a mai fost nici un țintaș. De data aceasta, a fost un incendiator, iar ținta n-a mai fost bungalow-ul lui Lee din Bell Valley, ci conacul nelocuit din Massachusetts. Telefonul a venit joi noapte, destul de devreme încât Lee să intre în panică, dar prea târziu pentru o declarare oficială a incendiului înaintea audierii de a doua zi.

capitolul 18

Vineri dimineață Vicki m-a trezit să-mi dea vestea. În câteva minute eram în bucătărie cu Amelia și Lee, iar în momentul în care am aflat principalele informații, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că vreau o reacție din partea lui James.

Cineva a încercat să incendieze casa lui Lee din Massachusetts, i-am scris într-un SMS. *Sună când poți.*

BlackBerry-ul era încă în mâna mea când a sunat. Nu trecuse nici un minut.

– Bună, am spus și am ieșit din bucătărie, ducându-mă pe veranda din spatele pensiunii Red Fox.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost un incendiu noaptea trecută. Casa avea alarmă, așa că pompierii au ajuns acolo înainte ca focul să înghită toată clădirea, dar și așa pagubele sunt mari. Lee e traumatizată.

– Cum de a aflat? Credeam că banca a intrat în posesia casei.

– Nu banca, am răspuns, împărtășindu-i ceea ce tocmai aflasem. Ipoteca a fost preluată de către o companie numită East Sea Properties.

– Deținută de frați? a întrebat James.

Am zâmbit.

– La asta m-am gândit și eu mai întâi. Frații ar fi în stare să vâneze banii din asigurare. Dar nu. East Sea Properties e, de fapt, chiar mare. Unele presiuni datează de foarte multă vreme și nu toate sunt în zona de coastă. Ocupă, pe continent, o fâșie care ajunge tocmai până în Bell Valley.

– Amelia, a dedus, așa cum știam că o va face.

–Nu a crezut, cu adevărat, că Lee chiar o să-și mai dorească vreodată să se mute iar acolo, dar spune că locuința are valoare sentimentală și că Lee ar trebui să fie cea care decide ce face cu ea, nu frații ăia. Amelia e destul de războinică în privința asta. Zice că e vorba de un principiu. Nu sunt sigură că Lee e de acord. Ea nu le are cu războiul. Dar, în orice caz, Amelia a avut mare grijă de casă. A păstrat-o astfel încât să fie gata, dacă Lee s-ar întoarce acolo.

–Un gest frumos, dar care le-a dat de gol. Frații probabil că i-au luat urma. Altfel, n-ar fi avut nici un motiv. Polițiștii sunt siguri că incendiul a fost declanșat intenționat?

–Nu încă, dar felul în care s-a extins focul e dubios. Astăzi vor numi o echipă care să se ocupe de asta. Vor să stea de vorbă cu Amelia și cu Lee, dar și eu vreau să stau de vorbă cu echipa. E un oraș mic. Crezi că or să se descurce cu un caz ca ăsta?

–Mă uit acum la site-ul lor, a spus James, părând distrat în timp ce citea. Departamentul de poliție din localitate are peste douăzeci de ofițeri. Deci au oamenii necesari, dar mă îndoiesc că au văzut prea mulți incendiatori. Ai putea să-i întrebi.

–Așa o să fac. Înțeleg că nu putem folosi asta azi, la tribunal.

–Nu. Incendiere, vandalism, scrisori de amenințare – astea sunt un cu totul alt caz. Azi e vorba doar de fondul fiduciar. Sean ar putea strecura câte ceva despre un tipar de intimidare. Partea adversă va obiecta, dar judecătorul tot o să audă, iar dacă Lee o să facă impresie ca martor, așa cum bănuiesc că o să se întâmple, atunci ar putea conta. Eu i-aș da un telefon lui Sean.

–Chiar acum. Altceva?

Aveam propria mea listă de întrebări, majoritatea pentru Amelia, în legătură cu ajutorul pe care ni-l putea

da asiguratorul ei în anchetarea incendiului. Dar James se pricepea mai bine la astfel de treburi.

A rămas pe gânduri. În final, a spus:

– Da. Ne vedem acolo.

– Unde?

– La casa din Massachusetts. Vreau să o văd. Mai vreau și să trec pe la secția de poliție și să mă întâlnesc cu cei care se ocupă de anchetă. De fapt, am o idee și mai bună. Nu știu cât de devreme pot scăpa de aici, dar dacă audierea e la trei, aș încerca să iau un avion până acolo și să fiu la tribunal în jur de ora cinci. De acolo am putea pleca împreună cu mașina.

A zâmbit. Mi-am dat seama de asta din modul în care a pronunțat cuvintele.

– Conduc eu. Mi-e dor de mașina mea.

Nu m-am simțit jignită. Îmi plăcea planul lui. I-aș fi putut spune că o să piardă timp de muncă prețios sau că Mark n-o să fie încântat ori că o să cadă din picioare de oboseală, tot alergând așa din zori până-n noapte. Dar n-am făcut-o. Oi fi fost eu uneori impulsivă, oarecum iresponsabilă sau la graniță cu lașitatea, dar nu eram proastă. Incendiul din Manchester-by-the-Sea era un adevărat cadou.

Când am plecat din Bell Valley în acea dimineață, am luat două mașini. Oricum aveam de gând să o iau pe Lee cu mine, dar Amelia a insistat să vină și ea, apoi și Jude, moment în care le-am spus că urmează să mă întâlnesc cu James și, în vreme ce toate ar fi fost bune și frumoase doar cu Lee, gândul la Amelia și Jude stând în BMW cu noi nu era imaginea mea despre distracție.

Așa că Jude și-a luat Range Roverul. Habar n-aveam de ce voia să vină – dacă spera că prezența lui îi va compensa eșecul înregistrat deunăzi pe frontul responsabilității sau

doar voia să ia și el parte la acțiune. Știam însă că voia să îl cunoască pe James.

Acestea fiind spuse, am sperat că se va pierde pe drum, dar iată-l, stând cu noi în holul tribunalului, la ora două și jumătate. Lee, care se uita îngrijorată la oamenii din jur, a scos un sunet involuntar când un nou grup și-a făcut apariția.

–Care e Albert Meeme? am șoptit.

–Cel rotofei, cu chelie, mi-a răspuns ea tot în șoaptă.

N-aveam cum să-l ratez. Se uita țintă la noi. La fel făceau și ceilalți trei bărbați care erau cu el.

–Îi cunoști pe ceilalți?

–Cel cu costum închis la culoare e avocatul familiei. Cel cu jacheta marinărească e fratele lui Jack, Duane. Pe al treilea nu-l cunosc.

Sean îl cunoștea. Alăturându-ni-se, a spus:

–Tipul înalt e un fost șerif, în prezent detectiv particular. L-au adus cu ei ca să arate că au legea de partea lor.

–Dar el nu mai reprezintă, oficial, legea... am început.

–Totul se rezumă la imagine. Ei sunt echipa de șoc. Marile nume locale. Toți.

–O să fie judecătorul influențat de asta?

–N-ar trebui. Dar vechiul club al băieților încă mai funcționează.

Tocmai mă gândeam că Sean pare neliniștit și speram ca Lee să nu observe asta, când Jude a spus:

–Îl cunosc pe tip.

–Pe care? am întrebat.

–Detectivul. Cândva a fost pe barca mea.

–Of, Jude...

–Serios! Obișnuiam să luăm câțiva turiști pentru o săptămână pe mare, filmam totul, iar banii pe care-i dădeau ca să aibă privilegiul ăsta acopereau cheltuielile de călătorie, așa că nouă ne rămânea profitul curat. Orice

tip e gata să participe la „O pradă mortală"[1], iar ăla de colo era chiar un pasionat.

Lui Sean i-a zis:

– Îl cheamă Billy DeSimone, nu? Nu pot să uit numele. Îl tot folosește la persoana a treia.

– Ăsta-i tipul, i-a confirmat Sean.

– Era un bun jucător de poker. N-o să mă recunoască așa mai curățel, cum sunt acum, dar m-am holbat mult la mutra lui. Obișnuiam să jucăm ore-n șir. Spune o vorbă și-i distrag atenția.

Amelia a părut oripilată, dar Sean a scutit-o de o reacție, avertizând:

– Fă asta și o s-o transforme într-o încercare de influențare a martorului. Acum Lee e victima. Există o doză de puritate în asta.

Jude a părut supărat, dar Lee ne-a distras atenția.

– Duane se tot uită la mine, a spus ea, speriată. După moartea lui Jack mi-a făcut avansuri și nu i-a plăcut când l-am refuzat. Nu pricep de ce trebuie să fie aici.

– E dreptul lor legal, a explicat Sean. Și ei au ceva de apărat.

– Daa, a mormăit Jude, reputația că scapă cu fața curată. Billy DeSimone știe cum să folosească sistemul. Dă-i vreo două beri și-ți povestește totul. Sean, ăștia o să facă piftie cazul tău. N-ai nici o dovadă care să facă legătura între familia soțului ei și ce i se întâmplă acum.

– Nu ăsta-i scopul audierii, a spus Sean și, brusc, s-a uitat spre lift. Urmărindu-i privirea, l-am văzut pe James venind spre noi. Părea încrezător, chipeș și foarte profesionist în costumul lui albastru, cu cravată gri-verzui. Se uita la mine cu o privire entuziasmată.

---

[1] În original: *Deadliest Catch*, documentar realizat de Discovery Channel în care sunt prezentate aventurile reale ale pescarilor de crabi din Marea Bering (n.tr.)

Dacă nu l-aş fi iubit deja, m-aş fi îndrăgostit din nou până peste cap. Doar după ce m-a sărutat pe mine, i-a salutat şi pe ceilalţi.

Sunt sigură că a ştiut exact care e Jude, dar – incredibil – întâlnirea lor nu a fost un eveniment. Abia au apucat să-şi strângă mâinile, că James ne-a şi prezentat un bărbat mai în vârstă care îl însoţea. Numele lui era Lyle Kagan.

–Lucrez cu fiul lui Lyle la New York, a explicat James, dar Lyle locuieşte aici, în Boston, şi are experienţă cu Albert Meeme. A fost de acord să depună mărturie.

Lyle Kagan era un martor puternic. Un respectat dezvoltator imobiliar, el avea o imagine la fel de impunătoare pe cât era cea a lui Billy DeSimone. Dacă Lee a fost cât se poate de modestă, mărturisind pur şi simplu faptul că cecurile se micşorau şi nu primea răspuns la întrebări, Lyle a descris un tipar de nereguli în cazul propriului său fond, pe care însă n-a reuşit niciodată să le dovedească. Poate că i-o fi trebuit lui Lyle o vreme până să ajungă cu cazul său într-un tribunal, dar m-am bucurat când mi-am dat seama că Albert Meeme se luase de cine nu trebuia.

Declaraţiile lui Lyle au fost înregistrate ca dovezi, alături de dosarele lui Lee. Celălalt avocat a ripostat – pe un ton condescendent, de parcă Lee ar fi fost ori o vânătoare de avere, ori penibil de naivă –, spunând că ea pur şi simplu s-a aşteptat la mai mult decât putea produce o piaţă bursieră fluctuantă. Dar când judecătorul s-a uitat peste declaraţia pusă la dispoziţie de fondul fiduciar şi a considerat-o inadecvată, avocatul n-a fost în stare să explice detaliile plăţilor.

Solicitarea a fost aprobată. Ba chiar a fost numită să verifice registrele fondului fiduciar tocmai contabila propusă de Sean. Ar fi fost o victorie pe toată linia, dacă

fostul cumnat al lui Lee nu i-ar fi șoptit acesteia la ureche, în momentul în care am ieșit din nou pe hol:

–Poți să-ți vopsești părul cât vrei, că tot știm unde ești. Oferta mea încă mai e valabilă. Dă-mi un semn și o să fiu protectorul tău.

Cu voce tare, ea ne-a repetat imediat amenințarea, cuvânt cu cuvânt, moment în care Duane s-a arătat foarte mirat și a spus:

–De unde ai scos-o și pe-asta? Tot ce-am făcut a fost să te întreb ce mai faci.

Apoi, afișând o supărare studiată, a plecat.

Lee tremura.

–N-ar trebui să fac asta. Acum o să fie și mai rău.

–Dar acum cazul e înregistrat, a liniștit-o Sean. Dacă mai încearcă ceva, o să se întoarcă împotriva lor. Mai întâi, stabilim că s-a comis o fraudă cu fondul fiduciar. Până atunci, o să avem un raport care arată că incendiul a fost declanșat intenționat. Fiecare piesă din puzzle se va potrivi.

–Cu mine pe post de momeală, a presupus Lee.

Dar Amelia era cu un pas înainte.

–Omul ăla n-o să te protejeze. Noi o s-o facem.

S-a îndreptat spre Jude.

–*Tu* o s-o faci. Tu poți să ai grijă să fie în siguranță, Jude. Treaba asta ți se potrivește la fix.

Jude părea încolțit.

–Nu.

Amelia era fermă.

–Am nevoie de tine pentru asta. Nimeni altcineva n-o poate face la fel de bine ca tine.

La scurt timp după aceea, am plecat – Amelia și Lee, împreună cu Jude, James și cu mine, singuri. Planul era ca Jude să ne conducă spre Manchester-by-the-Sea, dar, cu atitudinea lui tipică de macho, el s-a strecurat prin trafic

într-un fel care-l făcea imposibil de urmărit. După ce a încercat, fără prea mare tragere de inimă, să țină pasul, James s-a uitat spre mine și, cu un zâmbet satisfăcut, a pornit GPS-ul.

Atunci și acolo, pe mine nu mă interesa atât de mult unde mergeam, cât mă interesa ce făcuse soțul meu. Entuziasmată, l-am luat de mână:

–Ne-ai salvat cazul. Ai fost uimitor.

–Neah, a spus cu vocea aceea profundă pe care o iubeam, doar am avut baftă cu Lyle.

–Dar nu l-a atacat pe Meeme când a fost vorba de propriul lui fond. De ce acum?

–A mai trecut timpul. Numele lui Lyle cântărește mai greu decât pe vremea aceea. Și i-a părut rău pentru Lee. Am tot vorbit cu el încă de marți, dar abia azi dimineață a promis că va depune mărturie. Atunci m-am decis să iau un avion și să vin mai devreme.

Un avion luat mai devreme a ridicat un semn de întrebare interesant.

–Ai avut probleme să scapi de la birou?

Bărbia i s-a ridicat foarte, foarte puțin.

–Nu știu. N-am întrebat, doar am plecat. Am stat jumătate de noapte ca să termin un raport pentru Mark. Mi-am făcut treaba.

–Nu pari extenuat.

–Ciudat cum uiți de extenuare, când dai lovitura în sala de judecată. În plus, trebuie să arăt bine ca să fac față lângă tine. Iubire, arăți uluitor. De unde-ai făcut rost de bluză și de fustă?

Bluza era albă, fusta roșie și scurtă. Sandalele erau negre, dar aveau toc înalt.

–Din dulapul lui Vicki. E o schimbare de la bluze albastre și pantaloni negri, nu crezi?

A mai aruncat o privire admirativă spre ținuta mea.

–Ai putea purta așa ceva la muncă.

–N-aş putea.

–Păi, ar trebui. Sau poate nu. Arăţi prea bine.

După ce m-a strâns de mână, s-a întors spre volan. Traficul era aglomerat, fiind oră de vârf, dar nu păreau să-l deranjeze opririle şi pornirile repetate. Punându-şi ambele mâini pe partea de sus a volanului, a oftat adânc, satisfăcut.

–Măi, da' ce bine e să conduci!

Un bărbat şi maşina lui, m-am gândit. Dar mi-am dat seama că la fel de bine putea fi şi maşina mea. Fusese atât de ocupat încât nu mai condusese de luni de zile.

–Libertate! am spus.

A repetat cuvântul cu entuziasm, realizând abia după aceea că îmi dădea dreptate şi adăugând repede:

–Doar că n-am nici un motiv să conduc în New York.

–Dar îţi place la nebunie să conduci. Şi îţi iubeşti maşina.

A făcut un gest din ochi care spunea că aşa este.

–Şi îţi iubeşti serviciul, am adăugat.

În momentul acela a înţeles la ce mă refeream.

–Am mai discutat despre asta. Îmi place teribil cazul Bryant, dar restul sunt nasoale. Doar număr zilele şi fac ce trebuie făcut ca să ajung la parteneriatul ăla din octombrie. Odată ce-l obţin, o să tot pot să aleg.

–Dar ai zis că se întâmplă ceva la firmă. Dacă dă faliment?

–N-o să dea faliment.

–Dar dacă se întâmplă? Ce-o să faci?

–O să caut altă slujbă.

–Te-ai gândi vreodată să pleci din New York?

–Eşti transparentă, Emily.

–Te-ai gândit?

Voiam să ştiu dacă încă mai eram complet blocaţi.

În loc să răspundă, James a trecut la singurul subiect pe care ştia că n-o să-l ignor.

–Jude al tău e o mare figură. Ce vezi la el?

–Asta apropo de transparență, am spus, dar am acceptat schimbarea de subiect.

Ținând cont de toate cele întâmplate, James fusese remarcabil de civilizat cu Jude.

–Nimic acum. Cu zece ani în urmă? Multe. Eram tânără și lipsită de experiență. El era terestru.

–Terestru gen Neanderthal.

–Nu-i chiar așa de rău, am spus, deși James nu greșea în totalitate. Zice că s-a maturizat. Dar încă nu înțelege conceptul de responsabilitate.

I-am povestit despre Noah și despre meciul de baseball.

–Jude știe ce ar trebui făcut, dar nu poate s-o facă. E o ruptură undeva.

–Încă te mai iubește.

–Nu e problema mea, am spus.

–Câtă vreme ești acolo, este. Cunosc genul. O să tot încerce.

–Poate să încerce cât vrea. Nu sunt disponibilă.

–Și dacă am fi despărțiți?

Mi-a stat inima.

–Asta vrei?

–Doamne, nu! Dar dacă am fi, te-ai întoarce la el?

–De ce aș face-o? Nu mai simt nimic pentru el. Cu siguranță, avusesem deja ocazia să o fac, dar dacă i-aș fi spus asta soțului meu, doar i-aș fi ațâțat gelozia. Zece ani înseamnă multă vreme. El nu s-a schimbat. Eu, da.

Trebuie să fi fost răspunsul potrivit, pentru că James m-a luat din nou de mână și m-a ținut în timp ce ne îndreptam spre nord, pe I-93. Am mai stat puțin de vorbă, dar momentele de tăcere erau dulci. Din când în când, îmi pipăia verigheta, dar nu așa cum o făcuse Jude, ci cu sentimentul că totul e în ordine. Când din buzunarul lui

s-a auzit un bâzâit, l-a ignorat. A răspuns la al doilea, dar l-a ignorat din nou pe al treilea.

Orașul era la doar vreo treizeci și doi de kilometri nord de Boston, dar trecuse bine de ora cinci când am ajuns la casa lui Lee. Deși se afla surprinzător de aproape de drum, era joasă și întinsă, cu siguranță un lucru bun, în contextul celor întâmplate. Focul s-ar fi extins mult mai repede în sus, provocând mai multe pagube. Așa, datorită modului în care fusese construită, distrugerile se limitau la aripa dormitorului, care era dărâmată și carbonizată.

Ușa de la intrare s-a deschis, dezvăluind un spațiu de locuit care am bănuit că rămăsese exact așa cum îl lăsase Lee. Amenajată într-un stil tipic caselor de pe malul oceanului, locuința era decorată cu nuanțe de bej și multe suprafețe de sticlă. Cu ferestre largi, care acopereau toți pereții dinspre ocean, operele de artă erau puține, dar spectaculoase, o colecție de peisaje uriașe, încadrate de rame din lemn, cu patină. Însă, oricât de uimitoare ar fi fost tablourile, eu eram captivată de micuțele fotografii înrămate care arătau o Lee cu părul deschis la culoare, fericită alături de soțul ei care, deși nu era chipeș în sensul comun al termenului, radia de bunătate.

Deși întreaga casă mirosea a fum, urmele acestuia se simțeau mai ales în părțile care arseseră mai mult. Dormitorul principal era cel mai grav afectat. Oricine ar fi fost vinovatul, știuse de unde să înceapă ca să obțină un impact cât mai puternic. Dulapuri zidite, scaune împerecheate, un pat dublu, cândva îmbrăcat în așternuturi fine – nimic nu mai putea fi salvat. Ce mai rămăsese în urma flăcărilor fusese distrus de pompierii care au încercat să țină sub control vâlvătaia. Adăugând pagubelor materiale insulta, aerul sărat și umed năvălea prin găurile căscate acolo unde fuseseră ferestrele uriașe.

Mi s-a făcut greață, dar Lee arăta și mai rău. Când s-a întors afară, am urmat-o. Ceilalți nu erau prea departe

în urma noastră. Amelia văzuse destul și voia să plece acasă, iar eu bănuiam că Lee, deși regreta destule în viață, descoperise, la fel ca toată lumea, că Bell Valley e un loc reconfortant. Jude, părând iritat în timp ce își târa vârful picioarelor prin cenușă, li s-a alăturat la mașină, dar Lee a urcat prima, întorcându-se cu spatele către casa pe care o iubise.

După ce au plecat, James și cu mine ne-am plimbat pe faleză. Sub noi, mareea se retrăsese, lăsând în urmă nisip ud, alge încâlcite și pietre negre. Am stat o vreme, umăr lângă umăr, cu soarele în spatele nostru, bucurându-ne de briza răcoroasă a Atlanticului. Ne țineam de mână, cu degetele înlănțuite. Era un moment special. Nu mă mai simțisem niciodată atât de apropiată de el.

–Mi-a lipsit asta, am spus, trăgându-mă mai aproape.

–Tu ai ales să pleci, a spus, cu buzele atât de aproape de fruntea mea încât îi simțeam răsuflarea.

–Mă refer la imaginea de ansamblu. Asta mi-a lipsit ani de zile. Mi-am întors obrazul lipit de umărul lui ca să-l pot privi. Totul mă atrăgea, de la părul răvășit de vânt, la ochii albaștri, până la umbra bărbii care dădea să crească. Ție nu ți-a lipsit deloc?

–Doamne, da, mi-a lipsit, a răspuns el. Mi-e dor de asta –, mi-e dor să beau o bere cu amicii de la colegiu –, mi-e dor să joc baschet, dar lucrurile se schimbă.

–Nu și lucrurile de genul ăsta, am ripostat. Ce avem noi aici, acum, e o relație personală. Poate că nu ne mai vine așa de ușor ca în facultate, dar trebuie să ne facem timp pentru ea.

–Cum rămâne cu responsabilitatea? Ai zis că Jude al tău n-o are. Ei bine, eu am.

–Prea multă. Trebuie să existe o medie fericită. Am mai spus-o – nu vreau să fiu o extremă. Nu pot *trăi* într-o extremă. De ce a trebuit să mă îndepărtez de viața mea ca să văd asta?

N-a răspuns, dar am știut că nu era convins. Ori asta, ori era ceva mai încăpățânat decât mine. Sau mai orb.

N-am mai stat mult. James avea de prins un avion. Ne-am oprit totuși la secția de poliție în drumul spre ieșirea din oraș, unde am constatat că, deși echipa de lucru era mică, incendiul era un eveniment important. N-au avut nimic de adăugat lucrurilor pe care le știam deja, dar James a profitat de ocazie ca să se prezinte și să-și lase cartea de vizită. A reușit imediat să facă impresie, lucru pe care niciodată n-am încetat să-l apreciez – iar dispecerul nici măcar nu era o femeie. Era un tip cu o șapcă a celor de la Red Sox, iar James, cu toate că nu prea avea timp să se uite la meciuri, putea conversa despre baseball. Eu una vorbisem doar despre chestii profesionale, dar James avea un fel anume de a se ocupa de afaceri și de a-și face prieteni în același timp, obținând promisiunea că tipul cu șapcă îl va suna în secunda în care va avea vești. Omul ne-a recomandat și un restaurant din vecini, ba chiar a dat un telefon ca să ne asigure o servire rapidă.

– Te pricepi atât de bine la asta, am comentat în timp ce așteptam să ni se aducă rulourile cu homar. Acum, dispecerul e cel mai bun amic al tău.

James se uita prin restaurant.

– E ușor să fii amabil cu ceilalți oameni. Și tu ești așa.

Privirea lui s-a întors spre a mea. Părea îngrijorat.

– Te-ai putea muta într-un orășel ca ăsta?

– Cât ai zice pește.

Cu mașina am fi ajuns foarte repede într-un oraș mare; nu putea fi vorba de trafic; chelnerul părea să-i cunoască pe toți cei din local.

– Eu unul n-aș putea. E prea mic. M-aș simți sufocat.

– Așa cum mă simt eu la New York?

Nu voiam să tulbur apele liniștii noastre de mai devreme, dar tăcerea fusese întotdeauna marea mea

greşeală. Trebuia să învăţ să spun ce gândesc. Imediat, m-am aplecat în faţă.

–Nu-ţi dai seama, James? Asta e partea cea mai bună – a noastră, a vieţii. Mama zicea că pe pietrele de mormânt nu scrie despre locuri de muncă. Scrie despre relaţii – fiică, soţie, mamă. Lasă-le acum pe restul; eu am de recuperat la partea cu *soţia.*

Îndreptându-mă, am mişcat un deget, arătând când spre mine, când spre el.

–Tu, eu, pădure, plajă, prânzul împreună – vreau *toate astea*. Le pot avea la New York?

–Da, a răspuns fără să clipească. O să-ţi arăt. Vino înapoi cu mine, Emily. O să avem weekendul ăsta la dispoziţie. O să ne relaxăm, o să ne jucăm, o să stăm de vorbă.

–Cum rămâne cu munca? am întrebat deoarece, pentru noi, cu asta era sinonim Manhattanul. O s-o ai mereu în faţa ochilor.

–O s-o strecor între chestiile pe care vrem să le facem.

Sprijinindu-mă de spătar, m-am uitat atent la el. Era deschis, vulnerabil.

Ciudat, fusesem îngrijorată că o să mă convingă vorbindu-mi. Dar de data asta chipul lui a fost cel care mi-a venit de hac. M-aş fi putut întoarce în Bell Valley să mă mai gândesc. M-aş fi putut plimba prin pădure şi comunica acolo cu coiotul meu. Aş fi putut analiza pe îndelete avantajele şi dezavantajele.

Dar trecuseră deja trei săptămâni fără stresul din Manhattan şi, dacă aveam de gând să decid pe care drum s-o apuc, trebuia să îmi măsor puterile.

–Ok, am spus.

A clipit des şi s-a îndreptat.

–Da? Părea că-şi ţine respiraţia. Pur şi simplu.

–Pentru o vizită, am avertizat, dar James a părut îndeajuns de uşurat încât să nu bage de seamă replica.

–Cum rămâne cu treburile tale din Bell Valley?

–Pot să mă lipsesc de ele. E vorba de spontaneitate.

–Ha, a exclamat, dar tachinându-mă. Zi-i mai bine poliţă de asigurare.

Am zâmbit.

–Te referi la faptul că va trebui să mă întorc acolo pentru ele? Poate că pur şi simplu o să vreau să mă întorc. Încă mai am o săptămână înainte ca Walter să mă aştepte la birou.

Nu m-am mai gândit la Walter cât am condus spre sud. Pe măsură ce soarele apunea, farurile se aprindeau şi traficul se aglomera. Mă gândeam, în schimb, la ce-i spusesem lui James. *Pe pietrele de mormânt nu scrie despre locuri de muncă. Scrie despre relaţii – fiică, soţie, mamă.* Chiar dacă mă ocupam de partea cu soţia, rolul de fiică rămăsese în aer. Trebuia să-l sun pe tata şi să-i spun că încerc, dar voiam să am mai multă intimitate decât îmi oferea interiorul maşinii.

În plus, era mai urgent un alt telefon, altfel Vicki ar fi început să-şi facă griji. Ea nu era doar cea mai bună prietenă a mea, ci şi legătura mea directă cu veştile din Bell Valley. Mi-a spus că Jude rămăsese acasă la Lee peste noapte, nu atât ca s-o protejeze, cât ca să scape de gura Ameliei care-l torturase tot drumul spre casă.

Dacă ar fi fost o altă zi, aş fi fost mai stresată cu privire la întoarcerea mea. Dar, de vreme ce tocmai începea weekendul în care era sărbătorită Ziua Americii, erau mai mulţi cei care plecau din New York decât cei care veneau. Trecuse de miezul nopţii când am intrat în oraş. Traficul era lejer în zona noastră, pietonii erau puţini, iar

întunericul ascundea o mulțime dintre lucrurile pe care nu voiam să le văd.

Și mai era și James, strângându-mă lângă el când am lăsat mașina în garaj, lipindu-mă cu spatele de stâlpul unui semafor pentru un sărut, apoi pentru altele, preludiu care ne-a făcut să parcurgem în fugă ultima bucată de drum până acasă. Aruncându-ne hainele pe unde se nimerea, am făcut dragoste în holul de la intrare, apoi, din nou, pe pat. Se făcuse două dimineața când ne-a luat somnul, dar el s-a trezit la patru și jumătate, ca să lucreze – sau cel puțin așa mi-a mărturisit la ora nouă, când m-am trezit și eu. Când am început să spun: *Vezi, nimic nu s-a schimbat*, el s-a ambiționat să-mi demonstreze că mă înșel.

Am mers să mâncăm în oraș. Ne-am plimbat în jurul parcului Gramercy și până la Park Avenue. Am făcut cumpărături. Când m-am plâns de căldură, James mi-a reamintit de arșița care fusese în Bell Valley în ziua în care ne-am întâlnit în pădure. *Nu era așa cald ca aici*, am ripostat, moment în care a râs și m-a târât în cel mai apropiat magazin cu înghețată, iar când m-am plâns că am început să mănânc prea mult, mi-a spus că arăt mai bine ca oricând.

S-a străduit. Chiar s-a străduit. Mi-a amintit cât de bine ne puteam simți în New York. Dar tot mai existau acele momente în care zgomotele orașului treceau prin ferestrele închise sau în care țârâitul BlackBerry-ului său îmi declanșa un reflex și mă făcea să mi se strângă stomacul. Nu îmi doream să sun pe nimeni. Nu cunoșteam pe nimeni de pe stradă. Mă simțeam singură.

Mai mult, duminică dimineața am început să-mi fac griji pentru James. Lucra de fiecare dată când eram acasă, pe furiș dacă eu eram prin preajmă, mai liniștit dacă eu citeam, dormeam sau făceam duș. Era din cale-afară de drăguț și nebun de-a binelea. Nu mai putea s-o ducă mult cu un asemenea program. Încerca să afișeze o mină bună,

dar, odată ce s-a risipit entuziasmul de vineri, extenuarea a reapărut.

Folosind asta ca o dovadă a faptului că trebuia să facem schimbări în viața noastră, am amânat să-l sun pe tata. Mi-ar fi spus doar că avem slujbe pentru care alți avocați și-ar da viața și probabil că ar fi avut dreptate. Cu ediția de duminică a ziarului *Times* întinsă pe masa din bucătărie, am studiat oferta de locuri de muncă. N-am văzut nimic cât de cât interesant, așa că am intrat pe internet căutând posturi în Stamford, Newark, chiar și Philadelphia. Un birou de recrutare ar avea, cu siguranță, informații despre locuri de muncă vacante mai bune, dar ce vedeam eu era descurajant.

Umilită, i-am trimis un e-mail lui Walter. Cum aș fi putut să n-o fac, cu toată vinovăția care mă sâcâia în vreme ce James lucra?

Voiam doar să îți spun ce e cu mine, am tastat. *Mă simt mai bine, dar o să mai am nevoie și de ultima săptămână pe care mi-ai acordat-o. O să îți mai scriu un e-mail săptămâna viitoare ca să îți spun despre luni.*

SĂ-MI SPUI DESPRE? mi-a răspuns Walter imediat. Și a fost destul de scurt. *Vii lunea viitoare sau deloc.*

Numai gândul la asta și m-a răscolit pe dinăuntru. Am sunat-o pe Vicki, care m-a lăsat să mă descarc într-un fel în care James poate că n-ar fi făcut-o, dar, cu toate că m-am simțit mai bine, n-am rezolvat nimic. Am stat multă vreme în fața dulapului meu, uitându-mă la acele bluze albastre și la acei pantaloni negri, nedorindu-mi să port nimic din toate astea, dar știind că o voi face dacă mă voi întoarce la Lane Lavash.

În noaptea aceea mi-am visat coiotul, și nu era singur. Era cu puii lui și cu alți câțiva adulți, nu mai puțin de opt perechi de ochi de coiot privindu-mă într-o stare ciudată de așteptare. Prea curând, s-au topit în pădure. De data

asta m-am luat după ei, doar pentru a aluneca pe o bucată de granit, trezindu-mă brusc.

James n-a știut despre vis. Brațul meu a simțit răceala așternutului de pe partea lui de pat, iar când l-am găsit lucrând în bucătărie, mi s-a părut caraghios să discutăm despre vise. Făcându-mi pe plac, s-a întors în pat și a adormit repede, dar eu am mai rămas trează un timp, roasă de griji. În zorii zilei de luni, ajunsese să-mi fie greață de la atâtea gânduri – știam cât de tare se străduia James și îmi doream să îi fac pe plac, dar simțeam cum vechiul stil de viață îmi dă târcoale, pândind momentul în care mă va lovi.

Așa că am copt o pâine cu făină de porumb. Mai făcusem vreodată asta? Nu. Aveam habar ce făceam? Nu. Dar într-una dintre acele dimineți petrecute în Bell Valley îmi plăcuse la nebunie – pâinea pregătită de Lee – și nu mă puteam gândi la o activitate mai bună pentru distragerea atenției. Am găsit o rețetă online, am dat o fugă până la magazin să cumpăr ingredientele și, în timp ce James tasta undeva prin apropiere, îngropat într-o mare de hârtii, m-am jucat de-a bucătarul. Băgasem două pâini la cuptor și tot deschideam ușița la fiecare câteva minute, așteptându-le să se rumenească bine, când mi-a sunat telefonul.

Văzând un număr de New Hampshire, am simțit un gol în stomac. Ultima dată fusese vorba despre pisicuța mea. Acum mă temeam că e vorba despre Lee sau dacă nu despre ea, atunci despre Jude. Dar problema era cu Vicki.

– E în spital, m-a anunțat Amelia. A început să aibă contracții azi-noapte. Acum s-au potolit, dar e ținută aici sub observație. Problema e că doctorii i-ar putea recomanda repaus la pat în următoarele patru luni și Vicki e panicată, lucru care îi agravează problema. Nu vrea să-și asculte soțul și nu vrea să mă asculte nici pe mine, dar poate o să te asculte pe tine.

Am sunat-o imediat pe Vicki și mi-am dat seama că Amelia nu exagerase. Panica era singura cauză posibilă pentru felul precipitat în care vorbea. I-am promis că o să mă întorc până la căderea nopții.

–Nuu, s-a văitat James, prăbușindu-se pe scaun când i-am spus ce se întâmplă.

–Trebuie. Ea a fost lângă mine, iar acum s-a întors roata. Despre asta e vorba, James. Asta am tot încercat să-ți spun.

–Dar abia ai ajuns aici. Azi e sărbătoare.

–Și tu trebuie să muncești.

L-am sărutat, dar buzele lui nu mi-au răspuns.

–Nu mă mut acolo de tot. Vreau doar să o ajut să se lămurească ce are de făcut. Știu că nu-ți convine, dar asta e important. E cine vreau să fiu.

–Nevasta fugară.

–Prietena de încredere. Dacă am fi fost noi în locul lor? Dacă *eu* aș fi fost gravidă, am fi avut o problemă și am fi simțit nevoia ca cineva să ne ajute să-i dăm de cap?

–Ne-am fi descurcat singuri.

Am oftat.

–Atunci cred că femeile sunt cele care au nevoie de ajutor și, din punctul meu de vedere, Vicki e acum în situația asta. Vreau să fiu acolo, lângă ea. Poți să mă iubești pentru asta?

A pufnit:

–Am încotro?

Am zâmbit și l-am sărutat din nou.

–Nu.

Câteva clipe mai târziu eram în dormitor. Tehnic, n-aveam nevoie să-mi fac nici un bagaj, de vreme ce geanta mea era încă în Bell Valley. Dar, de dragul diversității, am împachetat câteva lucruri. De data asta și laptopul. Și cerceii cu diamante.

Având mereu nevoie de clame de păr, scotoceam prin dulăpiorul din baie, când am dat peste o cutie cu absorbante. Am ridicat-o, gândindu-mă să o iau cu mine pentru că ciclul îmi venise ultima dată chiar înainte să plec din New York şi ar fi trebuit să-mi vină din nou.

De fapt, dacă nu îmi mai venise de atunci, însemna că întârziase.

Sigur, o schimbare drastică a stilului de viață poate afecta corpul unei femei.

Dar mie nu-mi întârziase *niciodată*.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Precaută, am lăsat jos absorbantele şi am luat o altă cutie. Ca orice femeie care încearcă să rămână gravidă, aveam o rezervă de cutii de genul ăsta, dar eram programată să mă aştept la dezamăgiri. Când primul test a ieşit pozitiv, l-am aruncat şi am mai încercat încă o dată. Când al doilea a arătat acelaşi rezultat, a început să-mi tremure mâna.

– James! am strigat cu o voce stridentă.

Aranjându-mi hainele, am ieşit din baie. Tremuram deja din tot corpul.

– James!

Cu o privire distrată, şi-a ridicat ochii de pe ecran. I-am întins al doilea test. S-a holbat la el, dezorientat, înainte să-şi dea seama ce era.

– Pozitiv, am şoptit, temându-mă să o spun cu voce tare, în caz că n-ar fi fost adevărat.

Dar era. James a văzut şi el rezultatul. Eram *însărcinată*.

capitolul 19

James era la fel de uluit ca și mine. Chiar *nu* încercaserăm absolut deloc. Fusesem plecată!

Figura lui s-a transformat din speriată, în amuzată, apoi în sută la sută euforică. Și-a pus un braț în spatele genunchilor mei, m-a săltat de pe podea și m-a strâns în brațe cu atâta ferocitate încât aș fi început să protestez în gura mare, dacă nu s-ar fi domolit curând. Mi-a lăsat picioarele să alunece de pe podea, ținându-și în continuare brațele posesive în jurul meu.

– Când? a întrebat entuziasmat.

– În noaptea aceea în pădure, poate?

Atunci fusese ceva.

– Sau pe urmă, în camera mea?

– N-ai bănuit?

– Am refuzat să mă *gândesc*. Asta era o parte din evadarea mea.

– Știam eu că arăți altfel, s-a fălit el și cine eram eu să spun că o femeie nu arată diferit după doar două săptămâni. N-aș fi crezut nici că o să am grețuri atât de devreme, dar ce altă explicație putea fi? Nu avusesem niciodată un stomac sensibil. Dumnezeule! Mi-am pus o mână pe burtică. Nu m-am așteptat la asta.

Ochii lui păreau electrici.

– Asta schimbă tot.

– Al naibii de *mult*.

– Nu vreau să te întorci la Lane Lavash. E prea mare stresul.

– Nu m-aș fi întors nici dacă n-aș fi fost însărcinată, am declarat victorioasă.

– Însărcinată...

A savurat cuvântul.

–Ești sigură?

Deodată eram *foarte* sigură. Simțeam că totul merge de minune, începând cu ideea că bebelușul nostru nu fusese conceput cu ochii pe ceas.

–Am făcut două teste. Amândouă au avut același rezultat. Și simptomele se potrivesc la fix.

–Dacă ai rămas acum două săptămâni, când o să naști?

Am încercat să fac socoteala, dar, cu atât de multe gânduri învârtindu-mi-se în cap, el mi-a luat-o înainte.

–Martie. Sincronizare *perfectă*. O să fiu numit partener în octombrie – îmi crește venitul în ianuarie – nu o să mai fii nevoită să muncești *deloc*.

–Vreau să lucrez, doar că nu la Lane Lavash, l-am avertizat, pentru că, în acea fracțiune de secundă în care mi-am imaginat că toată cariera mea de avocat se va sfârși, am simțit o mică pierdere. Chiar îmi plăcea dreptul.

–O să mergi la doctor săptămâna asta?

–Nu-i nevoie. Nu poate să ne spună nimic chiar acum și, oricum, deja am vitaminele.

A aruncat o privire triumfătoare către cer și, coborând apoi ochii spre mine, a oftat cu un zâmbet.

–O să sărbătorim – cina diseară la Cipriani?

–Imediat ce mă întorc.

–Să te întorci? Părea perplex. Nu mai poți să pleci acum.

–De ce nu?

–Ești gravidă.

Poate că nu eram eu în stare să calculez când o să-mi vină sorocul, însă cât privește motivul – de ce am rămas însărcinată acum și nu mai devreme – totul mi s-a părut, brusc, foarte clar.

–*Exact*, am spus, uimită pe măsură ce toate piesele se așezau la locul lor. Tu nu vezi? Faptul că am rămas gravidă

în Bell Valley e cel mai mare semn că îmi era sortit să ajung acolo. N-avea cum să mi se întâmple aici pentru că stilul nostru de viață nu ne permitea.

Brațele lui încă mă mai înconjurau, deși mai puțin strâns acum, iar vocea îi era liniștită:

–Te vreau aici.

–O să mă întorc imediat după ce o ajut pe Vicki.

–Eu sunt tatăl copilului ăstuia. Eu n-am nici un cuvânt de spus despre locul în care merge bebelușul?

L-am tras de cămașă, tachinându-l:

–James, nu e ca și cum o să mă apuc de rafting și nu e ca și cum o să fiu la cinci ore distanță de orice urmă de civilizație. Bell Valley e liniștitor și sigur.

A mai tăcut vreme de o clipă. Apoi glasul i-a scăzut, devenind vehement.

–Să fiu al dracului dac-o să mă mut în orășelul ăla!

În alte condiții, poate că aș fi fost mai răbdătoare, dar eu voiam să mă bucur, nu s-o iau de la capăt cu vechiul subiect.

–*Nici* eu, așa că poate ar trebui să discutăm despre unde *vom* locui. Dacă sunt gravidă, e cazul să luăm o hotărâre. New York nu merge pentru mine, am declarat. Nu pot trăi aici. Nu pot lucra aici. Ok, tu nu vrei în Bell Valley, dar eu tot n-am de gând să trăiesc aici. Așa că unde *o să* stăm?

A părut speriat de izbucnirea mea. De fapt, la fel eram și eu. Mereu crezusem că el o să fie cel care o să lanseze ultimatumul. Dar nu-mi părea rău că o făcusem. Ne tot învârteam în jurul cozii de zile întregi.

–Trebuie să hotărâm asta azi? a întrebat James.

–Tu ai deschis discuția, i-am atras atenția, apoi m-am domolit. Of, James. Bell Valley nu ni se potrivește. Dar se întâmplă să am acolo o foarte bună prietenă care are nevoie de ajutor.

–Nu mai poate aștepta puțin?

–Trece printr-o criză acum.
–Te vreau aici.
–Vrei să aleg, am spus.
Ne-am uitat fix unul la altul în tăcerea care a urmat. În cele din urmă, am spus:
–Mă duc doar în vizită pentru câteva zile.
–Data trecută au fost trei săptămâni.
–Și dacă durează tot atât și de data asta, ce altceva am de făcut aici? am întrebat, simțindu-mă deodată exasperată. Mi-ai spus să nu mă întorc la Lane Lavash și din moment ce nu știu unde o să stăm, dar știu că sunt gravidă, nu pot să mă duc cu bună credință și să caut altă slujbă. Tu *o să* muncești tot timpul și nu e ca și cum aș putea să plimb copilul prin parc. Copilul e microscopic!
–Și dacă faci vreun avort spontan?
–N-o să fac.
–N-ai de unde să știi asta.
–Ba da. O simt. Sarcina asta e *solidă*.

James nu s-a lăsat convins. Presupun că grija față de mine – grija față de copil – era un semn bun. Dar a fost îndeajuns de supărat încât să se refugieze în muncă până să apuc să ies din cameră pentru a termina de împachetat. Detestând distanța care ne separa tocmai în momentul ăsta, în care ar fi trebuit să fim deosebit de apropiați, m-am dus la el când am terminat și i-am pus un braț în jurul umerilor.
–O să trecem și peste asta, am spus.
Cu degetele pe tastatură, a mormăit ceva în barbă.
–O să sun de pe drum. O să răspunzi?
–Normal c-o să răspund.
–Te iubesc, James.
–Știu.
Când am văzut că nu mai spune nimic, l-am sărutat pe obraz și am plecat.

Singură în mașină, am încercat să procesez vestea că sunt însărcinată. În ciuda siguranței mele, încă mi se părea ireală. Îmi mai făcusem un test înainte să plec și ieșise pozitiv, dar mai aveam încă două în geantă. Îmi doream să mai văd încă o dată acel mic +. Și încă o dată. Îmi doream și să împărtășesc vestea – *muream* de nerăbdare –, dar cea mai bună prietenă a mea era în spital, având probleme cu propriul copil, și nu mi-a venit în minte numele nici unei alte prietene. Dacă aș fi sunat-o pe mama, mi-ar fi pus doar o rafală de întrebări. La fel și cu tata. Iar dacă i-aș fi spus lui Kelly, ea i-ar fi sunat pe ei.

Așa că mi-am înăbușit dorința. Acea ființă microscopică ne aparținea mie și lui James. Era micul nostru secret și era mai bine să rămână așa până când reușeam să ne lămurim ce se întâmplă.

După o oră l-am sunat.

–Ești bine?

–Da...

Dar părea supărat.

–Te vreau bucuros.

–Poate că aș fi dacă te-aș vedea aici, a spus și s-a dezlănțuit rostind fiecare gând negru care-i trecea prin minte. Dar ai plecat ca din pușcă, de parcă abia așteptai să scapi. Așa că am rămas singur cu toate problemele. La dracu', Emily, nu știu cum s-o iau. E ca și cum ai fi schimbat regulile în toiul jocului. N-am fost singurul care a vrut să locuiască aici. Și tu ai vrut. Ok, dacă ai nevoie de un loc în care să evadezi, ne putem lua o căsuță de weekend pe undeva, dar dacă vrem să ne permitem așa ceva, nu-mi pot schimba slujba. Nu o să scot la fel de mulți bani în nici o altă parte.

S-a oprit să-și tragă sufletul.

–Și cu asta basta. Se presupune că eu aduc pâinea în casă, dar cum să fac asta dacă ne mutăm? O s-o iau iar

de la capăt. Mi-am petrecut șapte ani făcându-mi contacte aici. Dacă ne mutăm, o iau din nou de la zero, iar asta presupunând că o să reușesc să fiu scutit de un nou examen de barou. La asta te-ai gândit, Emily?

Nu mă gândisem. Mă ocupasem de generalități, egoiste, poate. Dar nu puteam da înapoi. Acum mă luptam pentru doi.

–E vorba de priorități, am răspuns. Când eram în facultate, prioritatea noastră era să luăm cele mai mari note ca să putem intra în firme de top. Și așa am făcut. Poate că a mers o vreme. Dar slujba ta e la fel de rea ca a mea. Nu ești fericit și nu-mi pasă ce zici, n-o să se schimbe totul ca prin farmec după ce o să ajungi partener.

–Cel puțin o să am o poziție mai bună și o să-mi pot alege cazurile. Unde vrei să locuiești, Emily? Zi-mi.

Am stat pe gânduri câteva clipe. Detaliile îmi scăpau, dar prioritatea îmi era clară.

–Undeva... să fie intim. Vreau o viață plină cu ființe umane. Nu vreau ca cel mai bun prieten al meu să fie o mașinărie.

–Și tu crezi că ești unică? a sărit el cu gura. Nu crezi că măcar *unii* dintre cei opt milioane de oameni din orașul ăsta vor același lucru? Nu crezi că unii dintre ei îl *au* deja?

–Nu e vorba de New York, e vorba de stilul de viață.

–Putem să trăim altfel și aici.

Dar n-am crezut nici măcar o secundă. Stilul ăsta de viață crea dependență. N-o simțisem eu în weekendul ăsta – acea tensiune care se insinua în clipa în care lăsam garda jos? Să rămânem aici era ca și cum i-ai cere unui alcoolic să lucreze într-un bar.

A oftat, îngrijorat.

–Pentru asta ar trebui să fii aici. Avem lucruri importante de discutat și n-ar trebui s-o facem în timp

ce conduci. Te rog, concentrează-te la drum. Nu eşti pe banda din stânga, nu-i aşa?

–Sunt pe banda din mijloc şi merg cu nouăzeci şi şase la oră. Lumea mă depăşeşte pe ambele părţi.

–Şi asta nu e periculos?

A trebuit să zâmbesc. Lăsând deoparte toate celelalte, grija lui era chiar dulce.

–Nu, James, nu e periculos. Merg împotriva traficului. Restul lumii se întoarce în oraş.

–Ok. Bine, păi atunci închide şi nu mai suna pe altcineva. De ce n-avem Bluetooth?

–Nu ştiu. E maşina ta. De ce n-avem?

–Pentru că e un model mai vechi. Trebuie să ne luăm ceva mai nou, poate o dubiţă.

–Pentru un singur copil? Nu cred.

–Închid acum, m-a avertizat. Stai cu ochii la drum.

M-a sunat o oră mai târziu să mă întrebe cum mă simt. Nu i-am spus că, în ciuda norilor care se adunau şi a rafalelor de ploaie, eram tot mai relaxată.

–Mănânc pâine cu făină de porumb, am răspuns cu gura plină, apoi am înghiţit.

–Pâinea cu făină de porumb nu e hrănitoare.

–A mea e. Am folosit ouă organice şi lapte. James, în legătură cu restul, mă tot gândesc la Lee şi la Denise Bryant. Îţi place la culme să lucrezi la cazurile astea pentru că ele implică interacţiune cu oamenii, chiar tu ai zis-o. Interacţiunea spune tot. A trebuit să plec din New York ca să-mi dau seama, pentru că eram prea acaparată de viaţa noastră ca să mai gândesc limpede. Dar acum am o perspectivă mai largă. Cred că şi tu eşti exact ca mine. Vrei să fii un bun avocat, dar ai vorbit mereu despre ce vrei să faci ca tată. Cum le poţi face pe amândouă, dacă trăim în stilul de acum?

Mintea începea să mi se lumineze, pe măsură ce conduceam mai departe.

– Uite, Jude, de exemplu, am spus. El vrea tot ce nu poate avea, interdicţiile reprezentând principala atracție. Dar tu nu ești așa. Tu *poți* avea ce îți dorești. Doar că nu-ți dai seama că ți le dorești.

Să-l ajut să descopere ce își dorește cu adevărat era noua mea misiune. Dar el a rămas tăcut pentru prea multă vreme.

– James? am încercat precaută.

– Sunt aici. Știai că dacă mănânci *junk food* în primele luni de sarcină crești riscul unui avort spontan? Tocmai am citit asta. N-o să mănânci *junk food*, nu-i așa?

Schimbă subiectul? Ok. Nu-i puteam cere să capituleze numaidecât. Dar n-aveam de gând să renunț.

– Mănânc eu vreodată?

– Bei vin.

– Când sunt în societate.

– Și cofeină.

– O să le reduc.

– Mulțumesc.

Încheind apelul, m-am întrebat dacă James doar evita subiectele pe care nu voia să le discute sau devenise paranoic. Încă un gând introspectiv în timp ce conduceam mai departe? El făcea singurul lucru pe care îi permiteam să-l facă și, cu toate că îmi plăcea să dețin controlul, l-am înțeles. Bărbații probabil că se simt neajutorați în astfel de momente.

Știind că orele de vizită urmau să se termine curând și că trebuia să o văd pe Vicki înainte să se întâmple acest lucru, am mers direct la spital. Tratată prin perfuzii, era la fel de albă ca cearșaful și, cu toate că venirea mea n-a schimbat lucrurile, a părut mai ușurată de cum m-a văzut.

–Aaa, a răsuflat adânc și m-a luat de mână. Nu eram sigură că o să vii.

–O-ho, am tachinat-o, mi-am învățat lecția!

–Așa că acum mă simt vinovată pentru că erai și tu, în sfârșit, cu soțul tău, dar nu știu ce s-a întâmplat aici, Emmie. Nu e ca și cum aș fi ridicat saltele sau aș fi schimbat cauciucul la camionetă. Făceam ce fac de obicei, iar data trecută n-am avut nici o problemă. Am început să am dilatație – la șaisprezece săptămâni! Asta e foarte, foarte grav! Mi-au dat medicamente s-o încetinească, dar probabil că or să mă pună să stau în pat și nu pot să stau în pat – nu cu un copil de trei ani și o pensiune de administrat.

Așezându-mă lângă ea, i-am strâns mâna.

–Îl ai pe Rob. Știe el ce să facă.

–O, pfui! Bărbații pot să facă doar un singur lucru o dată. Rob poate să se ocupe de Charlotte sau de Red Fox, dar nu de amândouă. Iar dacă am pățit asta acum, sunt șanse să mi se mai întâmple și cu o altă sarcină, așa că mai pot eu să risc încă una?

–Credeam că vrei să ai doar doi copii.

–Dar dacă mă hotărăsc că vreau trei? Sau patru? Ha! Trei sau patru! Se pare că nu sunt în stare să fac nici *doi*. Cu ce-am greșit?

–N-ai...

–Mama n-a avut probleme, mama *ei* n-a avut probleme, deci nu avem un istoric în familie, iar ele au făcut mai multă muncă fizică decât mine. Toate testele arată că bebelușul e bine, doar *eu* sunt cea care o face de oaie.

–Șșș...

–L-am văzut, Emmie. Mi-au făcut o ecografie mai devreme și fătul se mișca de colo-colo, avea mânuțe, piciorușe, tot. Asta-i o *persoană reală* pe care o pun în pericol.

Părul blond îi era risipit pe toată perna, dar mâinile cu care își îmbrățișa burtica erau ferme.

– Trebuie să îl mai țin acolo măcar încă douăsprezece săptămâni. Astfel, o să-și înceapă viața la terapie intensivă și o să aibă toată viața probleme cu plămânii, cu ficatul, cu somnul, probleme digestive...

Aș fi putut s-o întrerup, să-i spun că doctorii știu cum să se ocupe de astfel de treburi, dar, auzind toate astea, mi s-a făcut și mie rău, întrebându-mă dacă nu cumva James avea dreptate, dacă nu cumva minimalizam fragilitatea unei sarcini, dacă n-ar trebui să fiu acasă, cu picioarele în sus, căutând pe Google informații despre primele luni de sarcină.

– Iar odihna la pat creează alte probleme, cum ar fi slăbiciune, amețeli și cheaguri de sânge, a continuat Vicki. Și chiar dacă nu mă aleg cu un cheag de sânge, o să fiu într-o formă jalnică atunci când va veni pe lume copilul. Așa că dacă sunt slăbită și am de îngrijit un copil cu probleme, *plus* Charlotte, *plus* Red Fox – cum o s-o scot la capăt?

Am ignorat neliniștea care mi se cuibărise în stomac. Vicki avea nevoie ca eu să fiu calmă.

– Ai terminat?

M-a privit în ochi. A tăcut o clipă, înainte să murmure un neajutorat:

– Da...

– Respiră.

A respirat.

– Mai întâi, am spus blând, presupui că o să se întâmple ce e mai rău, când sunt tot felul de alte scenarii mai optimiste și, da, ai dreptul să fii speriată. Treaba asta a picat din cer, dar așa e viața, iar tu, Vicki Bell, ai capul pe umeri, așa încât să poți trece peste *orice*. O să iubești copilașul ăsta, o să-ți revii după odihna la pat, dacă de asta o să fie nevoie, o să înveți să mai delegi responsabilitățile

la Red Fox, cât despre Charlotte, ea mănâncă singură, merge singură la toaletă și vorbește. Dacă tot ce poți face în următoarele patru luni e să-i citești *Ouă verzi cu șuncă*, oricum vei fi înaintea multor mame.

–Dar are doar trei ani, s-a tânguit Vicki. Amelia mă ajută, Rob mă ajută, dar eu sunt cea care face toate aranjamentele și supraveghează întâlnirile la joacă împreună cu alți copii și stă cu ea la aniversări. Trei ani e o vârstă esențială. Are nevoie să petreacă timp cu alți copii și, ok, are cine s-o ducă, dar ce se întâmplă dacă mă vrea pe mine, iar eu nu pot să fiu acolo?

Era aproape să izbucnească în lacrimi.

–O să urască bebelușul ăsta încă dinainte să se nască!

–Nu-i adevărat. Doar o să te iubească pe tine mai mult pentru atenția pe care i-o acorzi.

–Of, Emmie, lacrimile au început să curgă, faci totul să pară atât de ușor, dar tu nu știi cum e să ai un copil de crescut.

–O să aflu curând, mi-a scăpat.

Probabil că ar fi trebuit să aștept, dar avea nevoie de ceva care să o distragă și, în ciuda teoriei cu secretul meu și al lui James, *muream* de nerăbdare să împărtășesc vestea.

Holbându-se la mine, a început să plângă de-a binelea.

–Încerci să-mi spui ceva?

Am dat din cap că da.

–Am cam două săptămâni și nu ți-aș fi spus nimic, doar că...

–S-a întâmplat aici? a întrebat printre suspine, dar îmi puteam da seama că era încântată de veste.

Am dat din nou din cap.

Și-a întins brațele și, îmbrățișându-mă, a râs printre lacrimi.

–Ăsta e *cel* mai bun lucru pe care mi l-ai fi putut spune.

–Nimeni altcineva nu mai știe, doar tu și James.

S-a tras înapoi, cu ochii mari.

–Și te-a lăsat să vii aici?

–Nu cu bucurie.

–O să-l sun. O să-i spun că n-o să las să vi se întâmple nimic, nici ție, nici copilului tău. Ești o prietenă *atât* de bună.

–Chiar că este, a spus Jude din ușă.

Habar n-aveam de când stătea acolo, dar judecând după malițiozitatea din ochii aceia aurii, m-am temut că de mai mult timp decât mi-aș fi dorit. Vicki a părut iritată, un lucru rău.

–Odihnește-te, i-am ordonat, forțând-o să se uite din nou în ochii mei. Gândește-te la copilul ăsta. Gândește-te la Charlotte. Gândește-te la *noi*.

Doar atât îi puteam spune, cu Jude stând chiar acolo, pentru a-i transmite o idee care-mi plăcea foarte mult: copiii noștri vor fi apropiați. Fără să-i mai aștept răspunsul, am ieșit pe hol, întorcându-mă spre Jude abia după ce s-a închis ușa.

–Ești o bună prietenă dacă te-ai grăbit să te întorci aici după atât de puțină vreme, a spus el. Un copil, eh?

–N-ar fi trebuit să auzi asta. Aș aprecia dacă ai ține informația pentru tine.

–De ce?

N-aveam nici un chef de replici istețe, așa că am zis doar:

–Pentru că așa te rog eu.

A pufnit.

–Ăsta-i un răspuns aiurea. I-ai spus asta lui Vicki doar ca să o faci să se simtă mai bine? Măcar e adevărat?

Am zâmbit cu tristețe.

–Numai tu puteai să mă întrebi asta.

–Cinicul de mine.

–De ce, Jude? Altădată erai optimist. Ce e cu cinismul de acum?

S-a sprijinit de perete și a urmărit o asistentă care trecea pe lângă noi.

–Lucrurile n-au mers așa cum am vrut.

–Poftim? Ai avut toate avantajele din lume! am strigat, pentru că autocompătimirea lui era inacceptabilă când, prin tot spitalul ăla, oamenii se confruntau cu probleme de viață și de moarte. L-ai văzut pe Noah?

–De la distanță. Nu ne-am cunoscut încă. Nu văd rostul. Noah n-are nevoie de mine. Iar eu am nevoie de acțiune. Nu mă pricep la stat degeaba, Emily. Atârn pe lângă casa lui Lee, dar dacă nu se întâmplă ceva curând, s-ar putea să mor de plictiseală înainte să apară tipii cei răi. Sincer, tu chiar crezi că cineva ar fi îndeajuns de tembel încât să-i facă rău, acum că ea a ajuns la tribunal? Orice i s-ar întâmpla, se va *ști* cine a făcut-o.

–Nu fără dovezi, am răspuns. Ea e reclamanta, Jude. Dacă ea dispare, dispare și cazul. Și da, cred că cineva ar fi îndeajuns de tembel, dacă acel cineva e și îndeajuns de lacom.

Poate că aș fi continuat să-mi fac griji, dacă efectul narcotic provocat de Bell Valley nu și-ar fi făcut simțită prezența de cum am trecut pe podul acoperit și am zărit parcul. Era aproape zece și, date fiind evenimentele de peste zi, ar fi trebuit să fiu moartă de oboseală.

Nu era așa. Perfect trează, am stat lângă magazia grădinarului, pe banca dinspre pădure. Noaptea era caldă, aerul îmbibat cu apă, liniștindu-mă și mai mult. Ridicându-mi picioarele, am ținut deasupra capului umbrela păstrată în dulap, pentru oaspeți. Dar ropotul ploii pe nailon era cu ușurință acoperit de rezonanța ciudată, mai blândă, a picăturilor ce cădeau în pădure.

Și atunci, după nici cinci minute, a apărut coiotul. Urletele se auzeau unul după altul, al doilea mai aproape, al treilea și mai aproape. Am privit, am ascultat, întrebându-mă cât de mult se puteau apropia. Dar pământul ud ascundea orice zgomot de pași, iar vizibilitatea era zero. În lipsa lunii și a stelelor, pădurea era opacă, singurele sclipiri răzlețe venind de la picăturile de apă ce se reflectau în lumina de deasupra magaziei.

Îmi era teamă? Absolut deloc. James ar fi putut numi asta un risc major, dar eu îi cunoșteam pe acești coioți. Nu m-ar fi atacat. Și voiam să le împărtășesc vestea.

Așa că am rostit în minte cuvântul – *însărcinată, însărcinată, însărcinată* – o dată, și încă o dată, și încă o dată. Am zâmbit când am auzit țipetele și lătrăturile, am cercetat întunericul, dar coioții n-au venit mai aproape. Nici nu era nevoie. Aveam o întâlnire la nivel mental.

Timp îndelungat, a fost liniște. Știam că sunt acolo, dar nu s-au mișcat. Deși ploaia n-a contenit, aerul era cald, eu eram uscată sub umbrelă, iar tot ce era în lumea pădurii mă calma. Cu timpul, vocile coioților s-au înălțat din nou, melodioase, de data asta îndepărtându-se. Dar tot am simțit o căldură în suflet la gândul că bebelușul meu a ascultat primul lui cântec de leagăn.

Comuniunea cu coioții era unul dintre lucrurile pe care mi le doream. Mai aveam o dorință, care însă urma să mi se îndeplinească abia a doua zi, la prânz. Până atunci aveam o pensiune de administrat.

capitolul 20

Eram în salon, pregătind masa pentru micul dejun, când a venit Lee. Și ea ajunsese mai devreme. „Doar îi țin locul lui Vicki", mi-a explicat, deși, după felul în care se tot uita pe fereastră când credea că nu o văd, am bănuit că aici se simțea cel mai în siguranță.

Împreună, ne-am descurcat surprinzător de bine cu toate treburile, deși cu siguranță ne-a fost de ajutor faptul că zilele de marți erau, de obicei, liniștite. După un scurt instructaj din partea lui Rob, am putut să mă ocup de formalitățile pentru oaspeții care plecau, iar când a fost vorba de curățenie, fata care o ajuta în mod normal pe Vicki a adus cu ea o prietenă. Tot ce-a trebuit să fac, a fost să le spun care oaspeți rămân și care pleacă.

–Te distrezi, a spus Amelia, urmărindu-mă în timp ce Rob termina cu îmbrăcatul Charlottei.

Eram la computerul din holul de la intrare, verificând ce oaspeți urmau să vină să se cazeze. Programul era uimitor de ușor de folosit – și inteligent. Introduceai un nume și imediat aveai în față tot istoricul relației omului respectiv cu Red Fox, inclusiv informații culese de Vicki și Rob în timpul conversațiilor. De exemplu, o femeie care urma să ajungă a doua zi adoptase două pisici la ultima ei vizită; o întrebare despre ce mai fac pisicile ar fi dat-o gata.

–Și te pricepi la asta. Îți ofer o slujbă, a continuat Amelia.

Am râs, apoi mi-am dat seama că vorbește serios.

–O Doamne, nu, Amelia. Sunt doar în vizită. Nu pot rămâne. În plus, Vicki o să fie *bine*.

–Chiar așa? Azi o externează, dar tocmai am vorbit cu doctorul. Nu îi dă voie să stea în picioare mai mult de o jumătate de oră o dată. O să aibă nevoie de ajutor.

–Las-o pe Lee să facă mai multe, am sugerat. Dacă o să fie mai ocupată, n-o să-și mai facă atâtea griji.

–Eu sunt mai ocupată și tot îmi fac griji. Lee e o țintă ambulantă, acum că plângerile ei au devenit publice, un incendiator e în libertate, iar cei trei frați, cu o armată de avocați, vor să-i vină de hac.

Cu o privire spre bucătărie, mi-am pus un deget pe buze, făcându-i semn să tacă.

Amelia a pufnit.

–Nu spun nimic din ce nu știe deja.

–Dar faptul că o spui îi confirmă temerile, am șoptit.

–Și tocmai din pricina asta Red Fox are nevoie de tine. Nu doar că te simți bine lucrând aici, nu doar că știi să lucrezi pe calculator, dar ești și atentă la sentimentele oamenilor.

N-am putut rezista.

–Nu mai sunt egoistă?

A fluturat din mână.

–Ași, eram supărată când am spus asta. Atunci îmi reaminteai de Jude care, apropo, e din nou în Hanover. Sinceră să fiu, nu știu de unde și până unde relația asta, deoarece ideea că cineva de la Dartmouth[1] ar fi interesat de fiul meu cu probleme școlare e de-a dreptul caraghioasă.

–Atracția sexuală e universală.

Fusese oarecum o glumă, dar Amelia nici măcar n-a surâs.

–E acolo pentru că eu îl vreau aici. *Tu* n-o să mă dezamăgești în felul ăsta.

---

[1] Universitate privată, cu sediul în Hanover. Este una dintre cele opt instituții de învățământ care alcătuiesc celebra Ivy League, grupul celor mai prestigioase universități americane. (n.tr.)

Femeia asta dacă nu era vicleană, nu era nimic, dar eu n-aveam de gând să mă las prinsă-n capcană.

–O să mai rămân o zi-două, m-am oferit. Dar Vicki are nevoie de ajutor pe termen lung, iar eu nu pot fi administrator de pensiune. Sunt avocat.

–Unul care n-a mai lucrat de-o lună.

–Sunt avocat, am insistat.

Conversația mi-a rămas în minte, mai ales pentru insistența cu care afirmasem că sunt avocat. Un reflex? Posibil. Calitatea de avocat fusese singurul fel în care mă identificasem în ultimii zece ani. Trecea înaintea calității de soție, fiică, prietenă. Când încerci să-ți construiești o carieră într-un domeniu foarte competitiv, să ai un singur țel poate reprezenta un avantaj.

Totuși, nevoile mele se schimbaseră. În topul celor mai importante lucruri din viața mea, meseria de avocat căzuse câteva locuri mai jos. Problemele personale erau mai importante acum și de aceea, imediat după ce Vicki s-a instalat acasă, am plecat de la Red Fox și m-am îndreptat spre adăpost.

Înmormântările aveau loc întotdeauna marțea, de obicei la prânz, când soarele e sus pe cer, dătător de speranță. Ploaia de aseară se potolise și, cu toate că norii cenușii stăruiau pe lângă piscurile munților, cimitirul era însorit. Cenușa pisicuței mele nu era singura care urma să fie înmormântată, dar ea era cea care mă determinase să vin aici. Fiecare dintre cele trei mici recipiente avea un nume scris pe el. În timp ce îngrijitorul cimitirului se ocupa de înmormântarea celorlalte două animale, eu am ținut lângă inima mea urna pe care scria *Scumpete*. Când a venit vremea, m-a lăsat să o așez chiar eu în pământ.

Era un gest vindecător. De data asta n-au mai fost lacrimi, ci doar un convingător sentiment de pace.

Am rămas și după plecarea bărbatului, stând pe jos, cercetând pământul proaspăt astupat, dându-mi seama că fiecare viață are nevoie, din când în când, de câte un punct de cotitură. O parte din el însemna să îngropi răul, cum ar fi un cerebel prea mic sau o slujbă opresivă. O parte însemna să scoți la iveală binele, cum ar fi sufletul unei pisicuțe și propria mea sete de viață.

Stând la mormântul pisicuței mele, m-am iertat pe mine însămi pentru ultimii zece ani. Drumuri greșite? Nu. Acționasem de bună credință, făcând ceea ce credeam că e bine. Dar acum era bine să înțeleg că nevoile mele se schimbaseră.

Una dintre acele nevoi tocmai ieșise la suprafață. Îmi doream un animal de casă. Nu-mi păsa de care; James putea să aleagă. Sau nu. Știam că se va opune, dar când m-am gândit la copilașul meu și la lumea pe care doream să i-o ofer, ăsta era un lucru absolut necesar. Un cămin e altfel când găzduiește un animal. Nu mai e la fel de curat și ordonat dar, precum bradul de Crăciun, are o mireasmă aparte. Știusem asta în copilărie, dar uitasem. Însă acum, stând înconjurată de pacea din cimitir, mi-am amintit. Un animal e o ființă vie, cu nevoi primare și cu o capacitate nelimitată de a iubi.

În materie de analogii, afânarea solului pentru a scoate la suprafață pământul proaspăt era una potrivită. La fel și cea cu reordonarea topului priorităților. Acum, totuși, îmi venea în minte o a treia. Mă imaginam pictând tabloul unei noi vieți, adăugând, pe rând, câte o atingere de pensulă. Așezată aici, amintindu-mi o pisicuță care se îndrepta tremurând spre mine de fiecare dată când veneam în vizită, am adăugat o atingere blănoasă.

Când James m-a sunat în seara aceea, nu i-am vorbit despre gândurile mele. Avusese o zi proastă la serviciu. Nu era momentul să ne certăm pe tema unui animal.

Cu toate că vocea lui a rămas la fel de obosită și miercuri, când a sunat din nou, de data asta avea vești bune.

– Avem un suspect.

Ochii mi-au fugit spre Lee. Eram toate în bucătărie – eu, Lee, Vicki, Amelia, chiar și Charlotte, care refuzase să tragă un pui de somn în camera ei, temându-se că mama ei va dispărea din nou, așa că adormise în poala Ameliei. Era o priveliște la fel incredibilă ca și cea a lui Vicki stând cu picioarele în sus, dar, încăpățânată ca fiica ei, refuzând să meargă în dormitor. În schimb, tocmai mă învăța cum să tai corect trandafirii proaspeți – în diagonală, sub un jet de apă călduță –, când mi-a sunat telefonul.

Avem un suspect. Noi. Manchester-by-the-Sea. Incendiul.

Entuziasmată, am repetat vestea cu voce tare în timp ce mă ștergeam pe mâini. Apucând telefonul mai strâns, am întrebat:

– Arestat?

– Da.

Le-am făcut celorlalte semn că da, în timp ce James a continuat:

– Au și orașele mici o calitate – oamenii observă cine vine și cine pleacă. Adaugă la asta un zvon despre un incendiator și încep să sune care mai de care la poliție. Toți au spus că au văzut o dubă albă în ziua cu focul. Nimeni n-o mai văzuse până atunci. Șoferul chiar stătuse o vreme în cafenea. Ori îi era foarte foame, ori încerca să pară nonșalant, de parcă ar fi avut vreo treabă prin localitate și lua o pauză.

– Dându-le oamenilor ocazia să-i rețină *figura*? am întrebat uimită.

– O, da. A vorbit cu ospătarul, a cumpărat țigări de la magazinul din colț. Se pare că asta-i noua abordare.

Făcându-le celorlalte un semn cu degetul mare că totul e în regulă, l-am întrebat pe James.

– Poate cineva să-l plaseze pe strada lui Lee?

– Da, un vecin. Omul se întorcea de la cină joi seara și a văzut duba pe aleea ei. La început nu i-a atras atenția. O casă ca aia are nevoie de întreținere, așa că vede mereu camionete pe acolo. S-a uitat însă mai bine, pentru că duba era de la o firmă care se ocupă cu montatul ferestrelor, iar el avea nevoie la rândul lui de ceva reparații de soiul ăsta. Și-a notat informațiile.

– Nu-mi spune! am exclamat. Începea să-mi placă. Vecinul a încercat să sune, dar era o companie falsă.

– Oh, nu, compania era reală. Dar duba fusese furată de la fabrica lor din...

A făcut o pauză ca pentru a aștepta o bătaie de tobe.

– Connecticut, am completat, zâmbind.

– Dap. Locul de baștină al cumnaților lui Lee. Numărul de Connecticut de pe mașină a fost cel care a ridicat semne de întrebare.

– Atunci înseamnă că unul dintre frați l-a angajat?

– Asta rămâne de demonstrat. S-a dovedit că cei de la firmă știu cine le furase duba. Îl cheamă Rocco Fleming și a mai comis-o o dată, dar pe proprietari nu i-a lăsat inima să se ducă la poliție. Fleming a lucrat pentru ei. Unchiul lui încă le mai e angajat. În plus, mereu aduce duba înapoi. De data asta, avea rezervorul gol și destul kilometraj în plus încât să justifice un drum până în Manchester și înapoi. Îl țin în arest în Hartford.

Am repetat informația pentru celelalte. Lee își apăsa pieptul cu mâna, părând că nu-i vine a crede.

– Pot să-l țină în închisoare? m-a întrebat Amelia.

– Cel puțin până când îl duc din nou în Massachusetts și un judecător ia decizia.

La telefon, am spus:

– Extrădare?

–Se zbate pentru asta. Dar cel puțin e după gratii acum.

Am repetat ultima replică.

–Atunci sunt în siguranță? a întrebat Lee.

Amelia, lipsită de tact întotdeauna, a declarat:

–Presupunând că el e singurul implicat.

–Mă îndoiesc, a spus James. Nu mi-l imaginez pe Albert Meeme sau pe acei frați fiind atât de fraieri încât să folosească un singur tip, nici ăla prea isteț. Oricine ar fi fost agresorul din Bell Valley, și-a acoperit destul de bine urmele. În plus, Bell Valley e un cerc la fel de închis ca și Manchester. Cineva ar fi observat o firmă care pune geamuri cu numere de Connecticut.

N-am mai repetat și asta. Lee părea deja destul de speriată.

–E un prim pas, am încercat eu s-o liniștesc. Or să-l ia la întrebări pe unde a fost, ce-a făcut, cu cine a lucrat. Și vor trimite o fotografie a lui poliției din Bell Valley, care o va arăta prin oraș ca să vadă dacă cineva îi recunoaște mutra.

–Dar dacă mai *există* o a doua persoană? a întrebat ea. Dacă or să încerce să-mi dea foc aici?

–Oricine ar da târcoale ar declanșa camerele video și luminile.

–O să-mi fie frică și să mai adorm.

–Poți dormi aici, a spus Vicki. Întotdeauna avem o cameră liberă.

Asta ar avea două avantaje, m-am gândit eu – Lee stă ascunsă, iar Vicki are un ajutor la îndemână.

–Dar îmi place casa mea, a insistat Lee.

–Putem grăbi lucrurile, dacă Amelia e dispusă să plătească un detectiv, a sugerat James. Firma mea are unul bun. O să obțină răspunsuri mai repede decât polițiștii.

–Celor de la firmă n-o să le placă asta, l-am avertizat.

Firmele mari – cum erau cea a lui James și Lane Lavash – păstrau cei mai buni investigatori particulari pe statul lor de plată, doar pentru uzul propriu. Competiția era acerbă, cei mai căutați vânzându-și cât mai scump serviciile.

–O să fie bine, mi-a răspuns el, însă pe un ton atât de tăios încât ce am auzit, de fapt, a fost: *Mi se rupe dacă celor de la firmă le place sau nu*, ceea ce m-a făcut să mă opresc.

–E totul ok? am întrebat.

A urmat o tăcere prea lungă, apoi un răspuns în silă:

–Neah. Mi-au luat cazul Bryant.

–Ce?

Când toată lumea din bucătărie s-a alertat, le-am făcut semn cu mâna că nu-i nimic și am ieșit pe holul de la intrare.

–De ce?

–Mark zice că firma nu-și permite. Onorariul meu pe oră e prea mare, iar suma pe care o rambursează curtea nu îl acoperă nici pe departe. Vor să lucrez la cazuri pentru care să primesc plata completă. Așa că îi lasă munca pro bono unui asociat nou, care taxează mai puțin pe oră, iar eu rămân fără cel mai interesant caz pe care l-am avut anul ăsta.

Avusesem de la început îndoieli în legătură cu cazul ăsta – nu eram sigură de motivele lui Mark și voiam ca James să urască *totul* la firma lui. Dar acum nu puteam să nu-i înțeleg suferința.

–Îmi pare rău, am spus, lăsând ușa să se trântească în urma mea, în timp ce traversam veranda.

–Când ai aflat?

–Azi-dimineață. Nici n-am apucat să intru pe ușă, că Mark s-a și înființat în biroul meu.

–Trebuia să mă suni atunci.

–M-ai fi luat cu „ți-am zis eu". Dar greșești, Emily. A fost o decizie economică. Mark n-a avut de ales.

Speriată că încă mai putea lua apărarea firmei, am spus:

–Bineînțeles că a avut. Un asociat mai slab poate că ia mai puțini bani pe oră, dar nu o să fie la fel de eficient ca tine. Ori o să facă o treabă de mântuială, ori o să dureze de două ori mai mult, lăsând firma fără resurse. În plus, Mark știa cât de mult îți doreai asta. Ar fi putut să insiste pentru tine.

–Aici e vorba de socoteala care iese când tragi linia. Hei, nu sunt singurul în situația asta.

–Asta nu înseamnă că e corect.

Pauza lui n-a mai fost la fel de lungă de data asta.

–Cum de-am știut că o să spui asta?

–Pentru că ăsta-i adevărul.

A urmat o altă pauză, apoi un caustic:

–Unde ești acum?

–Pe treptele din fața pensiunii.

–Ce vezi?

–Parcul din oraș. Copaci, bănci.

–Priveliștea mea e diferită. Văd zeci de clădiri, fiecare dintre ele pline cu companii care strâng cureaua exact ca și firma mea.

–Asta nu înseamnă că e corect, am repetat.

–Și atunci ce să fac? a strigat cu frustrare în voce. Să mă duc din ușă în ușă să mă plâng fiecărui partener? Să organizez un protest al oamenilor de rând printre asociați? Spune-mi tu, Emily! Ce-ar trebui să fac eu?

capitolul 21

Nu i-am putut răspunde la întrebare, nici atunci, nici mai târziu în noaptea aceea, când l-am sunat să văd ce mai face. Conversația a fost scurtă. Era încă la birou. Iar eu eram descurajată. Cu sau fără copil, prăpastia dintre noi se căscase din nou. Începeam să mă întreb dacă nu cumva ar trebui să cedez, să mă întorc de tot la New York și să-l las pur și simplu să facă ce vrea. Evadarea mea n-ar fi în van. Aș face lucrurile altfel dacă m-aș întoarce. În prinvința aceasta, eram în siguranță.

Mai mult, copilul schimbase niște chestii; acum nu mai puteam sta departe de James. Și îl iubeam.

Dar nu-l puteam forța să se schimbe. Dacă urma să ajungă acolo unde eram eu, trebuia să o facă pe cont propriu.

Exista o licărire de speranță: continua să fie interesat de cazul lui Lee. Nu știam dacă voia doar să-și sfideze firma ațâțat de furie, sau dacă pur și simplu avea nevoie de o mică victorie, doar a lui, dar a insistat mult pe ideea lui cu detectivul.

Iar omul era, într-adevăr, priceput. Până joi dimineață, făcuse legătura între Rocco Fleming și Duane Cray, cel mai mic dintre frații răposatului soț al lui Lee. Nu existau convorbiri telefonice între ei care să-i acuze; ar fi fost prea evident. Dar mobilul pe care Rocco îl avea la el în momentul arestării era înregistrat pe numele unei mici companii de construcții deținute de Duane. Dovadă concludentă? Nu. Rocco putea foarte bine să fi furat telefonul. Dar era o coincidență tare ciudată.

Dând mai departe informația poliției din Manchester, James a simțit o profundă satisfacție. Vocea lui căpătase o anume rezonanță când m-a sunat după aceea să-mi povestească ce făcuse, iar eu am savurat sunetul, mai ales că, a doua zi, am auzit unul cu totul diferit.

Vineri după-amiază. Ora două și jumătate. Tocmai procesasem un formular de cazare și împătuream o hartă a orașului pentru o pereche de nou-veniți, când celularul mi-a vibrat în buzunarul de la jeanși. Când oaspeții s-au îndepărtat, l-am scos.

Primele lucruri pe care le-am auzit au fost un concert de claxoane și pe James înjurând.

Apoi a bombănit.

–Scuze. Oamenii ăștia sunt al naibii de nerăbdători. N-au decât să claxoneze până nu mai pot, dar dacă eu n-am unde să mă duc și mașina din fața mea n-are unde să se ducă, ce dracu' vor să facem?

–Unde mergi? am întrebat.

„Să iau prânzul." Asta era un lucru pe care nici unul dintre noi nu-l făcea decât dacă masa avea vreo legătură cu serviciul, deci am presupus că despre asta era vorba.

Am auzit o altă serie de claxoane.

–Ce se întâmplă acolo, James?

A răsuflat zgomotos.

–Știi ceva? Sunt prea nervos ca să-ți explic. Îți trimit un e-mail.

A închis înainte să apuc să fac altceva decât să-i înțeleg iritarea, lăsându-mă să mă întreb dacă era furios din cauza mea, a traficului, a orașului sau chiar a taximetristului care îl ducea.

E-mailul lui era, de fapt, mesajul pe care îl primise cu două ore înainte, trimis de managementul firmei lui de avocatură către toți colaboratorii. L-am citit de două ori. Șovăitoare, l-am sunat.

–Au înghețat numirile de noi parteneri? Dar e *anul tău*!

Orice avocat ar fi înțeles relevanța acestor cuvinte.

–Spune-i asta judecătorului, a mormăit James.

–Anul trecut au numit *doisprezece* parteneri. Cum de acum nu pot numi nici măcar unul?

–Ai văzut e-mailul. Au zis că nu-și pot permite. Ceea ce nu spun e că și-ar putea permite, dacă și-ar îngheța propriile venituri. Evident că n-or să facă asta, ticăloși egoiști.

–Dumnezeule! am exclamat, încă nevenindu-mi să cred. Mark e de acord cu asta.

–Mark? O, stai să vezi. Asta e tare. Primesc e-mailul și primul lucru pe care îl fac e să mă duc la el la birou, dar el e plecat. Pentru tot weekendul. La fel ca și Rhine, Hutchins și McAdams.

Erau alți trei parteneri principali cu care James mai lucrase.

–Așa că încerc să dau de Mark pe mobil, dar nu răspunde. Îl tot sun la fiecare două minute până când răspunde și încep să-i înșir toate argumentele pentru care mi se promisese un parteneriat – am muncit de mi-au sărit *capacele* pentru asta. I-am spus până și că nevastă-mea e gravidă. Știi ce-a zis? N-a spus nici o vorbă amărâtă despre sarcină – nu tu felicitări, nu tu „grozavă veste, James". A zis că dacă o țin tot așa cu orele de muncă, o să fiu primul pe listă pentru un parteneriat anul viitor. Încă un nenorocit de an cu tot stresul ăsta?

Au urmat trei claxoane ascuțite, punctându-i prea bine cuvintele pentru a fi venit de la un șofer de taxi.

–*Tu* conduci cumva? am întrebat, dându-mi brusc seama de posibilitatea asta.

–Poți să fii sigură.

Tonul lui era aspru acum.

–Am șters-o de aici. Am nevoie de o pauză.

Déjà vu, doar că de data asta i se întâmpla lui James.

–Unde mergi? am întrebat simțind o urmă din acea stare de alarmare pe care trebuie să o fi trăit el când îmi găsise biletul cu patru săptămâni în urmă.

–Mă duc să mă văd cu soția mea. Apropo, a adăugat. L-au dus pe Rocco Fleming la tribunal acum o oră. A renunțat la extrădare. Îl vor transfera luni dimineață.

Traficul era aglomerat, ceea ce nu i-a îmbunătățit starea de spirit lui James. M-a tot sunat la fiecare câteva minute să se descarce, iar eu am dat dovadă de empatie. Nu i-am vorbit despre faptul că acesta era începutul unui weekend în toiul verii, iar când a stat o oră blocat, așteptând să fie eliberat drumul în urma unui accident la ieșirea din Hutchinson, n-am deschis subiectul despre eventualii răniți. Știa toate astea, dar supărarea lui în legătură cu parteneriatul denatura orice altceva. Înțelegeam asta.

Când a ajuns în Bell Valley, era aproape zece. Eu stăteam în întuneric, pe treptele de la intrarea în pensiune, uitându-mă în direcția podului acoperit. Când farurile lui și-au făcut, în sfârșit, apariția, m-am ridicat și am mers în parcare. Eram deja lângă portiera lui când mașina s-a oprit.

Nu i-am putut distinge expresia de pe chip, dar imediat după ce a coborât, m-a ținut strâns în brațe multă vreme. Când s-a retras, mi-a atins burtica. N-am vorbit. Îmi imaginez că dacă am fi făcut-o, replicile lui ar fi fost formate numai din *of-uri*. Luându-și geanta pe umăr, și-a petrecut celălalt braț în jurul gâtului meu. Am mers, în tăcere, spre șopron.

Așa cum se întâmplase și la celelalte vizite ale lui, a adormit repede. Eu am mai rămas trează o vreme, gândindu-mă în timp ce îl priveam că îmi călcase pe urme și întrebându-mă ce putea să însemne momentul ăsta de cotitură. Apoi am adormit și eu.

Jur, coioții au știut ce s-a întâmplat. Ne-au lăsat să dormim câteva ore, doar cât să ne mai liniștim, înainte să înceapă să urle. James a sărit în sus.

–Coioți, am șoptit.

Ochii lui s-au îndreptat glonț spre fereastră.

–Unde?

–Un pic mai sus, pe potecă.

Lăsându-și din nou capul pe pernă, a ascultat. N-au ținut-o așa prea mult, ci doar atât cât să fie siguri că eram îndeajuns de treji încât să facem dragoste. A fost deosebit de dulce, chiar extraordinar de romantic să ne oferim plăcere unul altuia în sunetul serenadei coioților. Acum n-au mai fost gesturi feroce. James a făcut totul lent și controlat, deși nu știam dacă din pricina copilului sau a nevoii lui de a opri lumea în loc.

Ultimele țipete se îndepărtau când, cu o ultimă zvâcnire pasională, ne-am prăbușit înapoi pe pat. Și nici acum n-am vorbit. James doar m-a tras mai aproape și m-a ținut în brațe până când am adormit, din nou, amândoi.

Aș fi dat orice să pot dormi până târziu. Nu mă simțeam prea grozav, dar James era lângă mine, puternic și liniștitor. Simțeam nevoia de pâine prăjită ca să-mi potolesc stomacul și, pe lângă asta, Vicki nu avea cum să se facă bine ca prin farmec, doar pentru că James era aici. Pensiunea era plină în weekend. Aveau nevoie de ajutorul meu. Iar James urma să mai doarmă o vreme.

Așa că am dat fuga în bucătărie, mi-am mâncat pâinea prăjită și am pregătit micul dejun. De vreme ce nimeni nu pleca azi, am rămas să alimentez bufetul și să stau de vorbă cu oaspeții. Până să mă întorc în cameră cu micul dejun, se făcuse aproape ora unsprezece. James stătea așezat pe pat, studiindu-și BlackBerry-ul.

Dacă aș fi avut un aparat de fotografiat, i-aș fi făcut o poză, deși nu s-ar fi comparat niciodată cu imaginea

reală. Cearşaful era mototolit neglijent peste mijlocul lui, despre care ştiam că, pe dedesubt, e gol. Părul brunet îi cădea pe frunte, îi atingea în treacăt vârfurile urechilor şi reapărea cârlionțat pe pieptul lui. Umerii nu îi erau foarte musculoşi, deşi avea un spate lat din constituție. Mâini puternice, degete lungi, amintirea locurilor în care mă atinseseră cu câteva ore înainte – mi s-a tăiat răsuflarea.

– Hei, a spus, ridicând privirea.

Am zâmbit. Aşezând tava pe o bucată netedă de cearşaf, i-am turnat o cană de cafea. Apoi, atentă să nu răstorn nimic, m-am aşezat lângă el. Brațele ni s-au atins, piele lângă piele. De unde stăteam acum puteam vedea întreg ecranul BlackBerry-ului.

– Ceva interesant?

– Tony amenință cu datul în judecată. Samantha vrea să plece.

Amândoi erau în aceeaşi oală cu James, aşteptând parteneriate în octombrie.

– Tom McKenna vrea să ştie unde sunt. E un partener de nivel mediu. Tocmai m-au numit pentru unul dintre cazurile lui.

– I-ai răspuns?

– Dap. Am zis că sunt plecat în weekend. A mai venit şi o rugăminte de ajutor din partea asociatei căreia i-au repartizat cazul Bryant. Habar n-are ce dracu' face. I-am zis că nu mă mai ocup de treaba aia şi că ar face bine să vorbească cu Derek More.

M-am sprijinit de el.

– Bravo ție.

– Nu-i chiar aşa dacă îmi spun să mă duc învârtindu-mă, a răspuns încruntat. Plecarea ta a fost altfel decât a mea. Ne putem descurca dacă unul dintre noi rămâne fără slujbă, dar să fim amândoi pe tuşă?

– Putem să facem rost de alte slujbe dacă vrem.

– Nici o firmă nu angajează.

–Nu în New York, dar poate altundeva și poate nu într-o firmă. Poate că trebuie să fim cu mintea deschisă în fața altor posibilități.

–Cu tine gravidă?

BlackBerry-ul lui a țârâit. A deschis căsuța poștală și a zâmbit.

–Tatăl tău.

–Tatăl meu? am întrebat alarmată.

–Da. Ne-am tot scris. Bietul om a fost îngrijorat pentru tine. Stai să vezi când o auzi de mine.

–Nu-i spune! O să facă un atac de cord.

James a pufnit.

–N-o să fie singurul. În viața lor, părinții mei nu s-au revoltat împotriva a ceva. Dar, ce dracu', nu e ca și cum aș pleca din firmă. Îmi iau doar un weekend liber.

S-a uitat la mine, așteptând – și poate că aș fi protestat spunând că un weekend nu era de ajuns, nu pentru genul de lucruri la care trebuia să ne gândim noi, că nimic nu se va schimba dacă va fi înapoi la birou luni dimineață.

Dar am rămas tăcută. Aici, acum, eram din nou un cuplu. N-aveam de gând să casc iar o prăpastie, n-aveam de gând să pierd timpul ăsta prețios.

Așa că ne-am plimbat. De vreme ce el văzuse deja mare parte din centrul orașului, i-am arătat peisajele din împrejurimi – o vâlcea plină cu lupin, o cărare prin pădure ce ducea spre o zonă stâncoasă care-ți tăia răsuflarea. Grijuliu, m-a ajutat să pășesc pe porțiunile mai alunecoase, deși a înțeles din semnele mele că bebelușul e în siguranță. După un timp, ne-am trezit într-o cafenea cu șase mese, aflată lângă o intersecție chiar la sud de Bell Valley, nerăbdători să bem ceva rece după ce merseserăm pe jos spre un punct de observație situat la câțiva kilometri depărtare.

–Fii sinceră, a spus James după ce ne-am mai domolit setea. Ultima oară, ai fost pe-aici cu Jude.

–Sigur că da, am zâmbit, refuzând să intru în defensivă când venea vorba de Jude. Nu te bucuri? Majoritatea oamenilor nu știu de locul ăsta – nici despre punctul de observație sau despre vâlcea. El a fost un ghid grozav. Acum ne-am lăsat și noi doi amprenta pe unde am trecut.

–Doar weekendul ăsta, m-a avertizat pe un ton liniștit.

Am încuviințat.

–Asta-i tot.

–Nu putem fi amândoi șomeri.

–Știu.

–Chiar trebuie să mă întorc...

Mi-am pus mâna peste buzele lui.

–Evadarea noastră – încă puțin?

Și-a folosit BlackBerry-ul de două ori în ziua aceea. Prima dată, pentru un schimb de e-mailuri cu Sean, care îi trimisese un mesaj primit de la contabila sa. Mergând pe urmele micșorării cecurilor trimise de fondul fiduciar, ajunsese la o firmă din Panama, dar acolo se lovise de un zid. Sean i-a spus să continue să sape, dar ea l-a avertizat că o să mai dureze.

James nu era genul răbdător, de unde și al doilea schimb de e-mailuri, de data asta cu propriul lui detectiv, care avea posibilitatea să obțină ceva informații pe sub mână.

Cele întâmplate la firmă îl făcuseră să se simtă neputincios. Asta era un fel de-a contracara senzația, dar frustrarea rămânea. Vedeam tot apărând și dispărând o cută mică între sprâncenele lui. Dar n-am comentat. Îmi doream foarte mult ca asta să fie evadarea noastră.

În acea noapte am auzit din nou coioții. Urletele lor ne-au ținut tovărășie până când am adormit, dar eu m-am trezit cu noaptea-n cap, gândindu-mă la sunetele scoase de ei. Coioții mai și țipă sau latră, dar urletele, spunea Jude, sunt un soi de chemare a întregii haite. Se poate spune că sunt nebună, dar nu reușeam să scap de senzația că ei ne cheamă – și ce putea fi mai bine în materie de evadări?

Era o dimineață superbă – uscată, senină, răcoroasă –, iar James dormea încă de cu seară. Așa că l-am trezit, i-am tras pe cap o bluză de trening în timp ce el își punea pantalonii și l-am condus de cealaltă parte a vechii porți din lemn, peste pilonul putred și printre ferigi. Am mers de-a lungul zidului de piatră, am trecut pe lângă bătrânul stejar și pe lângă bolovan.

Pe măsură ce înaintam și lumina dimineții creștea, pădurea a început să se trezească. Trupuri mici și-au făcut loc la suprafață, ieșind din tunelurile lor subterane; păsări și-au luat zborul în căutarea grăunțelor. Sesizând o mișcare slabă, m-am oprit, dar au mai trecut câteva clipe până când am zărit o căprioară și doi iezi, bine ascunși în timp ce ciuguleau dintr-un arbust. În tăcere, i-am atras atenția lui James. Ei ne-au mai privit o fracțiune de secundă, apoi au luat-o la fugă.

Până să ajungem în apropierea pârâului, razele soarelui se ridicaseră deasupra copacilor. Lăsându-mi capul pe spate, am inspirat adânc. Dintre toate miresmele bogate și aspre, cea mai puternică era cea a liniștii sufletești. Nu m-am uitat în urmă să văd dacă James o simțea și el. Mă ținea de mână relaxat, degetele lui fiind calme într-un fel care mergea dincolo de latura fizică.

Apa curgea cu reflexii de albastru, auriu și maro. Așezându-ne pe mal și privind spre cealaltă parte a pârâului, am ascultat sunetele care însoțeau clipocitul. După

un timp, și-au făcut apariția unul câte unul, de parcă ne-ar fi așteptat.

–De unde ai știut că or să vină? mi-a șoptit James.

–Ei simt când sunt aici. Avem o comunicare mentală.

Mi-a aruncat o privire amuzată, pe care mai mult am simțit-o decât am văzut-o, din moment ce eu eram cu ochii pe celălalt mal.

–Uite, am spus blând. Puii. Sunt tot mai mari de fiecare dată când îi văd. Sălașul lor trebuie să fie prin apropiere.

–Nu-i periculos?

–Să fim aici? Absolut deloc.

–N-or să atace?

–Nu. Mă cunosc. Iar tu ești cu mine așa că ai trecere liberă.

–Vorbesc serios.

–Și eu la fel. Ei îmi cunosc mirosul. În plus, coioții nu mănâncă oameni. Nu mănâncă nici măcar pisici domestice, dacă pot să pună laba pe șoareci, veverițe și iepuri. Tu unde crezi că dispar toate rozătoarele alea bătrâne? E vorba de lanțul trofic.

–Dar coioții bătrâni unde dispar?

–Urși.

–Dacă nu-i împușcă ciobanii până atunci.

–Nu mănâncă oi decât dacă n-au încotro. Mai mănâncă insecte și fructe.

–Și gunoaie. Cu asta se ocupă cei din Manhattan.

–Nu e tocmai meniul lor preferat. Dar se adaptează. Fac ce trebuie ca să supraviețuiască.

–Vezi, asta trebuie să facem și noi, a spus el, să găsim o cale de a supraviețui în New York.

–Sau să ne mutăm într-un loc mai potrivit cu nevoile noastre.

A făcut o pauză.

–Asta era poanta?

–Nu, am spus. Dar mă identific cu coiotul.

–Un coiot e un animal sălbatic. Noi suntem domesticiți. Noi gândim.

–Poate prea mult.

Am privit peste umăr, la pinul gros lângă care era foarte probabil să fi fost conceput copilul nostru.

–Un pic de sălbăticie nu strică.

Voiam să cred că o parte din el era de acord cu mine, dar James părea tulburat în timp ce continua să se uite la coioți.

–Ce? l-am îndemnat eu să se destăinuiască.

Aici mă simțeam în siguranță, protejată de realitate.

–Uită-te la ei, jucându-se de zor. Viețile lor sunt simple. Îi invidiez pentru asta.

–Și de ce ale noastre trebuie să fie complicate?

–Pentru că noi suntem oameni. Pentru că lanțul nostru trofic e complicat.

–În cazul nostru nu e vorba de supraviețuire, am spus. E vorba de orgoliu.

A apărut un alt coiot. Ceva mai mare decât mama, s-a așezat lângă trunchiul unui copac, urmărindu-ne. Am bănuit că era tatăl.

–Întreaga familie a ieșit la distracție, a remarcat James.

–Ca și noi, am spus și l-am pupat pe obraz.

–Apropo de chestia cu orgoliul. Em – vrei să spui că asta mă motivează pe mine?

–Nu spun, întreb. Și nu e vorba doar de tine, James. Nici eu nu-s mai brează.

–Dar orgoliul are de-a face cu respectul de sine, care e bun.

M-am legat de asta.

–Tu te alegi cu respect de sine din ce faci la serviciu? Că eu nu. Te alegi cu el din prieteniile pe care le-ai legat la New York?

Liniștea care s-a lăsat a vorbit în locul lui.

–Unii oameni își obțin respectul de sine din tehnologie, am continuat, de parcă dacă ar reuși să o stăpânească, ar stăpâni lumea întreagă. Nu și eu. Dacă am învățat ceva despre mine însămi în ultima lună, a fost că nimic din toate astea *nu* mă face fericită. Te iubesc, James. Te iubesc pe *tine*. Dar restul lucrurilor pe care le făceam erau... erau ca ora de pedalat la sala de fitness. Stăteam într-o cameră cu alți treizeci de oameni pe care nu-i cunoșteam și pedalam din ce în ce mai repede pentru a ține pasul, dar, la sfârșit, mă aflam, de fapt, fix în același loc. Ok, puteam să bifez ora de sport, dar plecam acasă zâmbind satisfăcută? Nu.

Am inspirat adânc și mi-am îmblânzit tonul, devenit acum rugător.

–Zâmbesc însă când o ajut pe Vicki. Sunt satisfăcută când o ajut pe Lee. Și când sunt la adăpost. Acolo mă simt bine. Vreau să înțelegi și tu asta, James.

Am rămas deschisă la sugestii. Dacă avea de gând să se întoarcă azi, voiam să aleagă el ce vrea să facă înainte de plecare. Era suficient că-l târâsem după mine prin pădure să-mi vadă coioții.

Prioritatea mea era adăpostul. A lui era somnul, așa că a mai dormit puțin cât timp eu am dat o mână de ajutor în pensiune. Spre prânz, când m-am întors în magazie cu o tavă pe care îi duceam micul dejun, el tocmai ieșea de la duș. Aproape că mă așteptam să-l văd purtând pantalonii de la costum, pregătit să se întoarcă direct la birou. Dar nu. Purta blugi și un tricou. Ăsta era un semn bun. La fel și faptul că a dus tava afară, ca să putem mânca pe banca dinspre pădure.

El a fost cel care a sugerat să mergem la adăpost – poate doar ca să mă îmbuneze înainte de plecare, deși chiar părea curios să afle mai multe despre locul acela. I-am remarcat surprinderea când a văzut cât de mari erau

clădirile. L-am văzut ridicând capul, când am coborât din mașină, pentru a adulmeca mirosul de fân și de cai.

– Cine sunt toți oamenii ăștia? a întrebat, studiind lista de la intrare în vreme ce eu adăugam numele noastre.

– Voluntari. În weekend, ei sunt cei care conduc, oarecum, treburile pe-aici. Unii fac naveta din Concord și Portmouth. Alții doar se opresc în drum spre alte destinații. Oaspeții de la Red Fox rămân mai multă vreme.

S-a oprit în spate să citească inscripțiile de pe „sfârleaza" cu indicatoare, s-a uitat alarmat de jur împrejur când a auzit zbierătul puternic al unui măgar răsunând brusc în apropiere, dar eu l-am condus mai întâi la pisici. Voiam să vadă unde îmi petrecusem atâtea ore, dar simțeam și nevoia să-mi reîntâlnesc prietenii. Jur că pisicile m-au recunoscut. Au venit numaidecât, dornice de mângâieri și scărpinat, cu toate că mai erau și alți voluntari prin preajmă. Că venise vorba de orgoliu – al meu se umfla ca o gogoașă. Când i-am aruncat lui James o privire satisfăcută, el a început să râdă.

– Ești atât de transparentă, a spus pe un ton prevenitor pe care *nu ar fi fost chip* să-l aud cu două săptămâni în urmă.

La fel s-a întâmplat și când l-am dus la Reabilitare.

– Tu cât timp ai petrecut aici? m-a tachinat el când a văzut pisicile dând năvală.

– Nu prea mult, l-am asigurat, mângâind uriașul Maine Coon care se lăsase lângă coapsa mea, cu piciorul lui mai scurt, dar mult mai bine refăcut decât fusese pisicuța mea. I-am povestit lui James despre ea, despre cum venea tremurând spre mine, despre cum îmi murise în brațe și, cu toate că el n-avea cum să simtă ce simțisem eu, mi-a mângâiat brațul când am terminat.

Simțindu-mi afinitatea pentru pisici, m-a lăsat o vreme cu ele, plimbându-se prin împrejurimi cât timp eu am curățat cutiile cu nisip și am împrospătat apa. A venit întruna să-și bage capul pe ușă să vadă dacă sunt gata. Nici măcar nu m-a așteptat la intrare. Ba chiar a trebuit

să plec să-l caut, mergând de la un bungalow la altul și întrebând despre un tip înalt și brunet care poartă un tricou albastru pe care scrie *Gold's Gym*.

L-am găsit, în sfârșit, în spatele cuștilor pentru câini, sprijinindu-se de lanțurile care închideau un mare țarc în aer liber. Strângându-mi degetele în jurul lanțului, lângă ale lui, am privit amândoi animalele.

–Eu n-am avut un animal cât am fost copil, a spus el într-un târziu.

–Ți-ai dorit unul?

–Orice copil își dorește. Casa e prea mică, au zis părinții mei. N-aveam curte. Ei amândoi lucrau. Părea că are sens. N-am aflat adevărul până când, întorcându-mă acasă dintr-o vacanță, în timpul colegiului, am ieșit la o plimbare prin fața casei și am intrat în vorbă cu vecinii care tocmai se mutaseră alături. Aveau un pui de cocker spaniol. Era micuț și jucăuș. Mama a făcut imediat câțiva pași înapoi și a dat fuga în casă.

–Era speriată de câini?

–Terorizată. Când am întrebat-o despre asta, mi-a povestit că, în copilărie, fusese fugărită de un dalmațian. E trist să dezvolți o fobie pe baza unei singure experiențe. Vreau să spun... uită-te la câinii ăștia.

Câțiva s-au apropiat de noi. El și-a lăsat mâna în jos pentru ca să i-o poată mirosi.

–Nu sunt sălbatici. Sunt fără adăpost. Cum să nu-ți fie milă de ei?

M-am sprijinit de el.

–Ooo, nu, m-a avertizat. Noi nici nu știm unde o să locuim în următoarele șase luni. Acum nu e momentul să ne luăm un câine.

–Știu, am spus, deși cu regret. Toți câinii ăștia or să-și găsească fiecare câte o casă. Adăpostul plasează sute de animale în fiecare an.

–Uite-l pe ăla.

I-am urmărit privirea spre un colț îndepărtat al țarcului, unde stătea un câine singuratic. Era de talie medie și avea blana deasă, trupul fiind negru, cu pete albe pe piept și pe față.

– E un ciobănesc australian, a spus James. Un prieten de-al meu avea unul. Au nevoie de foarte multă mișcare, dar eu sunt aici de un sfert de oră și câinele ăla nu s-a clintit de-acolo. E speriat. Uite, îi vezi ochii?

Într-adevăr, păreau deosebit de temători de fiecare dată când un om trecea prin apropiere.

– Ori e doar nou aici, ori a fost bătut crunt.

Când un bărbat s-a apropiat de el, câinele s-a ferit, apoi a luat-o la goană.

– Ce se întâmplă cu un câine ca ăsta?

– Oamenii de-aici sunt uimitori. Or să lucreze cu el. Or să-l țină aici atât cât va fi nevoie, dar, până la urmă, va avea o casă a lui.

– Or să aibă de lucru cu el, nu glumă.

– Îhî. Dar răsplata va fi cu atât mai mare când vor reuși.

James n-avea cum să tânjească brusc după un câine. Dar ceva în legătură cu discuția despre reușite, satisfacții sau respect de sine probabil că l-a marcat, pentru că, până la urmă, nu și-a făcut bagajele să plece spre New York, deși își potrivise BlackBerry-ul să sune la patru dimineața, plănuind inițial să conducă direct până la birou. Când a auzit alarma, s-a întors doar pe partea cealaltă, a oprit-o, m-a tras mai aproape și a adormit la loc.

L-am lăsat dormind cât timp am lucrat la pensiune, dar m-am întors, de data asta pe la ora nouă. Îi trimisese pur și simplu un e-mail lui Mark în care îi spunea că o să mai lipsească încă o zi de la serviciu.

Rocco Fleming urma să ajungă în Manchester în jurul prânzului și să fie interogat la secția de poliție. Voiam să fim și noi acolo.

capitolul 22

Mai întâi am trecut pe la fosta casă a lui Lee. În cele zece zile de când nu o mai văzuserăm, găurile se lărgiseră și, cu toate că benzile de protecție aplicate de poliție încă se mai întindeau de-a lungul celei mai mari părți din dormitor, am bănuit că, dacă existaseră dovezi, ele fuseseră deja colectate.

Secția de poliție era plină. Fleming nu ajunsese încă, ceea ce i-a dat lui James prilejul să stea de vorbă cu detectivul responsabil de caz. Cu riscul de a părea egoiști, nu eram interesați atât de investigarea incendiului, cât de orice informații pe care Rocco le-ar fi putut deține cu privire la eventuale viitoare atacuri asupra lui Lee. Deși știam că nu ni se va permite să asistăm la interogatoriu, detectivul ne-a reținut întrebările.

Rocco era chel și îndesat, total inexpresiv în afara ochilor, care erau stinși și răi. Părând peste măsură de sigur pe sine, nici măcar n-a clipit când trei localnici diferiți l-au ales pe el în timpul identificării. După ce i-au fost citite drepturile, a renunțat la prezența unui avocat și a fost dus într-o încăpere în care a rămas cu detectivul și cu șeful secției. A recunoscut că a fost în Manchester în acea zi, insistând însă că fusese trimis acolo cu o treabă. A pretins că ceea ce ei numeau un „catalizator", găsit în camioneta lui, era, de fapt, un lichid folosit la instalarea ferestrelor.

Avea dreptate. Verificasem asta pe Google. Tot mai exista însă problema companiei care, aparent speriată de proporția pe care o luaseră abaterile lui, a negat atât faptul că fusese trimis de ei pentru o lucrare, cât și faptul că îi permiseseră să folosească duba. Dar el a rămas sfidător.

N-a recunoscut că fusese angajat să dea foc casei și i-a provocat pe polițiști să găsească banii pe care i-ar fi primit drept plată. A pretins că n-a auzit în viața lui de Duane Cray sau de compania acestuia, că a găsit telefonul mobil în dubă și că adevăratul infractor trebuie să fi fost acela care îl lăsase acolo, încercând astfel să dea vina pe el. Ba chiar a acceptat să facă un test cu detectorul de minciuni – deși, auzind asta prin interfon, dintr-o cameră alăturată, James s-a arătat sceptic.

–Tipii ca el, care își petrec viața mințind, ajung să-și creadă atât de tare propriile minciuni, încât nici nu mai reacționează la ele.

Detectivul l-a întrebat pe Rocco dacă a auzit vreodată de Lee Cray, dar el a răspuns că nu. Șeful secției l-a întrebat dacă a auzit vreodată de Bell Valley, dar răspunsul a fost tot nu. I-au explicat care ar putea fi sentința pentru incendiere și i-au dat de înțeles că ar putea obține o pedeapsă mai mică dacă ar spune ce știe. A insistat că nu știe nimic și că i s-a făcut o înscenare.

Atunci și-a făcut apariția avocatul lui, un tip cu păr alb pe nume Sam Civetti, iar interogatoriul a luat sfârșit.

James a trimis imediat numele avocatului către omul lui din New York. Nici n-am ajuns bine pe șosea, că am și aflat că Civetti lucra într-un birou propriu aflat în aceeași clădire cu cel al lui Albert Meeme. Sigur, clădirea era mare, cele treizeci și două de etaje ale ei adăpostind zeci de birouri de avocatură. Oricine avea nevoie de un reprezentant legal putea începe căutarea de acolo. Și nu exista vreo lungă dâră de hârtii care să arate că Meeme îi trimite cazuri lui Civetti. Dar exista una scurtă.

Le-am sunat pe Lee și pe Amelia ca să le transmit ultimele noutăți, apoi i-am dat un telefon lui Vicki.

–Ok, Vicki Bell, am spus, tachinând-o ușor. E vremea pentru un test. Am vorbit cu mama ta și cu Lee. Amândouă mi-au zis că totul e sub control acolo la voi.

Vreau să știu dacă o să fii cuminte cât sunt eu plecată și o să le lași să-și facă treaba. Rocco Fleming o să fie dus la tribunal abia mâine dimineață. Ne-am gândit să mai stăm pe-aici până atunci.

–James nu se grăbește să se întoarcă la New York?

–Nu încă.

Nu vorbise cu cei de la firmă. Dar el fusese cel care sugerase să mai rămânem o noapte, și nu se referea la Manchester. Planul lui era să stăm în Boston.

A fost vacanța pe care nu ne-am fi permis-o, dacă James n-ar fi aflat despre blocarea parteneriatelor. Nu aveam cu noi haine pentru a doua zi, dar asta a fost o parte din distracție. După ce ne-am cazat la Four Seasons, am plecat la cumpărături. Da, am cheltuit mai mulți bani decât ar fi trebuit. Nu, nu-mi trebuiau brățările pe care mi le-a cumpărat James. Dar îmi plăceau? Da. Aveam amândoi nevoie de haine noi? Da. La fel cum aveam nevoie și de cina de la Bristol, deși bănuiesc că friptura de vită a fost atât de grozavă datorită momentului, atmosferei, omului cu care stăteam la masă.

N-am băut vin. Iar rochia pe care mi-o cumpărasem mă cam strângea puțin, ceea ce o transforma într-o risipă. Deși materialul se mai putea întinde un pic, peste vreo două luni urma să nu mă mai încapă.

Amândoi savuram clipa.

Marți dimineață, James purta cravată, iar eu o fustă albastră, de data asta proprietate personală, la fel cum erau și sandalele, alt rezultat al sesiunii noastre de cumpărături. Eram cuplul de aur. Tatei i-ar fi plăcut.

Rocco Fleming a rămas cât se poate de nepăsător. A fost trimis în judecată la Curtea Superioară a ținutului Essex, aflată la Salem și, așa cum era de așteptat, a pledat nevinovat. A fost eliberat pe cauțiune, problema fiind

rezolvată prin intermediul unui garant, dar n-am apucat să întrebăm cine a plătit, de fapt, cauțiunea, pentru că am primit vești mai importante.

Detectivul lui James trăsese destule sfori la nivel internațional, încât să poată face legătura între Duane Cray și compania de investiții panameză la care se oprea urma banilor dispăruți din fondul fiduciar.

În al doilea rând, descoperise un schimb de e-mailuri între Duane Cray și Albert Meeme. Cei doi aveau tot dreptul să își scrie, de vreme ce Meeme era executorul averii familiei lui Duane, dar ultimele mesaje ieșeau în evidență. Reprezentau o discuție despre pagubele pe care le putea produce Lee și despre posibilitățile de a o convinge să renunțe la cazul ei, dar mare parte din text era codificat. Lee era numită „soția". Când venea vorba de bani spuneau: *ea vrea o brutărie*, Duane afirmând că mai bine s-ar îneca, decât să scuipe aluat. Penibil calambur! El spunea că știe unde stă Lee și unde stă protectorul ei. Erau prea mulți de „noi" în mesajele lui Duane, dar singurul răspuns al lui Meeme a fost: *stai calm*. Dacă era vorba de o amenințare, era una voalată.

Detectivul ne-a citit de mai multe ori schimbul de e-mailuri, în timp ce noi stăteam în mașina parcată în fața tribunalului. Când, în sfârșit, a terminat convorbirea, James era rezervat. Și-a slăbit nodul de la cravată, descheindu-și primul nasture de la cămașă.

–Nu putem fi siguri la ce se referă, a spus într-un târziu.

–Pentru că nu menționează nume?

Eram foarte încântată de jocul de-a polițistul bun și polițistul rău.

–E prea mare coincidența. Scenariul i se potrivește lui Lee. Duane Cray l-a angajat pe Rocco Fleming. Și n-o să se oprească acolo.

Soțul meu mi-a aruncat o privire amuzată.

–Ce?

–Ești sigură? m-a întrebat el.

–Sunt.

–Atunci cred că ar fi bine să-i spunem lui Lee. Dar față în față. O să se sperie rău.

Ne-am întors în Manchester, să le spunem și polițiștilor despre cele aflate și, odată ce am ajuns din nou pe autostradă, am sunat-o pe Lee. Promițându-i că o să-i povestesc ce s-a întâmplat la tribunal, i-am propus să ne întâlnim la pensiune la ora șase.

Mai aveam un telefon de dat.

–Bună, scumpo, mi-a răspuns Jude cu o familiaritate pe care mă bucuram că James n-o poate auzi. El știa că nu e nimic între mine și Jude, dar mai știa și despre trecutul nostru. Asta punea familiaritatea într-o cu totul altă lumină.

–Unde ești?

–De fapt, sunt... în... Schenectady.

Părea că avea nevoie să se uite după un indicator ca să fie sigur.

–Ce cauți acolo? am întrebat, dar am schimbat imediat subiectul. Nu conta ce făcea el acolo. Problema era că nu o putea proteja pe Lee dacă era în Schenectady. Cât de repede poți să ajungi în Bell Valley?

–Mâine. Rămân aici peste noapte.

–Lee are nevoie de protecție.

–Lee are mereu nevoie de protecție, dar nu se întâmplă nimic.

–Asta s-ar putea schimba, Jude. S-a strâns lațul în jurul băieților răi. Acum avem un e-mail care îi incriminează. De îndată ce își vor da seama de asta, miza va crește.

Albert Meeme, Duane Cray și frații săi or să se prindă curând că ne-am băgat nasul, așa cum, probabil, au știut că Rocco Fleming o să-i toarne ca să-și salveze pielea.

–Lee e elementul de legătură. Tot ce trebuie să facă e să declare că s-a înșelat, că a înțeles greșit promisiunile soțului ei, că fondul e în regulă. Dacă renunță la caz, ei sunt în siguranță. Băieții sunt în stare de orice pentru asta.

–Te-ai uitat prea mult la televizor.

De fapt, remarca lui mă enervase, nu mă uit *deloc* la televizor, dar cunosc dreptul penal.

Jude nu-l cunoștea. Mă insulta autosuficiența lui.

–Îi știi pe criminalii ăia care pledează pentru lipsă de discernământ? Nu-i vorba de lipsă de discernământ. E vorba de gelozie, furie și frică. Vrei s-o expui pe Lee la toate astea?

–Nu pot să fiu garda ei de corp, mi-a replicat. Amelia trebuie să angajeze pe careva pentru asta. Nu mă poate *plăti* destul ca să fac așa ceva. Statul degeaba nu-i genul meu.

Mi-am îmblânzit tonul.

–Acum tu ești tot ce avem. Te rog? Ne întâlnim la pensiune la șase. Poți veni acolo?

–*Nu*, dracu' să mă ia. Haide, Emily! N-am făcut nimic bun în Bell Valley.

Ar fi trebuit să fiu surdă ca să nu-i simt înfrângerea din voce. Îndemnându-l, rugându-l, am spus:

–Asta-i șansa ta să schimbi lucrurile, Jude. Ora șase, la pensiune. Ne vedem atunci.

În tăcerea care s-a lăsat, James și-a suflecat mânecile.

–O să fie acolo? m-a întrebat, în sfârșit.

Ochii mi-au rămas ațintiți asupra drumului.

–Cine poate ști? Se luptă să-și dea seama cine e.

–N-ai cum să faci tu chestia asta în locul lui.

–Nu, dar îl pot ajuta.

Mi-am întors capul spre el. Profilul lui era dur – ochii nu clipeau, bărbia era puțin prea în afară.

– Are potențial, James, chiar are. Doar că... e *lamentabil* când vine vorba de Bell Valley. Are prea multe probleme emoționale acolo.

– Tu fiind una dintre ele.

– Nu. Problemele lui au început cu mult înainte să apar eu. Eu nu sunt una dintre ele.

Mi-am trecut mâna prin păr, ridicându-l. În acea zi îl purtasem desfăcut, dar acum mi se părea că atârnă greu.

– Nu vreau să mă cert pe tema asta, nu cu tine. Jude nu e problema noastră. E problema Ameliei și, în momentul de față, a lui Lee. Ar fi grozav dacă ar fi acolo pentru ele, dar nu prea te poți bizui pe el.

Am zâmbit.

– Cu tine însă e altceva.

James s-a mai înmuiat un pic.

– Frumoasă întorsătură.

– Ușor de făcut când spui adevărul. L-am luat de mână. Ți-am mai zis cât de mult prețuiesc asta la tine? Ești de nădejde, ești răbdător, deștept – le ai pe toate, James. Îți mulțumesc că ești aici.

A tăcut. După un minut, a spus:

– Mă întorc în noaptea asta.

– Știu.

– Acum e prea multă muncă de făcut.

– Înțeleg.

– Poate o să le zic că vreau două săptămâni libere în august. Nu mai pot s-o țin așa tot, spetindu-mă de dragul firmei. În ceea ce mă privește, ei ar putea foarte bine să înghețe parteneriatele și anul viitor.

N-am spus nimic.

A rămas pe gânduri.

– Vreo veste de la Walter?

– Ah, da.

Îl sunasem luni, dar era în concediu, așa că îi lăsasem un mesaj.

–Uite.

Am căutat în căsuța poștală, trecând peste e-mailurile de la părinții mei, de la sora mea, de la instructorul de yoga.

Nu, dragă Emily, am spus, citind mesajul lui Walter cu voce tare. *Știam că asta o să se întâmple, așa că biroul tău e deja ocupat. Ți-am pus toate lucrurile personale într-o cutie și ți le-am trimis prin poștă. Nasol. Ești un avocat bun, ai un viitor pe undeva, dar nu aici. Asta e tot ce pot să zic de bine într-o eventuală recomandare.*

Am lăsat în jos BlackBerry-ul și m-am uitat la James.

–Cred că am ars puntea asta.

–E ok. Faci ceva mai important.

Am vrut să cred că vorbește serios.

Am ajuns în Bell Valley la ora cinci și l-am găsit pe Rob înnebunit. Lee nu apăruse la ora ceaiului și nu răspundea la telefon, așa că Vicki era în picioare făcând toată treaba. Rob era zăpăcit, încercând să preia tot ce începea Vicki, iar ea turuia întruna despre Lee care era supărată că Rocco ieșise pe cauțiune, lucru pe care Amelia îl aflase de la Sean și se grăbise să i-l împărtășească. Vicki era convinsă că Lee fugise să se ascundă în altă parte.

Eu nu credeam. Când vorbisem cu ea, părea să fie totul bine. Nu m-ar fi putut minți atât de convingător dacă și-ar fi pus deja în cap să plece și, în plus, aici avea o familie. Aici avea prieteni. Îmi doream să cred că eu eram unul dintre ei și că ar fi trebuit să aibă îndeajuns de multă încredere în mine, încât să mă sune dacă ar fi fost atât de speriată de vorbele Ameliei.

–Unde e mama ta? am întrebat, trăgând-o pe Vicki de lângă mașina de spălat vase și conducând-o spre un scaun.

–La o ședință la adăpost, așa că nu mi-e de nici un ajutor. Dar adevărata problemă e Jude, pentru că el ar fi trebuit

să stea cu ochii pe Lee... și pot să bag vase în mașină, Emmie. Jumătate de oră, așa a zis doctorul.

–Stă cu ceasul în mână, a bombănit Rob în timp ce arunca zațul de cafea la gunoi. O jumătate de oră în picioare, un sfert de oră pe scaun.

–Unde-i Charlotte?

–La grădiniță, a răspuns Vicki, sprijinindu-și picioarele desculțe de marginea mesei. Rob trebuie să se ducă să o ia.

L-am grăbit să iasă.

–Aproape că a trecut vremea ceaiului. Mă descurc eu cu întârziații.

Părând teribil de recunoscător, s-a făcut nevăzut.

Nu prea era mare lucru de făcut în salon, în afară de reumplerea platourilor cu fursecuri și fructe. Întoarsă în bucătărie, am încercat s-o sun pe Lee pe mobil în timp ce terminam de încărcat mașina de spălat vase, dar n-a răspuns nimeni. Am încercat trei minute mai târziu, apoi încă o dată, după alte trei minute.

–Nu obișnuiește să doarmă în timpul zilei, mi-a spus Vicki. Iar dacă a stat la duș tot timpul ăsta, ar trebui să arate ca o stafidă. Niciodată n-a lipsit așa – nu cum face fratele meu, care *niciodată* n-apare când ai nevoie de el. Are și el măcar vreun dram de responsabilitate în corpul ăla superb al lui? Vreau să zic... dacă e bolnavă? *Foarte* bolnavă? Dacă a avut un atac sau ceva de genul ăsta?

–Aș putea să mă duc la ea acasă, s-a oferit James. Până atunci băuse o ceașcă de cafea, încercând să nu stea în drum. Spune-mi cum să ajung acolo.

Dar Vicki i-a făcut semn să stea liniștit.

–Nu. Nu mă băga în seamă. Sunt agitată pentru că sincronizarea e de tot rahatul, așa că mă reped să trag concluzii. Lee e sănătoasă și puternică. E în stare să-și poarte de grijă.

M-am uitat la James. Nu părea convins.

Am continuat să formez numărul ei la intervale tot mai scurte și eram pe cale să mă las păgubașă când a răspuns, în sfârșit.

– Alo? a spus cu o voce slabă.

– Lee! Doamne, am făcut scurtă la mână tot sunându-te! Ești bine?

– Sunt bine, a spus, dar vocea ei era ciudată, amorțită. Niciodată nu spunea prea multe, dar când vorbea, de obicei avea ceva mai multă energie.

– Ești bolnavă? Dormi? Nu-ți stă-n fire să ratezi ora ceaiului. Trebuia să ne întâlnim aici la șase.

Și-a dres glasul.

– Ahhh! Îmi pare rău. Cred că sunt nevoită să renunț la film. Nu prea mă simt în stare. Mă chinuie o durere de cap.

I-am întâlnit privirea lui James.

– O durere de cap. Să-ți aduc ceva? Poate ce-a mai rămas din supa aia de linte pe care ai făcut-o ieri?

Vicki s-a arătat mirată. Nu era nici o supă de linte.

– Era prea sărată, a spus Lee. Vreau doar să dorm. Îi spui tu asta lui Vicki?

– Îi zic. Ok, Lee. Sănătate.

Am închis și m-am uitat la ceilalți.

– E ceva în neregulă. Cineva e acolo. Cineva o asculta.

– Are vreun iubit? a întrebat James.

Vicki a scuturat din cap.

– Poate un frate? am întrebat eu.

Lee provenea dintr-o familie mare, dar care, după cum ea singură recunoștea, n-avea o reputație prea grozavă. Dacă cineva din trecutul ei își făcuse apariția – dorind s-o viziteze, dorind să se *ascundă* –, putea fi îndeajuns de tulburată încât să vorbească prostii.

Vicki era pe aceeași lungime de undă cu mine.

–Sunt mai mulți frați, dar nu le-a spus niciodată unde stă. Poate că au aflat singuri. Poate că au sărit pe ea să-i ceară bani.

Dar nu credea asta cu adevărat. Îmi puteam da seama că e îngrijorată.

La fel eram și eu.

Când James a luat-o spre ușă, eu eram chiar în spatele lui, dându-mă la o parte doar cât să-l las să intre pe Rob, care o ținea în brațe de Charlotte.

–Unde e Jude? a strigat Vicki după noi.

În Schenectady? Pe drum? În cazul în care nu era pe cale să ajungă la Lee acasă, nu mai conta.

capitolul 23

Lee locuia la cinci minute de Red Fox, la capătul unui drum îngust. Casa ei era retrasă și deloc impunătoare, nu mai mult decât o cutie cu un acoperiș deasupra. Era mai modestă decât celelalte clădiri pe lângă care am trecut, dar decorată în stilul lui Lee, cu zidurile vopsite într-un amestec de gri și maro, cu obloane maronii, de parcă cel care le vopsise a dorit să se confunde cu pădurea. Să tot fi fost vreo câteva hectare între casa lui Lee și cea a vecinilor, iar cu mare parte din terenul liber acoperită de copaci, ea putea avea intimitate. Sigur, partea proastă era că vecinii nu vedeau cine vine la ușa ei.

Camioneta ei era singura parcată pe alee. Dacă se afla într-adevăr cineva înăuntru, acesta ori fusese adus de o altă persoană care avea mașină, ori parcase în altă parte și venise pe jos, prin pădure. Noi ne-am lăsat intenționat mașina în față, pentru a ne anunța sosirea, dar chiar și atunci James a insistat ca eu să nu cobor.

Am refuzat. I-am spus că n-avem nici o dovadă cum că Lee ar fi în pericol și că, de vreme ce o cunoșteam mai bine, eu puteam să înțeleg mai bine ce i se citește pe chip sau în voce. Nu eram dispusă să stau pe margine. Era prietena mea.

În timp ce ne apropiam de intrare, am pândit orice urmă de mișcare în interior, dar, cu toate că ferestrele erau deschise, erau acoperite de jaluzele. N-am văzut vreo urmă de lumină, n-am auzit voci sau muzică. Aerul serii era cald și liniștit, singurele sunete fiind cele ale broscuțelor aciuate prin pădure.

Am sunat la ușă. Când Lee n-a răspuns, James a bătut. I-am strigat amândoi numele. Nimic.

Camerele video erau tot acolo, confundându-se cu streașina, dar din moment ce nu transmiteau imagini în timp real, nu ne erau de nici un folos. Mai mult, nu se vedea nici un semn de violență sau de luptă – nici un scaun răsturnat pe verandă, nici o fereastră spartă, nici o urmă de dezordine. Singurul lucru care părea cât de cât nelalocul lui era coșul de rufe, lăsat în curtea din spate. Avea în el o singură față de pernă, udă și mototolită, deși restul așternuturilor erau întinse cu grijă pe sfoară.

–S-ar putea să fi fost luată prin surprindere pe când se afla aici, a șoptit James.

–Sau durerea de cap i s-a agravat atât de tare încât n-a mai văzut nimic în fața ochilor.

Și n-a mai putut gândi sau vorbi cum trebuie.

Agățându-mă de ultima fărâmă de speranță, am sunat-o pe mobil. Mi-a răspuns după primul țârâit.

–Lee. Sunt Emily. Suntem aici, în spate. Vrem doar să ne asigurăm că ești bine. Poți să ne deschizi ușa?

–Ăăă...

O pauză.

–Ok. Așteaptă un minut.

Și exact atât a durat. Când, în sfârșit, a deschis ușa, părul ei era ciufulit și purta un halat de casă, dar nu părea bolnavă. N-a scâncit, așa cum ar fi făcut dacă ar fi avut o migrenă. Ochii îi erau larg deschiși; șuvițele de păr nu-l mai ascundeau pe nici unul dintre ei.

–Sunt bine, a spus ea. Am doar nevoie de somn. Ne vedem mâine.

A încercat să închidă ușa, dar James a blocat-o cu piciorul.

–E cineva acolo? a întrebat încet.

–Nu. Sunt singură. N-a clipit. Mersi că ați venit.

A lăsat-o să închidă ușa și, apucându-mă de cot, m-a condus până la mașină. De cum am urcat, el a pornit motorul.

–Sună la poliție.

–Se mai află cineva acolo, nu? am întrebat, scoțând BlackBerry-ul în timp ce el ieșea de pe alee.

Dând din cap că da, a condus de-a lungul străzii.

–Ție cum ți s-a părut?

–Speriată.

–Corect. Sună la poliție.

–Lee e cusurgie, am spus. N-ar fi lăsat o față de pernă udă să zacă în coșul de rufe. Pe lângă asta, ea nu e genul tupeist. Ar trebui să fie destul de speriată ca să se uite atât de lung, fix în ochii tăi.

–Sau drogată.

–*În nici un caz*. Eram furioasă pe el că s-a gândit la așa ceva. Niciodată n-a luat droguri. *N-ar* face-o. În primul rând că n-are destul bani.

Dar altcineva ar putea avea, cineva care acum o forțează să facă ceva împotriva voinței ei. Asta ar fi o cu totul altă formă de abuz – un cu totul alt motiv de îngrijorare.

–Sună! mi-a ordonat James.

Ajuns pe drumul principal, el a cotit și a tras pe dreapta. Abia apucasem să le spun polițiștilor ce se întâmplă, când mi-a luat telefonul din mână.

–Să nu parcheze la vedere, i-a spus dispecerului. Dacă există un atacator, nu vrem să se sperie de vreo patrulă.

A încheiat apelul, mi-a dat înapoi telefonul și a deschis ușa de pe partea lui.

–Unde te duci?

Presupuneam că o să aștepte până la venirea poliției.

–Mă duc să dau târcoale, să văd ce pot afla. S-a uitat fix la mine. Du-te înapoi la Red Fox, Emily. Te vreau acolo.

–Să fac ce?

–Să fii în siguranță. Nu vreau să riști nimic.

–Și cu tine cum rămâne? am strigat. Tu riști.

–Eu nu sunt „gravid".

–Și ce-o să facă – o să tragă în *mine*? Ai nevoie de cineva să-ți apere spatele.

–Nu tu.

S-a dat jos din mașină.

–Atunci poliția, am strigat, aplecându-mă peste bord. Așteaptă pân' ajung și ei aici, James. Nu ești pregătit pentru asta.

–Dar polițiștii din Bell Valley sunt? a spus și s-a aplecat ca să se poată uita la mine. Pun pariu că am vorbit cu mai mulți criminali decât au vorbit ei.

Probabil că și eu la fel, dar îmi tot venea în minte privirea rea a lui Rocco Fleming, care, din câte se pare, nu distingea binele de rău. Iar ăla care l-a angajat? Nici el nu era mai breaz.

–Dar dacă e un fost pușcăriaș? Dacă e înarmat? Cum o să te protejezi?

–Am bun simț și, după cum chiar tu ai zis, un fel de a mă purta cu oamenii.

Vocea lui a devenit liniștitoare.

–Emily, nu fac nimic necugetat. Sunt în deplină siguranță, dar dacă tu ești la pensiune, o să am o grijă în minus.

–Mai devreme aveam toate motivele să apărem la ușa ei, dar dacă te întorci, devine suspect. Cred că ar trebui să aștepți întăriri.

Brusc, a devenit nerăbdător.

–Pe Jude l-ai pune să aștepte?

–Lasă-l pe Jude, am țipat, jignită. Jude e un scamator. Jude nu poate *trăi* fără pericol.

–Și crezi că eu nu mă descurc?

–Ce cred eu, am spus, străduindu-mă să fiu clară în timp ce simțeam că inima mi se urcase în gât, e că poți să te descurci minunat, dar că ești mult, mult prea prețios pentru mine, iar dacă ți s-ar întâmpla ceva, aș fi distrusă.

M-a privit pentru o clipă, apoi s-a aplecat și mai mult, dându-mi un sărut apăsat.

– Și eu te iubesc, Em, mi-a șoptit cu buzele încă lipite de-ale mele. Du-te. Ne vedem la Red Fox.

N-am mai încercat să-l opresc în timp ce se îndepărta. Însă nici n-am pornit mașina. Stomacul mi se zvârcolea. Nu mai mâncasem de ceva vreme, dar n-aveam de gând să mă întorc la pensiune să ronțăi biscuiți, în vreme ce James rămânea aici. În plus, aveam un baton de cereale în poșetă. Așa că am stat cu un braț în jurul taliei și am ciugulit din el, cercetând drumul în direcția în care o luase soțul meu.

Greața a persistat. Am deschis ușa și am stat cu picioarele pe pământ, încercând să o stăpânesc, dar singurul lucru pe care l-a făcut expunerea la aer a fost să mă avertizeze din timp de sosirea polițiștilor. Nu că nu i-aș fi auzit chiar și cu ușile închise și geamurile ridicate. Erau două patrule, cu sirenele urlând de mama focului.

N-au încetat cu zgomotul când au trecut pe lângă mine, dar nici n-au oprit. Cu scârțâit de cauciucuri, au cotit. Nu voiam să stau pe tușă, așa că am închis portiera de pe partea mea, m-am chinuit să mă mut pe locul șoferului și am plecat după ei. Parcaseră chiar în fața casei lui Lee. Eu veneam din urmă, uitându-mă cu disperare după James, când l-am văzut țâșnind din spatele casei înspre pădure, apoi înaintând printre copaci, spre stradă.

Apărând la jumătate de metru de noi, mi-a aruncat o privire de dojană, dar nu era mai încântat nici de poliție.

– S-a terminat cu venitul pe furiș, a spus el.

Apoi, cu mâinile în șold și gâfâind ușor, le-a explicat, pe scurt, motivele noastre de îngrijorare.

– Ar putea să fie singură acolo, înăuntru, dar ceva nu e în regulă, a concluzionat el când mi-a sunat telefonul.

Lee a început să vorbească de cum am răspuns.

–De ce e poliția aici? Nu... nu... nu ți-am cerut eu să vii, nu vreau poliție, asta e o... o chestie privată și voi trebuie să... să mă respectați și să plecați.

Cineva îi șoptea ce să spună. Îl auzeam de fiecare dată când făcea câte o pauză.

–Îl cunoști? am întrebat.

–Vă rog, plecați.

–Te amenință?

–Vreau să fiu singură.

–Ok, am spus, făcându-i jocul. Dar să mă suni dacă pot să te ajut.

Am auzit un păcănit, apoi nimic. Mi-am ridicat privirea spre James.

–O amenință.

–Ești sigură?

–Da.

Au mai venit alte două mașini. Una era SUV-ul gri care stătuse atât de mult timp parcat lângă parc. Cealaltă aparținea șefului poliției.

Eram adunați toți pe stradă, cu mașinile de patrulă parcate între noi și casă, ăsta fiind, am bănuit eu, unul dintre motivele pentru care James n-a mai amintit de întoarcerea mea la Red Fox. Celălalt motiv era că acum îi stătea mintea la altceva.

–Intru, a anunțat el când cei doi bărbați nou-veniți au ajuns lângă noi. Eu zic că cineva a venit aici doar ca s-o sperie, dar lucrurile au scăpat de sub control – e vina noastră. Știe că suntem aici, a mai spus. Nu putem să plecăm pur și simplu. Știe că suntem cu ochii pe el și o să-l urmărim oriunde s-ar duce. Pot să vorbesc cu el. Să cădem la înțelegere.

–N-ar trebui să fac eu asta? a întrebat șeful poliției.

–Ăsta e punctul meu forte, domnule. Am petrecut ore întregi în închisori, stând de vorbă cu tipi ca el. Știu cum

le merge mintea. S-ar putea simți mai puțin amenințat de mine decât de dumneavoastră.

James era mai tânăr și îmbrăcat în civil, poate mai puțin înspăimântător decât șeful poliției cu uniforma și insigna lui.

–Ce soi de înțelegere?

–Nu știu până nu vorbim, dar aveți încredere în mine, a adăugat sec. Sunt expert în negocieri.

–N-am de gând să-l las să plece pur și simplu, a avertizat șeful. Eu protejez oamenii care locuiesc în orașul ăsta.

–Înțeleg. Dar siguranța ei primează. Trebuie să-l scoatem din casa aia.

–Da' cine dracu' *ești* tu? Nu te-am mai văzut până acum.

James a făcut un semn cu capul spre mine.

–O cunoașteți pe ea. Sunt soțul ei. Sunt unul dintre avocații care lucrează la cazul lui Lee. Vin de la o firmă din New York.

Partea cu New York l-a convins. L-am văzut pe șeful de post cum își schimbă privirea în momentul în care James a rostit cuvintele. O fi avut el impresia că avocații aduc mai mult necazuri decât altceva, dar New York-ul rămânea New York – poate că nu-mi plăcea asta, dar așa stăteau lucrurile.

Vocea lui s-a încărcat de respect.

–Ok. Fă o încercare.

Brusc, am simțit un fior de groază. Negocierea într-o încăpere din închisoare, cu un gardian la vedere, era cu totul altceva decât acum. James avea dreptate; prezența poliției crescuse miza. Nu-l voiam nici măcar în *apropierea* casei ăleia.

Dar mi-a aruncat o privire în timp ce se întorcea. Ochii lui erau albaștri și lacomi, plini de hotărâre – plini

de *entuziasm* – și am înțeles. Cum altfel? Asta era ploaia de după secetă.

În plus, cum aș fi putut să-l întorc din drum, când tot ce spusese era logic? Dacă cineva putea dezamorsa situația, James era acela.

A pornit spre intrare cu o mână în buzunar, dar la jumătatea drumului a scos-o și a ridicat-o împreună cu cealaltă pentru a le arăta celor din interior că nu e înarmat. Privindu-l îndepărtându-se, am simțit un gol în stomac. Nici copilului nu-i convenea asta mai mult decât îmi convenea mie.

BlackBerry-ul meu a început să vibreze în timp ce el bătea la ușă. Gândindu-mă că ar putea fi Vicki, l-am scos. *James.* Înțelegând pe loc ce făcuse, am acceptat apelul. Când a mai bătut încă o dată, sunetul a avut un ecou în telefonul meu. Punându-l pe *speaker*, l-am ridicat astfel încât toți să poată auzi. Poate că îmi uram eu BlackBerry-ul la fel de mult pe cât uram New Yorkul, dar acum îmi era de mare ajutor.

Am privit, am ascultat.

–Lee, eu sunt, a spus James, cu capul în jos, glasul lui profund fiind distorsionat de telefon. Deschide! Dacă faci asta, pot să-i țin pe polițiști la distanță. A făcut o pauză. Deschide, Lee!

După încă un minut, ușa s-a întredeschis. Halatul dispăruse, lăsând la vedere bluza de trening și pantalonii pe care probabil îi purtase pe dedesubt. În telefon, vocea ei părea îndepărtată.

–Du-te acasă. Sunt ok.

James a stat drept, cu capul ridicat.

–Vreau să intru să mă asigur.

–El e... e cineva cunoscut. Facem... facem... știi tu.

Făceau sex? Nu credeam o iotă.

Nici James nu s-a lăsat dus de nas, pentru că a spus:

–Vreau să-l cunosc, Lee. Dacă pot să-i conving pe toți cei aflați aici că ești bine, o să plecăm. Dar nimeni nu se clintește până când nu-l vedem pe tip. Hai să lămurim asta și să ne ducem fiecare la treaba lui.

Ea n-a dat înapoi. Pe măsură ce soarele apunea, vedeam din ce în ce mai puține detalii, dar mi-am închipuit-o uitându-se fix în ochii lui, speriată de moarte. După un moment chinuitor de lung, ușa s-a deschis mai larg, dar numai pentru a-l lăsa pe el să intre. Am auzit-o trântindu-se, apoi în telefon un aspru:

–Tu cine dracu' mai ești?

James și-a spus numele.

–Sunt un prieten.

–Nu de-al meu. Femeia ți-a spus deja să te cari, dar tu ai apărut din nou cu toată șleahta după tine. Ce nu înțelegi?

–E un oraș mic... a început James ceea ce bănuiam a fi o explicație pentru îngrijorarea poliției, dar cuvintele lui s-au pierdut în uruitul unei mașini. M-am uitat în sus, în timp ce Range Roverul negru încetinea pentru a parca bară la bară în fața uneia dintre mașinile poliției. Sosise cavaleria.

Neliniștită, m-am străduit să-l aud pe James.

–... le pasă de ea. Ce e cu pistolul?

–Am permis. Trăiește liber sau mori, alea, alea...

–N-ai nevoie de un pistol. Eu n-am nici unul. De ce nu-l lași deoparte?

Jude era lângă umărul meu, holbându-se la telefon.

–Ce se-ntâmplă, scumpo?

I-am făcut semn cu mâna să tacă, dar era prea târziu.

–Ce mama *dracului*? a răcnit bărbatul din interior, auzind clar o voce în telefonul lui James. Mâinile sus!

O secundă mai târziu, a mormăit:

–*Căca-m-aș*!

Apoi a strigat direct în telefon.

–Ce, voi n-aveți altceva mai bun de făcut decât să vă pierdeți vremea în mijlocul străzii, jucându-vă de-a hoții și vardiștii? O faceți pă femeia asta să se simtă penibil. Am tot dreptul să fiu aici. Ea m-a invitat să intru.

Telefonul s-a închis, orice sunet dispărând. *Conexiune întreruptă*, scria pe ecranul meu.

M-am uitat furioasă către Jude, care părea mai alarmat de reacția mea, decât de ce făcuse.

–De unde era să știu? a întrebat el. Nimeni nu mi-a zis că e de rău. Tot ce mi-a zis Amelia a fost că ești la Lee.

Nu știam de unde să încep. Fluturând o mână prin aer, mi-am pus BlackBerry-ul în buzunar și m-am întors cu fața spre casă, lăsându-i pe polițiști să-l pună la curent. Era unul de-a lor, dar îl priveau ca pe un uriaș pentru că fusese prin atâtea locuri.

Când s-a întors lângă mine, Jude părea să aibă remușcări.

–Ei zic că nu e localnic. N-are accent.

–Știa mottoul statului.

Trăiește liber sau mori.

–Ăla-i pe toate plăcuțele de înmatriculare.

S-a uitat în jur.

–Nici o mașină? Mă duc să caut.

–Jude...

Dar dispăruse, alergând pe drum și intrând în pădure. Urma să meargă printre copaci până la următoarea stradă, unde ar fi putut aștepta ori o mașină, ori un complice. Nu-l puteam condamna pentru că voia să încerce. Neajutorarea nu-i venea bine lui Jude.

Nu-mi venea bine nici mie. Simțeam că mor așteptând acolo, cu James încă în casă.

Au trecut cinci minute, apoi zece, dar singura care a apărut a fost Amelia. Mai discretă decât fiul ei, a parcat la capătul coloanei de mașini. Vicki era cu ea și au coborât amândouă din mașină până să ajung lângă ele.

–Ne-a sunat Jude, mi-a explicat Vicki. S-a mai întâmplat ceva?

Am scuturat din cap și am condus-o spre mașina poliției. Oprindu-ne lângă alta, ne-am uitat la casă. Doi ofițeri o luaseră printre copaci, să arunce o privire în spate, dar au raportat că nu era nimic acolo. Jude a găsit o mașină abandonată de cealaltă parte a pădurii. I-a dat șefului numărul de înmatriculare.

A mai trecut încă un sfert de oră. Nu puteam decât să-mi închipui ce face și ce spune James – sau, mai rău, ce i se face și ce i se spune.

Vicki și-a pus un braț în jurul meu.

–O să fie bine.

–Nu ne dăm seama ce avem până nu pierdem. Cine ar fi crezut, aici, în Bell Valley?

Se vedea treaba că șeful poliției era de acord cu mine. Recunoscând că n-a mai trăit niciodată așa ceva, a sunat la poliția statală.

–Echipă SWAT[1], a murmurat el când s-a întors lângă noi.

–Echipă SWAT? a repetat Jude furios. Mă descurc eu. E un singur tip.

–Are o armă, am ripostat. Și pe soțul meu. Și pe Lee.

Nici mie nu-mi plăcea ideea unei echipe SWAT, dar mai ales pentru că asta îmi spunea că situația e într-adevăr atât de gravă pe cât mă temeam eu.

–Mă *descurc*, a insistat Jude.

Șeful poliției l-a potolit.

–Stai. A trecut doar o oră.

Dar s-a mai scurs încă o jumătate de oră. Poliția statală a venit la fața locului cu două mașini neinscripționate,

---

[1] Acronim pentru *Special Wepons And Tactics* (Arme și Tactici Speciale), unitate militară sau polițienească, antrenată și echipată să facă față misiunilor deosebit de periculoase (n.tr.)

urmate de o dubă a celor de la SWAT. Au urmat ziariştii. Apoi vecinii.

Trecuse deja de ora opt, iar lumina scădea rapid. Am convins-o pe Vicki să se aşeze în maşina poliţiei. După câteva minute am urcat în spatele ei.

– Cum te simţi? m-a întrebat blând.

– Groaznic.

– Pari verde la faţă.

– Aşa mă şi simt.

– Avem nevoie de nişte mâncare.

– Avem nevoie să se termine toată tărăşenia, am remarcat.

Jude a auzit ce spuneam. Aplecându-se cu o mână sprijinită de portieră, a spus:

– Pot să rezolv eu asta.

O, da, doar să-i fi zis un cuvânt şi era în stare să dea buzna în casă cât ai bate din palme. Dar cu ce preţ?

– Nu încă, am spus, când am sesizat o mişcare în interior. Împingându-l pe Jude la o parte, am coborât din maşină şi l-am văzut pe James venind spre noi. Cu un aer sumbru, dar teafăr, îşi ţinea ridicat telefonul, dându-ne de ştire că bărbatul din interior ascultă tot.

Nu era un lucru rău. Însemna doar că trebuia să-şi măsoare cuvintele.

Camerele de luat vederi s-au declanşat şi s-au întors spre el. Poliţiştii i-au împins înapoi pe gură-cască, dar ziariştii şi-au ţinut microfoanele sus pentru a înregistra fiecare cuvânt, în timp ce poliţia statală îl înconjura pe James. Eu eram suficient de slăbuţă – şi de hotărâtă – ca să îmi croiesc drum printre ei.

– Avem de-a face cu o luare de ostatici? a întrebat căpitanul.

– Da, a spus James, aruncând o privire spre oamenii care purtau echipamentul SWAT, dar tipul nu e iraţional. Nu aruncă ameninţări la întâmplare. E doar stresat.

Vorbea pe același ton coborât, liniștitor, pe care îmi imaginam că îl folosise și în interior.

–Lee e bine. El zice că n-o să-i facă rău dacă ne jucăm cărțile cum trebuie.

–Cine e el?

–Un prieten al răposatului ei soț, a spus James, aruncându-mi o privire prin care îmi spunea că se îndoiește. Nu-i cunosc numele.

–John Laughlin, a intervenit șeful poliției din Bell Valley, voind ca bărbatul să știe că aveam resursele necesare. Mașina e închiriată în Nashua. Și-a dat o adresă din Durham, dar nu e bună. Probabil și numele e fals.

–Cum stă cu armamentul? a întrebat căpitanul poliției statale.

–Are un singur pistol. N-am mai văzut altceva.

Tăcut acum, căpitanul a arătat către gențile aflate lângă membrii echipei SWAT.

James a scuturat din cap. Nu existau genți cu arme suplimentare.

–Nu-i ține pistolul la tâmplă. Nu cred că și-a pus în gând s-o rănească. Acum e mai degrabă supărat pe mine, pe noi, pe toată lumea de-aici.

–Cât de mare e omul? a întrebat Jude – și jur că în acel moment arăta ca o pisică furioasă de la adăpost, zbârlit și gata de luptă.

James s-a gândit la felul în care întrebarea ar putea fi percepută înăuntru. În sfârșit, judecând, ca și mine, că era vorba strict de fapte, a răspuns:

–Un metru optzeci și doi, poate optzeci și cinci, nouăzeci de kilograme.

–Care sunt cererile lui? a întrebat căpitanul.

–Vrea să plecați cu toții. Zice că nici măcar nu stă de vorbă până când nu se întâmplă asta.

S-a uitat la mașinile patrulelor de poliție, la Range Rover, la BMW-ul meu. Ochii i s-au oprit o clipă asupra mea, înainte de a se întoarce spre căpitan.

–I-am zis că pot să rezolv.

Credibilitatea lui depindea de asta. Se înțelegea de la sine. Lăsând telefonul în jos, a făcut câțiva pași înapoi și, în blițurile aparatelor de fotografiat, s-a întors în casă.

Polițiștii au stat de vorbă puțin, apoi ne-au îndrumat pe toți către mașinile noastre. Eu i-am urmat pe ceilalți, conducând doar puțin mai departe, în josul străzii, atât cât să pară că am plecat. Două patrule locale au continuat să facă zgomot, în vreme ce se îndepărtau. Urmau să iasă de pe stradă și apoi să se întoarcă, în liniște, prin pădure.

Mi-a trecut prin minte gândul că dacă John Laughlin, sau oricine ar fi fost el, era chiar pus pe luat ostatici, putea să-și folosească arma ca să-i oblige pe Lee sau pe James să plece cu el, înfuriindu-se când va vedea că mașina lui e înconjurată.

Dar polițiștii probabil știau ce fac. Mi-am tot repetat asta, în vreme ce mă țineam după ei, de data asta pe jos. Ne-am oprit într-un loc în care copacii erau deși, cu toate că întunericul care se lăsa ar fi fost suficient ca să ne ascundă. Membrii SWAT își pregăteau echipamentul – măști, veste, arme. Ideea de violență îmi întorcea stomacul pe dos.

În casă fuseseră aprinse becurile, lumina conturând vag fiecare fereastră. Căpitanul poliției statale avea un binoclu, dar nu putea să vadă nimic din pricina jaluzelelor.

–Mai reziști? m-a întrebat Jude cu blândețe, venind lângă mine.

Am dat din cap că da.

–Mama ta a dus-o pe Vicki acasă. N-are nevoie de genul ăsta de tensiune.

–Nici tu n-ai.

–E soțul meu. Unde altundeva să fiu?

–Știe de copil?

–Bineînțeles.

–Și s-a dus acolo să-și riște viața? Idioată treabă.

Ochii mei s-au îndreptat spre ai lui.

–Eu nu cred că e o treabă idioată. Se pricepe la asta.

El s-a holbat la mine, la casă, la echipa SWAT. Dădea să plece când BlackBerry-ul meu a început să vibreze.

–Emily, mi-a spus James. Avem o mică problemă aici. Tipul se uită la televizor și știe că sunteți toți acolo. Așa că uite care-i planul B. Mai întâi, pune-mă pe *speaker*.

Așa am făcut.

–Căpitanul e acolo?

–Aici, a răspuns polițistul.

–Simte că lucrurile au luat-o razna. Nu vrea să facă rău nimănui. Vrea doar să fie lăsat să plece.

–Tot ce trebuie să facă e să iasă afară cu mâinile ridicate.

–Își pregătește o declarație. Zice că, atâta vreme cât toată presa e prezentă, vrea să-l audă o lume întreagă.

Un murmur s-a răspândit în rândul jurnaliștilor.

–Bine, a spus căpitanul. Poate s-o citească.

Apelul s-a încheiat. Au mai trecut zece minute. Mașinile patrulelor s-au întors în fața casei. Eu eram sprijinită de una dintre ele, cu mâinile în jurul taliei, privind către ușă, când Jude a venit la mine.

–Ce crezi că face acolo?

Și eu îmi pusesem aceeași întrebare de zeci de ori în ultimele cinci minute.

–Probabil îl ajută să-și scrie declarația.

–De ce l-ar ajuta pe tip să facă ceva?

Am oftat obosită.

–Jude, vrem să se termine odată. Dacă omul are nevoie de ajutor ca să scrie o declarație care va pune capăt nebuniei, lasă-l să-l ajute. Poate că e analfabet.

–Cât mai durează? E aproape nouă și nu se întâmplă nimic.

Lovind capota mașinii cu palma, Jude a dispărut.

Eram la fel de frustrată ca și el. Așteptarea părea să nu se mai sfârșească. În momentul în care BlackBerry-ul mi-a sunat din nou, am sărit brusc. Cu inima bubuind, am pus telefonul la ureche.

–Ok, uite care-i treaba, a spus James, fără să-i mai pese de *speaker*. Tocmai a primit un telefon de la cineva care se uită la televizor și nu-i dă voie să facă o declarație.

–Cine...

–Așa că l-am convins să iasă împreună cu mine și să se predea. I-am garantat că o să fie în siguranță, dar se codește. Vreau să le spui polițiștilor...

S-a auzit un trosnet pe fundal, apoi un alarmat:

–Ce dracu'... Jude, stai... nu...

Vocea lui a lăsat loc sunetelor unei lupte, a urmat pocnetul făcut de un pistol, apoi un țipăt care era îndeajuns de aspru încât să fi fost al lui James, deși nu eram sigură, din moment ce nu-l mai auzisem în viața mea scoțând un asemenea sunet.

capitolul 24

Legătura telefonică nu s-a întrerupt. În timp ce ne grăbeam spre clădire, am auzit înjurături grosolane. Jude, părând că se luptă cu cineva, a strigat:

– Deschideți ușa din față!

Împinsă de o frică oarbă, am dat buzna înăuntru odată cu primul val de polițiști. Vederea mea periferică a prins imaginea lui Lee, stând încremenită lângă perete și pe a lui Jude, țintuind pe cineva la pământ, dar atenția îmi era concentrată asupra lui James. Mâna lui încă mai ținea strâns telefonul, dar era întins pe-o parte, pe podea. Era plin de sânge – cămașa îi era pătată și în față, și în spate, semn că glonțul trecuse dintr-o parte în cealaltă –, iar sângele continua să țâșnească.

I-am atins chipul. A deschis ochii. Înghițind în sec, l-am apăsat cu palmele pe piept și pe spate, nu atât încercând să opresc hemoragia, cât dorindu-mi să împing sângele înapoi în trupul lui.

– Ambulanța e pe drum, a spus un ofițer, lăsându-se în jos lângă mine și înlocuindu-mi mâinile cu niște cârpe pe care le ținea strâns, în vreme ce un al doilea ofițer i-a tăiat cămașa.

Ștergându-mi mâinile pe fustă, m-am îndreptat spre capul lui James și i-am luat fața între palme. Ochii lui s-au uitat o clipă în ai mei, apoi s-au închis.

– Are pulsul scăzut, dar căile respiratorii nu sunt afectate, a spus al doilea ofițer.

Vag conștientă de prezența lui Lee, care acum venise lângă mine, mi-am lipit gura de urechea lui James și i-am șoptit:

–Rezistă, iubire, ajutoarele sunt pe drum, te-ai descurcat atât de bine.

Când n-a reacționat în nici un fel, am aruncat o privire disperată către polițiști.

–Respiră, nu-i așa?

–Da.

–De ce e inconștient?

–Șoc. Hemoragie.

Cu mâinile în jurul feței lui, am continuat să-i vorbesc în ureche.

–O să te faci bine, o să te faci bine, am nevoie de tine, *avem* nevoie de tine.

Am tot repetat asta, încă o dată și încă o dată, până când a venit salvarea, oprindu-mă doar cât să-i las să-l așeze pe targă și să-l scoată afară, dar și atunci l-am ținut strâns de mână. Deși le-am făcut loc paramedicilor, n-aveam de gând să dau drumul acelei mâini. Era esențial ca James să știe că sunt acolo.

Odată ce ambulanța a demarat cu sirenele urlând în noapte, au urmat întrebările în legătură cu eventuale alergii, medicamente, ce-a mâncat ultima dată. Deși am răspuns la toate, am continuat să mă simt complet neajutorată. Îi puseseră perfuzii și o mască pentru oxigen, presau rana, dar îl vedeam prea palid, prea liniștit. În timpul drumului care parcă nu se mai sfârșea, ochii mei erau când pe chipul lui, când pe al medicului, pândind orice schimbare ce ar fi putut sugera că starea lui se înrăutățește.

Mai târziu, mi s-a spus că am ajuns la spital în timp record și că o echipă completă de traumatologi ne aștepta deja. În momentele acelea, tot ce-am văzut a fost cum îl duceau pe James. Agonizând în sala de așteptare, în timp ce el era în operație, mi-au trecut prin cap toate posibilitățile – să se facă bine, să rămână mutilat sau cu dureri permanente, să moară – și m-am simțit complet vinovată. Mă tot gândeam că toate astea nu s-ar fi întâmplat

dacă el ar fi rămas la New York, că o viață mai puțin grozavă era mai bună decât moartea și că aș fi dat orice, *orice* să mă întorc la vechiul trai, dacă asta ar fi însemnat ca James să fie sănătos.

Amelia a ajuns cu Vicki, care amenințase că vine singură, dacă e lăsată în urmă. Lee a ajuns și ea, simțindu-se, dacă era posibil, mai vinovată decât mine. Un membru al poliției din Bell Valley și-a făcut apariția să ne spună că, din câte se pare, pistolul s-a declanșat accidental în timpul luptei dintre suspect și Jude, dar cu toate că asta suna destul de nevinovat, soțul meu tot în operație era.

Vicki mi-a adus ceva de mâncare, dar n-am putut pune nimic în gură. Mi-a vorbit blând, dar n-am putut răspunde. În final, s-a mulțumit să mă țină de mâini pentru a mi le încălzi.

–Îmi pare rău, a spus Amelia în timp ce minutele se scurgeau unul după altul.

Avea o voce de om învins.

–Am tot sperat că Jude o să se schimbe – știi, că o să vadă că sunt și lucruri bune pe care le poate face aici. Niciodată n-a fost capabil să urmeze niște instrucțiuni.

N-o puteam consola, nu câtă vreme sângele soțului meu era încă pe fusta mea. Confruntarea s-ar fi terminat cu bine, dacă Jude n-ar fi dat buzna în casa aia. Poate, poate dacă ar fi fost și el o dată mai rațional și mai puțin impulsiv – dacă și-ar fi pus pe locul doi nevoia lui de a face pe eroul în favoarea precauției, James ar fi bine, sănătos.

Dar Jude simțea nevoia să-și demonstreze puterile. Mie? Ameliei? Orașului?

Habar n-aveam și, în momentul acela, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Întrebările nu-mi erau de nici un folos. Nu puteam da timpul înapoi.

Dimpotrivă, el continua să se scurgă. Abia pe la două noaptea, doctorul a apărut, în sfârșit, în ușa sălii

de așteptare și mi-a făcut semn să-l urmez pe hol. Cu inima bubuind, într-o secundă am fost în picioare.

–E un om norocos. Glonțul i-a zgâriat o coastă, dar n-a lovit nici un organ vital. Am avut de curățat, nu glumă, dar o să se facă bine. E la reanimare. Vrei să stai cu el acolo?

N-a fost nevoie să mă întrebe de două ori, cu toate că nu m-am așteptat să leșin de cum am intrat acolo. Ceva în legătură cu imaginea lui, conectat la tot felul de tuburi și ace, complet rupt de lume, ceva în legătură cu realitatea celor întâmplate, frica de ce-ar fi putut fi și ușurarea că era doar ce *era*, toate astea mi-au venit de hac. Abia am apucat să-l iau de mână, când am auzit ca un soi de țârâit și am văzut alb în fața ochilor.

A urmat un îndepărtat:

–Ooops, stai, prindeți-o!

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam pe scaun cu capul între genunchi, cu o mână nu prea blândă masându-mi ceafa. Curând, un săculeț rece a înlocuit mâna.

–Respiră adânc, a spus o voce. Era de femeie și avea un fel plăcut de a-mi da ordine.

–Îmi pare rău, am șoptit.

–Să nu-ți pară. Nu ești prima și nici ultima. Când cei dragi sunt stresați...

–Sunt însărcinată.

A urmat o pauză, apoi:

–Păi vezi, erai stresată pentru doi. Vrei să te vadă un doctor? Poate să te întinzi...

–Sunt bine.

Am respirat adânc și, ținând săculețul rece, m-am îndepărtat încet. Eram încă ușor amețită, dar starea nu s-a agravat, iar când m-am uitat la James am văzut că pleoapele îi erau grele, dar ridicate. Dându-i gheața asistentei, mi-am așezat brațele pe marginea patului și l-am luat de mână.

Miercuri dimineață, imediat după ora șapte, a fost dus în salonul lui și, odată ce asistentele l-au instalat și au plecat, m-am întins cu grijă pe pat, lângă el, și am adormit.

Când m-am trezit, părinții mei erau acolo. Într-o clipă, mama a sărit în picioare și s-a înființat lângă pat.

–Heeei, mi-a șoptit, cu un zâmbet înlăcrimat.

M-am uitat repede de la James la monitorul cardiac, apoi la perfuzie. Probabil că asistentele verificaseră totul, dar eu nu auzisem nimic. Totul părea în regulă. El dormea în continuare, dar degetele lui le țineau acum pe ale mele, în loc să se lase doar ținute. Ăsta era semnul meu.

Liniștită, atentă să nu-l deranjez, m-am ridicat.

–Cum de-ați ajuns aici?

–Ați apărut în toate buletinele de știri. În nici un caz nu puteam să stăm deoparte. Știu că vrei spațiu, m-a mustrat mama blând, dar ăsta nu e un moment în care cei dragi să-ți lase spațiu.

A accentuat în glumă ultimele patru cuvinte.

–Odată ce-am văzut cum se simte James, i-am și sunat pe părinții lui, să le spunem că e bine.

–Nu sunt prea încântați, a spus tata, venind lângă mama, încruntat tot.

–Tatăl tău vrea să spună că au fost îngrijorați. Probabil și tu ai tras o sperietură groaznică.

–Pentru James, am spus.

M-am așezat într-o parte, cu mâna încă într-a lui.

–Eu am stat afară tot timpul.

–Ce căuta în casa aia? a întrebat tata. De ce nu era poliția acolo? Era treaba lor.

–Roger, șșt!

–Încerc doar să pricep, Claire. Sunt prea multe lucruri despre care pur și simplu nu știm nimic. Tu nu ești

îngrijorată? Emily arată de parcă a trecut prin uscătorul de rufe.

–*Roger. Te rog.* Să le luăm pe rând.

Mama mi-a dat la o parte șuvițele de păr de pe față.

–Cum te simți?

Mi-am balansat mâna în semn de *așa și așa*. Stomacul meu era nehotărât.

–Roger, avem nevoie de ceva mâncare. E o cafenea la parter. Fă-te și tu util.

Pleoapele lui James s-au mișcat. M-am aplecat spre el.

–James?

Cu ceva efort, a deschis ochii.

–Heei, am spus blând.

Zâmbetul lui era strâmb.

–Cum te simți?

–Însetat, a spus cu o voce din gât.

I-am ținut paharul cu apă cât timp a sorbit printr-un pai, dar chiar și când a terminat, vocea lui tot suna ca un hârâit.

–Ce s-a întâmplat?

–Jude a năvălit peste voi...

–După. L-au prins pe tip?

–Da.

I-am spus ce știam, dar tata știa și mai multe. Se făcuse deja util, trăgând niște sfori în calitatea lui de procuror în Maine.

–Am vorbit cu cei de la poliția statală. E reținut în Concord, acuzat de răpire. Îl cheamă Anthony Ellway. Arma era înregistrată pe numele lui. De ce dracu' erați voi doi acolo?

Am ridicat o mână, izgonind întrebarea.

–Tipul e dispus să vorbească?

– Nu încă. Își așteaptă avocatul. Mi-au zis că prezența lui în casa lui Lee Cray e parte dintr-un caz mai mare. Care e cazul mai mare?

– Cine e avocatul? a șoptit James.

– Nu știu.

– Tată, poți afla cum îl cheamă? l-am rugat eu. E important pentru cazul lui Lee.

– *Care* caz?

Brusc, m-am simțit prea obosită, prea îngrețoșată ca să-i mai răspund. Întinzându-mă pe spate lângă James, m-am concentrat asupra respirației.

Am auzit vocea mamei:

– Or să ne spună mai târziu. Acum vreau să te duci la cafenea. Ia-ne ceva dulce, cum ar fi un rulou cu cremă de cafea și poate niște biscuiți dintr-ăia cu brânză.

Am auzit zgomotul de pe coridor, care s-a oprit când ușa s-a închis la loc. Mâna mamei era ușoară pe fruntea mea. Am deschis ochii, întâlnind un zâmbet feminin și o voce entuziasmată.

– Ești. Gravidă. Nu încerca să negi, fața ta arată altfel și n-are a face cu ce s-a întâmplat în casa aia. N-o să spun nimănui, cu siguranță nu tatălui tău, care m-a *înnebunit* cu discursurile lui despre siguranță și responsabilitate și... i-a imitat bombănitul... despre cum să-ți faci treaba ta, nu pe-a altuia.

Vocea i-a redevenit încântată.

– Cât mai ai?

Am aruncat o privire spre James, al cărui zâmbet era strâmb, poate că din pricina durerii? Am ales să nu cred asta.

– Martie, cred. N-am fost la doctor – și nu sări cu gura pe mine din cauza asta, mamă, la mine încă nu e cazul. Iau lucrurile foarte în serios, știu ce simt, e corpul meu, copilul meu...

—Șșșt. Eu am călcat pe la doctor abia când eram în șapte sau opt săptămâni, iar tu și sora ta v-ați născut bine mersi.

—Tata o să vadă treaba asta ca pe încă o lipsă de responsabilitate.

—Tata are probleme să se desprindă de tine.

—Am treizeci și doi de ani.

—Și ești pe cale să devii mamă.

Mama radia, înainte de a mă întreba ștrengărește:

—*Tu* ai de gând să-i spui acum? Că eu una nici nu mă gândesc. Ai dreptate. E copilul tău, corpul tău. E viața ta. Dacă el nu poate să vadă lucrurile așa, îmi pare rău pentru el. O să-i spui când ești pregătită, nici un minut mai devreme.

Ba chiar l-a trimis pe tata acasă. Nu prea i-a picat bine, mai ales că nu primise răspunsurile pe care și le dorea, dar mama ne-a luat ferm apărarea, spunând că James e amețit, eu, extenuată și că spitalele sunt domeniul ei. După plecarea lui, s-a simțit într-adevăr în elementul ei, ne-a răsfățat într-un fel care mi-a plăcut *atât* de mult, încât m-am speriat. Oi fi avut eu treizeci și doi de ani și un copil pe drum, dar îmi plăcea la nebunie s-o am pe mama lângă mine. S-a împrietenit cu personalul spitalului, asigurându-se astfel că James are parte de toată atenția. Ne-a adus apă, jeleu, pâine prăjită. Luând mașina noastră, a dat o fugă până în Bell Valley și înapoi ca să-mi aducă laptopul, astfel încât James să poată lua legătura cu părinții lui, să-mi aducă haine de schimb și s-o aducă pe Vicki Bell care a venit cu bomboane de ciocolată din partea Ameliei și cu un buchet uriaș de hortensii proaspete de la pensiune.

Lee a trimis îndeajuns de multe bunătăți încât să hrănească fiecare asistentă de pe etaj, nu că am fi avut nevoie de plăcinte cu stafide și nucșoară sau chiar

de mama, ca să atragem atenția asupra lui James. Se dusese vestea despre eroismul lui. La asta se adăugau aspectul lui plăcut, ochii albaștri, care joi erau deja larg deschiși, așa că asistentele veneau mai tot timpul să verifice cum se mai simțea. Odată ce au reușit să-l pună pe picioare, el și-a redus cantitatea de analgezice. Îl vedeam cum se chircește de durere la fiecare mișcare, dar își dorea să aibă mintea limpede.

Iar lucrul acesta l-a ajutat din două puncte de vedere. Mai întâi în ceea ce privește prezența polițiștilor, care au venit să-i pună întrebări în legătură cu ce văzuse, făcuse și auzise în casă. Eu eram pe post de avocat al lui, pregătită să-i filtrez răspunsurile, deși s-a dovedit că n-avea nevoie. Era uimitor de coerent, ținând cont prin ce trecuse.

În al doilea rând, mintea limpede i-a fost de folos joi după-amiază, când a vorbit cu Sean. Eu stăteam pe pat lângă el, sprijinită de perne, ținând telefonul între noi astfel încât să putem asculta amândoi veștile.

– Nu-mi place când presa își bagă nasul, a spus Sean. E greu să ai parte de un juriu nepărtinitor, când o lume întreagă vede cum se desfășoară o crimă. Dar de data asta a fost în favoarea noastră. Atacatorul vostru și-a dorit să facă o declarație. Tu ai spus poliției, poliția le-a spus ziariștilor, ziariștii au anunțat publicul. Cineva din public nu voia să se facă nici o declarație. În mod normal, ar fi apelat la alte canale de comunicare, dar s-a panicat, gândindu-se că pur și simplu nu mai are timp. Așa că l-a sunat direct pe tip.

James a zâmbit.

– Albert Meeme.

– Apelul a fost dat de pe telefonul lui. Polițiștii vorbesc cu el chiar acum. O să încerce să arunce vina pe altcineva, dar deja a făcut asta de prea multe ori. Acum acuzațiile sunt serioase și sunt prea mulți oameni implicați. Rocco Fleming e dispus să vorbească. La fel și Duane Cray. Cât

despre celălalt frate? Aici urmează partea cea mai bună. Tocmai am primit un telefon de la *noul* lui avocat. Pretinde că n-a știut despre colaborarea dintre Duane și Meeme, dar a aflat ce-a declarat la tribunal martorul nostru, Lyle Kagan, așa că mută fondul fiduciar la altă firmă. Vrea să facă o înțelegere cu Lee.

– Daaaa, am șoptit, și cu toate că Sean a continuat, eram prea exaltată ca să-l mai aud. Când tata a intrat în salon, am sărit de pe pat.

– Un telefon important? m-a întrebat el. Avea deja principalele informații despre caz, dar, cu toate că era oarecum mai liniștit, între noi rămăsese ceva nerezolvat. Îmi părea atât de familiar, cu cămașa lui cadrilată și capul chel, încât treburile rămase nerezolvate m-au durut.

Dar aveam vești bune de împărtășit. Ținându-l de mână entuziasmată, i-am spus ce aflasem de la Sean. Când am terminat, dădea din cap.

– Asta-i bine, a spus pe un ton măsurat. Mă bucur că ai putut s-o ajuți. A meritat și devierea asta la ceva.

– Deviere, am repetat.

Îmi spuneam în sinea mea: *uite-l cum apare, atât de repede, acel ceva nerezolvat.*

– E ceva mai mult de atât, tată. Chiar am putut să fim de ajutor cuiva. *Tu* știi cât de bine te simți când ajuți. Tu faci asta mereu cu munca ta, dar eu și James n-avem ocazia.

– Ăsta-i prețul plătit. Sunteți la New York. Numai prestigiul în sine e suficient să compenseze partea cu căldura la inimioară.

– Uf. Nu prea cred.

Și-a trecut o mână peste chelie.

– Încă o mai ții cu asta? Credeam că o odihnă bună o să rezolve problema.

–A rezolvat-o, am spus cu hotărâre. M-a făcut să-mi dau seama că am avut dreptate să plec. Am terminat cu Lane Lavash. Mi-am dat demisia.

S-a holbat la mine, apoi i-a aruncat o privire lui James.

–El știe?

–Bineînțeles că știe.

–Mie nu mi-a zis nimic.

Aproape că am izbucnit în râs. Asta era o parte din problemă, nu-i așa?

–Ar fi trebuit? Nu e ceva între mine și el? E soțul meu, tată! Sunt măritată de șapte ani și am plecat de-acasă de mult mai multă vreme. Nu mai sunt... doar... fetița lu' tata. Apropo de asta... sunt însărcinată.

I-am aruncat vestea uite-așa. Probabil nu era cel mai bun moment, dar care moment ar fi fost mai potrivit? Știam ce părere are. Îmi spusese deja ce se întâmplă cu femeile avocat care fac copii.

Dar ochii i s-au aprins și, pentru o clipă, a părut să uite. Pentru o clipă a fost tatăl meu, încântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, entuziasmat că va deveni, din nou, bunic.

–Însărcinată? Asta e o veste *grozavă*, scumpo!

Și-a dat ochii peste cap.

–Ahh! Deci despre *asta* era vorba! Știam eu că e ceva la mijloc. Presupun că e logic. Îți iei un concediu mai lung, faci copilul, găsești pe cineva să aibă grijă de el, pe urmă te întorci. Te vor privi altfel, dar hei, vrei o familie, pricep asta. Cum am zis, e un preț de plătit.

Am zâmbit.

–Cred că m-am ales cu cea mai profitabilă parte a tranzacției.

–Or să te primească înapoi cei de la Lane Lavash, să lucrezi cu jumătate de normă?

–Ți-am zis, am răspuns, simțind cum zâmbetul meu devine ciudat. Mi-am dat demisia.

A părut speriat.

–De *tot*?

–Da.

–Și unde o să lucrezi?

–Nu știu.

–Care sunt opțiunile?

–Nu știu.

–N-ar trebui să afli? Astea sunt chestii importante. Ai nevoie de un plan, Emily. Lucrurile bune nu se întâmplă de la sine. Pari pierdută.

Nu eram pierdută. Ooo, dar fusesem. Îmi găsisem drumul. Poate că nu știam exact pe unde o va lua, dar asta era o parte din ceea ce învățasem. Opțiunile se schimbă. Nevoile se schimbă. Mă puteam lăsa un pic dusă de val. Importat era să nu pierd imaginea de ansamblu. Pădurea.

–Soțul tău însă nu e pierdut, a spus tata încrezător. Sunt sigur că el a chibzuit bine totul. Ah, James! Ai terminat cu telefonul.

S-a dus spre pat, cu mâinile întinse.

–Felicitări, tăticule! Mândra ta tocmai mi-a dat vestea. Cum te simți?

Brusc, m-am întrebat și eu același lucru, dar nu mă refeream la partea fizică. Ultima dată când vorbisem cu James despre ce urma să facem și unde urma să locuim, fusese înainte ca firma lui să înghețe numirea de noi parteneri. De atunci nu mai adusesem vorba despre asta. Ne simțeam prea bine împreună ca să las ceva să intervină între noi.

Dar nu puteam evita subiectul la nesfârșit. Cei de la firma lui James știau ce se întâmplase săptămâna asta, dar îl așteptau să se întoarcă. Nu voiam să-l presez.

Tata însă era în stare. Cu siguranță. Instinctul mi-a spus să stau la o parte și să ascult, dar eram îngrijorată.

Când tata punea pasiune în ceva, nimic nu-i stătea în cale – o trăsătură de caracter pe care i-o admirasem mereu, dar de care mă temeam acum. N-ar fi ezitat să recurgă la o strategie de tip „dezbină și cucerește".

Când m-am apropiat de ei, zâmbea, în timp ce-l avertiza pe James cu privire la emoțiile pe care le trăiesc femeile gravide, cu privire la pofte și crize inexplicabile de plâns. Apoi a devenit serios.

– Arăți bine, fiule. Ți-a revenit culoarea în obraji. Pun pariu că încă te mai dor coastele. O să mai dureze o vreme. Ce zic cei de la firma ta despre toate astea?

James a răspuns pe un ton neutru.

– Se descurcă.

– Păi bine fac. Ce ai făcut tu e remarcabil. Să negociezi cu un tip care-ți ține pistolul sub nas... Bag mâna-n foc că abia aștepți să te întorci.

James a căscat gura să-i răspundă, dar tata nu i-a dat răgazul.

– Tot vorbim de criminalitatea din New York, dar ce să mai zicem de cea de-aici? Putea foarte bine să te omoare. Un milimetru mai încoace și glonțul ar fi lovit vreun organ vital. Ai fost foarte norocos, fiule. Nici nu vreau să mă gândesc că o asemenea situație s-ar putea repeta. La fel și-ai tăi. Mi-au spus *asta* foarte clar. Or să fie încântați când o să te știe întors la New York.

James a deschis din nou gura.

– Și le dau dreptate, a continuat tata să turuie. Te plângi tu că munca ta nu e relevantă, dar un avocat mort chiar nu mai are nici o relevanță...

– Decât pentru autorii de bancuri, am intervenit sec. Tată...

– Nu-i de glumă, m-a admonestat el. Ai fi preferat să se termine altfel? Pentru că deznodământul putea foarte ușor să fie altul. Iar acum nu mai e vorba doar de voi. E vorba de un copil, al cărui tată zace aici, pe patul ăsta,

pentru că a pus ceva care *părea* bun înaintea unor lucruri mult mai importante. Bănuiesc că tu ai avut o mare influență la capitolul ăsta.

Uluită, tocmai căutam o replică potrivită, când tata s-a întors către James:

– Vezi ce ziceam despre femeile gravide și emoțiile lor? Mă tem că va trebui să mai suporți asta o vreme. Dar, tre' să-ți spun, ce s-a întâmplat aici te face să apreciezi atmosfera civilizată de la firma ta. La naiba, te face să apreciezi atmosfera civilizată din *oraș*. Când ai asistat ultima dată, personal, la un schimb de focuri acolo? Niciodată. Înțelegi ce vreau să zic?

Zâmbind, a adăugat ca de la bărbat la bărbat.

– Pun pariu că mori de nerăbdare să te întorci.

James a tăcut câteva clipe, fără îndoială așteptând să vadă dacă tata chiar a terminat. Eu știam că terminase. Aceasta era partea în care voia ca James să admită că, da, acum apreciază atmosfera civilizată de la firma lui și e nerăbdător să se întoarcă. James nu s-a uitat la mine. După aceea mi-am dat seama că nu avea nevoie să o facă. Știa ce simt. Nu mai era nimic de discutat.

– Glumești? a întrebat, și încă nu știam în ce parte urma s-o apuce.

Apoi, cu o voce puternică pe care n-o mai auzisem de ani de zile, a spus:

– N-am mai avut parte de așa multă satisfacție de când am intrat în barou! Ăsta a fost cel mai grozav lucru din lume, Roger. Acum chiar înțeleg ce-mi spuneai despre mulțumirea de a-i ajuta pe alții, oricând Aș fi în stare să reprezint pe cineva ca Lee în locul nătărăilor cu care am lucrat în ultimii șapte ani!

Acum tata era cel care căuta o replică. Nu eu. Eu nu simțeam nevoia să spun nimic. M-am întins spre James, iar atunci el m-a apucat de mână și m-a tras către pat.

Mi-am pierdut echilibrul, dar probabil că asta și voia, pentru că era pregătit. Nici măcar n-a tresărit, ci doar mi-a acoperit buzele cu ale lui.

Când ne-am dezlipit unul de altul, tata plecase.

capitolul 25

Ne-am întors în Bell Valley vineri dimineață. Fiind un adăpost ocrotitor – o zonă degrevată de tehnologie, ca să-i spunem așa –, James se putea recupera acolo relativ fără griji, înainte să aibă de înfruntat New Yorkul. Desigur, urma să ne întoarcem. El mai avea încă serviciul, dar cu toate că nu se grăbea să-și anunțe partenerii, se hotărâse să plece. Plănuia să plece și din marele oraș? Nu ne gândiserăm atât de departe. James a spus doar că vrea să se trezească dimineața bucuros că începe o nouă zi. Eram în totalitate de acord cu el.

În materie de centre pentru recuperare, magazia grădinarului era de cinci stele, cu micul dejun de la Red Fox, prânzul și cina de la The Grill, liniște cât să putem dormi cu ferestrele deschise și o soție îndatoritoare pe post de asistentă. Vicki și Rob au vrut să ne mute într-o cameră de oaspeți dotată cu jacuzzi. Dar lui James îi plăcea să stea pe banca dinspre pădure, în căldura mijlocului de iulie, purtând doar bandajul și o pereche de pantaloni scurți. Îi plăcea să-și stabilească obiective: să meargă două minute pe potecă și înapoi, apoi patru minute, apoi șase. Prindea puteri cu fiecare zi care trecea, dar tot dormea mai mult decât și-ar fi dorit, deși era greu să-ți dai seama dacă asta se întâmpla din cauza rănii sau tot ca urmare a anilor de nesomn.

Am folosit timpul în care el dormea ca să-mi rezolv treburile din Bell Valley, care însemnau să mă asigur că Vicki are destule ajutoare, astfel încât să nu stea în picioare mai mult decât îi recomandase doctorul. Când se obosea prea tare începeau contracțiile, ceea ce nu era un lucru bun dacă avea de gând să țină copilul până măcar în apropiere de termen, iar eu luam asta foarte personal.

Eram gravidă în patru săptămâni. Sânii începuseră să mi se umfle și nu îmi pria deloc să stau cu stomacul gol, dar copilul era bine. Aveam o mentalitate urbană când venea vorba de îngrijire medicală, asta însemnând că, în ciuda asigurărilor date de mama, tot mă simțeam din ce în ce mai vinovată pentru că nu mergeam la doctor. Faptul că mă agitam în jurul lui Vicki era pretextul meu să mai amân vizita medicală.

Lee a fost un dar de la Dumnezeu. Pe lângă toată treaba din bucătărie, supraveghea noile angajate de la curățenie și, cu toate că nu se pricepea la computere, era gata să învețe. Cred că ar fi fost în stare să facă orice pentru Vicki. Și pentru mine. Încă îi mai gătea lui James cu fiecare ocazie, dar abia duminică dimineață, când el a insistat să se îmbrace și să ia micul dejun în salon, Lee m-a prins singură în bucătărie.

–N-am apucat să zic nimic, a murmurat ea. Dar trebuie să-ți mulțumesc.

–Nu trebuie, am răspuns.

Șuvița de păr care îi ascunsese chipul atâta timp era acum dată după ureche, așa că îi puteam vedea amândoi ochii, închiși la culoare, dar debordând de bunătate. Doar să o văd cum se simte din ce în ce mai bine, cum e tot mai puțin vigilentă, ba chiar cum începe să mai schimbe câte o vorbă cu oaspeții, îmi ajungea drept mulțumire.

–N-am venit la spital, a spus ea.

–Aș.

Am dat din mână.

–Mai important era să fii aici.

–Nu. Trebuie să-ți mulțumesc.

A arătat înspre salon.

–Și lui. Nici nu știu de unde să încep. Nimeni n-a mai făcut așa ceva pentru mine.

–Amelia a făcut o treabă al naibii de bună.

–Ea are bani. E altceva decât să-ți riști viața.

–Păi... am zâmbit, și noi ne-am ales cu ceva din toată povestea asta.

–Cu ce?

Am deschis gura, m-am oprit, am încercat din nou, apoi am început să râd și i-am întors vorbele.

–Nici nu știu de unde să încep. Hai să spunem doar că suntem chit.

Poate că ar fi ripostat, dacă n-ar fi sunat clopoțelul de la recepție. Am lăsat-o pe ea să proceseze formalitățile pentru un client care voia să plece, ba chiar am lăsat-o să se descurce nesupravegheată cu un alt cuplu care tocmai se apropia. Voiam să văd ce mai face James, deși nu era cazul să-mi fac griji. Era în largul lui stând de vorbă cu alți oaspeți, oricare dintre ei fiind dornic să-i reumple farfuria cu șuncă și cana cu cafea.

Privindu-l din ușă, m-am simțit mulțumită. Nu, clar nu urma să ne stabilim în Bell Valley. Mai întâi, pentru că aici avocații specializați în litigii nu aveau de lucru, cazul lui Lee nefăcând excepție. Apoi pentru că, pe termen lung, ne doream un cerc mai larg de prieteni, restaurante, chiar și muzee. Dar nu mai fuseserăm atât de relaxați nici în luna noastră de miere, când anticiparea mutării la New York și noile slujbe ne ținuseră cu sufletul la gură. Și acum ne așteptau mari schimbări, motive numai bune de stres. Dar eram calmi. Eram mai maturi.

Am vrut să-mi revăd coiotul pentru ultima oară, înainte să plec. Nu eram sigură că o să mă mai întorc aici înainte ca Vicki să nască, iar copilul ei urma să vină pe lume în iarnă. Cine știe pe unde or să umble atunci ea și haita ei sau dacă eu voi mai fi în stare să urc, cu zăpadă multă și o burtică mare.

După-amiaza era pe sfârșite când am pornit la drum, am trecut de vechea poartă, peste pilonul putred, printre ferigi. Ziua fusese caldă, dar cerul începuse să se acopere de nori, iar aerul era din ce în ce mai rece. Am trecut

pe lângă roiuri de musculițe, dar nu m-au băgat în seamă. La fel s-a întâmplat și cu țânțarii. Asta era o premieră. Gravidă fiind, probabil că miroseam diferit, ceea ce nu e de mirare, ținând cont că și eu percepeam altfel miresmele din jur.

Nu. Nu altfel. Doar mai intense. Și nici una dintre ele nu-mi deranja stomacul, lucru care mi-ar fi fost de ajuns ca să îmi continui drumul.

Plimbarea de-a lungul zidului de piatră, către pârâul care clipocea, era pentru mine ca un pelerinaj. Totuși, odată ajunsă acolo, a fost nevoie să aștept. Într-un moment de fantezie gen Bambi, mi-am imaginat păsările, iepurii și șoriceii răspândind vestea prezenței mele. După un timp, pădurea a prins viață pe măsură ce coioții se apropiau. I-am simțit, i-am adulmecat, ba chiar i-am și auzit pe cei mici repezindu-se entuziaști prin frunziș. Mama lor s-a apropiat de mal și a rămas pe loc. Câțiva dintre pui, dezmeticindu-se brusc, s-au oprit lângă ea. Toți se uitau la mine.

Asta a fost tot ce-am făcut. Doar am stat și ne-am uitat unii la alții, cu apa repezindu-se la vale între noi. Trebuia să cred că aveam să-i revăd –, deși nu știam dacă mama, cu blana ei roșcat cu gri, cu chipul ei crem și ochii blânzi avea să mai fie la fel de încrezătoare. Poate că, până atunci, se va petrece un lucru care o va sălbătici mai mult. Poate că o să moară, urcând acolo sus, alături de scumpa mea pisicuță care acum nu mai tremura. Poate că pur și simplu își va găsi altă casă, într-un loc mai potrivit cu nevoile ei.

Am simțit deodată nevoia să o ating – să traversez apa –, să întind mâna doar o dată și să-mi trec degetele prin blănița care îi acoperea, în straturi, creștetul capului.

Dar asta ar fi însemnat să încalc limitele. Evadările puteau merge doar până la un punct.

Așa că am rămas pe malul meu până când, pierzându-și interesul, puii s-au risipit care încotro. Mama lor

a fost ultima care a plecat, parcă vrând să-și întipărească și ea în minte imaginea mea, înainte de a se întoarce, dispărând printre copaci.

Eu am mai rămas o vreme, lăsând pădurea să mă consoleze, dar soarele care tot apărea și dispărea între nori mi-a sugerat că venise vremea schimbării. În timp ce coboram dealul, m-am trezit sperând că, oriunde vom ajunge James și cu mine, visele mele cu coioți mă vor urma. Acum îmi dădeam seama că ele anunțau lucruri bune. Mă vor liniști în perioadele dificile. Pentru că vor fi și din acelea, indiferent cât de mult urmau să se schimbe viețile noastre.

Era prima oară când înțelegeam, cu adevărat, atracția lui Jude pentru sălbăticie. Așa eram și noi, cu zeci de mii de ani în urmă, într-o perioadă care, cu siguranță, era mai simplă.

Ca și cum gândul la el mi l-ar fi adus în fața ochilor, am ieșit din pădure și am dat de Jude, stând sprijinit de portbagajul mașinii mele. Era prima dată când îl vedeam, de când cu împușcătura, dar eram suficient de calmă, de sentimentală, încât să nu fiu aspră cu el. Am simțit doar acea nostalgie pe care o trăisem mai devreme, alături de coioții mei.

Cu părul crescut îndeajuns de mult încât să-i apară, din nou, buclele, semăna mai mult cu cel de-acum zece ani. Tricoul lui era negru, blugii îi erau uzați. Acum avea din nou acea latură necizelată, de parcă ar fi renunțat să mai încerce să pară civilizat. Punând la socoteală și aura de tristețe care îl învăluia, nostalgia mea a devenit mai puternică.

– Bătrânul doarme? a întrebat el, arătând cu capul spre magazie.

Am zâmbit.

– De fapt, bătrânul e la adăpost. Tocmai mă duceam să-l iau. N-ar trebui să conducă, am și avut o mică ceartă pe tema asta.

Jude de acum o lună s-ar fi legat imediat de partea cu cearta, dar cel de acum acceptase, în sfârșit, că eram măritată, pentru că nu m-a întrebat decât:

– De ce s-a dus acolo?

– Îi place acolo. Zice că e liniștitor.

– Un convertit.

Am dat din umeri și atunci am observat, în iarbă, desaga cea verde. Ochii mi-au fugit spre ai lui, care rămăseseră aurii, deși mai puțin strălucitori.

– Pleci.

A încuviințat din cap, trăgându-și nasul ca să arate că nu e mare lucru.

– Amelia o să fie supărată, am spus.

– Am vorbit cu ea. Știe că așa e mai bine.

Nici nu-mi puteam închipui cât o costase aprobarea asta. Faptul că eram gravidă mă făcea să înțeleg destul de bine lucrurile astea.

– Renunță la visul ei?

– Cred că da.

– Al tău care e?

– Al meu ce?

– Visul?

– N-am nici o idee, a spus, fără înfumurare. O să-ți zic dac-o să aflu.

– Așa o să faci? am întrebat. O să-mi scrii?

– Nu cred că vrei.

– Ba da. Ești prietenul meu.

– Prietenul tău cel *ratat*.

– Nu, Jude. Prietenul meu care are nevoie să se regăsească. Prietenul meu care m-a ajutat să mă regăsesc pe mine însămi.

Când s-a arătat neîncrezător, am spus:

– Mi-ai făcut cunoștință cu acea parte a vieții pe care o ratasem. Amintirea ei era aici, în Bell Valley, așteptându-mă. Acum trebuie să mă întorc acasă și să le pun

laolaltă pe cele două – partea stângă și partea dreaptă a creierului –, raționalul și intuitivul.

Nu sunt sigură că m-a înțeles, nu pentru că n-ar fi avut capacitatea, ci pentru că lumea lui era la kilometri distanță de a mea. El se mândrea cu cicatricea lui, deși, pentru mine, aceasta era mai mult un semn de îndrăzneală decât de valoare. Exista o diferență. Dar nici pe-asta nu sunt sigură că ar fi priceput-o.

Așa că, asemenea Ameliei, am renunțat la vis și mi-am deschis brațele. Îmbrățișându-l, am închis ochii și, pentru o fracțiune de secundă, am simțit vechea legătură, amintirea a ceea ce avusesem noi mai bun. Am păstrat acea senzație încă o clipă, înainte de a o lăsa să alunece în sertarele memoriei. Acolo va rămâne. Amintirea lui Jude, amintirea coioților, ambele făceau parte din mine.

Într-un fel, mă așteptam să-l găsesc pe James întins pe una dintre băncile care străjuiau aleile adăpostului. Dar, când am dat de el, era din nou cu câinii, de data asta în interiorul țarcului, așezat pe jos, cu spatele sprijinit de un stâlp. Probabil că stătea așa de ceva vreme, pentru că animalele își pierduseră interesul pentru el și își vedeau de-ale lor. Singurul care îi rămăsese în preajmă era ciobănescul australian, care stătea la trei metri de el, privindu-l țintă.

– Încă mai are drum lung, a spus James, dar uită-te la el. Cum să nu simți o strângere de inimă?

Câinele era, cu siguranță, unul frumos, cu trupul lui negru și acele petice albe pe față și pe piept. Chiar dacă nu simțeam aceeași strângere de inimă ca James, îl înțelegeam.

– E greu, am spus, gândindu-mă la propria mea atracție față de pisici. Și de coioți.

– I-am spus omului de-aici să mă sune când o să fie pregătit pentru adopție.

M-am uitat la James. El s-a uitat la mine.

În sfârșit, clipind, s-a întors spre ciobănescul australian.

–O să treacă ceva vreme până când o să fie gata și, oricum, cineva de pe-aici s-ar putea să-l vrea. Probabil că așa ar fi mai bine. Un câine ca ăsta are nevoie de spațiu să alerge. Iar noi nu se știe dacă o să-l avem.

A plescăit din limbă și a întins mâna. Câinele nu s-a mișcat.

–Ochii ăia. Chiar și când a fost aici tipul de la adăpost, el tot la mine se uita. Mă simt vinovat că plec. Mă simt de parcă ar avea nevoie de mine. De parcă ar fi un soi de legătură între noi.

Am zâmbit.

–La fel mă simt și eu cu coiotul meu. Totuși, cu ea e altfel decât cu un câine. Ea nu prea poate fi atinsă.

–Un câine poate fi.

–Tu chiar vrei un câine?

–Nu, a spus James. Chiar vreau câinele *ăsta*.

Apoi mi-a zâmbit, întinzând o mână ca să-l ajut să se ridice.

–Un băiat are dreptul să viseze, nu?

epilog

Mă înșelasem. Am revenit deseori în Bell Valley în lunile care au urmat. Nu mai văzusem niciodată orașul în septembrie, când merele, sfecla și porumbul erau vândute din cărucioare așezate pe pajiște. Sau în octombrie, când frunzele aveau nuanțe puternice de purpuriu, portocaliu și auriu. În noiembrie, localnicii stăteau mai mult prin case, dar bazarurile din fața bisericii atrăgeau artizani veniți și de la câțiva kilometri distanță, lucru remarcabil pentru o localitate atât de mică. Iar acum, în decembrie? Ce pot să zic? Bell Valley era definiția șarmului.

Eu și James nu ne răzgândiserăm. Încă mai știam că, pe termen lung, vom avea nevoie și de altceva în afara șarmului. Dar eu lucram cu jumătate de normă pentru o fostă colegă de la Lane Lavash, care își deschisese propriul cabinet și îmi era recunoscătoare pentru ajutor, iar James, deși nu mai era plătit cu ora, muncea aproape la fel de mult ca înainte. Așa că Bell Valley ne oferea posibilitatea să evadăm la sfârșit de săptămână. James ajunsese să simtă și el acel visceral „ahhhh" pe care îl trăiam eu de fiecare dată când treceam pe podul acoperit, spre orașul care ne aștepta cu brațele deschise.

Cu toate astea, în acea zi nu mă simțeam atât de relaxată. Eram în bucătăria de la Red Fox, ținându-i în brațe bebelușul lui Vicki și încercând din răsputeri să-l determin să nu mai plângă. Legănatul ușor n-a mers. Ținutul strâns la piept n-a mers. Cântecele de leagăn n-aveau nici un efect.

– Ajutor, Vicki Bell, am implorat-o. Nu fac chestia asta cum trebuie.

– Ba faci exact cum trebuie, m-a liniștit ea. Îi e foame, atât tot, dar vreau să-i mai amân masa încă puțin.

O ținea pe Charlotte pe genunchi, împletindu-i buclele blonde într-o coafură în stil franțuzesc. Propriul ei păr arăta de parcă trecuse printr-un ciclon, dar așa era Vicki Bell.

– Încearcă să te plimbi puțin cu el. Du-te în salon. Și fii calmă. Copiii își simt starea de spirit. Dacă tu ești stresată, și el o să fie la fel.

„Ascultă și ia aminte", mi-am spus în gând, apoi, relaxându-mi conștient brațele, am împins cu spatele ușa batantă.

Ultimii oaspeți rămași la micul dejun tocmai își puneau farfuriile pe tavă, dar toți au început să zâmbească la vederea mogâldeței înfășate în albastru din brațele mele.

– E copilașul lui Vicki? m-a întrebat unul dintre ei.

Apoi un altul:

– Cât are?

Încă unul:

– Cum îl cheamă?

– Într-adevăr, e al lui Vicki, am spus blând, legănându-mă pentru a-l calma pe cel mic, dar și pe mine. Îl cheamă Benjamin și are șase săptămâni.

– E mititel pentru șase săptămâni.

– Ar fi trebuit să-l vedeți la naștere.

Lui Vicki i se rupsese apa cu șase săptămâni înainte de termen, moment în care doctorul n-a mai putut întârzia travaliul. Lee m-a sunat, iar eu am plecat imediat din New York. Deși bebelușul a venit înaintea mea, l-am ținut în brațe la terapie intensivă. *Atunci* m-am speriat. Deși lung și deșirat ca tatăl lui, era doar piele și os. Prin comparație, acum părea chiar robust.

Nu că eu aș fi fost vreo expertă în mărimea bebelușilor. Al meu încă mai avea trei luni până să se nască. Îl văzuserăm la ecografie, era complet format, dar abia dacă avea vreo douăzeci și trei de centimetri și cântărea până într-un kilogram. Îi știam sexul? Nu. O prea mare parte

din viața noastră fusese atent planificată. Ne doream și câteva surprize.

Intrigat de ferestrele înalte din față, Benjamin a părut să uite de foame. Traversând camera, mi-am pus un genunchi pe pervaz și, proptindu-l de pântecul meu umflat, l-am lăsat să se uite pe geam. Bell Valley deja avusese parte de o furtună serioasă de zăpadă și, cu toate că o parte din stratul așternut se topea acum sub razele soarelui, rămăsese destul alb pentru reflexii strălucitoare. Benjamin vedea asta, deși încă nu percepea detaliile. Eu însă am privit cu nesaț beculețele așezate pe crengile goale ale stejarului din parc, ghirlandele care decorau ușile și ferestrele magazinelor. Logoul Red Fox purta o căciuliță de Moș Crăciun, iar aici, în salon, unde beteala împodobea șemineul, bufetul și uriașul portret al familiei Bell, mirosul de brad era amețitor.

–Vezi? a spus Vicki venind lângă mine și dezvelind bărbia bebelușului. Atingerea magică.

M-a îmbrățișat ușor.

–Întotdeauna mă simt mai bine când ești aici. Voiam să stau trează aseară, să te aștept, dar eram ruptă. În plus, știam că Ben o să se trezească mult prea curând, ca să mănânce din nou. Cum a fost drumul?

–Ușor. E plăcut să-l facem împreună.

–Ceva nou cu apartamentul?

–Am făcut o încercare săptămâna asta, dar n-a ieșit. Nu e cea mai bună perioadă să vinzi. În primăvară o să fie mai bine.

–Cu un nou-născut?

–Hmm. Nu e ideal.

Mai avusesem grijă de nou-născuți când veniseră pe lume copiii surorii mele, dar abia cu Ben al lui Vicki îmi luam treaba în serios. Cel mic se tot foise în ultima oră, dar acum, într-un moment de liniște, arăta de vis cu ochișorii lui închiși și gurița căutând o suzetă imaginară.

– S-ar putea să plecăm din oraș înainte să vindem apartamentul, i-am spus lui Vicki. Una dintre firmele pe care James le ia în calcul e dispusă să ni-l cumpere, așa că am putea avea bani disponibili să ne luăm altă casă.

– E vorba tot de o slujbă în Boston?

Am dat din cap că da. Majoritatea așa fuseseră. Când Boston a părut o alegere prea ușoară, James și-a lărgit aria de căutare, incluzând Albany, Harrisburg și Baltimore, dar ofertele de-acolo nu erau la fel de bune. Grație cazului lui Lee, îi impresionase pe cei de la firma lui Sean, care aveau nevoie de un specialist în litigii, pe Lyle Kagan care voia un consilier juridic personal și pe cei de la biroul procurorului general. Primise chiar o ofertă să predea la una dintre facultățile de drept din localitate. Și o solicitare din partea unui ONG care și-l dorea ca avocat. Uimitor ce pot face câteva titluri de prima pagină.

– Un angajator care să vă cumpere apartamentul, a murmurat Vicki. E la mintea cocoșului!

– De fapt, nu e chiar așa. Nu vrem să luăm o decizie ținând cont doar de bani. Am mai trecut prin asta, și n-a ieșit bine. Acum, serviciul trebuie să-i ofere lui James genul de cazuri la care își dorește să lucreze. Odată ce a simțit gustul entuziasmului, nu mai poate să dea înapoi.

– Tatăl tău ce zice?

Am reînceput să mă legăn, de data asta mai mult pentru mine.

– Ca de obicei.

– Ar trebui să-i placă ideea că te vei muta mai aproape de el.

– Zici tu?

– *Tot* mai e obsedat de New York?

Am oftat.

– O să-i treacă. Mamei deja i-a trecut.

James și cu mine încercam să ne distanțăm de ei, când venea vorba despre deciziile pentru viitor. Asta trebuia să fie visul *nostru* – ce voiam *noi* să facem.

–Cum merge treaba cu Amelia?

Dându-mi voie să schimb subiectul, poate pentru că făcusem legătura cu problema tatălui meu, Vicki mi-a răspuns:

–Interesant. A început s-o ducă pe Charlotte la adăpost, în loc s-o lase doar la grădiniță. O mai știi pe Katherine? O pregătește pe Charlotte pentru lucrul cu pisicile, iar ăsteia mici îi place la nebunie. La fel și mamei. Adică... Noah rămâne vedeta, dar Charlotte chiar a început să intre și ea în vizor. E ca și cum mama ar fi acceptat, în sfârșit, că...

–Jude a plecat.

–Da. Tocmai a mai primit o carte poștală de la el.

–Și eu la fel. Din Nepal. Se antrenează să escaladeze Everestul.

–Problema e, mi-a explicat Vicki, că are nevoie de un permis, care-l costă douăzeci și cinci de mii de dolari. I-a cerut mamei banii. S-a ofuscat toată – *nu sunt bogată, adăpostul e ca o gaură neagră, banii nu cresc în copaci*. Dar o să-i dea. Mereu o fraierește.

Privind-o pe prietena mea, am chicotit ușor.

–Și tu n-ai face la fel dacă cel mic o să crească și o să-și pună în cap să facă ceva de genul ăsta? Sau Charlotte – dacă se decide că-i place, să zicem, patinajul artistic și vrea să devină campioană olimpică? Antrenamentele ar costa o avere, dar ai fi în stare să faci împrumuturi, dacă ar fi nevoie.

–Din fericire, nu va fi nevoie. Vicki mi-a zâmbit cu mândrie. Charlotte o să se facă medic veterinar.

Am râs.

–Și tu crezi că facultatea de medicină e ieftină? Aloo! În plus, de unde știi că o să fie medic veterinar? Abia a împlinit patru ani.

–Îi place la nebunie adăpostul. N-am mai avut niciodată un veterinar în familia Bell. Într-o zi o să fie cel mai tare doctor de-acolo.

–Visul ei sau al tău? am întrebat.

Vicki a făcut o pauză, mi-a aruncat o privire plină de remușcare și a întins mâinile după bebeluș.

–Al meu, deocamdată. Când o să mai crească o să fie și al ei. Poate.

–Și dacă n-o să fie așa? am insistat.

O fi fost Vicki expertă în copii mici, dar eu eram expertă în vise care nu se potrivesc. Istoria n-ar trebui să se repete.

–Ok. M-am prins.

Dându-se bătută, a găsit șansa de a schimba subiectul chiar în spatele meu.

–Uite-o pe Lee. Du-te să vezi și tu spațiul pe care are de gând să-l cumpere. Vrem să știm ce părere ai.

Curând după aceea, Lee și cu mine pășeam pe alee, înfofolite în gecile noastre și cu cizmele de iarnă în picioare. Trotuarele erau complet curățate, dar pe margini se ridica un strat de zăpadă înalt de vreo treizeci de centimetri. Cerul era senin, de un albastru profund, iar aerul avea un soi de uscăciune pe care n-ai fi întâlnit-o nici în cea mai răcoroasă dimineață de vară. Iarna are un fel al ei de a usca atmosfera. Am inspirat adânc, dorindu-mi ca și cel mic să simtă, să miroasă.

Dacă o acceptai pe Lee ca prietenă, așa cum făcusem eu în ultimele luni, acceptai și că nu e prea vorbăreață. M-a întrebat doar cum mă simt, în timp ce îmi încheiam cu grijă fermoarul de la geacă peste burtică, apoi am mers în tăcere. Când am ajuns la capătul parcului și am traversat spre magazine, mi-a arătat locul. Era mic, înghesuit între librărie și The Grill.

–Ce-a fost aici înainte? am întrebat, neputând în ruptul capului să-mi amintesc. Spațiul era acum gol și poate că ar fi întrerupt spiritul sărbătorilor, dacă singura lui vitrină n-ar fi fost, parcă, o bucată dintr-o frescă ce făcea legătura între librărie și The Grill.

–O agenție imobiliară, a răspuns Lee, deschizând ușa. De cum am intrat înăuntru, a început să-mi arate.

–Pe partea asta aș pune rafturi cu produse de patiserie și în față, ceaiuri, iar cafeaua în spate. Pe peretele celălalt aș fixa o bancă lungă, cu mese și scaune în fața ei.

Tot mai entuziasmată, s-a întors la intrare. Culoarea din obraji îi era mai intensă, am bănuit că atât din cauza agitației, cât și a frigului. Părul era, de asemenea, mai luminos. Acum nu mai avea motive să se ascundă, așa că revenea, treptat, la blondul pe care-l purtase pe vremuri.

–Vitrina nu e prea mare, dar pot să pun aici o tejghea, poate și trei scaune de bar pentru cei care vor să se uite pe geam. Ne-am socotit că aici ar putea să încapă cam șaisprezece oameni așezați, dar unii vor prefera să stea în picioare. Mulți doar or să cumpere și or să plece. Vicki vrea să decoreze ea. Se gândește la gri, crem și verde deschis. Ce zici?

Văzusem prea mult gri și crem în lumea mea din marele oraș, dar aici culorile acestea aveau să arate altfel. Alături de verdele deschis, de aroma fursecurilor cu fulgi de ciocolată și a cafelei proaspăt măcinate, s-ar fi transformat în ceva plăcut și cald.

Gândul a fost de ajuns să mă încălzească și pe mine, așa că mi-am descheiat geaca.

–Îmi place – spațiu, culoare, așezare. Au venit banii de pe urma înțelegerii?

În privința aceasta fusese o mică piedică. Amelia se oferise să o împrumute până atunci, dar Lee a refuzat. Voia să-și ducă proiectul până la capăt pe cont propriu.

–Încep să apară, mi-a răspuns. A completat o grămadă de hârțoage ca să mute fondul de la o firmă la alta, dar a fost generos.

Era vorba de Raymond, cumnatul lui Lee.

–Suma totală e mare, dar va fi împărțită în trei, iar apoi eu o să primesc câte un cec la fiecare trimestru – cum ar veni... pe viață, ceea ce e destul de tare.

–Jack asta și-a dorit.

A ridicat timid din umeri.

–E suma pe care ar fi primit-o el însuși de pe urma fondului, dacă Duane și avocatul lui n-ar fi furat din bani. Sean zice că au recuperat mare parte din pagubă, dar mai durează până aduc totul înapoi în țară.

De data aceasta a ridicat doar un umăr.

–Chiar e prea mult. Știu că doar încearcă să se asigure că nu o să-i mai dau în judecată. Nu vor să iasă cu scandal. E rău pentru chipsuri[1].

Am zâmbit la jocul de cuvinte, care nu era în totalitate zeflemitor.

–Probabil că se și simte al naibii de vinovat.

Bună la suflet, chiar și acum, Lee îi lua apărarea omului.

–N-a știut ce făcea Duane.

–Nu, dar știa că veniturile fondului se micșorează. S-a făcut că nu vede pentru că avea banii lui.

Și pentru că, m-am gândit eu, fără s-o spun cu voce tare, nici el nu putea s-o înghită pe nevasta mult mai tânără a fratelui său, așa cum nici Duane nu putuse.

Am strâns-o de braț.

–Dar pentru tine totul s-a terminat cu bine. Mă bucur. Ăsta era visul tău.

A tăcut, părând melancolică.

–Ce? am îndemnat-o.

–E un alt fel de vis. Nu-l mai am pe Jack. O să mă întristez dacă o să tot încerc să-mi închipui ce și-ar fi dorit, ce-ar fi zis, ce-ar fi crezut.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea, apoi s-a ferit.

–Mă simt un pic vinovată din pricina asta.

–N-ar trebui. Dacă Jack ar fi încă în viață, ați face totul împreună. Dar el nu mai e aici. Ăsta-i adevărul. Trebuie

[1] Referire atât la un produs de tip *junk food*, cât și la *Blue Chips*, denumire folosită pentru a descrie acțiunile companiilor mari, notorii, listate la bursă, considerate investiții rentabile pe termen lung (n.tr.)

să reușești pe cont propriu. Și trebuie să fii fericită. Altfel, totul e o pierdere de vreme.

A inspirat adânc și s-a uitat în jur.

–Păi... oricum... n-ai văzut partea cea mai bună din locul ăsta.

M-a condus pe o ușă, până în spate.

–Aici era un spațiu de depozitare, dar l-aș putea transforma într-o bucătărie bunicică. Vreau să spun... n-am nevoie de ceva uriaș. Nu e ca și cum aș pregăti dineuri. Dar aș avea mai multe cuptoare, toate înalte până la nivelul taliei, așa că mi-ar fi mai ușor. Încap aici un bufet, o chiuvetă mare, spațiul pentru depozitat tăvi, farfurii, căni. Și o cămară.

S-a uitat la mine, întrebătoare.

–Îmi *place*, am spus.

–Librăria are nevoie de mai mult spațiu ca să vândă truse de lucru manual, așa că, dacă fac asta, proprietara o să închidă cafeneaua de-acolo. Oamenii vor putea veni aici pentru cafele și pateuri, pe urmă să intre alături și să cumpere.

–Sau să cumpere mai întâi, apoi să vină aici și să citească. Ai avea un vad grozav, Lee. E perfect.

–Chiar crezi?

–Da.

Mi-am atins burtica.

–La fel și copilul. Se întoarce pe toate părțile ca să nu-i scape nimic.

Lee a zâmbit, dar cu o undă de tristețe.

–Probabil că nu o să mai poți veni atât de des după ce se naște copilul.

–Glumești? Copilul lui Vicki și al meu or să fie cei mai buni prieteni.

–Dacă o să ai o fetiță, poate se căsătoresc într-o zi.

–Orice ar fi, stai mai întâi să-l aducem pe lume, am avertizat.

Nașterea mă speria de moarte. Încercam să nu mă gândesc la asta.

Lee m-a ajutat, schimbând elegant subiectul.

–Amelia s-a întâlnit cu agentul imobiliar din Manchester. Știe că n-o să mă mai întorc acolo, așa că se pregătește să scoată casa la vânzare. Ești sigură că n-o vrei? Ți-ar oferi un preț bun.

Lee îmi mai făcuse oferta. Chiar își dorea să cumpărăm noi casa – iar James și cu mine ne gândiserăm la asta, dar nu serios. Avea prea multe dezavantaje din punctul nostru de vedere, ținând cont de etapa prin care treceam.

–Casa e superbă, Lee. Îți taie respirația când o vezi acolo, pe malul apei. Dar avem nevoie de o locuință pe care să ne-o putem permite lejer, într-o zonă în care să mai fie și alți copii.

A dat să spună ceva. Știam ce urmează, cu mult înainte să deschidă gura.

–Și... și... James se simte bine?

Avea același ton ciudat pe care îl folosea de fiecare dată când punea întrebarea asta.

–James e bine, am asigurat-o. Coastele i s-au vindecat, iar în afara cicatricii...

–Două cicatrici, a intervenit Lee, ca nu cumva să minimalizez sacrificiul pe care el îl făcuse pentru ea.

–Vezi, atât de repede se vindecă încât și uitasem de a doua.

–A fost la micul dejun, dar a plecat. Mai doarme tot așa de mult?

–Dacă doarme mult, e pentru că lucrează până târziu.

Mi-am amintit că nu-i văzusem mașina când plecasem de la pensiune.

–Probabil conduce pe undeva pe-aici. Nu poate să facă asta la New York. Dă-i un drum drept, care să nu fie autostradă, și e în raiul șoferilor.

Eram supărată pe James din cauza asta? Nicidecum. Îmi plăcea la nebunie să-l știu cu mine în Bell Valley,

dar s-ar fi plictisit uitându-se la mine cum înșir mărgele pe ață cu Charlotte sau cum îl ajut pe Ben să râgâie după masă. Știam că i-ar fi plăcut să vadă viitoarea patiserie a lui Lee, dar n-aveam de gând să stau după el. Soarele încă strălucea, vântul abia dacă adia, iar eu voiam să mă plimb.

Am trecut pe la Red Fox ca să mă echipez cu o căciulă, mănuși și o pereche de galoși îmblăniți din dulapul lui Vicki, apoi am înaintat prin zăpada așternută în curtea din spate, spre vechea poartă de lemn și am pășit peste pilonul putred. Acum nu mai erau ferigi printre care să-mi croiesc drum, doar câțiva centimetri de omăt pe care nimeni nu mai pășise până atunci. Am avut o senzație aparte, știind că sunt primul om care trecea pe acolo. Dar urmele lăsate de mine nu erau singurele. În timp ce mergeam de-a lungul zidului de piatră, am dat peste urme micuțe de veveriță, alături de unele mai mari ale unui iepure. Mai erau și urmele lungi și subțiri lăsate de păsări, dar și gropițele făcute de mersul ciudat al cerbilor, care puneau piciorul din spate acolo unde călcase cel din față. Am căutat dârele pe care l-ar fi putut trasa un coiot târându-și coada prin zăpadă, dar n-am văzut nici una. Am ascultat. Pădurea era mai tăcută iarna, fără forfota insectelor din timpul verii.

Câteva frunze veștede încă mai atârnau de ramurile bătrânului stejar, agățându-se acolo cu ultimele lor puteri. Am zărit spinarea bolovanului, cu răceala ei de granit, în vreme ce, un pic mai departe, razele soarelui se jucau pe zăpadă, desenând din umbre o imagine în oglindă a pădurii.

Fără frunzișul des al mestecenilor și al fagilor, peisajul era golaș, dar nu mi s-a părut mai puțin atrăgător. Uite o altă latură a vieții din pădure, cu pițigoi strecurându-se printre brazi, nu în căutare de musculițe, ci de conuri. Iar pârâul – iată-l, atrăgându-mă spre el cu susurul blând al apei care-și croia drum printre cioburi de gheață.

Cu răsuflarea tăiată, am curățat zăpada de pe o piatră și m-am așezat pe mal. Cu mâinile îndesate în buzunare, mi-am cuprins burtica, deși mai degrabă copilul era cel care mă încălzea pe mine în lumea asta înghețată. Am cercetat celălalt mal, dar zăpada era neatinsă. Mai văzusem coioți în septembrie și în octombrie, dar în noiembrie plecaseră deja prin alte locuri și, cu toate că speram în continuare, eram realistă. Într-o pădure golită de frunze, cu spații mari, deschise, m-ar fi simțit cu mult înainte să ajung. Dacă nu mi-ar fi auzit scârțâitul cizmelor, atunci măcar răsuflarea care era tot mai accelerată sub greutatea sarcinii i-ar fi atras atenția.

Cu mai puține obstacole în drum, orice sunet era mai puternic, tocmai de aceea am sărit în sus când mi-a sunat telefonul. Nu-l simțisem vibrând – eram prea bine îmbrăcată –, iar soneria părea să aibă un ecou.

– Bună, am spus, recunoscând numărul lui James.

– Bună și ție, mi-a răspuns vocea lui joasă, cu acea undă de entuziasm pe care începeam s-o aud tot mai des. Unde ești?

– La pârâu.

– În *pădure*? Doamne, Em. Ești în siguranță?

– Coioții au plecat, urșii hibernează, iar jderii sunt nocturni.

– Vreau să zic că ai plecat în drumeție de una singură.

– Pentru asta am telefon.

O, da, telefoanele își aveau și ele rostul lor.

– Dacă dau de necaz, cineva poate ajunge la mine în câteva minute.

– Zi mai bine zece. Sunt pe drum.

Începând și eu să cobor, am scurtat așteptarea la cinci minute, cu toate că m-am oprit cu mult înainte ca el să mă vadă. Aflat încă la o anumită distanță, era atent la ceva. Ba mergea, ba alerga, în timp ce vorbea blând cu cineva – nu, cu *ceva* aflat la capătul unei lese. Era ceva cu blană deasă, neagră, dar cu chipul și pieptul albe

ca zăpada. Ochii lui, despre care știam deja că sunt căprui, se uitau îngrijorați când la James, când la mine.

Băgându-mi și mai adânc mâinile în buzunare, am rămas pe loc. De cum m-a văzut, James s-a luminat tot, deși vocea i-a rămas joasă și calmă.

– Nu-i așa că-i uimitor? Nu pot să-i dau drumul din lesă pentru că, dacă s-ar speria, ar lua-o la sănătoasa, dar uite cât de mult a progresat. Mă știe. Își amintește de mine.

– Așa și trebuie, am remarcat amuzată. Ești cu el de fiecare dată când ne întoarcem aici.

Când l-am văzut gata să nege, am adăugat.

– Eu îmi văd de-ale mele, așa că unde altundeva să fii? Nu prea sunt multe locuri în care să mergi.

– Are nevoie de un prieten.

Clar, James era acela. Câinele îi stătea alături, privind în sus către el, așteptându-i comenzile.

– Deci, am început eu precaută, asta-i o... plimbare de încercare?

James n-a scos un cuvânt.

Atunci nu era o plimbare de încercare. Era pe bune. Aoleu!

– Nu pari surprinsă, a spus el.

Cum era să fiu surprinsă? De câteva săptămâni bănuiam că asta o să se întâmple.

– De parcă nu te-am văzut studiind partea din spate a SUV-ului la care ne-am uitat zilele trecute? De parcă n-am trecut pe lângă tine și n-am văzut informații despre ciobăneștii australieni afișate pe ecranul computerului?

– Și te gândești că nu e momentul potrivit, a spus el, dar poate că este, Em. Am găsit un dresor care ne-ar putea învăța cum să ne purtăm cu câinii abuzați și am vorbit cu cineva de la noi din cartier care se ocupă cu plimbarea câinilor, să ne treacă pe lista lui. Da, o să ne mutăm, dar deja știm că vrem o casă cu curte, într-un cartier cu copii, iar cartierele cu copii au și câini, ceea ce înseamnă parcuri și oameni care se ocupă de ei.

–Cum o să se înțeleagă cu copilul?

–*Bine*. Asta-i partea cea mai bună. Unul dintre îngrijitorii de la adăpost s-a tot plimbat prin țarc, cu nou-născutul lui așezat într-un port-bebe prins pe piept, iar câinele ăsta a fost cât se poate de blând.

Pe cât de ațintiți erau ochii câinelui asupra lui James, pe atât de fix se uita și el la mine.

–Putem să facem asta, Em. Știu că putem.

Testând terenul, am mers încet către ei. Câinele se uita acum la mine, deși se apropiase și mai tare de James, astfel încât să-i atingă picioarele cu corpul. M-am oprit la distanță de un braț și m-am lăsat în jos.

–Bună, am spus blând și i-am întins o mână.

I-au trebuit câteva clipe până să se încumete, dar a mirosit-o.

–*Bravoo* cuțu, l-am alintat.

Deși nu părea să se simtă chiar în largul lui, m-a lăsat să-l scarpin pe cap. M-am uitat în sus spre James.

–Câinele ăsta are nevoie de un nume.

–Pal[1].

–Sună siropos.

James nu s-a lăsat.

–E scurt. E ușor de pronunțat. Și i se potrivește la fix, pentru că o să fie prietenul meu. O să alergăm împreună.

–N-ai mai alergat de luni de zile.

–N-am avut timp, dar o să-mi fac.

Ochii lui era plini de speranță și albaștri ca cerul.

–Nu vezi? Câinele o să ne oblige să ne facem timp pentru chestii de genul ăsta. Avem nevoie de el, o să fie paznicul nostru. În afara unui microcip pentru identificare, n-are nimic de-a face cu tehnologia. Dacă avem un asemenea câine, în *nici un caz* n-o să redevenim niște roboței.

---

[1] Prieten (n.tr.)

–Dar o să avem un copil, am încercat eu, pentru ultima oară, să fiu rațională.

James nici n-a clipit.

–Copiii au nevoie de câini. Câinii îi învață să fie responsabili.

S-a lăsat și el în jos, în timp ce eu continuam să mângâi creștetul animalului. Aș fi putut să jur că și câinele zâmbea, știindu-ne pe amândoi prin preajmă, tot așa cum eram sigură că s-ar fi speriat de moarte dacă un străin ar fi urcat brusc dealul. Dar James avea dreptate. Progresase mult. Noi îi puteam oferi un cămin frumos. Un cămin stabil. Un cămin *bun*.

–Te rog! a spus James blând.

Lăsându-mă pe călcâie, mi-am înfășurat brațele în jurul genunchilor și m-am uitat atent la soțul meu. Avea atâtea de oferit, progresase el însuși atât de mult în ultimele săptămâni. Nu eram sigură că puteam să-l refuz, nu când exista și o parte din mine care voia un câine. Voia? Și-l dorea cu *disperare*, acum că posibilitatea de a-l avea era imediată și reală. Să ne luăm acum un animal, mai ales unul cu nevoi speciale, poate că nu era lucrul cel mai înțelept, dar nu întotdeauna înțelepciunea e bună. Sufletul trebuia să joace și el un rol și, uitându-mă la câinele ăsta, simțeam o mică strângere de inimă. Pisicuța mea n-a apucat să aibă o casă, dar el avea o șansă. Avea nevoie de noi. Noi aveam nevoie de el. Să aducem o ființă vie în familia noastră ar fi fost un gest intim, care ne-ar fi îmbogățit. Lucrul acesta conta. Nu-i așa?

Copilul mi-a răspuns cu o lovitură grăitoare. Semnul meu.

Așa că visul nostru a crescut. Acum, din el făcea parte și Pal.

Emily Aulenbach, o newyorkeză de treizeci şi doi de ani, pare să aibă tot ce și-ar putea dori o femeie: un soț iubitor, un post de avocat într-o firmă de succes, o casă frumoasă și o mașină scumpă. Privite însă mai atent, lucrurile nu sunt chiar atât de grozave: soțul este preocupat numai de propria carieră, slujba ei se reduce la o sumă de sarcini birocratice, iar casa și mașina aduc cu ele nesfârșite rate la credite.

Sătulă de telefon, de laptop și de ceasul de la mână, într-o zi de vineri, Emily se ridică pur și simplu de la birou, își lasă în urmă cariera, soțul și viața agitată din metropolă, hotărâtă să descopere care sunt lucrurile cu adevărat importante în viață. Vocea inimii o călăuzește înapoi în Bell Valley, locul care, în urmă cu zece ani, îi oferise atâta bogăție sufletească, dar care îi provocase și cea mai mare dezamăgire. Aici va avea răgazul să își înțeleagă greșelile, să își asculte sentimentele, să decidă care va fi drumul ei în viață, alegând între doi bărbați, între glasul rațiunii și șoaptele inimii.

Autoare a 17 romane de succes, cu peste 20 de milioane de exemplare vândute, Barbara Delinsky este o prezență constantă și un nume consacrat în topurile unor publicații precum: *The New York Times*, *The Wall Street Journal*, *USA Today* sau *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-243-1

